EYLÜL CAN

Sue Çizgisi

Kasırga

CamScanner ile tarandı

"Koca kasırga, minik bir
çiçeğin önünde diz çöktü."

LAPİS YAYINLARINA
ULAŞMAK İÇİN

LAPİS

9 786259 636498

CamScanner ile tarandı

Babasının ölümünün ardından Narin, kendisini yalnız ve mutsuz hissettiği her an babasının kullandığı numaraya, âdeta günlüğüne yazar gibi mesajlar atar. Bir süre sonra bu davranışının yas sürecini olumsuz etkileyeceğini düşünerek hattı kapattırır. Fakat ne kadar dirense de numaraya mesaj atmayı bırakamaz. Zaman geçer, bir gece yazdığı mesajlar ansızın çift tik olur. Numaranın yeni sahibi Bay K'nın ise Narin'i engellemeye hiç niyeti yoktur.

Tam bu sıralarda, Narin'in hayatına giren biri daha vardır. Üstelik ikisi oldukça zıt karakterlerdir. O, çiçeklerden nefret eden, çok konuşan insanlardan hazzetmeyen, pasta yemekten hiç hoşlanmayan oldukça katı bir adamdır. Narin ise onun tam tersi; çiçekleri çok seven, konuşkan, neşe dolu pastacı bir kızdır. Birbirlerinden çok uzak iki uçta olmalarına rağmen hissettikleri çekim bir o kadar güçlüdür.

Onun, Narin'in hayatına girmesi sanılanın aksine tesadüf değildir.

Bu hikâye, yakıcı kasırganın hüküm sürdüğü ormanın tam ortasında açmaya başlayan çiçeği anlatmaktadır. Alışık olmadığı narinliğe göğsünü açacak orman, ondan kurtulmaya çalışırken daha da bağlanacağından bihaberdir.

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

EYLÜL CAN

Sus Çizgisi

CamScanner ile tarandı

Sus Çizgisi - 1 | Kasırga
Eylül Can

Yayın Yönetmeni: Sidem Zelal Edin
Yayın Koordinatörü: Gülden Girgin Gültekin
Editör: Gülden Girgin Gültekin
Son Okuma: Serpil Köse
Kapak Tasarım: @Pngfanart | Pınar Nur Güven

1. Baskı: Kasım 2025
ISBN: 978-625-96364-9-8

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
Eylül Can, 2025 © Lapis Yayınları Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
EGEM BASIM YAYIN SAN. ve TİC. LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Mrk.
Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43624

Yayımlayan:
Lapis Yayıncılık
Tevfik Bey Mah. Eravutmuş Sk.
Menekşe Ap. Sitesi No:10B
Küçükçekmece/İstanbul
Sertifika No: 76985

CamScanner ile tarandı

EYLÜL CAN

Sus Çizgisi

LAPİS

CamScanner ile tarandı

Zu kutupların çekimine inananlar için...

CamScanner ile tarandı

"Ruhu yanan insanlar görüyorum. Göğsü alev topuna dönenler geçiyor sokağımdan. Onları gördüklerinde kaçacak delik aramıyorlar, şaşırıyorum. Kulaklarından duman çıkmıyor veya yanakları kızarmıyor diye korkmuyor olmalılar. Kimilerini tanıyorum, göğsündeki yangınla dünyayı ateşe verebilirler.

Neyse ki dünya bizi onlardan koruyor. Ya herkesin yangını dışarı taşabilseydi?

Bu kitap senin için. Olur da karşılaşırsak merak etme, kimseye kül ettiklerini söylemeyeceğim.

Bu aramızda kocaman bir sır."

- Deli Cevahir -

CamScanner ile tarandı

Calma / /

Tuana Yılmaz - Leyla

Sertap Erener - Farzet

Emir Can İğrek - Zelzele Hanım

Hemsaye - Fısıltı

MFÖ - Sarı Laleler

Aytekin Ataş - Çalıkuşu / Yıldızlara Doğru

İndila - Love Story / Mini World

Dafné Kritharas - La Roza Enflorece

Chris Grey - Let The World Burn

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

"Vefat eden babamın üstüneydi bu hat, kapatmak istiyorum. Gerekli işlemleri yapabilir miyiz lütfen?"

"Tabii, bu tarafa geçin lütfen. Sizinle ben ilgileneceğim."

Dediği yere geçtim. Uzun sürmedi, gerekli belgeler ve birkaç imzayla halletmiştik.

Günlüğümü kendi ellerimle yok ediyormuş gibi hissetsem de bunu yapmam gerektiğini biliyordum. Kendimi bu gerçeğe alıştıramadığım her gün onun yokluğunu kabullenemiyor, kaçıyordum. Artık durmam gerekiyordu. *Durmalı ve onsuzluğa alışmalı.*

Yine de bir yanım kopmamak için direniyor, buna engel olamıyordum.

Derin bir nefes verdim. Bunun benim için ne kadar zor olduğunu tahmin edemezlerdi.

"Bu numarayı uzun bir süre başka birine vermeyin lütfen." Böyle bir şeyi kasıtlı olarak engelleyemeyeceklerini biliyordum ama yine de şansımı denemek istemiştim. Babamın numarasını başka birinin kullanmasına alışabileceğimi sanmıyordum. Doğru mu yapıyordum, onu da bilmiyordum. Numaraya yazmayı, gerçekleşme ihtimali sıfır olan bir durumu ufacık da olsa bir çare umutla beklemeyi bırakmalıydım. Dönüş alamayacaktım. Bu imkânsızdı.

CamScanner ile tarandı

Babam gitmişti.

Sağlıksız bir düşünceydi. Bu umudu yok etmeliydim.

Şimdi, bu hamlemin yas sürecimi olabildiğince *sağlıklı* geçirmem için iyi geleceğini sanıyordum.

Umarım öyle olurdu.

"Bizim elimizde olan bir şey değil maalesef."

Bu kadardı işte.

Ondan bana kalan şeyleri yok edersem acısı da silinir miydi?

K.

"Yeni hattı sen hallet, Yusuf."

"Abi, senin de gelmen gerekebilir."

Belgelere bakmayı kesip, ona döndüğümde kafasını eğerek ellerini önünde birleştirdi. "Hemen hallederim."

"Seç kafana göre bir numara. Acele et yoksa şu..." Dilimin ucuna gelen küfürleri geri yollayarak derin bir nefes aldım. "Yoksa telefonum beni deli edecek."

"Hallettim say," diyerek bir hışımla odadan çıktı.

Mümkünse kimsenin haberinin olmadığı ve rahatsız etmediği bir şey olsun.

Biraz kafa dinlemeye ihtiyacım var.

CamScanner ile tarandı

2.1

Aylar sonra...

Narin: *İnsanlar çok kabalar.*

Ben anlamıyorum gerçekten.

Ne yapacağımı bilemedim.

Keşke yanımda olsaydın.

Yetmiyormuş gibi pastayı üstüme fırlattı adam. Neymiş? Bir kurdeleyi eksik koymuşum.

Daha çok hayata dolmuş gibiydi, bende patladı.

İnsanlar çok kaba. Ben senin yanına gelmek istiyorum.

Paramı da alamadım zaten. Çok uğraşmıştım.

Sinirlerim bozuk.

Narin çevrimdışı.

Narin çevrimiçi.

Keşke ölmeseydin.

Baba, seni çok özledim.

Bari rüyalarıma gel.

Sesini unutmak istemiyorum.

Seni unutmak istemiyorum.

Seni yanımda istiyorum.

CamScanner ile tarandı

Narin çevrimdışı.
Narin çevrimiçi.

İyi geceler.

Narin çevrimdışı.
Narin çevrimiçi.

Bu arada ışıklar yine açık, hava da biraz kötü.
Kapamadım. Kapatamadım daha doğrusu. Uyuyamıyorum.
Herkesin bir kusuru vardır sonuçta, değil mi?
Yine de eskisi gibi etkilenmiyorum, merak etme. Alıştım sayılır.
Uyuyacağım şimdi.
İyi geceler.

Narin çevrimdışı.
Narin çevrimiçi.

Yalan söyledim.
Hâlâ çok ürkütücüler.

Narin çevrimdışı.
****Tüm mesajlar tek tik****

Telefonu komodinin üstüne koyup yatakta duvar kenarına döndüm. Artık uyumam gerekiyordu. Uyanık durmaya devam edersem yarın kalkamayacaktım ve öğlene kadar uyumak istemiyordum.

Tüm mesajlar çift tik
Babam tarafından görüldü.
Babam yazıyor...

Babam: *Bir dahakine pastayı yapmadan önce parayı al.*
O kadar saf olma.
Adam pastayı fırlatırken elin armut mu topluyordu? Geçirseydin tekmeyi bacak arasına.
Buluşacağın kişilere de dikkat et. Etraf it kopuk dolu.
Neyse.
Bu numara artık babanın değil, benim üstüme.
Çoluk çocukla uğraşmak istemiyorum, özellikle hâlâ ışık açık yatanlarla.
Anladın diye düşünüyorum.

Babam çevrimdışı.

CamScanner ile tarandı

Çalan alarmı gözümü açmadan, uzanıp tek elimle kapadığımda vücudumu komodinin olduğu tarafa döndürmüştüm. Gözlerimin şiş olduğunu hissediyordum. Kalkmam lazımdı, siparişleri hazırlamam gerekiyordu.

Telefonu alıp yüzüme yaklaştırdığımda ekran aydınlansa da bakmak için gözlerimi açtığımda her yer buğulu ve bulanıktı. O kadar ağlamamalıydım. Berbat hissediyordum.

Hayata bir gün ara verebilir miyim? Lütfen.

Ekranın parlaklığından dolayı kirpiklerimin arasından ufacık aralıkla baktığımda mesaj bildirimi geldiğini gördüm.

Hayatımın şu evresinde özel olarak mesaj beklediğim herhangi biri yoktu. Pasta siparişlerini aldığım uygulama, bildirimlerini böyle göndermiyordu.

Gözlerimi daha da açarak ekranda yazanı okudum.

Babam kişisinden 8 yeni mesaj!

Anlayamadım en başta. Ne okuduğunu algılayan kalbimin tekleyişiyle birlikte kafama büyük bir balyoz vurulmuş gibi irkilirken ellerimin karıncalandığını hissediyordum. Gözlerim sonuna kadar açıldı, yatakta ani bir şekilde dikleştim.

CamScanner ile tarandı

Hayal görmüyordum. Kulaklarım uğulduyordu. Göğsüm yarılsa kalbim bir saniye dahi durmadan, koşarak çıkacaktı. Yıllardır beklediğim imkânsızın gerçekleştiğini görmem fazla zamansızdı, gözlerim dolu dolu ekrana bakakaldım.

Kilidi açıp bildirimin üstüne tıkladığımda kalbim hâlâ gümbür gümbür atıyordu. Mesajları okuduğumda ise kısa çaplı bir şok geçirmiş olabilirdim.

Hattı başka biri üstüne mi almıştı?

Kendimi kötü hissettim, dün gece yazdığım tüm mesajları okumuştu. Sanki günlüğümü yabancı birine açmıştım. Ayrıca onu da rahatsız etmiştim, berbat bir durumdu.

Yine de böyle kaba olması gerekmezdi, değil mi?

Cümlelerine bakacak olursak hat başka bir erkeğe geçmişti.

İçimdeki heves iyice kaçmış, hayat enerjim daha da emilmişti. İşte bu kötü olmuştu. Hattı kapattırdığımdan bu yana aylar geçmiş, numarayı kimse almamıştı. Bu yaptığımı bile unutalı çok olmasına rağmen bugün, büyük bir dalga şeklinde yüzüme çarpmıştı.

Gecenin dördünde yanıt veren biri, sabahın dokuzunda uyanık olmazdı herhalde. *Öyle umuyorum.* Buna güvenerek daha rahat ve düşünerek yazabilirdim.

Narin: *Kusura bakmayın lütfen.*
Uzun zamandır kimse almıyordu bu hattı. Ben de ara sıra mesajlar atıyorum.
Rahatsız etmek istememiştim.
Yine de bu kadar kaba olmanıza gerek yoktu.
Yirmi iki yaşındayım ben, beyefendi. Azarlayacağınız bir çocuk değilim.
Sizden ricam beni engelleyin, buraya yazdığımda sizi rahatsız etmek istemem.

Yazmayı kesmeyeceğim, bu alışkanlığımdan vazgeçemem çünkü. O yüzden lütfen yapacağınız zaman tek mesajla belirtip beni engelleyin.

Babam tarafından görüldü.

Hemen okuduğunu gördüğümde kaskatı kesildim. Uyanık mıydı? Gergin gergin beklemeye başladım. En mantıklısı beni engellemesiydi çünkü bu numaraya yazmaktan vazgeçemezdim, hayatımın bir parçası olmuştu. Arkadaşım yoktu ve içimi dökmemin tek yolu buydu. *Tek ve en yakın arkadaşım hep babam olmuştu.*

O beni engellerse sorun ortadan kalkar, eskisi gibi devam ederdim. Kimse de rahatsız olmamış olurdu.

Babam yazıyor...

O sırada profil fotoğrafına bakayım dedim, boştu. Durumu da yoktu. Numarayı almış ama profiline hiç dokunmamıştı. Numara hâlâ sahipsizmiş de başka bir ruh musallat olmuş gibi hissediyordum.

Babam: *Yirmi iki yaş pek de büyük olduğunu göstermiyor.*

Narin tarafından görüldü.

Gerçekten buna mı takılmıştı? Cidden mi?

Babam yazıyor...
Narin yazıyor...

Narin: *Siz dedesiniz sanırım?*
Engeller misiniz beni? Tartışmak istemiyorum.

Babam tarafından görüldü.
Babam yazıyor...

CamScanner ile tarandı

Babam: *Dede değilim.*
Yazmamayı deneyebilirsiniz.

Narin: *Yazacağım.*
Niye uzatıyorsunuz?
Böyle yaparak huysuz dedeleri andırıyorsunuz.
Engelleyin ve bitsin, gitsin.

Babam: *Huysuz da değilim.*
Zamanımı çalıyorsun.
Bu numarayı rahat bırak.

Narin: *Engellemek tek tuşa bakıyor. Ve sizin yüzünüzden hâlâ tartışıyoruz.*
Neden anlamamakta ısrarcısınız?
Yazmaya devam edeceğim, dedim.

Babam: *Birini engelleyecek havada değilim.*
Sen beni engelle.

Narin: *Adınız nedir?*

Babam: *Senin adın ne?*

Narin: *Önce sorumu yanıtlayın.*

Babam: *Adımı bilmene gerek yok.*
K diyebilirsin, yeterli.

Narin: *Beni delirtmekten başka bir şey yapmıyorsunuz, Bay K.*
Ben sizi engellersem buraya bir daha yazamam.
Umarım bunu anlayamayacak kadar yaşlı değilsinizdir.

CamScanner ile tarandı

Babam: *Yirmi altı yaşa dede denmiyor olsa gerek.*
Büyüklük bende kalsın.
Engelliyorum.

Narin tarafından görüldü.

Kaşlarım çatık ekrana bakarken herhangi bir değişiklik olmasını bekledim ama olmadı elbette. Engellediğini anlayabilmem için ne fotoğrafı vardı ne de başka bir şeyi. Mesaj atmam gerekiyordu ki görebileyim.

Biraz daha bekleyip yeniden yazdım.

Narin: *Deneme.*
Tek tik

Tuttuğum nefesi rahatlıkla bıraktım. *Oh be! Ne kadar çok inatlaştı öyle? Basit bir engel işte.* Tanımadığın bir insanı engellemek bu kadar zor olmamalıydı. Benim imkânım olsa çoktan yapardım ama engellersem şayet bir daha yazamazdım, yazmam için engeli açmam gerekiyordu, açarsam da mesajlar ona giderdi. Tek seçenek onun beni engellemesiydi.

Neyse ki hallolmuştu.

Narin: *Ne kadar kaba bir adamsın sen ya.*
Gerçekten huysuz dedeler gibisin.
Yirmi altı yaşında olduğuna inanmıyorum, bence yetmişlik dedesin.
Çocukmuşum! Sensin çocuk.
Tek bir tuş uğruna sabahımı berbat ettin.
Havasında değilmiş! Havan batsın.
Sonsuza kadar engelli kalalım, yeterli.
Ayrıca minik bir ekleme yapmak istiyorum. Eşin varsa ona da böyle davranma, yaşlanmasın. Kadınlara böyle davranılmaz.

CamScanner ile tarandı

Rubinia çiçek ek biraz.

Neyse.

Kaç yaşındasın, bunları da ben mi diyeceğim sana?

Görüşmemek üzere.

Narin çevrimdışı.

"Tüm mesajlar tek tik"

Telefonu yatağa bırakıp kalktım. Yapmam gereken pastalar, iletişime geçmem gereken insanlar vardı ve daha günün en başındaydık.

İşlere koyuldum, en azından kafam dağılırdı. Pasta yapmayı seviyordum, gastronomi mezunuydum. Bir yerde çalışmak yerine kendi işimi evden yürütüyordum. Kendi sosyal medya hesaplarımdan sipariş alarak ilerliyordum. İnsan işini sevdiğinde nerede yaptığı önemsizleşiyordu.

İşime âşık biriydim.

15.05

Tüm mesajlar çift tik

Babam tarafından görüldü.

CamScanner ile tarandı

Babam: *Seni bu saflıkla çok yemlerler, dikkat et, benden demesi. Ona böyle davrandığım bir eşim yok, rahat olabilirsin.*

Narin tarafından görüldü.

Rezilliğin daniskası! Utançla inlerken telefonu yok etmek istiyordum. Ona hiç güvenmemeliydim.

Narin: *Engellediğini söylemiştin.*
Niye yalan söylüyorsun?

Babam: *Ne yazacağını merak ettim.*
Benim hakkımda yakınacağını tahmin etmek zor olmadı.

Narin: *Yazdıklarım seni ilgilendirmez, niye bu kadar inatçısın?*

Babam: *Özür dilemen gereken yerde hâlâ dikleniyorsun.*

Narin tarafından görüldü.

Derin derin nefesler verdim. Kendini ne sanıyordu?

CamScanner ile tarandı

Narin: *Yalan söyleyen senken ben niye özür diliyorum?*
Dilemeyeceğim.
Hatta sen dileyeceksin, yalan söylediğin için özür dile benden.

Babam tarafından görüldü.

Narin: *Bekliyorum.*

Babam tarafından görüldü.
Babam yazıyor...

Babam: *Bana emir mi veriyorsun?*

Narin: *Sadece haklı olan sen değilsin, bunu anlatmaya çalışıyorum.*
Mesajlarımı okuman hoş değil, ya özelimi yazsaydım?
Her neyse. Gerçekten engeller misin beni artık?
Yalancı birisin, bu sefer dürüst ol lütfen.
Bay K.

Babam: *Yine hakkımda yazmayacağını nereden bileceğim?*

Narin: *Yazmayacağım, söz.*
Umurumda dahi değilsin, inan.
Beni babamla rahat bırak, yeter.

Babam: *Burası mezarlık değil.*

Narin tarafından görüldü.

Gözlerim sızladı. Dışarıya son bir nefes verirken, göğüs kafesimden bir şeyler kopup gitti sanki. Bunu yapmak zorunda mıydı?

CamScanner ile tarandı

Narin: *Biliyorum.*

Gerçekten kötü birisin.

Babam: *Ne kadar yazarsan yaz, seni engellemeyeceğim.*

Bu hat benim artık. Geri adım atacak kişi sensin.

Başka yere yaz.

Narin: *Yazamam.*

Babam burada.

Yazdıklarımı okumanı istemiyorum.

Bu kadar anlayışsız olamazsın.

Babam tarafından görüldü.

Başka yere yazamazdım. Denesem dahi yabancı hissederdim, biliyorum. Bazı alışkanlıklar değişmezdi, değiştirmeye çalışmak da işe yaramazdı. Farkında olmasa da günlüğümü elimden alıyordu.

Babam çevrimdışı.

Engellemeyecekti. Telefonu koltuğun bir köşesine fırlattım. Oturduğum yerde huzursuzca bacaklarımı sallıyor, düşünmeye çalışıyordum. Stres seviyemin arttığını hissediyordum. *Ne yapacağım?*

Gözlerim dışarıya kaydı. Saat akşam sekizdi. Gökyüzünde dolaşan kara bulutlara bakılırsa gece çetin geçecekti. Bu durum beni daha da korkutmaktan başka bir şey yapmıyordu. Çoğu zaman oturduğum yerdeki şimşekler evimin fazlasıyla yakınında çakardı. Öyle geceler o kadar korkunç olurdu ki hiç uyuyamazdım.

Yüksek seslere fazla duyarlıydım. Gök gürültüsü ve yıldırım sesi de buna dahildi. Çoğunlukla yüksek sesle dinlediğim müzikler kurtarıcım oluyordu, tabii odağımı başka şeylere çekebilirsem.

CamScanner ile tarandı

03.25

Kulaklığı çıkarıp kenara koydum, işe yaramıyordu. Korkudan ellerim titriyordu, yatağın köşesine sinmiştim. Odanın ışıkları açıktı, kapamam mümkün değildi.

Babama yazamadıkça daha da sıkışıyormuş gibi hissediyordum.

Dışarıdan gelen, kaçıncı olduğunu sayamadığım yıldırımın bir kez daha evimin yakınlarına düşmesiyle yerimden sıçradım. Yüzümü iyice yastığa gömerken korkuyla inlemiştim. Daha fazla dayanamıyordum, böyle giderse sabaha çıkamayacaktım.

Ölüm nedeni korku, diye yazacaklardı mezar taşıma. *Rahmetli yıldırımdan korkardı.*

Dayanamadım. Elim telefona gitti ve beklemeden ekranı açtım.

Narin: *Bay K.*

Babam çevrimdışı.

Narin: *Uyanık mısın?*

Babam çevrimiçi.
Babam yazıyor...

Babam: *Hayır.*
Uyuyorum.

Narin: *Uyuma.*
Konuşalım hadi.

Babam: *Saatin kaç olduğundan haberin var mı?*
Yatıp zıbarsana.

CamScanner ile tarandı

Narin: *Kaba olma.*
Orada hava nasıl?

Narin çevrimdışı.

Sinirim bozulduğu için rehbere girip adını değiştirdim. *Babam* yazısını yeni mesaj bildirimiyle gördükçe içim burkuluyordu.

Narin çevrimiçi.

Bay K: *Yağmurlu.*

Narin: *Yıldırım da var mı?*

Bay K: *Hayır.*
Orası ne âlemde, diye sormayacağım. İzin verirsen uykuma dönüyorum.

Narin: *Burası çok fena. Yıldırımlar kafama düşüyor.*
Bay K: *Sormadım.*

Narin tarafından görüldü.
Bay K çevrimdışı.

Ekrana bakakaldım, uykusuna geri dönmüştü. Yıldırım düşmesiyle gözlerimi yumduğumda ellerimin arasındaki telefonu sıkıyordum. Kalbimin çırpınışlarından kulaklarım uğulduyordu.

Parmaklarımın arasındaki telefon titrediğinde gözlerimi açıp bildirime tıkladım.

Bay K: *Korkuyor musun?*

Narin: *Çocuk muamelesi mi yapacaksın?*

CamScanner ile tarandı

Bay K: *Evet.*

Narin: *Hayır.*

Bay K: *Işıklar açık mı?*

Narin: *Hayır.*

Bay K: *Berbat bir yalancısın.*

Narin: *Aşırı korkuyorum, evimin dibine dibine düşüyor.*
Kafayı yiyeceğim.

Bay K: *Evinin dibine dibine mi düşüyor?*

Narin: *Evet.*
Sizin orada düşmüyor mu?
Hiç mi?

Bay K: *Evimin dibine dibine hiç düşmüyor.*
Düşse de fark etmez, korkanlar düşünsün.

Narin: *Benden geçti artık diyorsun yani.*
Yaşlandım, der gibi.

Bay K: *Kaşınıyorsun.*

Narin: *Tamam, tamam, şakaydı.*
Orası da çok soğuk mu?

Bay K: *Ev sıcak.*
Hâlâ devam ediyor mu yıldırımlar?

CamScanner ile tarandı

Narin: *Evet.*
Çok uykun varsa uyu, tuttum seni de.
Üzgünüm.

Bay K: *Çok geç oldu.*
Uyu sen de.

Narin: *Maalesef.*
Bu gürültü dinmeden uyuyamam.

Bay K yazıyor...

Narin: *İçimde kötü bir his var.*
Geçmeyen.
Her an kötü bir şey olacak gibi.

Narin çevrimdışı.

Balkondan gelen sesle irkilirken korkuyla o tarafa döndüm. Kırılma sesi... "Hayır, hayır!" Kalkıp bir hışımla balkona gittim. Kapısını açtığımda içeri amansızca giren soğuk rüzgâr titrememe neden oldu. Yerde paramparça olan saksıma baktım.

Beyaz sardunyalarım yere düşmüş, kırılan saksıyla birlikte toprak her tarafa saçılmıştı. "Çiçeklerim..." Eğilip, uzanacağım sırada aniden gelen sesle birlikte aydınlanan gökyüzüyle sıçrayıp geriye çekilmem bir oldu. Gözlerim anında dolmaya başladı. Yanaklarım ıslanmadan hemen önce eğilip çiçeklerimi toplamaya başladım. Rüzgâr öyle şiddetli esmişti ki çoğu yaprağı kopmuştu.

Avcumun içindeki yaprakları narince tuttum. Soğuktan titremeye başlamıştım. Islanıyordum ama çiçeklerimi toplamadan içeri geçmeye niyetim yoktu. Beklediğim her an rüzgâr geriye kalan yaprakları da götürecekmiş gibi esiyordu. Toprağı bir kenara

CamScanner ile tarandı

topladığımda acele ediyordum. Saksının kırılan parçalarını şimdi toplayamazdım, onları da diğer tarafa çekerken dikkatsiz davranmış olmalıyım ki küçük bir parça sol elimin üstünü çizmişti. Sızmaya başlayan kanı görmezlikten gelerek diğer saksıları aceleyle en kenara çektim. *O çiçeklerime de bir şey olmasın.*

Saksılarımı olabildiğince kenara çeksem de açıkta kalanların üstüne yan taraftan aldığım poşeti örtüp uçlarını hızlıca bağladım, en azından bu onları yağmurdan korurdu. Yağmurun yağacağını bildiğimden önlemimi almış olsam da bu denli fırtına olacağını tahmin etmemiştim.

Nihayet içeri geçtim, sırılsıklamdım. Bir yandan içli içli ağlayıp diğer yandan elimdeki yapraklara bakıyordum. Kesilen yerin sızlaması da cabasıydı. Buz gibi olmuştum. Üstümü de değiştirmem gerekiyordu. Çok kötü hissediyordum.

Ansızın evin içini telefonumun zil sesi doldurduğunda yatağıma doğru gittim. Tam anlamıyla berbat bir haldeydim. Psikolojim altüst olmuştu.

Beni arayacak biri de yoktu ayrıca. Bu saate neyin telefonuydu bu?

Ekranı kaldırıp baktığımda yazan isim daha da çok ağlamama neden oldu.

Bay K arıyor...

Babamla arama girmeseydi bu kadar kötü olmazdım belki de.

CamScanner ile tarandı

Telefonu açtım.

Kısa bir sessizlik. Dudaklarımı dişleyerek, ekrana bakarken kendimi tutuyordum. Sonunda konuştuğunda yere kilitlenen gözlerim daha da açıldı.

Kalın, genizden gelen bir erkek sesi, "İyi misin?" diye sordu. Uyku mahmuru çıkan sesinde endişe kırıntıları vardı.

Tutamadım kendimi, dışarıdan gelen gök gürültüsüyle sıçrayarak gözlerimi yumdum. Telefonu tutan parmaklarım sıkılaşmış, sıçrayan vücuduma hıçkırıklarım da eklenmişti.

Titreyen sesimle, "Hayır!" diye çıkıştım. "Hiç iyi değilim."

Yatak hışırtısı duydum, sesimi duyunca hareketlenmişti. "Ne oldu?" Anlamaya çalışıyordu fakat sesi gereğinden fazla sertti.

Avcumun içindeki yapraklara bakarak, "Çiçeklerim kopmuş," dedim. Gördükçe kötü oluyordum. Islanan elimin üstündeki yaradan sızan kanı gördüğümde kısık sesle, "Elim de kanıyor," diye mırıldandım.

Kötü bir şey olacak demiştim işte!

Telefonun ucunda hiç tanımadığım bir adam vardı, gecenin bir körü beni aramıştı. Pürüzlü ve buğulu sesi uykusundan uyandığını gösteriyordu. Onu da uyandırmıştım, değil mi?

CamScanner ile tarandı

"Elin neden kanıyor?" diye sordu. Uykusu daha da açılmış gibiydi.

"Kırılan saksıyı toplarken kesildi."

"Elini sarmak için ne bekliyorsun?"

Azarlar gibi söyleyince dudaklarım daha da büküldü. "Biraz daha kibar olamaz mısın?" Kırılgandım, şu anki durumumla birlikte bunun sesime yansıması kaçınılmaz olmuştu. Verdiği derin nefesi duydum. "Saracağım." Lavaboya doğru gitmeye başladım.

"Islak mısın sen?" Sesi az öncekine nazaran daha yumuşaktı.

Sorusuyla birlikte kafamı kaldırıp aynadaki yansımama baktım. "Nereden anladın?" Müneccim miydi? Saçlarımdan hâlâ damlalar akıyordu.

"Titriyorsun." Sesi normaldi artık, uykulu değildi. Sanki konuştuğu her an kaşları çatıktı, ses tonu da kalın olduğu için sert çıkıyordu.

"Soğuk çünkü."

"Üstünü değiştir." Konuşmadan önce her seferinde kendini frenleyip yumuşatıyor gibi hissediyordum.

"Değiştireceğim."

Telefonu hoparlöre alıp elimdeki kanı temizlemeye başladım. Sessizce beni dinledi. Ağlamaya devam etsem de bu sefer daha sessizdim, geriye iç çekişlerim kalmıştı.

"Hangi çiçeklerin düştü?" diye sorarken sesi durgundu.

Yan tarafa narince bıraktığım yapraklara kaydı gözlerim. "Beyaz sardunyalarım..."

Yanaklarım daha çok ıslanmaya başladığında bundan hoşlanmamış gibi, "Yenisini alırsın," dedi. Bir şeye kızmış gibi sertti şimdi, sanki ağlamam ona saçma geliyormuş ve anlam veremiyormuş gibiydi.

"Olmaz, onlar bana babamın hediyesiydi."

Sustu. Ama bu durgunluğu fazla sürmedi. "Başka çiçeklerin de vardır senin, onları sev."

CamScanner ile tarandı

Görmese de başımı iki yana salladım. "O en güzeliydi."

"Alt tarafı bir çiçek..." diye mırıldandı. Kendini sorguluyor ama yine de anlam veremiyordu.

Dediklerini duymamış gibi devam ettim. Bir yandan da elimi sarıyordum. "Rüzgâr yapraklarını koparmış, biliyor musun? En azından onlar kaldı geriye."

"Saklayacak mısın?"

Burnumu çekerken kafamı salladım. "Elbette. Onlar çok değerli." Sanki o da kafasını iki yana sallamıştı.

"Fazla anlam yüklemiyor musun? Ağlamana değer mi?"

"Değer." Benim kararlı sesime karşı yanıt vermedi. "Sen biraz kaba birisin, çiçekleri sevmemeni anlayabiliyorum ama bu onları değersiz yapmaz."

"Basit ot işte," dedi üstünkörü. "İnan, ağlamak için daha güçlü nedenler var."

"Olabilir," diyerek omuz silktim. Telefonu yatağın üstüne koyduğumda üstümdekileri çıkarmaya başladım. "Herkesin güçlü nedeni farklı sonuçta."

Buna sinirlenmiyor ya da karşı çıkmıyordum. Herkes çiçekleri sevecek diye bir zorunluluk yoktu. Onların dilinden herkes anlayamazdı, Bay K da anlamıyordu.

Yatağa oturduğumda sessizliğini bozarak konuşan oydu. "Değiştirdin mi üstünü?" diye sordu.

"Değiştirdim," dedim.

Konuşup, konuşmamak arasında gidip, gelirken, en sonunda pes edip silik bir şekilde, "Saçlarını kuruttun mu?" diye sordu.

Bunu sorarken çekinmişti.

"Hayır. Bu saatte ses çıkaramam, komşuları rahatsız etmek istemiyorum." Yorganın altına girdiğimde telefonu önüme çektim. "Havlu ne güne duruyor?" Kaşlarını çattığını hissediyordum.

"Kendi kendine kurur," dedim burnumu çekerek. Gözlerim ağrıyordu. Hem saçlarım o kadar da ıslak değildi, çıkardığım tişörtün kuru yerleriyle ıslaklığını almıştım.

"Hasta olursun." Kurutmam konusunda kararlı gibiydi.

"Olmam, alışığım ben."

Dediklerime inanmadığını vurgulayarak, "Fazla narin bir şeye benziyorsun," diye mırıldandı.

Esnememe engel olamadım, başım ağrıyordu. "Narin olabilirim. *Narin*, derler zaten," derken tebessüm ettim. Adımı söylediğimi bilmiyordu.

"Uykun geldi."

Kafamı sallayıp, "Evet," diye mırıldandım.

"Uyu o halde."

Cıkladım, pencerenin ardından havaya baktım. "Hava hâlâ kötü, uyuyamam." Yorganı boğazıma kadar çektim. İstemeye istemeye, "Şimdi kapatmam gerekiyor," dediğimde kızarık gözlerim yine dolmaya başlamıştı. Tanımadığım biri olsa da onunla konuşmak odağımı dağıtıyor, beni rahatlatıyordu. Ama onu tutuyordum, uyuması gerekiyordu.

"Neden?" Meraklanmış gibi çıkmıştı sesi.

"Uyuman gerekiyor. Saat gecenin kaçı oldu, baksana. Tutuyorum seni." Kendimi daha da kötü hissederken sesim kısıldı. "Üzgünüm. İyi geceler."

Telefonu kapatacağım sırada bunu yapacağımı hissetmiş gibi, "Ne zaman uyuyacağıma ben karar veririm," dedi. Cümlesi her ne kadar sert olsa da sesi öyle değildi.

"Uyumayacak mısın?"

"Uyumayacağım."

"Neden? Geç oldu, uyu." Çakan şimşekle yorganı daha çok kendime çektim. Verdiğim derin nefes, korkumu simgeliyordu.

"Uykum yok," dedi ama bu doğru değildi, sesi yorgun çıkıyordu.

CamScanner ile tarandı

"Yalan söylüyorsun yine."

"Söylemiyorum." Yorganın hışırtılarını duydum, yatakta pozisyonunu değiştirmişti sanırım. Yanıt vereceğim sırada evde yankılanan zil sesiyle kalbim hızlandı. Aynı zamanda kapıya da vuruluyordu.

"Birini mi bekliyordun?"

Ayaklanırken, "Hayır," diyebildim. Gecenin bu saatinde kim gelmiş olabilirdi? Korkum sesime yansımış olacak ki yine hışırtılar geldi.

"Tek mi yaşıyorsun?"

"Evet." Kapıya geldiğimde, "Bir dakika bekle," diyerek telefonu kapının yanındaki komodinin üzerine koydum. Son anda ne dediğini anlamamıştım, telefonu hoparlörden almakla meşguldüm.

Alacağı varmış gibi kapıyı çalan kişi beni daha da korkuturken, parmaklarımın üzerinde yükselip delikten baktım. Gelen alt komşumdu. Fazla kızgın görünüyordu, daha çok uyuyamamış gibi. Neden geldiğini anladığımda dudaklarımı dişledim. *Bu saatte mi gerçekten?* Halbuki son zamanlarda anlaşabildiğimizi düşünmeye başlamıştım.

Kaçamayacağımı anlayınca kapıyı açtım. Vurmak için kaldırdığı eli havada kalırken çatık kaşlarla bana bakıyordu. Çok sinirliydi. "Deniz Bey..." diye mırıldandım ama patlamaya hazır bomba gibiydi.

"Ben seni kaç kere uyardım?" diye çıkıştığında yerimden sıçramıştım. Hafiften geri çekildim, çok korkunç duruyordu. Neredeyse yaşıt olmamıza rağmen benim tam aksime çoğu zaman öfkeliydi.

"Ama size anlatmıştım," dedim biçare. "Bugün hava çok kötü, ışıkları kapatamazdım."

Deniz Bey, yakın zamanda alt katımdaki daireye taşınan komşumdu. Tüm dairelerin iç yapısı aynı olmasına rağmen ben hariç kimse, yatak odası yaptığım odamı yatak odası yapmamıştı. Şan-

sıma Deniz Bey, tam altımda kalan odayı yatak odası yapmıştı. Havanın kötü olduğu zamanlar ışık kapalı uyuyamaz, tüm gece ışığı açık bırakırdım. Deniz Bey buraya taşındığından beri ancak birkaç kez buna denk gelmiş ve rahatsızlığını belirtmişti. *Karşı binanın hizamdaki dairesi camın önüne koca bir ayna bırakmış. Gece ışığını açtığında tüm aydınlık benim odama yansıyor, uyuyamıyorum*, demişti.

Kaç yıldır burada oturuyordum ama ilk kez böyle bir durumla karşı karşıya kalmıştım. Elbette dikkate aldım ve dediği gibi oluyor mu diye bakmak adına, bir gece odamın ışığını açarak aşağı kata yansıyor mu diye baktım. Fakat yanılıyordu. Hemen yanımızdaki binayla aramızda yaklaşık dört ya da beş metrelik bir ara vardı. Işık oraya çok az yansıyordu, dediği gibi ayna yansıtmıyordu. Hem onun perdeleri kapalıydı hem de benim. Denemiştim, perdemi kapamasam dahi onun kapamasıyla neredeyse tüm aydınlıktan korunuyordu. Geceleri epey bir karanlık olsa da ışığımı açtığımda herhangi birini rahatsız etmiyordum. Zaten karşımızdaki binanın da yatak odaları bu tarafta değildi, kimsenin ruhu duymuyordu.

Deniz Bey hariç.

Bunu ona defalarca anlatmaya çalıştım. Dediğinde haklı olsa boynum kıldan inceydi fakat doğru değildi. Işığı açmam kimseyi rahatsız etmiyordu. Etseydi birçok kişi uyarırdı.

Sanıyorum ki onun ışığa karşı fazla bir hassasiyeti vardı. Çünkü bahsettiği kadar büyük bir durum yoktu ortada -ki ortada bir durum da yoktu aslında- fakat ısrarcı olmaya devam ediyordu.

Salonumda birçok cam vardı, dışarıdaki sesler rahatlıkla içeride bitiyordu. Böyle gürültülü havalarda orada durmamaya özen göstererek dört duvar arasındaki odama geliyor, gürültüyü olabildiğince minimuma indirmeye çalışıyordum. Elimden geldiğince de dikkat ediyordum.

Son zamanlarda da havaların kötü olmasıyla ışıklarım açılmaya başlamıştı. Ve elbette Deniz Bey durmamıştı.

CamScanner ile tarandı

"Beni ilgilendirmiyor! Uyumak istiyorum, Narin," diye yakındı bu sefer. "Toplasan kaç saat uyuyorum ki zaten? Ya o ışığı kaparsın ya da bu sefer polis çağırırım."

"Bu saatte ne polisi, Deniz Bey?" diyerek karşı çıktığımda paniklediğimi görmesi kapatacağımı sanmasına neden oldu ama bu mümkün değildi. "Bu durumu size izah etmiştim."

"Ben kaparım o halde," diyerek içeri girmeye yeltendiğinde gözlerim korkuyla büyüdü. Evime giremezdi. "Hayır, durun!" Kapıya yaslanıp aralığı azalttığımda durdu. Korkudan titreyen sesime ellerim eşlik ederken, "Tamam, kapatacağım," dedim.

"Bir daha uyarmak istemiyorum," diyerek ikazını yaptı ve arkasını dönüp merdivenleri inmeye başladı. Kalbim çırpınırken kulaklarım uğulduyordu.

Kapıyı kapatıp kilitledim. Bu sefer ağlamam korkudandı. Hiç bu kadar ileri gitmemişti. Evime girmeye çalışmak ne demekti?

Telefondan gelen seslerle gözüm oraya dönerken, ilerleyip telefonu elime aldım. Sıraladığı küfürlerle yüzüm buruştu, çıkan sesler yataktan kalktığını gösteriyordu. "Siktiğimin piçi," dediğinde üstünü giydiğini anladım. Hıçkırığımı duyduğunda hareketleri durdu. "Narin?" derken sesi hiç olmadığı kadar sertti. Sesi bile korkunçtu.

"Nerede yaşıyorsun?" diye sordu. Hışırtılar yine başlamıştı.

"Neden sordun?" dediğimde bir an bile duraksamadı.

"Adresini söyle bana. Deniz denen yavşağa iki çift lafım var."

CamScanner ile tarandı

Adresimi mi istiyordu? Tanımadığım birine veremezdim ki. Sessiz kaldım.

Kısa bir sessizliğin ardından sinirini bastırmaya çalışırcasına derin bir nefes verdiğinde gelen seslerden yatağa oturduğunu anlamıştım. Adresimi vermeyeceğimi anlamıştı.

Sessizce ağlarken hissettiğim korku, içimden sökülmek istemiyormuş gibi yapışıp kalmıştı. Işıkları kapamam gerekiyordu ama bunun düşüncesi bile kafayı yememe neden olabilirdi. Hava bir türlü düzelmiyordu, kendimi karanlığa hapsetmek istemiyordum. Ama kapamazsam da Deniz Bey durmayacaktı, onu daha fazla kızdırmak istemiyordum. İlk kez böyle gözü dönmüş bir şekilde görmüştüm onu.

Salonun ışıklarını açabilirdim fakat orada da gök tamamıyla odanın içinde gibiydi. Sesten kaçarken oraya gidemezdim.

Olabildiğince normal çıkarmaya çalıştığı sesiyle, "Narin," dedi. Hâlâ sinirliydi. Duraksadı. "Ağlama," diye mırıldandı. Bundan kesinlikle hoşlanmıyordu.

Yavaş adımlarla ışığı kapamaya doğru giderken, "Çok kötü hissediyorum," diye mırıldandım. Beklemedim, düğmeye bastığımda tüm oda karanlığa büründü.

CamScanner ile tarandı

Sesi duymuş olmalıydı. "Işıkları kapama," dedi. Bunu yapmamı en az benim kadar istemiyormuş gibi söylemişti.

Bu, ekrana bakmama neden oldu. "Ama olmaz," diyerek dudaklarımı dişledim. "Evime girmesini istemiyorum."

"O piç elime bir geçsin..."

Sinirle yükselip seslice kurduğu cümleye yüzümü buruşturdum. "Küfretme."

"Ona daha yumuşak bir lakap takamıyorum. Ne diyeyim? *Ağzını yüzünü seveceğim lavuğun*, desem olur mu?"

"Bu daha iyi."

"Ya sabır..." Sinirli biri olduğunu anlamıştım ama bu kadar çabuk yükseldiğine yeni şahit oluyordum.

Yatağıma doğru giderken sessizce bekledi. Oturduğu yerden kalkmamıştı. Ansızın, "Flaşı aç," dedi. Karanlıkta kalmamı istemiyordu.

"Açtım." Yorganı açıp altına girdim. "En düşük seviyede."

"O niye?"

"Çünkü sağı solu belli olmaz, yine gelmesini istemiyorum."

Sabır dilercesine derin bir nefes aldı. "Sadece o mu rahatsız oluyormuş?"

Onaylarcasına mırıltılar çıkardım. "Ona defalarca yansımadığını söyledim. Kontrol ettim, gerçekten yansımıyor. Ama bana takmış durumda. Ya gerçekten çok fazla hassas ya da takık. Çünkü o kadar ışığın normal bir insanı rahatsız etmesinin mümkünatı yok, doğru düzgün yansımıyor bile!"

Sorgulamadı, sadece dinledi. Onunla konuştuğum için korkum biraz olsun kaybolmaya başlamıştı. Ağlamıyordum ama iç çekişlerim yoldaşım olmaya devam ediyordu.

Yorganı kafama kadar çekip içine girdim. Bu sayede flaşı en yüksek seviyede açabilmiştim. Normalde bu kadar etkilemese de

CamScanner ile tarandı

az önceki olaydan sonra ufacık bir ışık yakmaya bile çekiniyordum. Dışarıdan gelen sesler dinmedi, yağmur ve şimşekler burayı evi görür gibi gitmiyordu.

"Ne zamandan beri korkuyorsun böyle havalardan? Çocukluğundan beri mi yoksa?" diye sorarken sesi merak doluydu.

"Hayır." Gözlerim sızlamaya başladı. "Yaklaşık dört senedir böyle."

"Neden dört sene?" Sorgulaması çok normaldi, genelde bu korku küçüklükten gelirdi. Bende durumlar biraz farklıydı.

"Babamı kaybettiğim gece hava tam da böyleydi. O günden sonra bu geceleri bir daha sevemedim."

Sessiz kaldı. Böyle bir cevap beklemiyor olmalıydı. Saat dörde geliyordu ve ben onu tuttuğum için suçluluk hissediyordum. Bir yanım telefonu kapatmam gerektiğini söylerken diğer yanım biraz daha böyle kalmam gerektiğini fısıldıyordu. Kapatırsam sabaha çıkmam zor olurdu, kapatmazsam uykusuz bırakacaktım onu.

"Kapatmam gerekiyor artık." Gözlerimi kapatarak mırıldandığımda her ne kadar istemesem de tanımadığım birine bunu yapmaya hakkım yoktu. Kimseye yoktu. Allah bilir ne işi vardı da sabah gitmesi gerekiyordu.

"Sebep?" Kapatmak istemiyor muydu? Ses tonunu kısmadı veya bunu hissettirmekten geri durmadı. Şaşkınca telefona bakakaldım.

"Çünkü..." *Uyuman gerekiyor*, desem kapatmazdı, öncesinde denemiştim. Başka bir şey bulmam gerekiyordu. O sırada şarjı tamamen dolu olan telefonumun şarj ibaresine takıldı gözlerim. "Şarjım bitiyor çünkü," dedim aklıma gelen ilk yalanla. "Konuşmaya devam edersek flaşım sabaha yetişmez." *Yalan söylemekten nefret ediyorum.* "Ayrıca uyuman gerekiyor. Çok tuttum seni, özür dilerim, gecen mahvoldu resmen. Bir daha rahatsız etmeyeceğim."

Dudaklarımı dişledim, kapatmasını istemiyordum. *Şarja tak*, diyebilirdi.

CamScanner ile tarandı

"Tamam," dedi sadece. Tüm beklentilerim kırıklar oluşturup kalbime battı. O bir yabancıydı, kalbimi bu kadar kırabilmesi saçmalıktı.

"Engellemeyi unutmayın."

Engellemesini hâlâ istiyor muyum bundan emin değildim. Onunla konuşmayı sevmiştim.

Cevap vermedi. Telefonu sert bir yere koymuş gibi bir ses çıktı. Kapatmadı ama konuşmadı da. Yataktan kalktığını duydum.

"İyi geceler," dedim konuşmasını umarak. Neden hiçbir şey demiyordu? Sesimin titremesine engel olamadım.

"İyi geceler, Narin."

Ne yumuşak ne de sertti sesi. Ne düşündüğünü bilmiyorum ama kızgınlık kırıntıları sezmiştim. Bana karşı değildi. Kendine miydi?

Daha fazla beklemedim. Telefonu kapadım.

İlerleyen saatlerde müzik haricinde uygulamaya girmedim, kulaklığımı son sese aldım, yorganı hiç indirmedim.

Yalnızlığı iliklerime kadar hissettiğim bir gecenin sabahını beklemeye başladım.

"Abi," diye seslendi Yusuf fakat bir türlü geri dönüş alamadı. En sonunda dayanamayarak, "Abi!" diye sesini yükselttiğinde kafasını kaldırıp kendisine bakan çatık kaşlara ithafen çekingence sordu. "Uykusuz gibisin, gece uyumadın mı?"

Önüne döndüğünde gözleri masasında duran telefondaydı. İçinde yeşeren merak duygusu onu sinirlendiriyor, daha yeni tanıştığı, hayatında yabancı bile olmayacak kızı merak ettiği için kendine kızıyordu.

"Uyudum," dedi sadece.

Ben uyudum ama o uyuyabildi mi?

CamScanner ile tarandı

"İstersen dinlen bugün, uzun zamandır dinlenmiyorsun. *Off* gün gibi düşün."

"O ne lan öyle? Kafamıza göre iş mi aksatıyoruz?" Çıkışarak yansıttığı öfkesi sağ kolu olan Yusuf'a değildi, kendineydi.

Onu hiç aramamalıydı. Aramasa zihni şu anda başka şeylerle meşgul olmazdı.

"Hadi gidiyoruz," diyerek koltuktan kalktı. Telefonunu eline alıp kapıya doğru yürümeye başladı. Sabahın erken saatleri olmasına rağmen telefonu açıp ekrana bakma gereği duydu.

"Birinden mesaj mı bekliyorsun?"

Arkasını dahi dönmedi. Kapıyı açarken, telefonu kapatıp cebine koymuştu. "Sabah sabah çok konuşuyorsun, Yusuf. Çenen düşmesin, Yusuf."

Haddini aştığını düşünen genç adam, "Pardon, abi," diyerek yol boyunca konuşmamak adına dudaklarını mühürledi.

Halbuki haklıydı.

Adamın mesaj beklediği biri vardı.

İçinde olduğum zifiri, dışarıdan gelen seslerle bölündüğünde gözlerimi yavaşça araladım. Zihnim o kadar bulanıktı, gözlerim o kadar ağrıyordu ki gözlerimi açık tutamıyordum. O minik aralıkta gözümü açabildiğim kadar açıp komodine uzandım, telefonu aldım.

Yarı uyur vaziyette hiçbir şey düşünmeden rutinimi gerçekleştirdim, parmaklarım nereye basacağını biliyordu. Alışkınlardı sonuçta.

Mesaj yerine girdim.

Narin: *Günaydınn.*

Telefonu kapatıp yerine koydum, yatakta diğer tarafa dönüp uykuya dalmam saniyelerimi almadı. Gözlerim çok ağrıyordu, sarhoş gibi hissediyordum.

Kesinlikle biraz daha uyumaya ihtiyacım vardı.

Çift tık.

Elinde katalogla odaya giren kız kocaman gülümsedi. "Yeni modelleri görmeniz gerekiyor, Han Bey. Renkler bile o kadar güzel ki..." Şen şakrak masaya doğru ilerleyerek mücevher kataloğunu patronunun önüne koydu.

"Onun adı Han değil yalnız," diyerek laf attı Yusuf. Yasemin'i baştan aşağıya süzdüğünde gözlerini kaçırmadan edemedi, yine çok güzel olmuştu.

"Bu seni ilgilendirmiyor," dedi Yasemin. Yusuf, her zamanki Yusuf'tu. "O bir şey demiyor, sana ne oluyor?"

"Uğraşmayın birbirinizle." Yeni işbirliği yaptığı firmadan gelen kataloğu açmadan kenara sürükledi. Zaten çoktan incelemişti. Yasemin'e döndü. "Sen seçip bana gönderirsin."

Yasemin de Yusuf gibi yıllardır yanında çalışanlardan biriydi. Samimiyetleri buna dayanıyor, diğer çalışanlarına nazaran daha rahat bir iletişimi tercih etmekte sakınca görmüyordu. Genç kızı seneler önce yanına almıştı, o zamandan beri birçok kişi gitmiş, o kalmıştı.

"Adını tam söylemeye üşeniyor musun? Pes!"

Sabır dileyerek aldığı derin nefesi gördüğünde bıyık altından gülmeye başladı Yusuf. Onu sinir etmek kadar hoşuna giden çok az şey vardı. Yaşıt olmalarına rağmen Yasemin daha olgun, Yusuf daha çocuksuydu.

Karakter meselesinden çok büyüdükleri ortam, yaşadıkları şey-

CamScanner ile tarandı

ler belirlemişti şimdiki hallerini. Abisi Yusuf'u yanından ayırmamış, adımlarını onunla atarak hayatına dahil etmiş, dışarıdan fazla belli etmese de onu küçük kardeşi yerine koymuştu.

Yasemin ise tek başına hayata tutunmaya çalışmış, koşullar ona bir abla verecek kadar şanslı davranmamıştı. İkisinin de önüne çıkan yollar fazlasıyla acımasızdı. Şanslarının birleştiği tek noktada da birbirlerini bulmuşlardı. Yusuf'un onu bırakmaya niyeti yoktu.

"Günün yedi öğünü bunu tartışmaktan illallah geldi," diye yakındı genç kız.

"E başka konu buluruz, dert ettiğin şeye bak," diyerek koltuğunda daha da yayıldı Yusuf. Pişkin pişkin gülerken abisinin ona dönmesiyle gülüşü yüzünde dondu, ellerini nereye koyacağını şaşırdı. Koltukta toparlanarak düzgünce oturmaya başladığında ise kıkırdama sesiyle bakışları Yasemin'e kaydı.

Ne kadar güzel gülüyor gözünü sevdiğim, diye geçirdi içinden. Dışından söylese kafasına yiyeceği topuklu ayakkabıdan önce abisi onu camdan dışarı fırlatırdı.

Veya fırlatmazdı.

Bunu şimdilik bilemeyecekti.

"Uğraşma kızla, Yusuf."

"Abi..."

"Duydun Han Bey'i," diyerek istediğini elde etmiş gibi sinsice güldü kız. "Uğraşma benimle." Kataloğu patronunun önünden alarak gülümsedi. "En güzellerini seçeceğime emin olabilirsiniz."

"Ona ne şüphe," diye mırıldandı adam. Reklam yüzlerini çoğu zaman ona seçtirirdi, kendisi bu tür basamaklarla ilgilenmiyordu. Sonuçta kadınların zevkini yine bir kadına emanet ediyordu. Uğraşacağı birçok şey vardı.

Yasemin kataloğu alarak odadan çıktı. Yusuf ise hemen peşinden çıktığında odada tek kalmıştı. Yüzünü sıvazlayarak arkasına

CamScanner ile tarandı

yaslandı, gözleri telefona kaydı. Bu saate kadar yazmamış olması aklına takılmıştı. Engelledi sanmıyor muydu? Babasına bile yazmak istememiş miydi?

Uyuyor olmalıydı.

"Sana ne oğlum ondan," diyerek kendine kızdığında telefonu masanın en köşesine fırlatırcasına attı.

Yine de sesini kapatmamıştı.

Deniz denen herifin elinden geçmesi gerekiyordu, takıldığı en büyük noktalardan biri buydu. O şerefsiz, genç bir kızın evine izinsiz ve zorla girmeye çalışıyordu. "Böyle iş mi olur, lan?" Siniri yükseliyordu. Telefonu alıp Yusuf'u aradı.

"Sana bir numara atacağım, bu numaranın konumunu bulup atıyorsun bana."

Deniz denen insan evladı genç kızlar için tehlike oluşturuyordu. Allah bilir, daha ne absürt hareketleri vardı.

Onun için değil, dedi içten içe. Deniz'in dağılacak olan sıfatını görmek istiyordu.

CamScanner ile tarandı

Önündeki dosyaları inceliyor, sözleşmeleri okuyordu. Parmaklarının arasında döndürdüğü tükenmez kaleme tur attırmayı bırakıp önemli bir cümlenin altını çizdi. Gözden kaçırmamaları gerekiyordu. Saatlerdir dosyalarla cebelleşiyordu.

Durmadı. Diğer paragrafa geçerek, okuyamaya devam ederken sessizliği bölen bildirimle bir anda tüm odağı dağıldı. Gözleri masanın ucundaki telefona kaydı. Bu numara yeniydi. Bildirimin geleceği tek bir yer vardı.

Ansızın aklına düşen kız, sessizce arkaya yaslanmasına neden olurken içindeki ikilem yeniden başlamıştı. Bir tarafı ne yazdığını merak ediyorken diğer tarafı umursamaması gerektiğini söylüyordu. Gereğinden fazla büyüttüğünü düşünüyordu. Neden engellemediğini bilmiyordu, sadece... Canı istemiyordu.

Keyfine düşkün biriydi.

Nefesini sessizce verirken, elindeki kalemi masaya koyarak dikleşti. Uzanıp, bir çırpıda telefonu alarak bildirime girdi.

0535....: *Günaydınn.*

Telefonunu meşgul eden bu numara, sahibiyle birlikte damdan düşer gibi hayatına düşmüştü.

CamScanner ile tarandı

Ne çiçekleri severdi ne de çocuk gibi davranan kadınları.

Mesaja birkaç saniye çatık kaşlarla baktı. Hayatında ilk kez günaydın mesajı almanın garipliğini yaşıyordu. Kalbinin oralarda, derinlerde oluşan yumuşak akımı hissettiği an daha da kavislendi kaşları. Bu duyguyu sevmemişti, ne olduğundan bile bihaberdi.

Taşlaşmış bir kalbe uzatılan çiçek, kendisinin de var olduğunu hissettirene dek taşlanmaya mahkûmdur.

Sevgiden yoksun büyüyen her çocuğun kalbinin bir tarafı, biraz da olsa taşlaşmıştır. Ve en sertleri, her daim en kolay kırılan olmuştur.

O da onlardan biriydi. Babasının yanında, tüm katılıkların içinde yetişmişti. Ne annesini seviyordu ne de içinde hissettiği boşluğu.

Böyle hissettiği oldukça nadir anlar olurdu. Kalbindeki duvarlar babasından yadigârken her çocukta kurulan dengeden, duvarlara çiçek eken diğer taraftan yoksundu. Bu nedendir ki katıydı, sinirliydi, kırılgan insanlara tahammülü yoktu.

Bazen, öfkesi tüm duygularını bastıracak kadar kuvvetli olan insanlar herkesten daha çok kırgın olurdu dünyaya.

Bazen de *annesine.*

Tenine değen dokunuşların narinliğine yabancılaşacak, öfkelenecek kadar uzaktı artık. Hayata sorduğu çoğu sorunun cevabını sert şekilde misliyle alınca gerisine sırtını dönüvermişti. İnsanların ona gelişlerini tanıyamaz oldu, onları kabul etmemeye başladı. Evi sürekli taşlanan biri kapısını çalanları duyamazdı. O da hep yaptığı şeyi yapar, sınırlarının ardından muhatap olurdu.

Çünkü annesi tarafından yetiştirilen çocukların yüreği yumuşardı, duvarlarının arasına çiçekler ekilirdi. Karşılarındaki kadını nasıl seveceğini bilebilir, saçlarını örmeyi bile öğrenebilirdi.

Aynı annesiyle büyüyen *küçük kardeşi* gibi.

Duvarlarının ardında gezen akım onu rahatsız etmişti. İnsanlar yabancısı olduğu duygularla karşılaştıklarında gösterdikleri ilk tepki korku olurdu.

Haliyle, seni alıp hiç bilmediğin bir odaya koysalar ve içini ne yapacağı belirsiz kişilerle doldursalar, korkmaz mıydın hiç? Gözlerin ilk olarak kapıyı aramaz mıydı?

Ait olmadığın bir yerde, kapıya en yakın köşeye otururdun.

Büyük adamlar ise bu hissi ustaca öfkeye çevirebilir, huysuzlaşabilirdi. Çünkü kendisini korumak için kuşanacağı ilk kalkan öğrendiği en iyi şey olurdu.

İkileme düşmesinin nedeni buydu. Babasıyla büyüyen tarafı çoktan engelleyip yoluna bakmıştı. Gerek mizacı olsun gerek annesinin boş bıraktığı kısım, telefonun diğer ucundaki genç kızı içten içe merak ediyordu.

Kim bu yaşta ışıklar açık uyur ki, diye sormuştu kendine. Sonrasında ağladığını duyması koca bir balyozun kafasına inmesi gibi bir etki yaratmıştı. Bununla da bitmemişti. Çiçekleri için de ağlamıştı ve bunu savunmuştu.

Anlamıyordu.

Fazlasıyla narindi, aynı ismi gibi. Ve o böyle kişilerden nefret ederdi. Kendisine büyürken düşme payı verilmemiş, ağlamasına bile çatık kaşlarla bakılmış her kimse bunu garipserdi.

O, küçüklükten bu yana gözünü kırpmadan zarar vermeyi öğrenmişti. Karşısındaki kız ise kırılan çiçeklere ağlayan biriydi.

Böylesine ilk kez denk geliyordu. Ona göre tüm insanlar güçlü olmalıydı. Gözyaşları basit şeylere akamazdı. Karşısındaki kızın ona öğreteceği çok fazla şey vardı.

Daldığı düşüncelerden çıkarken huysuzdu. Bunu yansıtmaktan geri durmadı.

Halbuki sorabileceği birçok soru vardı. *Uyuyabildin mi* veya *iyi*

misin gibi. Ama hepsini es geçti. Bu soruların cevabını merak etmeyi bile ters görüyordu kendine. Hayatında hiçbir zaman bir kadını merak etmemişti.

Parmakları tuşların arasında gezdi ve cevap verdi.

Bay K: *Akşam oldu.*
Çift tik

Halbuki saat daha on birdi.

Kendini, cevap verecek mi diye ekran başında beklerken buldu. Bunu fark etmesi huysuzca homurdanmasına neden olmuştu. Hisleri kendine aykırıydı.

Buna neden bu kadar takıldığını da bilmiyordu. Onu rahatsız eden şeyler vardı. Ne olduğunu çözemiyordu. Bilinmezlikte kalmaktan da nefret ederdi.

Nefret ettiği birçok şey vardı.

Telefonu yeniden masaya bırakıp bu sefer odadan çıktı. Kendine gelmesi gerekiyordu.

Halbuki onu rahatsız edenler annesinin veremediği duygulardı: Şefkat, sevgi ve daha nicesi...

Yatakta bir kez daha döndüğümde gözlerimi aralamaya başladım. Üstümden tır geçmiş gibi hissediyordum. Ne kadar uyursam uyuyayım yorgun hissedecektim ve biliyordum ki şu an yataktan çıkmazsam akşama kadar döne döne oyalanabilirdim.

Üstümdeki yorganı biraz daha açıp gerindim. Kollarımı iki yana düşürmüş, tavanla bakışıyordum.

Bu gece yine fırtınalı olacaktı. Yüzüm buruştu, aynı şeyleri yaşamak istemiyordum. Buna rağmen odaya dolan aydınlığa bakacak olursam hava bir hayli dengesizdi.

Bugüne pasta siparişim yoktu, o yüzden istediğim kadar uyu-

CamScanner ile tarandı

muştum. Bu boş günü değerlendirmek adına markete gitme gibi planlarım vardı. Eksiklerimi tamamlamalıydım.

En büyük şanslarımdan biri de evimin oldukça yakınında, sokağın çapraz hizasında zincir marketlerden birinin olmasıydı. Kapsamlı, diğerlerine nazaran daha büyük olması işime geliyordu. Neredeyse her eksiğimi uzağa gitmeden oradan alıyordum.

Elimi uzatıp komodinin üzerindeki telefonumu aldım. Ekranı açtığımda saatin on iki buçuğa geldiğini görmemle gözlerim büyüdü. Bu kadar uyumuş muydum ya?

E tabii, güneş doğuyordu yattığımda.

Ardından gözlerim yavaşça aşağıdaki bildirime kaydı. O yazmıştı. Durduk yere mi yazmıştı?

Kalbim teklerken, yüzüstü dönüp yastığı göğsümün altına aldım ve ekranı açtım. Bildirime basıp uygulamaya girdim.

Göz gezdirirken ilk mesajı benim attığımı gördüm. Bu, ekrana bakakalmama neden oldu çünkü mesajı yazdığımı hatırlamıyordum. Uyku arasında yazmış olmalıydım.

Hem de iki n'li... Allah'ım...

Utançtan kızarırken dudaklarımı dişledim. Sonrasında onun mesajını okudum.

Bu kadar odun olmasına sinir olurken ekrana bakan gözlerim kısıldı. "Ne var *günaydın* yazsan? Bir yerlerin mi eksilir?"

Beni engellemediği de gözümden kaçmamıştı.

Utanmam geçerken, içimde yeşeren inat kendini gösterircesine yazmaya başladım.

Narin: *Olmadı. Güneş yerinde duruyor.*

Çift tik

Beni engellemedikçe günlüğümden uzak hissediyordum ve bu beni geriyordu. Diğer taraftan engellemesini o kadar içten istiyor muyum onu da bilmiyordum.

CamScanner ile tarandı

Bir tarafım onunla konuşmayı sevmişti. Belki de bunca zaman sonra hayatımdaki en garip aksiyon olduğu içindi, bilmiyorum.

Masanın üstünde duran ve bir anda titreyen telefona doğru ilerleyip başında dikildi. Bu, abisine aldığı yeni hattı, neyin bildirimi gelecekti ki?

Bu sabah telefona baktığını görünce takılmak adına *mesaj mı bekliyorsun*, diye sormuştu ama asla ciddi değildi.

Kafasını eğip kilit ekranına yaklaştığında, gelen bir mesaj olduğunu gördü. Yaptığı yanlıştı, telefona izinsiz bakmamalıydı. Gözlerini farklı yere çevirse de dayanamamış, ekrana üstten bir bakış atmıştı.

Kayıtlı olmayan numarayı gördü önce. Kaşları daha da çatıldı. Gözleri hemen aşağıya, yazdığına bakmak adına inmek üzereyken kapının açılmasıyla birlikte hızla oraya döndü.

Abisiyle kısa bir sessiz bakışmanın ardından kaşları havalandı, eliyle telefonu işaret etti. "Abi, kayıtlı olmayan bir numara sana yazıyor." Ne numarayı düzgünce inceleyebilmiş ne de mesaja bakabilmişti. Bu hattı alalı daha birkaç gün bile olmamıştı. Numaranın yayılması imkânsızdı.

Yusuf'un sorusu üzerine bedeni gerilmeye başladı. "Benim telefonumu mu dikizliyorsun, lan?" Masaya yaklaşıp, telefonu cebine atarken Yusuf onu pürdikkat izlemiş, neden böyle bir tepki verdiğini anlamaya çalışırcasına sessizleşmişti.

"Ne yazdığını okuyamadım," diye mırıldanma gafletinde bulundu.

"Sıkıtır git, Yusuf. Yoksa konuşacak bir ağzın olmayacak." Hiçbir şey olmamış gibi koltuğuna oturduğunda çatık kaşlarla Yusuf'a bakmaya devam ediyordu.

Eğer tereddüt ettiği gibi önemli bir durum olsaydı abisi ona söylerdi, bunu biliyordu. Fakat telefonu alırken numaradan zaten

haberdar olduğunu anlamıştı. Çünkü ne mesaja bakmıştı ne de kimin yazdığına.

Bu durum olayı dalgaya vurmasına neden oldu. Yüzünde imalı bir sırıtış belirmeye başlarken, "Biri mi var yoksa?" dedi. Uğraşmak için yapıyordu. Onun bir kadınla saatlerce mesajlaşmayacak hatta bunu dakikalarca bile yapmayacak biri olduğunu biliyordu. Yusuf, abisini tanırdı.

"Ne saçmalıyorsun?" Eliyle kovarcasına kapıyı işaret etti. "Sus da çık odadan, hadi."

Bakışlarını esirgemeden dudaklarını yukarı kıvırdı. "Şimdilik susmam, ileride susacağım anlamına gelmez." Arkasını dönüp, kapıya doğru yürürken, ellerini cebine atıp yavaşça ilerlemeye başladı, imalı bakışına sesi de eklenmişti. "Vay be!"

Ansızın ensesine yediği metal kalemlikle iki büklüm olurken geriye acıyla inlemesi kalmıştı.

"Sus, ulan! Çık, git odadan!"

"Abi, o atılır mı ya?" Ensesini ovalarken hızlı hızlı kapıya ulaştı. Canı çok yanmıştı.

"Hâlâ konuşuyor musun?"

"Sustum!" Odadan çıktı, ardından kapıyı yavaşça kapamasını ihmal etmemişti. Ensesinin acısıyla yüzü buruştu, ilerleyerek bekleme kısmındaki koltuklara attı kendini. "Bu adamın eli ne kadar sert, anasını satayım."

Durduk yere yaralanmıştı.

Topuklu ayakkabı sesiyle birlikte başını giriş kapısına çevirdi. Elinde dosyalarla buraya doğru gelen Yasemin'i gördüğünde ise yüzüne kondurduğu acıklı ifadeyle acıyla inlemesi bir oldu. Bu seferki tamamen rol icabıydı.

Sesin geldiği yere baktığında Yusuf'u gören kız önce kaşlarını çatmış, ardından acı çektiğini görünce bakışlarına endişe bulaşmıştı. Adımlarını hızlandırdı.

"Yusuf?"

CamScanner ile tarandı

"Yaralıyım, Yasemin. Daha fazla ne kadar yaşarım, bilmiyorum."

"Ne oldu ki?" Elindeki dosyaları kenara bırakıp, yanına otura-rak daha da yaklaşmıştı.

Yasemin'in kendisi için endişelendiğini gören Yusuf'un kalbi ısındı. Kirpiklerinin ardından mağdur bakışlar atarken, çaktırma-dan iç çekti.

Ensesini bir kez daha ovaladı. Yaranın orada olduğunu düşü-nen genç kız yüzünü Yusuf'un boynuna yaklaştırarak bakmaya çalıştı. Ellerini kaldırıp, parmaklarının üstüne narince koyunca Yusuf irkilmişti, dışarıdan belli etmese de imkânı olsaydı *ruhum şoklandı*, derdi.

"Burası mı? Ne oldu?" Kafasını eğip Yusuf'un yüzüne baktı. Yüzü endişeyle buruştu. "Çok mu acıyor?"

Onu böyle endişelendirdiği için içinde bir yerlerde vicdanı sız-larken, "Evet," dedi içli içli.

Yasemin'in bakışı daha da derinleşti. Yüzünü kaldırarak ensesi-ne yakınlaştı. "Bir bakayım."

"Hastaneye gidelim."

"Önce bakayım, elini kaldır."

Elini kaldırmak istemiyordu. Evet, acıyordu ama o kadar değil-di. Büyük bir şey olmadığını görürse rol yaptığını anlardı.

"Acıyor, elimi tut."

Uzattığı elinin arasına konan ince parmakları sıkmadan tutma-ya başladı. Halinden oldukça memnundu.

"Ama neden göstermiyorsun?" diye yükseldi Yasemin. Ense-sindeki eli ansızın çektiğinde ovaladığı yere baktı. Yusuf ise nefe-sini tutarak beklemeye başladı. Gözlerini sıkı sıkı yummuştu. "Ne oldu böyle?" diye mırıldandı yavaşça.

Parmak uçlarının narince ensesinde gezdiğini hissetmesiyle kasılan vücudu gevşemeye başladı, tek gözünü açıp alttan alttan baktığında Yasemin'in hâlâ endişeli olduğunu görüyordu. Yakın-da olduğu için soluduğu kokusu, güzel yüzüne bakma dürtüsünü zorluyordu.

CamScanner ile tarandı

"O kadar mı kötü?"

Kızın dudakları büzüldü. "Fena kızarmış. Ne yaptın da böyle oldu?"

Göz göze geldiler.

"Saldırıya uğradım," dedi Yusuf.

"Kim tarafından?" diye merakla sordu.

"Han Bey'in tarafından."

Kızın kaşları çatıldı. "Ne halt yedin yine?" Kızsa bile parmakları hâlâ kızaran yerin üstünde duruyordu.

Gözleri kısıldı, kendini savunmak adına duruşu dikleşmişti. "Ne halt yiyeceğim? Kızdı ve saldırdı. Klasik olan şeyler."

Homurdanması üzerine Yasemin göz devirdi. "O boşu boşuna saldırmaz. Boş boş konuşmuşsundur kesin."

"Hayır, gayet doluydu. Ayrıca..." Yüzünde oluşan tebessümle gözleri parlamaya başladı. Bahsedeceği detay hoşuna gitmişçesine çapkınca bakmıştı. "Benim için endişelendin. O kadar da nefret etmiyor gibisin, ha?"

Kızın kaşları yavaş yavaş çatılırken, endişesi uçup gitti. Oldukları pozisyona baktı. Bir eli onun ellerinin arasında, diğer eli ensesindeydi ve dibinde oturuyordu. Ne diyeceğini bilemeyerek dudaklarını araladı ama konuşamadı, siniri yükseliyordu. Önce ellerini çekti, ardından geriye doğru kaydı. Göz göze geldiklerinde Yusuf'un yüzündeki hazzı görmek dişlerini sıkmasına neden oldu.

Yusuf, Yasemin'in yanaklarının hafif hafif kızardığını görmesiyle gülüşü dudaklarında asılı kalırken yutkundu. Yüzündeki ifadeyi bozmadı ama kalbi teklemişti.

Yasemin, elini kaldırıp sinirle koluna geçirdi. "Hâlâ nefret ediyorum! Ne halin varsa gör. Boşboğaz herif!" Kalkıp bir hışımla odasına yürümeye başladı. Sessiz koridorda yankılanan topuklu ayakkabı sesiyle gülüşü genişledi oğlanın. Ayaklarını yeri delmek istercesine sertçe basıyordu, sinir olmuştu. Ne zaman sinir olsa böyle yapardı.

CamScanner ile tarandı

Keyiften dört köşe olurken, oturuşunu düzelterek etrafına bakındı. Dosyalarda duraksadı. Yasemin onları almayı unutmuştu. Dosyaları alıp odasına doğru yürümeye başladı. Onu deli etmeye bayılıyordu.

Kapıyı çaldı ilk. Ses gelmedi. Bir daha çaldı. Yine ses gelmedi. Gülüşü solmaya başladı. Bir daha sertçe çaldı.

"Gelme, Allah'ın cezası!"

Rahat bir nefes verip kapıyı açtı ve kafasını aralıktan uzattı. Koltukta oturan kadın çatık kaşlarla ona bakıyordu.

"Kapı çalmamı ezberleyecek kadar seviyorsun beni, biliyordum."

Utanmasa sinirden kalkıp tepinecekti. "Yusuf!" İkazına yanıt alamayacaktı.

Yusuf bir çırpıda içeri girip dosyaları masasının üstüne bıraktı. Kafasını kaldırıp Yasemin'e attığı bakışla yaramaz çocukları andırıyordu. "Efendim, şirketin biricik çiçeği?" dedi.

Alayla söylese bile Yasemin'in bozguna uğrayan yüz ifadesini görmek daha da derin bakmasına neden oldu. Onu şaşırtmayı çok seviyordu. Böyle anlarda kızaran yanaklarıyla fazlasıyla çekici duruyordu.

Yutkundu. Gözlerini kaçırıp masanın üstündeki bardağa uzandı. "Beni daha fazla delirtmeden git, Yusuf," dedi. Sesi öncekinin aksine daha sakindi.

"Hay hay," diyerek kapıya ilerleyen oğlanın peşinden bakakaldı. Sonunda odada tek kaldığında rahat bir nefes vermiş, başını koltuğa yaslayarak tavana bakmaya başlamıştı.

"Dengemi bozuyorsun, Yusuf," diye mırıldandı. Kendine ne olduğunu o da bilmiyordu.

CamScanner ile tarandı

Tamam, itiraf etmeliyim ki bu kadar kısa sürede dönmesini beklemiyordum. Yatakta yastığımın üstünde aynı pozisyonda beklerken mesajını gördüm.

Bay K: *Güneş doğalı çok oldu.*

Narin: *Biliyorum.*

Bay K tarafından görüldü.

Biliyordu zor bir gece geçirdiğimi, şahit olmuştu. Niye huysuz huysuz konuşuyordu, anlamıyordum.

Narin: *Ayrıca çok uzadı bu mevzu, engellediğini sanıyordum.*

Bay K: *Daha kaç kez tekrarlayacağım? Engel falan yok. Anlamamakta ısrarcısın.*

Narin tarafından görüldü.

Huysuzluğunu bana geçiriyordu. Ona inat yazmaya başladım.

CamScanner ile tarandı

Narin: *Anlamıyorum.*

Anlamayacağım.

Ben de engelleyene kadar rahatsız ederim seni.

Bıktığında elbet engellersin.

Bay K: *Beni tehdit mi ediyorsun?*

Narin: *Artık adına ne dersen. Bana başka çare bırakmıyorsun.*

Bay K: *İnsanları sessize almak zor değil, Narin. Tek tuşuma bakar.*

Narin: *Engellemek de tek tuşuna bakıyor.*

Bay K: *Onu canım istemiyor.*

Şansına küs.

Narin tarafından görüldü.

Sinirden tepinmeme çok az kalmıştı. Dişlerimi sıktım. Bir türlü engelletemiyordum kendimi, şaka gibi. O devam ediyorsa ben de ederdim.

Benden bıkması için elimden geleni yapacağım.

Narin: *Mesaj kutunda tanımadığın birinden gelen bir sürü mesaj görmek rahatsız etmeyecek mi seni?*

Her adımımı yazacağım buraya.

Bildirim sesini açmayı unutma.

Bay K: *Bana meydan okuyorsun demek.*

CamScanner ile tarandı

Narin: *Hayır.*

Beni engellemen için çırpınıyorum şurada.

Huysuz adamın tekisin.

Güne senin yüzünden agresif başlıyorum.

Bay K: *Gün bitti zaten.*

Narin: *Beni sınıyorsun, değil mi?*

Bay K: *Evet.*

Narin: *Bir de bundan zevk mi alıyorsun?*

Bay K: *Evet.*

Narin: *Devam edecek misin?*

Bay K: *Evet.*

Narin: *Ben de aynı şeyi yapacağım.*

Bay K: *Beni sınamak sandığın kadar kolay değil.*

Narin: *Elbet rahatsız olup kurtulmak isteyeceksin.*

Bay K: *Elinden geleni ardına koyma.*

Narin: *Koymayacağım.*

Bunu sen istedin.

Bay K.

CamScanner ile tarandı

Telefonu kapatıp yatağa koydum. Sinirle dudaklarımı dişlerken dik dik kapalı telefona bakıyordum. Mesaj gelmedi. Görüldü atmış olmalıydı.

Dediğimde kararlıydım, onu rahatsız edecektim. Her adımımı yazacaktım. Hangi insan bundan rahatsız olmazdı ki? Yabancı biri bana sürekli yazsa engeli basıp geçerdim. Ama bu deli adam tam tersine *elinden geleni yap*, diyordu. Gerçekten kafadan kaçık olabilir miydi?

"Tamam o zaman, başlıyoruz."

Narin: *Şimdi kalkıp yatağımı toplayacağım.*
Sonraki durağım yüzümü yıkamak olacak.
Delirene kadar yazmayı bırakmam.
Şükret kelime kelime yazmıyorum.
Gidiyorum şimdi.
Ama geleceğim.
Sonra ne yapacağıma bakarım.

Bay K tarafından görüldü.
Bay K yazıyor...

Bay K: *İyi ki teker teker yazmıyorsun, Narin.*
Yoksa ne yapardım?

Narin tarafından görüldü.

Ekrana bakarken göz devirmeden edemedim. Elbet canına tak edecek, engelleyecekti.

Narin: *Değil mi?*
Bir
Bakarsın

CamScanner ile tarandı

Narin: *Onu*

Da

Yapmışım

Kim bilir?

Bay K tarafından görüldü.

Bay K yazıyor...

Bay K: *Mesaj kutumda küçük bir çocuk geziniyor.*

Narin: *Ondan kurtulabilirsin.*

Sadece tek bir tuşla...

Hadi kurtul.

Tam şu an.

Şak diye.

Bay K: *Hayır.*

Narin: *Delireceğim şimdi.*

Rahat bırak beni artık.

Bay K: *Şak diye mi?*

Narin tarafından görüldü.

Sinirle güldüm. Bundan gerçekten zevk alıyordu.

Narin: *Evet.*

Sana çok sinir oldum.

Daha fazla yazma ve beni yalnız bırak.

Bay K tarafından görüldü.

CamScanner ile tarandı

Telefonu bırakıp işlerimi yapmaya koyuldum. Yatağımı topladım ilk önce. Sonraki durağım sıcak bir duştu. Bugünü dinlenme günü ilan ettim.

Havluyla koltuğa oturdum. Saçlarımı da havluya sarınca sadrazamlar gibi olmuştum. Kıkırdadım. Telefonu elime aldım.

Narin: *Sadrazamlara benziyorum şu an.*
Kafamda koskocaman bir havlu var.
Saçlarım uzun olmasaydı bu kadar sağlam olmazdı.
Eksiklerim var, burayı liste gibi kullanma fikri muazzam.
Alacaklar listesi:
Duş jeli (Bu sefer kiraz çiçeklisi olsun)
Oda kokusu. (Sandal ağaçlı olan)
Yumuşatıcı. (Mor olandan)
Tohumlara bakmayı unutma.
Taşıyabilirsen saksı da al.

Bitmedi tabii, genel alışverişin birazını bugün yapmayı planlıyordum. Yazmaya devam ettim.

Toplantı ortasında art arda gelen bildirim sesleriyle herkesin bakışı yan taraftaki masanın üstünde titreyen telefona dönmüştü.

Bildirimler durmadan gelmeye devam ediyordu.

Saygı en önemsediği şeylerden biriydi. Bu nedenle toplantıya gelen herkes telefonunun sesini kısmaya özen gösterirdi.

Bedeni kasılırken çatık kaşlarıyla yeni telefona bakmaya başladı. Henüz tam anlamıyla alışamadığı için sessize almayı unutmuştu. O numarayı henüz kimseye vermemişti. *İki kişi hariç.*

"Bir saniye, arkadaşlar," diyerek susmayan telefona ilerledi. Açıp mesajlara girdi. Narin'in onlarca mesajını görmesi bıkkınlıkla nefes vermesine neden oldu.

CamScanner ile tarandı

Hâlâ devam ediyordu.

N: *Beyaz çikolata al ama çilek aromalı karışık olanı çıkmış, onu da deneyeyim.*
Çilek severim.

N yazıyor...

K: *Toplantıdayım, Narin.*
Git, notlarına yaz alacaklarını.

N: *Rahatsız oluyorsan bunun bir çözümü var.*
Tek bir tuş...

K tarafından görüldü.

Sabırla nefeslenirken gözlerini kapadığı kısa anda, toplantının ortasında telefonda yazıştığı gerçeği sinirlerini hoplatmak için yeterliydi.

"İsterseniz kısa bir mola verelim, Han Bey." Yasemin'in teklifiyle birlikte kafasını iki yana salladı. "Gerek yok, devam edeceğiz."

K: *Engellemiyorum, ulan.*
Engelleyeni...
Sevsinler, Narin.

N tarafından görüldü.
N yazıyor...
K çevrimdışı.

Telefonu sessize alıp, masaya kırarcasına koyduğunda burun kemerini sıkıp gözlerini kapamıştı. Kendine verdiği birkaç sani-

CamScanner ile tarandı

yede sakinleşmeye çalıştı. En nefret ettiği şeylerden birini yaptırıyordu ona, çalışanlarının önünde düştüğü durum hiç hoş değildi.

Aklının bir kısmı hâlâ telefonda ne yazdığını merak ederken, sinirini yutarak toplantıya geçti.

"Kaldığımız yerden devam ediyoruz."

Sallanan ayaklarım durdu, dudaklarım aşağıya doğru büküldü. Kendimi çok kötü hissettim. Birini rahatsız etmekten hiç hoşlanmazdım. Ama bana başka çare bırakmıyordu ki.

Narin: *Bana başka çare bırakmıyorsun.*

Başkalarını rahatsız etmekten ben de hoşlanmıyorum.

Ama sen çok inatçısın. Günlüğümü aldın ve geri vermiyorsun.

Bu hiç hoş değil.

Özür dilerim ama devam edeceğim.

Üstümü giyeceğim zaten, o zamana kadar toplantı biter herhalde.

Gidiyorum.

Narin çevrimdışı.

Bir saat sonra.

Narin: **Fotoğraf gönderildi.**

Bak, bunlar pembe menekşelerim.

İsmi ne, biliyor musun?

Pamuk Şeker.

Kıkırdadım. Çekinsem de atmak istemiştim. *Dalga geçmez umarım*, diye geçirdim içimden. Çünkü böyle isimleri olan birçok çiçeğim vardı.

CamScanner ile tarandı

Pijamalarımı giymiş, balkonda en sevdiğim köşeye çekilmiş, çiçeklerimi seviyordum.

Geniş bir balkonum yoktu. Bu yüzden istediğim kadar çok çiçek bakamasam da elimden geldiğince her tarafı donatmıştım. Sırtımı demirlere yaslayıp onlarla konuşmaya başladım.

Ne kadar pozitif olmaya çalışsam da aklım hep telefona gidiyordu. Oflayarak koyduğum yerden aldım. Bir elimi beyaz lalelere uzatarak, yapraklarını parmaklarımın arasına alıp okşamaya başladım. Bu anın fotoğrafını çekip ona göndermiştim.

Narin: *Bak, bunlar da beyaz lalelerim.*
Beyaz kuğuya benzetiyorum onları, çok zarif durmuyorlar mı?

Fotoğraf gönderildi

Bunlar da turuncu lilyumlarım.
Bunların ismi ise Yakamoz, günbatımını andırdıklarından dolayı bu ismi verdim.
Bence onlara çok yakışıyor.
Bir de bugün hava çok sıcak, değil mi?
Akşama doğru soğuyacakmış.
Nerede oturduğunu bilmiyorum ama dün orası da yağmurluydu.
Şimdi de benzerdir belki.

Çift tik

İçim daralırken derin bir nefes aldım.

Narin: *Bitmedi mi toplantın?*
Bu akşam da fırtınalı olacakmış, biliyor musun?
Keşke dediğimi yapsan da ben de geceleri rahat rahat buraya yazabilsem.

CamScanner ile tarandı

Ya da şöyle yaparız, sen beni sessize alırsın. Bak, bu olabilir.
Hem sen rahatsız olmaz uyursun hem de ben buraya doya doya yazabilirim.
Sabah da hiç yazmamışım gibi silerim. Ben bu fikri sevdim, kesinlikle yapmalıyız.

Toplantı bir hayli hararetli geçmişti. Odasında yalnızdı şimdi. Bedenini tekli deri koltuğa bıraktı. Gözlerini kapatıp kafasını arkaya yasladı. Bir süre duruşunu bozmadan, bekleyip dinlenmek istedi.

Başına ağrılar giriyordu, ağrı kesici almayacak kadar merhemlere karşıydı. *Her anlamda.* Zaten işe de yaramıyorlardı.

Elini cebine atıp telefonu aldı. Kaşlarını çatmak dahi başındaki ağrıyı şiddetlendiriyordu. Sıkıntılı bir nefes verdi. Fakat duraksamasına neden olan şey şaşırarak gözlerinin büyümesine sebep olduğunda ekrana bakakaldı.

Gerçekten yazmayı bırakmamıştı.

Üşenmedi, sıkılmadı, en başa giderek tüm mesajları okumaya başladı.

İlk başta pişmanlığını gördü. Fark etmese de şimdi, dudaklarını saran varla yok arası buruk tebessümle bakıyordu ekrana.

Ne kadar inat etse de toplantının bitmesi için beklemişti. Narin, kendisine kızdığını anlamıştı. Tebessümü kayboldu. Gerçekten küçük bir çocukla uğraşıyormuş gibi hissediyordu. İşin garip yanı bu da değildi. Onunla uğraşmaktan şikâyetçi değildi.

Mesajlara devam etti.

Sadece bir defa açılan fotoğraf göndermesi kuşkuyla ekrana bakmasına sebep olurken, beklemeden açtı. Karşısındaki pembe çiçeklere bakışı o kadar aykırıydı ki... Çatık kaşlarla incelemeye devam etti. En sonunda kapatıp altındaki mesajları okudu.

CamScanner ile tarandı

O an yumuşayan yüz ifadesiyle birlikte kıvrılan dudaklarından alaylı bir cümle döküldü: "Pamuk Şeker mi?"

Kafasını inanamayarak iki yana salladı. Cidden çiçeğine bu ismi mi vermişti?

Gerçekten küçük bir çocuk gibi.

Devam etti, bir fotoğraf daha vardı. Onu da açtı. Bıkmadı, yüzünü buruşturmadı, aksine açtığı her bir çiçeği sabırla inceledi.

"Yakamoz... Bunu sevdim."

Laleler ve lilyumlar büyütüyordu balkonunda ve daha bilmediği bir sürü çiçek... Kendine küçük bir bahçe kurduğu aşikârdı.

İçindeki dürtü hepsini görmek, hepsinin ismini öğrenmek istedi. Kısa bir an. Deli kız hepsine böyle isimler takmış olabilir miydi?

Gülerek başını iki yana salladı, telefonu yaklaştırıp diğer mesajları okumaya başladı. Baş ağrısının geçtiğinden, yorgunluğunun bile kaybolduğundan bihaberdi. İlk kez baş ağrısının kendi kendine değil de başka birine odaklanarak geçtiği anlardaydı.

Merhem olan bazen ilaçlar değildi.

Sonraki mesajları gördüğünde bugünün yeniden fırtınalı olması onun da gerilmesine neden oldu. Narin bu havalardan çok korkuyordu. O an imkânı olsa havayı kontrol eder, yaz akşamlarına çevirirdi.

Mesajlarına cevap vermedi. Meydan okuduysa devam edebilirdi. Zira Bay K bundan rahatsız değildi. Gece olunca buraya rahatça yazabilmesi için bir şeyler yapabilirdi.

Telefonu titreşime alıp cebine koydu. En son yazalı epey olmuştu, yazarsa haberi olsun diye sessize almamıştı.

O anda tıklatılan kapıya, "Gel," dedi. İçeri giren Yusuf'tu. Yüzündeki heyecan arayan, bir o kadar da ne için bunu yaptıklarını bilmediği yüz ifadesiyle bakıyordu.

"Abi, adamı istediğin gibi depoya götürdüm. Bizi bekliyor." İçindeki yorgunluğu atacak olmanın hazzıyla ayağa kalkarken yü-

CamScanner ile tarandı

zünde beliren bakışla Yusuf'un da gözleri parladı. "Yoksa şerefsizlerden biri mi bu da?"

"Olmasa niye getirelim, Yusuf?"

"Abi, ne yaptığını söyle de bu sefer ben de hıncımı çıkarayım. Beni kenarda bekletip hepsini sen dövüyorsun. Bu sefer özenle gittim, ensesinden tutup getirdim. Dövmek benim de hakkım!"

Yusuf'un yakınmasına yüzünü buruşturdu. Elini ensesine atıp, küçük kardeşiymiş gibi yürümesine yön verirken, "Döveceğim dedin de dövme mi dedim, oğlum?" dedi. "Al, tepe tepe kullan. Ama ondan önce konuşacaklarımız var."

Yusuf yanında yürürken onu dinliyordu. "Ne yaptı da getirdik buraya?" diye sordu.

"Haneye tecavüz."

Adımlarının sertçe kesilmesi üzerine o da durdu. Yusuf'un yüz ifadesi hızla değişmiş, az önceki çocuktan farksız keyifli cümlelerine öfke dolu bir adamın nefesi karışmıştı. "Ne demek haneye tecavüz?" Anlamaya çalışırken korkarak sordu. "O ev, bir kadının evi miydi?"

Kadınlara olan hassasiyetleri daha fazlaydı. Çevrede bir sürü it kopuk dolaşıyordu.

K'nın babasından almadığı en belirgin özelliklerden biri de buydu. Babası kadınlara değer vermeyen bir adamdı.

Veya sadece annesine öyleydi.

Bir kadın ne yapmış olursa olsun, şiddet görmeyi hak etmezdi. Annesi onu sevmese de onun için babasını engellediği çok an olmuştu. Çocuk aklıyla birçok kez babasının önüne geçtiğini, kardeşini koruduğunu onlar bilmiyordu.

Yüzünü koridora döndüğünde vücudunun daha da kasılması, Narin'in endişeli sesini duyduğu anların tekrar zihninde canlanmasına neden oldu.

Yusuf, sorusunun yanıtının *evet* olduğunu anlamıştı. Daha fazla soru sormadı. İkisi de yan yana depoya doğru ilerlemeye başladı.

Anlaşılan o ki Deniz'in ikisinden de çekeceği vardı.

CamScanner ile tarandı

Ekim, 2012

Yaş 14

Evin koca salonunda, boylu boyunca cam olan kısmın hemen önünde, tüm dikkatini telefona vermiş gibi kılını kıpırdatmadan oturuyordu.

Ancak babasının olmadığı zamanlar nadir de olsa annesi odasından çıkar, küçük kardeşini de alıp oyunlar oynardı. Genç kadın aynı bugün olduğu gibi her zaman beyaz elbiseler giyerdi. Beline kadar olan saçlarını yanlardan toplar, gerisini salık bırakırdı.

Annesini meleğe benzetirdi. Eşsiz, çok güzel bir melek...

Kardeşi, elindeki çocuk kitabını annesine uzatarak, "Anne, bunu da okusana!" dedi.

Annesi sık sık hikâyeler okurdu küçüğüne. "Okuyayım, bir tanem," dedi ve kitabı eline alarak sayfalarını açtı. Gözü bir yandan da büyük oğluna kayıyordu. Neyse ki aynı salonda olsalar da aralarındaki mesafe fazlaydı, onu duymuyor olmalıydı.

O ise annesinin sesini biraz daha duyabilmek için ekrana bile dokunmuyor, göğsünü dahi yavaşça şişiriyordu. Onun sesinden ninni veya masal dinlememişti hiç. Annesi kardeşine okuyordu hep, onun yüzüne bile bakmıyordu.

Kadın sesini biraz daha kıstı, derin bir nefes alıp okumaya başladı.

"Çok eski zamanlarda, tüm diyarın lideri olan bir Aslan Kral varmış..."

Kaşları çatıldı. Annesinin sesini duyamıyordu. Bakışlarını hafifçe o tarafa çevirdi. Annesi yönünü tamamen kardeşine çevirmiş, ona doğru okuyordu. Yutkundu. Evin neresinde duruyorsa orası lanetliymiş gibi adım atmıyor, sesini bile saklıyordu.

Oysa şu dünyada annesinin sesine duyduğu özlem kadar hiçbir sesin yanına yaklaşmak istemiyordu. Şu anda ne kadar nadir bir anın içinde olduğunu biliyor, içindeki koca kırgınlık büyüyerek yeniden

üstüne devrilmeden önce kalkması gerektiğini biliyordu. Durmadı. Kalktı ve bir şey arıyormuş gibi salonun o tarafına adımladı. Annesinin yakınlarında olan bir dolabın önünde durup içini karıştırıyormuş gibi çekmecesini açmıştı.

Çekmece bahaneydi, tek isteği annesini duyabilmekti.

Kadının kelimeleri duraksar gibi oldu, ona yaklaştığını anlamıştı, neden yaptığını da...

Okuyacağı satırı gördü, ne yazdığını içinden okudu ve dudaklarını araladı. Sesi oldukça kısık olsa da duyulacağını biliyordu.

"Anne aslanın iki tane oğlu varmış..." Elinde tuttuğu sayfalar yavaşça kıvrılmış, diline ve yüreğine saplanmak adına nişan almıştı. Beklemediler. "İki oğlunu da çok severmiş."

Çekmecenin üzerinde rol icabı gezdirdiği eli durdu.

Annesinin ağzından çıkan iki cümle koca anın içindeki saniyelere sarıldı, sonsuza dek saklanmak üzerine yüreğine taşındı. İçindeki ağırlık gözlerinden taşmak istedi, izin vermedi. İçinde fırtınalar kopan yeşil gözleri alevlere alışıktı, bunlara değil.

"Anne," dedi küçük kardeşi. "Neden ağlıyorsun?"

Kafasını hızla annesine çevirdi. Fakat yüzünü göremedi, arkası dönüktü.

O kadar uzak duruyordu ki kendisinden, sanki evrenin en korkunç çocuğuymuş gibi... Onu gördüğü anlarda gözlerini dahi kırpmadan bakardı. Annesinin yüzünü hafızasına kazımak için çocuksu bir çabayla izler, zihninde kalanı ondan uzak kalacağı günlere saklardı.

Bu huyu annesinden ona armağandı. Yüzünü ve sesini unutmak istemediği annesinden...

Elini çekmeceden çekti ve yavaşça kapadı. O cümleden sonra içinde nükseden cesaretle birlikte yakınlarında duran koltuğa oturacaktı. Oraya doğru yöneleceği sırada yan tarafındaki camda hissettiği hareketlilikle oraya döndü.

Küçük bir harekete dahi tetikteydi çünkü babasının kendisini

onlarla aynı ortamda görmemesi gerekiyordu. Bu kesin bir kuraldı. Aşılmaması gereken bir kural.

Şu anda atış pratiğinde olması gerekirken bu kuralı çiğnemiş, annesiyle kardeşini salonda görünce onların yanında durmak istemişti.

Kapıdaki korumaların acele ederek kapı önünde hizalanmaya başladıklarını görmesiyle hızla annesine dönmüş, "Yeter bu kadar masal," diye çıkışması bir olmuştu. "Duymak istemiyorum, odanıza gidin. Hadi!" Onları kovarcasına üstlerine gittiğinde kardeşi Kuzey'in ve annesinin gözlerindeki korkuyu görmesi yüreğini ezen en büyük taşlardan biriydi. Duruşunu ve bakışını bozmadı. Annesinin gözlerindeki hayal kırıklığını zihnine ve kalbine kazımış, onları odalarına göndermişti.

Göğsünde biriken ağırlığı göndermek adına verdiği nefes işe yaramamış, merdivende gözden kayboldukları anı gördüğünde ağırlığını umursamadan hızla çevredeki ucu sivri her eşyayı kapalı alana koymaya başlamıştı. Biblolar, çelik eşyalar, çerçevesi sert her şeyi...

Korumalar ne zaman böyle nizami kapıya dizilse babası eve sinir küpü olarak gelir ve zaman zaman sinirini eşinden ve küçük kardeşinden çıkarmak gibi hamleler yapardı. Eşyalar havada uçuşur, annesine fırlatmaya yeltendiğini görürdü.

Elinden gelse saatlerce oturur, özlem duyduğu o sesten masallar dinlemek için canını verirdi. Her ne kadar ondan korksalar da onları kaç kez babasından koruduğunu saymayı bırakmıştı. Saniyeler içinde tehlike teşkil eden her eşyayı kaldırmış, atış yerine gitmek için dış kapıya ilerlemek adına hole çıkmıştı. Fakat giriş kapısının ansızın açılıp babasının önüne çıkması yetişemediğinin kanıtı gibi karşısına dikilmişti.

Babası kızgın bir boğaya benziyordu. Keşke şaşırsaydı.

"Senin burada ne işin var?" diye sordu. Burada olmaması gerekiyordu. Şu an elinde silah, uzaktaki hedefleri teker teker vurmakla uğraşması gerekiyordu.

"Vurdum hepsini," dedi, sakinliğini korumaya çalışarak. Yıllar-

dır eğitiliyordu. Oldukça uzaktaki bir hedefi dahi kolayca vurabilecek kadar iyiydi. Fakat yeterli değildi, babası için hiçbir zaman yeterli olamayacaktı.

"Git lan buradan!" derken kafasıyla kapıyı işaret etti.

Sinirliydi ve gözleri merdivenlere, üst kata doğru kaydı. Babasının bu bakışını bilmesi tüylerini diken diken etti. Oraya doğru yönelmişti ki, "Kapışalım!" dedi bir anda. Babasının adımı havada kalmış, ona dönmüştü.

Merdivenlerden çıkarsa soluğu annesinin yanında alacağını adı gibi biliyor, onu durduruyordu. O kadar sinirliyken durmasını sağlayacak yalnızca birkaç şey vardı. Bunlardan biri de ona kafa tutulmasıydı.

"Kapışalım mı?" diye sordu. Korumalar bile şaşkınlıktan bir ona, bir de babasına bakıyordu.

"En az senin kadar iyiyim atışlarda," dedi. Kaldırdığı çenesi ve dik duruşu söylediğinin yalan olmadığını haykırıyordu. Gerçekten de öyleydi. Fakat kibir, babasının karşısında, özellikle de bu kadar sinirliyken takınmaması gereken bir tavırdı.

"Benim kadar iyisin, ha?" Hayretle bakarken karşısındaki çocuğu baştan aşağıya süzdü. Gözleri tehlikeli bir hazla parladı. "Bana kafa tutuyorsun."

Korumalar yutkundu. Bu çocuk yürek yemiş olmalı, diye fısıldadı biri. Bence delirdi, dedi diğeri. Ondan iyi olup olmaması değildi şaşırdıkları, böyle bir anda kafa tutmasıydı. Herkes bilirdi ki Arif Cihanşah sinirliyken ona yaklaşılmazdı.

Yönünü değiştirdi, kafasıyla kapıyı işaret etti. "Düş önüme, lan."

Beklemeden, kapıdan çıkarken arkasından babasının da çıkması kısa da olsa rahat bir nefes aldırmıştı. Onu evden çıkarmış olmak, birine saldırma ihtimalini düşürmek demekti. Onları kurtarsa da ufaktan tedirgin olmaya başlamış fakat yine de belli etmeyerek dik duruşunu bozmamıştı.

"Sen misin bana kafa tutan..." diye mırıldandı. Öfkesi sessizleşe-

CamScanner ile tarandı

rek gözlerine sinmiş, daha sinsi bir hal almıştı. Bu daha korkutucuydu. Ne yapacağı asla belli olmazdı.

Atış yerine gittiler. Burası açık alan, daha ormanlık kısımdı. Hedef olarak çeşitli uzaklıklardaki farklı boyutlara sahip nesneler kullanıyorlardı. Epey uzaklıktaki tahtayı işaret etti. "Geç önüne," dedi sakince.

Yutkundu. Hedef kendisi mi olacaktı?

Babası tabancasının mermilerini doldururken o ise itiraz etmedi, yürüyerek tahtanın tam önüne geçti.

"Kollarını aç ve yaslan!"

Dediğini yaptı. Babasını görse de uzaktaydı. Dikkati dağılır ve eli biraz da olsa hedefinin dışına kayarsa uzakta olduğu için o yanlış büyür ve merminin çok farklı yerlere gelmesine neden olabilirdi. Onun elini ufacık kaydırışı, koca santimlere denk gelecek kadar uzaktı.

Babası silahını kaldırdı ve nişan aldı.

Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Gözlerindeki fırtına ne kadar çoğalıyorsa göğsündeki yangın da o kadar büyüyordu. Buna rağmen bir an bile olsa korkuyla bakmadı.

"Seni, benimle yarış diye eğitmiyorum, evlat!" diye bağırdı.

İlk vuruş. Sağ kulağının tam üstü.

Kirpikleri bile titremedi. Öfkesi, korkuyu paramparça edecek cinstendi.

"Bana kafa tutmayacaksın!"

İkinci vuruş. Şahdamarının hizası.

Yutkundu. Tüm orman zihninde cayır cayır yanıyordu.

"Senin düşmanın belli!"

Üçüncü vuruş. Kafasının tam üstü.

"Aydın Kandemir! Onun canını almak için benim kadar iyi olmak zorundasın!" Son kelimesinin üstüne basa basa vurgulamış, dişlerini birbirine geçirecek kadar sıkmıştı.

Dördüncü vuruş. Sol kulağının tam üstü.

"Asiliğini bana değil, onlara göstereceksin!"

CamScanner ile tarandı

EYLÜL CAN

Beşinci vuruş. Sağ göğüs hizası, kaburgasının tam yanı.

"Sen benim oğlum, benim soyumsun!"

Ve sonuncu, isminin harflerinin sayısına denk, altıncı vuruş. Kalbin evi, sol göğüs hizası, kaburga kemiğinin tam yanı, deriyi sıyıran tek mermi.

Teninde hissettiği acı, yüreğinde hissettiği ağırlığın yanında hiçbir şeydi. Babasının ona armağan ettiği bu izi sonsuza dek bedeninde taşıyacaktı. Nefesini yavaşça verdi, kollarını indirdi ve gözlerinde koca bir yangınla babasına baktı.

Onun soyu olduğunu unutmaması için kalbinin oraya kazıdığı iz durmak bilmeden kanamaya başlamışken koca bir öfkeyle yoğruldu ruhu.

Arif Cihanşah, nasıl bir oğlan yetiştirdiğinin farkında değildi. Öğrendiğinde ise çok geç olacaktı.

CamScanner ile tarandı

"Kimse yok mu?" Ellerini çekiştirse de çabaları boşunaydı. Sandalyeye bağlanmıştı. "Hey!"

Depoya girdiklerinde çıkan ayak sesleriyle etraf sessizleşti.

"Lan, oğlum, kafasına niye poşet geçirdin?"

Omuz silkti Yusuf. Kafasını abisine yaklaştırıp, "Daha gizemli olsun diye, abi," diye fısıldadı.

Ters bakışlara maruz kalsa da işin eğlencesinde olmayı seven biriydi.

"Siz kimsiniz?" Karşı tarafa doğru bağırdı adam. "Burası neresi?"

"Çıkar şu kafasındakini."

Sandalyenin önüne geldiklerinde, Yusuf bir çırpıda poşeti çıkardı. İki taraf da sessizce birbirini inceliyordu. Çok geçmedi, "Siz kimsiniz?" diyerek sorusunu yineledi. Kalkmaya çalışsa da yapamadı. Elleri ve ayakları sandalyeye bağlıydı. Adamın sıfatına baktıkça avuçiçleri kaşınıyordu. "Adam kaçırmak suç!" diye çıkıştı. Öfkeli bakışları ikisi arasında gidip geliyordu.

Dayanamadı. Kaşla göz arasında elini kaldırıp, yüzüne geçirdiği tokatla adamın yana savrularak düşmesi bir oldu. "Evlere izinsiz girmek de suç, siktiğimin piçi seni!"

Neye uğradığını şaşıran adamın elinden gelen tek şey çenesinin

CamScanner ile tarandı

kırılıp kırılmadığını kontrol etmekti. Ellerini açmaya çalışırken acıyla inledi.

"Çöz şunu. Niye bu kadar bağladın?" Küfreder gibi söylediği cümleyle yerde kıvranan adamı işaret etmişti.

Yusuf ise adamı bağladığı ipi çözmeye giderken, "Ne bileyim anasını satayım, canım bağlamak istemişti," diye homurdandı. Ayaklarını ve ellerini çözdüğünde adamın ilk hamlesi kaldırdığı eliyle Yusuf'a vurmaktı fakat yeterince hızlı değildi. "Yerinde dursana lan, daha sıra bana gelmedi, az sabır." Yüzüne yediği -az öncekine nazaran epey bir yumuşak- tokatla geriye sendelemişti.

"Kimsiniz lan siz?"

Gözlerinde beliren korku parıltılarını gören K'nın yüzünde belli belirsiz oluşan tebessüm keyiften fazlasıyla uzaktı.

"*Ecelin*, diyeceğim ama fazla mı kıroca olur?" Yusuf her zamanki Yusuf'tu. Abisinin tek işaretiyle adamı ensesinden tutup karşısına getirdi.

"Bir kadının evine..." dedi her kelimeyi tane tane bastırarak. "Zorla girmek, adamlığa sığar mı?"

Adam o anları hatırladı. *Bunun için mi buradayım*, diye düşündü.

"Kimsin sen? Narin'in sevgilisi falan mı?"

Alayla kurduğu cümleye baktı önce, bir de takındığı yüzsüz tavra. Kavisli kaşları anbean daha da çatıldı. "Fark eder mi ulan? Soruyor bir de!" Elleri ensesini kavradı, kafasını adamın yüzüne geçirmesiyle birlikte bedeni arkaya doğru sendeledi. Tutmasaydı çoktan yere düşmüştü. "Bir daha, herhangi bir kadını rahatsız edersen soluduğun nefesi dar ederim sana!"

Arkaya savrulan başını zar zor dikleştirdi, karşısında sinirden köpüren adamdan korkmaya başlamıştı. Yine de kendini savunmaktan geri durmadı.

"Rahatsız ediyor beni," diye söylendi.

"Siktiğimin lambası mı rahatsız ediyor seni?" Elindeki kiri sa-

CamScanner ile tarandı

vurur gibi adamı bıraktığında dengesini sağlayamayıp yere düşmesini izlemişti. "Git, adamakıllı bir çözüm bul o zaman. Eve zorla girmek ne demek?"

Cebinde titreyen telefon odağını dağıtırken Narin'in yazdığını biliyordu. Onu düşündüğünde aklında canlanan minyon, adı gibi narin kadın silueti, bedeninin daha da kasılmasına neden oldu. Karşısında yerde yatan, adam demeye bin şahit haysiyetsiz kişilerin, onun gibi narin kadınları kolayca korkutabileceklerini düşünmeleri içine çektiği nefesi daha da öfkeye buladı. Yaklaşıp karın boşluğuna attığı sert tekmeyle acıyla inleyen adam iki büklüm oldu. İkinci tekmeyi atacağı sırada kolundan tutup çeken Yusuf ona engel olmuştu.

"Bana da bırak biraz, iç organları çıkmamış haldeyken dövmek istiyorum!" İsyanına karşın daha fazla ileri gitmedi, abisi şu an fazla sinirliydi.

Gözlerini kapatıp sakinleşmeye çalıştığı birkaç saniyede sabırla soludu. "Siktir git, Yusuf!" dedi.

"Gidemem, gidersem adamı öldürürsün sen."

Ters ters baktı. "Ne zaman döverek adam öldürdüm lan ben?"

Gözleri büyüdüğünde inanamayarak baktı. "Acilinden B12 takviyesine başlıyoruz."

Konuşmalarına şahit olan yerdeki adam ise korku dolu gözlerle onlara bakarken, çaktırmadan bakışlarını deponun içinde gezdirmeye, çıkış yolunu aramaya başlamıştı. Buradan derhal gitmeliydi.

Burnundan akan kan yüzünü kırmızıya boyamıştı. Karın boşluğunda hissettiği ağrı, nefes aldıkça daha da şiddetlendi. Başını yılmamak için zor duruyordu. Vücuduna aldığı darbeler sadece birkaç taneden ibaret görünse de şiddetleri oldukça fazlaydı. Zira karşısındaki adamın eli hiç de hafif değildi. Sadece bir an organlarının yerinin değiştiğini bile düşünmüştü.

CamScanner ile tarandı

Yerden kalkmaya çalışma çabalarını gören K, kolunu Yusuf'un elinden ayırdı ve ilerleyip, adamın yakasından kavrayarak tek hamlede ayağa kaldırdı.

"Gidip Narin'den özür dileyeceksin. Ardından seni bir daha onun yakınında görmeyeceğim, duydun mu beni?"

Tehdit saçan yeşil gözlere bakarken yutkundu. "Onu bekâr sanıyordum," dedi.

Ağzından yuvarlanarak çıkan kelimelere karşın, Yusuf dudaklarını bükerek, "Sanırım ölmeyi bayılmak sanıyor," diye mırıldandı.

Yakasını tutan parmaklar sıkılaştı. Sabrının sınırlarındaydı. Kolunu kaldırıp, ayaklarını yerden kestiğinde yanlarındaki duvara sertçe yaslayıp elini boğazına sarması fazlasıyla anlıktı. Adamın elleri boğazına kenetlenen parmaklara sarıldı, nefes almaya çalışıyordu.

"Bekâr olup olmaması seni niye ilgilendiriyor? Bak, benim sabrımı zorlama." Bedenini kendisine çekip duvarla ayırdığında yeniden hıncını almak ister gibi duvara vurdu. "Ha arkadaşı, ha sevgilisi, ha kocası! Gölge misali ensendeyim. Birini daha rahatsız et, nefesini keserim senin." Yüzü alamadığı nefesten dolayı iyice kızarmışken gözleri arkaya doğru kaymaya başladı. Fakat K'nın durmaya niyeti yoktu. "Anladın mı beni?"

Vücudundaki tüm güç çekiliyordu, son çare dudakları oynadı ama ne dediği belli olmuyordu. Elini çektiğinde adamın bedeni güçsüzce yere yığıldı. Derin derin nefesler almaya çalışırken bir yandan da öksürüyordu.

"İyi, en azından öldürmeden bıraktın bu sefer." Analiz yapar gibi izleyen Yusuf'un ses tonu takdir barındırıyordu.

Attığı tek adım, adamın korkuyla geriye doğru sürünmesine neden oldu. "Anladım!" diye bağırdı. "Gelme üstüme!"

Ölümden dönmüştü. Gururlu veya cesaretli görünmek umurunda değildi.

"Sana *biraz da bana bırak*, dedim. Bencil adamın tekisin." Ho-

CamScanner ile tarandı

murdanarak adamın yanına giderken ters ters abisine bakıyordu Yusuf. Adamın başında dikilip ona baktı. "Bir dahaki sefere bu depodan sağ çıkamazsın. Ayağını denk al yoksa kullanabileceğin bir ayağın olmaz, benden söylemesi."

"Şunu arabaya götürüp beni bekle."

Arkasını dönüp, depodan çıkmak üzere kapıya yürürken, "Sen de mi geleceksin?" dedi Yusuf. "Evine ben bırakırdım."

Arkasını dönmeden ilerlemeye devam etti. "Ben de geleceğim, bekleyin."

Nerede oturduğunu merak ediyordu.

İkindi vaktiydi. Hava kararmadan, içim daralmadan markete gitsem iyi olacaktı.

Giydiğim elbisenin içinde prensesler gibi hissediyordum. Beyaz elbisemin üstünde pembe, minik minik çiçek desenleri vardı. Kısa değildi, pileli eteği dizlerimin altında bitiyordu. Kayık yakası gerdanımı açıkta bırakırken ucunda ip süslemesi olan kolları ise dirseğimde bitiyordu. Çok hoş ve zarif bir elbiseydi.

Hafif bir makyaj yapıp saçlarıma geçtim. Yanlardan tutamlar alıp kırmızı kurdelesi olan kıskaçlı tokayla arkadan tutturdum. Kâküllerim fazla uzamış, perçeme dönüşmüştü.

Şimdi ise kararsızlıkla yatağın üstüne bıraktığım fularlara bakıyordum. Dudaklarımı dişledim. Hangisini seçmeliydim?

Elbiseme uyan tozpembe mi yoksa tokama uyan kırmızı fular mı?

Telefonumu çıkarıp fotoğraflarını çektim.

Narin: ***Fotoğraf gönderildi****

Sence hangisini seçmeliyim?

Böyle anlarda ikizler burcu gibi hissediyorum.

Engellemiyorsun, bari yardım et.

CamScanner ile tarandı

Bekledim ama bir türlü çevrimiçi olmadı. Sanırım yoğundu. Benim de fazla zamanım yoktu. Aralarından birini alıp boynuma bağladım. Parfümümü sıkıp çantamı koluma taktım.

Alışveriş zamanı!

Bay K: *Kesinlikle kırmızı.*

Narin: *Şansına küs, onu seçmedim.*
Pembe daha güzeldi.

Bay K: *Daha kadınsı giyinmeyi öğrenmelisin.*

Narin: *Herkesin tarzı farklıdır, Bay K.*
Ayrıca nereden biliyorsun öyle giyinmediğimi?

Bay K: *Tozpembe fular takan kızın kadınsı giyinmeyeceğini tahmin etmek zor değil.*
Kesin kurdeleli toka falan da takmışsındır sen.

Narin tarafından görüldü.

Usulca giydiklerime baktım, ardından telefona. Dudaklarım büzülürken ne diyeceğimi bilememiştim.

Bu kadar tahmin edilesi biri miydim gerçekten?

Bay K yazıyor...

Bay K: *Cevap vermediğine göre gerçekten de taktın.*
Çocuk gibisin.

CamScanner ile tarandı

Narin: *Halimden gayet memnunum.*
Sen de kesin simsiyah takım elbise giyip kravat falan takıyorsundur.
Ruhsuz gibi.

Bay K: *Kravat pek tercihim değildir.*

Narin: *Ruhsuz olduğunu kabul ediyorsun.*

Bay K: *Kişisine göre değişir.*

Narin: *Ruhsuz kişiler herkese öyledir.*
Hayatınıza biraz renk eklemeniz gerektiğini düşünmekteyim.
Mümkünse tozpembe.

Bay K tarafından görüldü.

Kıkırdadım. Her renk neyse de tozpembeye fazla düşmancıl bakıyor gibiydi. Sırf onu sinir etmek için *tozpembe*, demiştim.

Bay K yazıyor...

Bay K: *Tozpembeyi sen al. Ben siyahla mutluyum.*

Narin: *Fazla önyargılısın.*

Bay K: *O rengi hayatıma sokamazsın.*

Narin: *Ama ben siyahı da seviyorum.*
Sen de öyle yapmalısın.

Bay K: *Siyah giyinmediğine yemin edebilirim.*
Senin siyah kıyafetin bile yoktur.

Narin tarafından görüldü.

CamScanner ile tarandı

Tamam, belki biraz haklı olabilirdi. Hayatımda siyahı pek tercih etmezdim. Fazla ruhsuz, sert bir renkti. Daha birçok canlı, cıvıl cıvıl renk varken neden onu tercih edeyim ki?

Bay K yazıyor...

Bay K: *Yok demiştim.*
Düşünme boşuna, sandığın kadar sevmiyorsun siyahı.

Narin: *Tamam, belki biraz haklı olabilirsin ama nefret de etmiyorum.*

Bay K: *Sonuç olarak hayatında barınmıyor.*

Narin: *Fazla inatçısın.*
Şimdi gidip alışverişimi yapacağım.
Siyah çiçek bulursam alacağım.
Adını da Bay K koyacağım.
İlla siyah olmasına gerek yok. Bulamazsam kaktüs alırım.

Bay K: *O siyah değil.*

Narin: *Ama dikenleri var. Yine senin özelliklerini fazlasıyla karşılıyor.*

Bay K: *Dikenlerim olduğunu düşünmüyorum.*

Narin: *Var.*
Fazla keskin ve kırıcılar.
Sana batmadığı için bilmiyorsundur.
Kesinlikle kaktüs alacağım.

Bay K: *Çiçeklerinin arasında fazla aykırı kaçar.*

Narin: *Ayrı bir yere koyarım.*

CamScanner ile tarandı

Bay K: *Dikenleri eline batar.*

Narin: *Dikkatli olurum.*

Bay K: *Sen çiçek açmayan çiçekleri sevmezsin.*

Narin: *Yanılıyorsunuz, Bay K.*
Kaktüsler de çiçek açar.
Yılda bir kez.

Bay K: *O kadar sabırlı mısın?*

Narin: *Sandığından daha sabırlıyım.*
Benimkinin çiçekleri tozpembe açacak, sana inat.

Bay K: *Hayal gücün epey bir geniş anlaşılan.*

Narin: *İmkânsız değil.*
Senin gibi inatçı kaktüsler de çiçek açabilir.

Bay K: *Dikenlerimle mutluyum.*

Narin: *Çiçeğini görmeden dikenlerini seçmen tam senlik bir hareket.*
Bir gör, o zaman hangisini seçeceğine karar verirsin.

Bay K: *Kararımın değişeceğini sanmıyorum.*

Narin: *Peki.*
Ben yine de o zamanki tercihini merak ediyor olacağım.

Bay K tarafından görüldü.

Dikenlerin çiçeği korumaya mı çalışacak yoksa söküp atmak mı isteyecek? Bence cevabı sen de bilmiyorsun, Bay K.

CamScanner ile tarandı

"Geldik, abi."

Yusuf, arabayı binanın önünde durdurdu. İnip, arka kapıyı açarak adamı da indirdi.

Sokaktaki binalar yan yanaydı, fazla yüksek değillerdi. Çoğu dört ya da beş katlıydı.

Binanın merdivenlere açılan dış kapısının kilidinin bozuk olması gözünden kaçmamıştı Bay K'nın. *Her gelen geçen girebiliyor mu yani*, dedi içten içe.

Yusuf ise adamı yakasından tutmuş, kapıdan içeri, merdivenlere doğru âdeta fırlatmıştı.

"Kaçıncı katta oturuyorsun?" diye sordu Bay K.

"İki."

Narin üçüncü katta oturuyor olmalıydı.

Yusuf onunla ilgilenirdi. İçindeki dürtüye engel olamayarak, kapıyı açıp dışarı çıktı. Geriye çekilip kafasını kaldırdı ve balkonlara baktı. Sadece üçüncü katın balkonu çiçeklerle doluydu. Yüzünde beliren belli belirsiz tebessümün farkında değildi.

Etrafındaki ruhsuz evler, renksiz balkonlar arasında kendi katı cıvıl cıvıldı. Evin balkonunun demirleri bile boyalıydı. Saksıları sıra sıra özenle dizilmişti.

Biraz daha geriye gittiğinde daha geniş bir açıyla bakmaya çalıştı. Demirler aralıklı olduğu için balkonu tamamen görünüyordu. Ona fotoğrafını gönderdiği Pamuk Şeker'i gördüğünde gülümsemesi büyüdü. Gerçekten de onun eviydi burası. Gözleri Yakamoz'u aradı. Nihayet bulduğunda hipnoz olmuş gibi çiçekleri izlediğinden bihaberdi.

"Hallettim, abi, gidebiliriz."

Yusuf'un sesiyle ona döndü. Yüzündeki ifadeyi normale döndürdü ve arabaya doğru ilerledi.

"Sokağın başındaki markete uğrayalım, susadım."

CamScanner ile tarandı

"Abi, müsaade edersen birkaç eksiğim var, onları da alayım."

Kafasını salladı. "Fazla beklemem ama haberin olsun."

Güldü Yusuf. "Yürüyerek eve gitmek istemiyorum, merak etme," dedi. "Hızlı olacağım."

"Hâlâ bekliyorsun, Yusuf," dedi. Önündeki çikolatalara ilerlerken aklı kesinlikle orada değildi.

"Sular orada değil, abi. Biraz ileride, sağda."

"Eyvallah, koçum."

Yusuf yanından ayrılırken, o da ellerini cebine sokarak ilerlemeye başladı. Oyalanırken aynı yerden birkaç kez geçmek istemiyor, adımlarını ağırdan alıyordu. Bakışlarını reyonlarda gezdirmeye başladı. Burası büyük bir marketti. "Umarım o birkaç eksiğin, gerçekten birkaç eksiktir, Yusuf," diye mırıldandı bezgince. Onun market gezmeyi sevdiğini biliyordu. *Saçma sapan zevkler*, diye geçirdi içinden. *Tamamen zaman kaybı.*

Girdikleri marketin diğerlerine kıyasla ayrı bir dizaynı vardı. Birçok raf yan yana dizilmiş, aralarda ise insanların geçmesi adına fazla geniş sayılmayacak aralıklar bırakılmıştı. Kafa karıştırıcı gözükse de bunun önüne geçmek için reyonların üzerinde, tavandan iple sarkıtılmış minik pankartlar vardı. İçecek kısmını bulması zor olmadı, o tarafa doğru ilerlerken yavaş yavaş adımları hızını yitir-

CamScanner ile tarandı

meye başladı, kaşları hafifçe çatıldı. Olduğu yerde durduğunda göğsüne çektiği soluğu bir kez daha aldı.

Bu kokunun hangi çiçeğe ait olduğunu bilmese de ilk kez böylesine yumuşak bir kadın parfümü solumuştu. Şekerli kokulardan nefret ederdi fakat bu onlardan değildi. Şekerli olmayacak kadar iç ferahlatan, mentollü olamayacak kadar da yumuşak bir kokuydu. Çiçek koktuğundan emindi. Merakı başkaldırırken adımlarına devam etti. *Buradan geçen kişi ardında bıraktığı kokunun farkında mı acaba*, diye düşündü.

Ya burnu fazla hassastı ya da gerçekten burası buram buram çiçek kokuyordu. Rahatsız olmadı. Aksine rahatlatıcı olan bu kokuyu solumaktan geri durmayarak derin bir iç çekti. Kokunun sahibi burada oyalanmış olmalıydı veya az önce burada da olabilirdi. Fakat sahibiyle ilgilenmiyordu, koku hoşuna gitmişti.

Aklına düşen çiçekler ona hatırlamaması gereken birini hatırlatıyordu. Bunu garipsedi, çiçeklerin onunla bağdaştığını anladığı anlardı. En azından onun için öyleydi.

Çiçekler demek, Narin demekti.

Atıştırmalık reyonuna doğru ilerlemeye başladı. Etrafa bakarak yürüyordu. Rafın hemen arkasındaki boşluğa bırakılan market arabasını gördü. Gözlerini yukarı çıkardığında onu bırakan kişinin yalnızca arkasından salınan saçlarının ucunu görebilmişti. Sonrasında ise rafın arkasına geçerek gözden kaybolmuştu. Kısa bir dikkat dağınıklığının ardından önüne döneceği sırada bunu yapmasını engelleyen bir şey çekti dikkatini. Arabanın içi birçok ürünle doluydu fakat o tek bir şeye odaklandı.

Kaktüs.

Birkaç saniye boyunca gözlerini ondan ayıramadı. En sonunda kafasını sallayarak düşüncelerini dağıttı ve önüne döndü.

Hayat benimle dalga geçiyor.

CamScanner ile tarandı

Beklemedi, boşluğu geçerek soluna döndü ve atıştırmalık reyonunun önünde durdu. Göğsünün hizasında duran tuzlu bisküvileri gözüne kestirmişti.

Çevresinde beliren hareketliliği önemsemeden elini önündeki bisküvilere doğru uzattı. Eşzamanlı olarak soluduğu kokuya alışan ciğerleri bir kez daha yoğunca uyarılmış, koku daha baskın bir şekilde içine dolmuştu. Saniyeler birbirini kovalarcasına iç içe geçmişken sağ tarafındaki beden varlığından habersiz bir şekilde adım adım ona doğru yaklaşmaya başladı. Yüzüne çarpan koku kaşlarının kavislenmesine neden oldu ve bakışları sağında beliren kadına kaydı.

Kadın, duruşu gereği onu görmemişti. Sol elindeki küçük boy kaktüsü havada tutuyor, bir yandan da gözleri reyondaki çikolatalarda geziyor, aradığını bulmak adına dolanıyordu.

Üstüne düşen yeşil irislerden bihaberken, arkasına bakmadan aceleyle sola dönmüş, bunu yaparken adımlarının onu getirdiği noktayı bilememiş, elinde özenle tuttuğu kaktüsünün başka birine değebileceği ihtimalini hesaba katmamıştı.

Parmaklarının başka bir tene sürtünmesiyle birlikte gözleri ilk olarak oraya kaydı. Elinde tuttuğu kaktüsün sivri dikenleri adamın eline sürtünmüş, orada kanamaya başlayan derince bir çizik bırakıvermişti.

Dudaklarından kaçan ince nida sessizce kaybolurken çizilen yer çoktan kanlanmaya başlamıştı. Verdiği zararın etkisiyle kalbi küt küt atmaya başlarken elini tamamıyla kendine çekmiş, şaşkın bakışlarla mahcup bir şekilde adama dönmüştü. "Çok özür dilerim," diyerek yeniden eline baktı.

Adamın bakışları kızın yüzünde dolanmaya başladı. Her şey o kadar ani olmuştu ki kızı fark ettiğinde ne çekilmeye zamanı kalmıştı ne de konuşmaya.

Karşısındaki kız, göğsüne çekmeyi sevdiği o kokunun sahibiydi. Çiçekli beyaz bir elbise, topladığı saçları arasından gözüken

CamScanner ile tarandı

kurdelesi, turuncuya çalan bal köpüğü saçlarıyla uyumlu kehribar gözleri ve pembe fuları...

Pembe fular.

Ansızın kasılan bedenine eşlik eden kalbi, göğüs kafesinin içinde canlanarak kafasını kaburga kemiklerine vurmuştu.

Kendisine bakan boncuk boncuk irisler özür diliyordu. Karşısındakinin Narin olduğunu anlamıştı.

"Sizi görmedim, çok üzgünüm," diye mırıldandı. Keskin dikenlerinin uçları kanlanan kaktüsü aceleyle arabaya bırakıp onlardan uzaklaştırmış, ürkek adımlarla adama yaklaşmış, ne yapacağını bilemeyerek panikle nefesini tutmuş ve kanayan yere odaklanmıştı. Ne olduğunu anlamadan tenine dokunan narin dokunuşlara çevirdi bakışlarını. "Kanıyor," dedi kız. Sesi kısık çıkmıştı. Parmak uçlarıyla yaranın çevresine dokunmaya yeltenmişken, daha fazla incitmemek adına oldukça çekingendi.

O, karıncaları bile incitmekten kaçınan biriydi. Şimdi ise onun yüzünden tanımadığı birinin eli kesilmişti. Hissettiği suçluluğun ve üzüntünün izahını kelimelere dökemezdi. Onun içinse derin bir kesik değildi, kız diyene kadar elinin kanadığının farkında bile değildi.

Yaranın iyice kan toplamaya başladığını görünce yüzü buruştu. Gözlerini kaldırıp adama baktı. "Gerçekten çok özür dilerim. Ben sizi göremedim, bir anda dönmüş bulundum." En sonunda dudaklarını birbirine bastırıp perçemlerinin arasından endişeli bir şekilde baktı. "Çok acıyor mu?"

Çekingence elini kavrayan ince parmaklara baktı. Buz gibi ellerinin soğuğunu kıran parmaklar sıcak olmanın yanında oldukça yumuşaktı da. Dokunuşları bile tüy gibiydi. Bedeni gibi elleri de küçüktü. Genç kadın, adamın yanında minyon kalıyordu.

Birbirine uzak iki uç... Biri olması gerekenden daha uzun ve yapılıyken diğeri daha ince ve narindi. Kadın, adamın omzunun aşağısında kalıyordu. Yüzüne bakmak için her defasında kafasını kaldırıyor, uzun kirpikleri kaşlarına değiyordu.

CamScanner ile tarandı

Adam şaşkındı. Telefonda duyduğu ses, balkondaki çiçeklerin sahibi, kendisiyle çocuk gibi tartışan genç kadın şimdi tam karşısındaydı.

Kendine geldiğinde boğazını temizledi fakat içindeki ses zihninden bir türlü sıyrılıp gitmiyordu.

Bu kokunun sahibi o muydu?

Hissettiği duyguları sesine yansıtmadan, elini sıcak parmakların arasından çekerek, "Sorun değil," dedi.

Kanayan eli umurunda değildi. Gözleri onu inceliyordu. Beyaz teninde hiçbir pürüz yoktu. İnce ama dolgun pembe dudakları, yüzüyle orantılı minik burnu ve ceylana benzeyen gözleri vardı. Kehribar irisleri parıl parıldı. Uzun kirpikleri sürdüğü şeyle daha da uzayarak bakışlarına derinlik katmıştı. İstemsizce sessiz bir soluk bıraktı. Gözleri boynuna kaydı. Süt gibi teni pembe fularla süslenmişti. Beline kadar uzun saçlarından bazı tutamları açık gerdanına düşmüştü.

Bir içim su gibiydi. *İnsan dokunmaya kıyamaz*, dedi içindeki ses. Bırak teninin dokunmasını, bakışları değse incitecek diye korkardı. Telefondaki sesi canlı duyuyordu, böyle daha inceydi sesi. *Kadife gibi yumuşak*, dedi içten içe.

Kendisi onun için fazla uzak bir noktadaydı. Tam tersiydi. Hayat zıtlıkları birleştirmeyi seviyor olmalıydı.

"Nasıl sorun yok? Olmaz ki öyle," diyerek gözlerini kırpıştırdı, içi hiç rahat değildi. Bu ses ona tanıdık gelse de şu anda sorgulayacak bir durumda değildi. Çantasının fermuarını açtı ve peçete çıkardı. Gerginlikle dudaklarını dişlerinin arasına alırken, bir adım daha atarak aralarındaki mesafeyi azalttı. Bir eli adamın kanayan elini zarifçe avcunun içine alırken diğer eliyle peçeteyi hafifçe kanlanan yerde gezdirmeye başladı. Yalnızca parmak uçlarıyla elini sabitlemek için temas ediyor, rahatsız olmaması ve acımaması için elinden geleni yapıyordu.

Karşısındaki orantısız görüntüde dolandı bakışları. Büyük

CamScanner ile tarandı

elinin üzerinde gezinen narin ve ince parmaklar... Açılan birçok yarayla zamanla sertleşen derisi, şimdi küçük bir yarayla sınanıyordu. Ve onun değil de daha çok kızın canı yanıyordu.

Elini çekmedi ve onu izledi. Kızın paniklediğini görebiliyordu. Adımları geri geri gitmek isterken, buradan ayrılmadan açtığı yarayla ilgilenmesini, yüzünde oluşan mahcupluğu ve üzüntüyü... Kanı temizliyordu. Fakat bunu o kadar narin bir şekilde yapıyordu ki adam dokunuşları bile zar zor hissediyordu. Sanki kendi canı yanıyormuş gibi baskısını arttıran parmakları hissettiğinde bakışları kızın yüzüne kaydı.

Dişlemekten daha da pembeleşen dudaklarını öne doğru büzmüş, acıyı hissediyormuş gibi gözleri kısılmış, pürdikkat sildiği yere odaklanmıştı.

Gözlerini kısa bir anlığına yukarı kaldırıp, bakarken, "Acıtmıyorum, değil mi?" dedi.

Kehribar gözlerle birleşen yeşilleri fazla koyu kalıyordu onun için. "Acımıyor," dedi. Kızın eli hafifti, öyle ki zamanında kurşun yarasına bile misafirlik eden teni ilk defa böylesine narin dokunuşlarla karşılaşıyordu.

En sonunda silmeyi bitirerek tüm temasını kesti ve geri çekildi. Boncuk boncuk bakan gözleri izlerken sessizdi. "İz kalmasa bari," diye mırıldandı. Gözleri sıklıkla yaraya bakıyordu. Kaktüsün dikenlerinden birkaç kez nasibini almıştı, nasıl acıdığını kendi de iyi biliyordu.

"Gerçekten çok üzgünüm, tamamen benim dikkatsizliğim." İçi rahat etmiyormuş gibi yerinde kıpırdandı. Çizilen yer hâlâ kanıyordu. Adam için derin olmasa da hemen kuruyacak kadar hafif değildi. Ani döndüğünden kaktüsün dikeni tenini sertçe sıyırmıştı.

"Büyütülecek bir şey değil," dedi adam. Bu kadar endişelenmesi, şaşırmasına neden oluyordu. Onun için bu yara varla yok arasıydı.

CamScanner ile tarandı

Halbuki teninde böyle bir çizik oluşsa günlerce acısını çekerdi kız. Özenmesi ve üstünde durmasının nedeni buydu.

"Kesik can yakar." Yüzü mahcup bir şekilde buruştu. "Yine kanıyor."

"Kan kaybından ölmem."

"Olsun," diye mırıldandı. Eline bakan bakışlarını adamın yeşillerine çevirdi. "Yine de daha fazla kanamasın. İyileşmesi için kuruması gerekiyor." Bakışları etrafında dolandı. Ne yapacağını bilemeyerek, bakarken aklına gelen fikirle önce hareketleri yavaşladı ve çekingen bir tavırla yeşillere baktı.

Adam onun tereddütte kaldığını anlamıştı. Hiçbir şey söylemedi, bir şey yapacağını görmüş ve beklemeyi tercih etmişti.

Kız ise çizilen yerden süzülmeye başlayacak kanı gördüğünde daha fazla beklemedi, parmakları boynundaki fulara gitti. Bir çırpıda düğümü çözüp, şeklini hiç bozmadan tuttu. Diğer eliyle adamın kesilmiş elini narince tutarak kaldırdı. Peçeteyi kanayan yerin üstüne koydu, pembe fularını da tampon yapacak şekilde üstüne sardı ve açılmaması için minik bir düğüm attı. "Bunu bir süre çıkarmayın ki yara kurusun," dedi.

Bu hareketiyle kaşları havalandı adamın, şaşkınca bakakaldı. Yüzündeki ifade fazlasıyla katı kalsa da kalbi dumura uğramış gibi sersemdi. İşi bittiğinde ellerini geri çekse de adam elini indirmemiş, birkaç saniye elindeki tozpembe fulara bakmıştı. Simsiyah kıyafetleri arasında yabancı duran bu renk, aykırılığını bangır bangır bağırıyordu.

Bakışlarını kadının yüzüne çevirerek, "Yara derin değil," dedi.

Yaranın derinliğini, acısını yaşayacağın kadarı belirler. Koca keşiklere alışanlar, küçük bir çiziğin acısını nereden tanısınlar?

Kadın omuzlarını kaldırıp indirdi. Anlayışlı bakışları, içinde birçok parıltı barındırıyordu. "Bu, yara olduğunu değiştirmez." *Ve ne olursa olsun, her yara özen ister.*

Zarif gülümsemesi dudaklarına kondu. Kendisine bakan bu

CamScanner ile tarandı

adamı ilk kez o an incelemeye başladı. Koyu yeşil gözleri derin bir çukuru andırıyordu. Karanlık bir çukur... Kumral tenliydi. Sert mizacı kaşlarının her zaman çatık kalma ihtimalini düşünmesine neden oldu. Yüz hatları keskindi. Daha birkaç gün önce kesildiği belli sakalı yeniden çıkmış, şeklini belli etmişti. Bakımlı olduğu belli olan saçlarının yanları kısayken önleri daha uzun ve arkaya taranmıştı. Gözleri önüne düşen iki tutam yeşillerini gölgeliyordu. Saçları koyu kahve, aynı gözleri gibi karanlıktı. Üzerindeki kıyafetlerin hepsi siyahtı. Bu sayede gözlerindeki karanlık gölgeler daha da öne çıkıyordu.

O anda bakışları değişti. Onu inceledikçe yüz ifadesi değişti. Zihnindeki birçok düşünceyi kenara bırakıp birini anımsadı. Gözbebeklerinin büyüdüğünü gördü adam, gözleri artık daha da derin bakıyordu.

Geçen birkaç saniyenin ardından, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Kafasını dalgınca sallayarak bakışlarını kaçırdı kadın, kavislenerek çatılan kaşlarını düzeltti. "Hayır, bana birini hatırlattınız sadece," diye mırıldandı. Sesin kime benzediğini sonunda bulmuştu. Gözlerini yeniden yeşil irislere dikti. Dudaklarını birbirine bastırıp hafifçe gülümsedi ve çekinerek, "Her şeyiniz siyah olunca..." diye ekledi.

Onun olması ihtimali o kadar imkânsızdı ki onun için, bunu zihninin tozlu kenarlarından birine koydu. Herkes simsiyah giyinebilir, katı bir mizaca sahip olabilirdi sonuçta. Yanılıyor da olabilirdi. Dün gece oldukça gerginken duyduğu erkek sesi, şimdikine benzemiyordu belki de. Sadece zihni her şeyi ona benzetmek adına algısını değiştiriyordu. Kim bilir?

Kendisini hatırladığını anlamıştı adam, gözlerindeki tereddütü ve bilinmezliği de görmüştü. Yüzünde oluşacak tebessümü yansıtmadı ama içinin sıcakladığını hissetti.

Sessizleşen birkaç saniyede ikisi de birbirini inceliyordu. Ada-

CamScanner ile tarandı

mın bakışları kızın üzerindeki elbisede gezindi. Gerçekten de elbise giymişti. İtiraf etmeliydi ki ona çok yakışmıştı. *Kadınsı giyinmelisin*, dediği için içten içe pişmanlık duydu. Ona yakışan kesinlikle buydu.

Ve o... Çok güzeldi. Hayatı güzel şeylerden bir hayli yoksundu. Bu nedenle onun güzeli normalden daha farklı, daha nadirdi. Karşısındaki kadın ise lügatine, hayatına ait olamayacak kadar *güzeldi*.

Onu kendinden dahi sakınmak istedi. Bu çok garipti. Çünkü o, her şeyi kendisine isteyebilecek kadar bencil bir adamdı. Buna rağmen ilk kez yabancı bir duyguyla dolup taştı. Ona dokunmak bir kenara dursun, çevresinde gezse dahi üstüne bulaşan karanlığı onu paramparça edebilirdi. Öyle narin, öyle masum bakıyordu.

"Çiçekleri seviyor gibisiniz," dedi. Gözleri elbisenin çiçek desenlerinde geziyordu. Gözlerine döndüğünde ise sımsıcak baktığını gördü.

Dudakları yukarı doğru kıvrılırken, kafasını sallayıp, "Evet," dedi. Kehribarları ince bir utangaçlıkla parladı. "Çok mu belli oluyor?"

Anlamak zor değildi. Kokusundan bahsetmiyordu bile. Sorusunu es geçerek market arabasına döndü. Bu, o arabaydı. "Kaktüs sizin için biraz..." Doğru kelimeyi bulmak adına duraksadı, bakışlarını tekrar ceylan gözlere çevirdi. "Renksiz kalmıyor mu?"

"Kalıyor," dedi inkâr etmeden. Buna rağmen gözlerinin ışıltısı biraz bile azalmadı. "Ama bu, çiçek olduğunu değiştirmez, değil mi? Onu ayırmayı tercih etmiyorum." Farkında olmasa da sonlara doğru yüzü değişmiş, daha agresifleşmişti. Çiçekleri çok sevdiğini söyleyip de görüntüsü çekici olmayan birçoğunu evine almaktan uzak duran insanları düşünmüştü. Onlardan hoşlanmıyordu. Ayrıca Bay K da ona aynı muameleyi yapmış, önyargıyla yaklaşmıştı. Bu hiç hoşuna gitmemişti. Oldukça kısık sesle ve küskünce, "Onun gibi konuştunuz," diye mırıldandı. *Gerçekten öyle biri gibi mi duruyorum?*

CamScanner ile tarandı

Kim, diye sormadı, derin bir nefes verdi sadece. "Çiçek alacak olsam kaktüsü seçmezdim," dedi oldukça samimi bir şekilde.

Neden, diye sormadı, sorgulamadı. "Diğer çiçekler sizin olsun o halde," dedi sadece. Uzun kirpiklerinin ardındaki bakışı, kendinden oldukça emin olduğunu gösteriyordu. Çenesini dikleştirdi. "Kaktüs bana kalabilir." Yine de dayanamadı. O, duygularını saklayabilen bir yapıya sahip değildi. "Siz erkekler neden böylesiniz?" Kadınlardan daha çok erkekler yapıyordu bunu.

Kaşları havalandı adamın, böyle bir tepki beklemiyordu. "Nasılız?" dedi.

"Fazla düz!" diye çıkıştı. Daha fazla orada durmayacaktı. Arabayı tutarak, vücudunu çevirmeden önce son kez ona baktı. Kehribar gözleri, bu gerçeği bilmedikleri için fazlasıyla küskündü erkeklere. Ayrıca oradan bakınca gerçekten de sırf güzeller diye mi çiçekleri sevdiğini düşünüyorlardı? "Ayrıca beyefendi..." Görünüşüne zıt olan o duygu gözlerine sinmişti. Öfkesinin kime olduğu oldukça açıktı. Sinirle dudakları büzüldü. "Kaktüsler de çiçek açar!"

Bu duygu değişimlerinin en büyük nedeni, davranışları ve görünüşünün üstüne bir de cümlelerinin ona benzemesiydi. Hayat onunla dalga geçiyor olmalıydı.

Neden anlamak istemiyorlar? Çiçek açan kaktüsün güzelliğinden haberleri yok mu?

Arabasını sürerek arkasını döndü ve oradan uzaklaşmaya başladı. Sinirlenmişti, önündeki arabayı nereye sürdüğünü hesaba katmadan gözden kayboldu.

Adam ise elinde tozpembe fularla bıraktığı yerde arkasından bakakaldı. Kendisi gitse de kokusu hâlâ göğsünün misafiriydi.

Çiçek açan bir kaktüsün diğerlerinden katbekat değerli olduğunu bilmiyorlar.

CamScanner ile tarandı

Sus Çizgisi

Güzel bir kimseyi herkes sever, derler. *Fakat hakikati hissedenler bilir ki güzellik ancak zıttıyla birleşirse paha biçilmez olur.* Kaktüs de öyle. Dikenleri seni acıtacak ki açtığı çiçeğin değerini anla.

Narin: *Siz erkekleri anlamıyorum.*
Fazla önyargılısınız.
Az önce bir adam vardı karşımda, aynı sen gibi.
Simsiyah giyinmiş, sözleri bile sana benziyor.
Hatta sesi bile.
Sinir etti beni. Kaktüs aldım. Ciddi değilim sandın belki ama ciddiydim.
İşin komik kısmı da ne, biliyor musun?
Aldığım kaktüs onun gözleriyle aynı tonda. Yeşili ara ara siyahlarla gölgeleniyor. Aldıklarımı poşetlerken fark ettim.
İmkânım olsaydı söylemek isterdim.
Sevmediğin çiçek de insanlara senin gibi bakıyor diye.
Bilmiyor olmalı, dikenleri olanların da sevilebileceğini.

CamScanner ile tarandı

1

"Abi, hayırdır?"

Duyduğu sesle birlikle kafasını çevirip Yusuf'a baktı. Parmaklarını pembe fulardan çekip elini indirdi. Yusuf'un gülmemek için birbirine bastırdığı dudaklarına baktı. Bir yandan şaşkın, bir yandan ise ansızın koca bir kahkaha patlatacakmış gibi duruyordu. Bakışları, siyahlarla çevrili kıyafetlerinde ve eline sarılı pembe fularda mekik dokuyordu.

Yusuf, eliyle fuları işaret etti. "Hayatına renk katmış, sevdim ben bu detayı." Dayanamayıp dudaklarını birbirine bastırdı. "Sana bu kombini yapanı göster, alnından öpeceğim." Gözleri kısaca etrafta gezinse de kimseyi göremedi.

"Yusuf," dedi uyarıcı bir tonla.

"Gülebilir miyim?" Biraz daha kendini tutarsa patlayacaktı.

Ters ters bakmaya başladığında tehditkâr bir şekilde kaşları havalandı. "Seni buraya gömerim."

Yusuf'un ise dudakları titredi. Gülüşünü saklamaya çalışarak, "Abi..." dedi fısıltıyla. "Prensesler gibi olmuşsun." Dayanamayıp patlattığı kahkahayla birlikte hunharca gülmeye başladı. Bay K ise sabırla gözlerini kapadı. "Bir de tozpembe... Göt Orhan'ın lunaparkındaki atlıkarıncalara da gidelim bu kombinle. Vallahi pamuk şekerin benden." Gür bir kahkaha daha...

CamScanner ile tarandı

"Yusuf!"

"Abi..."

Yüzü buruştu. "Nasıl bir hayal dünyan var lan senin?"

"Her şey var da..." diyerek eliyle üstünü işaret etti. "Şöyle bir manzara asla yoktu." Gülmekten sulanan gözlerini silip kendini toparladı. "Sen değil miydin renklerden nefret eden? Nereden çıktı şimdi bu *tozpembe*?"

O ise tamamen başka bir şeye odaklanarak kaşlarını çattı. "Nereden çıkardın renklerden nefret ettiğimi?" diye sordu.

Bu sefer kendinden emin bakan Yusuf'tu. "Etmiyor musun?" dedi.

"Ediyor muyum Yusuf? Ne zaman etmişim?"

Dudaklarını *bilmem*, dercesine bükerken omuz silkti. "Senin hiç renkli giyindiğini görmedim. Anca gri ya da beyaz falan. Onlar da renkten sayılmaz."

"Giymeyi tercih etmiyorum."

"E ben de onu diyorum ya, senin renklere alerjin var. Özellikle pembeye."

Gözlerini devirdi. "Kıçından element uydurma, Yusuf."

"Nasıl?" Gözleri kocaman büyüdü. "Hatırlamıyor musun abi? Koleksiyonun en beğenilen yüzüklerinin taşları pembe hatta tozpembe diye taşların rengini değiştirmiş, renk kataloğundan pembe ve tonlarını çıkarmıştın." Yüzü asıldı. "Garibim, Yasemin son dakika çok uğraşmıştı da bir türlü ikna edememişti seni."

Tozpembeye olan düşmanlığı yeni değildi.

Kendini savunurcasına hafifçe çıkışan bir ses tonuyla, "Berbat bir renkti, hiçbir tasarıma da uymuyordu," dedi. Hatırladığı tasarımlar yüzünün buruşmasına neden oldu. "Çıkacak dediysem çıkacak. Yasemin kafasına göre hareket etmişti, daha toydu."

"Şimdi itiraf edelim, en çok da o renk yakışmıştı kolyelere. Özellikle o zamanki temaya." Bilmiş bilmiş konuşarak göğsünü kabarttı. Gözleriyle fuları işaret etti. "İstemediğin ot burnunun dibinde bitermiş, ha?"

CamScanner ile tarandı

Eline sarılı fulara baktığında ne diyeceğini bilemedi. Yusuf bu konuda haklıydı. Renklerden hazzetmese de en sevmediği tonlar pembeye aitti.

"Hâlâ çıkarmıyorsun, eline mi yapıştırdılar? Onu oraya bağlarken şoka falan girmiş olmalısın. Nasıl izin verdin? Fark ettiysen senin kendi rızanla bağlamış olma ihtimalini düşünmüyorum bile." Fular sarılı elini yumruk yaptığında kafasını kaldırıp Yusuf'a baktı. Yusuf ise bu bakışın anlamını gayet iyi bildiği için uzatmadı. "Gidebiliriz, abi, kasa şu tarafta..." dedi. Boğazını temizledi ve o tarafa dönerek ilerlemeye başladı.

"İki dakika beklersen şu kızcağıza yardım edip geleyim. Resmen cebelleşiyor, poşetleri kendinden ağır."

Yusuf, abisinin böyle bir durumda yardım etmesine hiçbir şey demeyeceğini bildiği için cevabı beklemeden kıza doğru gitmeye niyetlenmiş fakat abisinin cıklamasıyla adımı havada kalarak şaşkınca ona bakmıştı.

"Ha?" Doğru duyup duymadığına emin olmak için ona döndü. "Ne dedin, abi?"

"Gitme, Yusuf, kal burada."

"Ama..."

"Ne dediysem onu yap."

Elindeki ağır poşetleri parmaklarına sıkıştırmış, zar zor taşıyarak ilerlemeye çalışıyordu kız. Bir daha evden çıkmamak için çoğu ihtiyacını almak istemiş, ortaya böyle bir manzara çıkmıştı. Evi yakın olduğu için dert etmese de kasa sonrasında aldıklarını poşetlediğinde bu kadar ağır olmalarını o da beklemiyordu.

Yanakları al al olmuştu. Kafasını eğip poşetlere attığı bakış onlara yalvarır gibiydi.

Lütfen ağırlığınızı birkaç dakika hafifletin, ev hemen şurası...

CamScanner ile tarandı

"Biz ne ara bu kadar vicdansız olduk?" diyerek vücudunu tamamen abisine çevirdi. Huysuzdu, surat ifadesi sorgulayıcıydı. Vücudunu arabaya yaslayıp kızı izlemeye devam etti.

"Taşıyabileceği kadar alışveriş yapmalıydı. Yanında her zaman ona yardım edecek birileri olmayacak."

"Demek ki ihtiyacı vardı ve aldı. İki kez gitmek istememiştir belki. Evi uzak olabilir."

"Değil," dedi ansızın. Kırdığı potla yüzünde mimik oynamadan hemen değiştirdi lafını. "Değildir, olsa bile yine de taşıyabileceği kadar almalıydı."

Dayanamadan kınarcasına cıkladı Yusuf. "İnsanlık ölmüş, yazıklar olsun."

"Sana yazık olmadan bir an önce susmalısın, Yusuf."

Yan yana durmuş, poşetleri taşımaya çalışan kızı izliyorlardı. İkisi de çıtını çıkarmıyor, *gidelim*, demiyordu.

Kız en sonunda daha fazla dayanamadı, poşetleri yere koyarak ellerini çekti. Parmaklarını ovuştururken bir yandan da rahat bir nefes vermişti. Kendince sıkıntı bir şekilde bir şeyler mırıldanıyor, poşetlere umutsuzca bakıyordu.

Zorlasa götürebilirdi ama poşetleri tuttuğu yerler ağırlığından dolayı incelmişti, parmaklarını acıtıyordu. Bu da onun gücünü kırıyordu.

"Dayanamıyorum ve insan olmayı seçiyorum ben," diyerek kıza yardım etmek için öne atılan Yusuf'u ani bir atakla ensesinden yakalayıp olduğu yere çekti.

"Ben seni insan yapacağım, bekle burada." Tehditkâr laflarına karşın olduğu yerde durdu Yusuf. Ağzını açıp konuşacaktı ki abisinin kıza doğru gittiğini görünce dudakları kıvrıldı.

"Dayanamıyor da. En vicdanlı vicdansızlardan."

Kızın kafasından bin bir türlü düşünce geçiyordu. Esen rüzgârla birlikte eli ansızın boynuna gitti. Parmakları boşlukta gezindiğinde marketteki adamı hatırladı. Yüzündeki duygu değişimini

CamScanner ile tarandı

fark eden adamın ise adımları yavaşladı. Kızın bir hışımla çantasından telefonu çıkarıp çatık kaşlarla mesaj yazmaya başladığını gördü.

Cebindeki telefonun titremesiyle adımları kesilirken önce cebine baktı, ardından önündeki kıza. O yazdıkça kendi telefonu titriyordu. Dayanamadı, telefonu açtı fakat mesajlara girmedi. Girerse okuduğunu anlardı, o yüzden paneli indirip bildirimden okumaya başladı.

Kızgındı. Poşetleri taşıyamamanın acısını çıkarırcasına attığı her mesajı dikkatle okudu adam.

İmkânım olsaydı söylemek isterdim.

Halbuki kız yan tarafına dönse onu görebilirdi. Telefonu kapatıp yeniden bir hışımla poşetleri kaldırmış, ilerlemeye çalışıyordu. Adam telefonunu tekrar cebine koydu ve tek bir kelime yükseldi iç sesinden:

Söyle.

Beklemedi, kadının yanına gitti.

Olabildiğince uzlaşmacı bir sesle, "Hanımefendi," dedi. "Gördüğüm kadarıyla poşetleri taşımakta fazlasıyla zorlanıyorsunuz."

Duyduğu sesle birlikte kafasını çevirdi. Birçok fırtınaya göğüs germiş yeşiller, öfkeli kehribarlara çarparak yerle yeksan oldu. Sert rüzgâr bir anlığına durdu, tüm orman ortada kükreyen minik fırtınayı izlemeye başladı. Bu fırtına kehribarlara aitti.

Az önce sinirlenerek Bay K'ya şikâyet ettiği adamı tam karşısında görmeyi beklemiyordu. Adamın gözleri al al olmuş yanaklarına kaydı, oradan gözlerine çıktı. Kaşları çatık, ceylan gözleri sinirle baksa da karşısındaki adamı gördüğü an bu siniri kırılmıştı. Ne diyeceğini bilemedi. Bakışları kısa bir anlığına poşetlere kayarken, "Evet," dedi. Yüzü buruştu. "Fazla ağırlar." Ellerini kaldırıp parmaklarındaki izlere baktı. Bu hareketiyle birlikte adamın gözleri de ellerindeki izlere kaydı. "Poşetler ellerimi acıtmaya başladı, ondan dolayı zorlanıyorum."

CamScanner ile tarandı

Sağ elinin parmaklarındaki izlere dokunduğu sırada sol elinin üstünde gözüken yaraya kaydı bakışları, şimdi daha da belli oluyordu. Kaşları anbean çatılırken konuşmalarını hatırladı adam.

Elin neden kanıyor?

Kırılan saksıyı toplarken kesildi.

Bahsettiği kesik bu olmalıydı. Yine de sormak istedi. "Eline ne oldu?" dedi.

Kesikten bahsettiğini anlayan kız rahatsızca kıpırdanarak, yaranın üstünü parmaklarıyla kapatıp elini indirdi. Kafasını kaldırıp yeniden yeşillere baktı.

"Çiçeklerimin saksısı kırılmıştı, onları toplarken oldu."

Yüzünün asıldığını görmek hoşuna gitmedi. "Neden dikkat etmiyorsun?" diyerek azarlarca ona baktığında kızın kaşları daha da çatıldı. Söylemek istediği çoğu şeyi bir kenara koydu.

"Size ne, beyefendi? Azarlıyor musunuz beni?"

Ormanın içindeki fırtına yavaş yavaş büyümeye başlasa da hâlâ küçücük kalıyordu. Orman sessizdi, onu dinliyordu.

"Azarlamıyorum, sadece dikkatli olmalısın." Ardından kısık bir sesle, "Zaten minik bir şeysin, rüzgâr esse uçacaksın," diye homurdandı.

Şokla aralanan dudakları ve büyüyen gözleriyle karşısındaki adama bakakaldı. Bu minik fırtına ormanın rüzgârına dayanamazdı. Bu nedendir ki orman sessizleşerek onu izliyordu. Fırtınalarından dolayı yaprakları yolunmuş ağaçlar dahi şaşkındı. Bu orman uzun süredir böyle bir sessizlik yaşamamıştı. Kendi sesi o kadar fazlaydı ki şimdi karşılarındaki ufak fırtınanın sesi keyifli bir müzik gibiydi.

"Bu sizi ilgilendirmiyor. Ne haddinize benimle böyle konuşmak?"

Böyle çıkışmasını adam da beklemiyordu. Yanlış bir şey söylediğini düşünmüyordu halbuki.

Kız eğildi ve poşetleri yeniden tutup kaldırdı. Anlık öfkenin

CamScanner ile tarandı

gücüyle birkaç adım uzaklaşsa da yüzü hafifçe buruşmuş, adımlarının yavaşlaması uzun sürmemişti.

Adam ise bu inadını sakinlikle izlese de olduğu yerden ayrılmadan arkasından, "Canın çok tatlı!" diye seslendi. Zaten adımları küçüktü, sadece birkaç adımlık mesafeleri vardı.

Poşetleri yeniden yere bırakarak ona döndü. "Canım yanıyor, gülmemi beklemiyorsunuz herhalde?" Sabırla nefeslendi. "Böyle olmuyor, market arabası alacağım." Kendi kendine mırıldanarak, poşetleri yeniden tutup yönünü değiştirdi.

Adam ise daha fazla uzatmadan ona doğru adımladı. "Gerek yok, yardım edeceğim." Kızın söyleyeceklerini beklemeden yerdeki poşetleri bir hışımla aldığında içinden geçirdiği ilk şey kesinlikle yemek yiyerek güçlenmesi gerektiğiydi. Poşetler onun için ağır değildi fakat karşısındaki kız için epey bir zorlayıcıydı.

"Teşekkür ederim ama hiç gerek yok, arabayla hallederim," diyerek poşetleri almaya çalışsa da adam izin vermedi. Kız ise bu kadar ani bir şekilde hepsini almasına şaşkınlıkla bakıyordu. Koca adam bir anda poşetlerini almış, ilerlemeye başlamıştı. "Bari verin, ben de yardım edeyim. Hepsini siz taşımayın, olmaz öyle." Adamın yanında yürürken oldukça mahcuptu. Tüm siniri ona yardım etmesiyle kırılmıştı.

"Poşetler senin için çok ağır, bana bırak."

"Sizin için de ağır olmalı, çok şey aldım."

Dudağının kenarı belli belirsiz kıvrıldı. Elindekileri hafifçe kaldırdı. "Bunlar mı ağır?"

Kız, boncuk boncuk gözlerle yeşillere bakıp, "Değil mi?" diye sordu. Ses tonu meraklı çıkmıştı.

Az önceki sinirli halinden bu haline geçerek adama bakması, koca ormanın dumura uğramasına neden oluyordu. Yola dönerek boğazını temizledi. "Değil."

"Olmaz öyle ama. Sizin eliniz de kesikti." Gözlerini eline indirdiğinde fuları çıkarmamış olduğunu görmesi içten içe şaşırma-

CamScanner ile tarandı

sına neden oldu. Simsiyah giyiniyordu, çıkarır diye düşünmüştü. Fuların olduğu elindeki poşetlere uzandı. "Bari bu elinizdekileri bana verin."

Adam geri çekilerek almasına engel oldu. "Sen sadece yolu tarif et."

"Hayır, kabul etmiyorum böyle." Olduğu yerde durduğunda adam da durmak zorunda kaldı. "Gerçekten ağırlar, hepsini size taşıtamam. Vicdanım rahat etmiyor."

"Ağır değiller," dedi yine. İçini rahatlatmak için söylediği gerçeği kabul etmiyordu kız.

"O elinizdeki poşetleri bana verin." İnatçı biriydi. Hiçbir işini başkasına yaptırmazdı, o yüzdendi bu ısrarı. Rahatsız hissediyordu.

"Yara dediğin küçük bir çizik, ona yara denmez."

Küçük bir çizik o kadar kanamazdı, yanılıyordu. Eli gerçekten kesilmişti. Kendi acısını hissetmiyor olsa da fular işe yaramış, tampon görevi görerek daha fazla kanamasını engellemişti.

"Bunu tartışmayacağım." Kehribarlarını dikerek perçemleri arasından kararlıca bakmasına karşın ısrar etmedi adam. Fularlı elindeki poşetlerin tamamını diğer eline geçirdi ve kafasını kaldırıp kıza baktı. "Oldu mu?"

"Sizce oldu mu?"

İğneleyici gözlerin aksine kafasını salladı. "Kesinlikle."

"Saçmalamayın ya," diye yakındı. "Bana da verin, bölüşelim. Yardımınızı ancak öyle kabul edebilirim."

Karşısındaki kızın bakışları inadından vazgeçmeyeceğinin kanıtı gibiydi. Poşetleri ona taşıtamazdı, diğer türlü de kız ilerlemiyordu. Son çare, "Tamam," dedi. Eline aldığı poşetin içini diğerlerinin içine boşaltmaya başladı.

"Ne yapıyorsunuz?" demesine kalmadan eline tutuşturulan poşete baktı kız. Verdiği poşetin içinde sadece bir tane kare çikolata vardı.

Bir poşete baktı, bir de kendinden oldukça emin duran adama. "Verdim," dedi adam, *istediğini yaptım işte*, der gibi. Kız dikkatlice

CamScanner ile tarandı

ona bakıyor, dalga geçip geçmediğini ölçmeye çalışıyordu. Hiç de dalga geçiyormuş gibi değildi.

"Bu ne?"

"Poşet istedin, ben de verdim. Yardım ediyorsun bana."

"Bir tane çikolatayı taşıyarak mı?"

"Evet."

Ciddi ciddi cevap vermesine şokla baktı. "Ne evet? Sen ciddi misin?"

"Herkes kendine göre ağırlık taşısın. Eşit dağıttım işte, daha ne istiyorsun?"

"Tüm poşetler hâlâ sende!"

"Bende değil." Elindekini işaret etti. "Yarısı sende."

Kızı beklemeden devam etti. Tüm poşetleri tek elinde taşımasına rağmen ağır taşıyormuş gibi görünmüyordu. Gören de poşetlerin içindekileri hafif sanırdı. Kızın elindeyken kocaman görünen poşetler, onun kalıplı vücudunun yanında küçük kalmıştı.

"Benimle dalga geçiyorsun," diyerek peşinden ilerlemeye başladı kız. "Bu hiç hoş değil!"

"Ne dalgası? Gayet ciddiyim ben." Kıza dönmedi bile, emin adımlarla ilerleyerek sokağa girdi. Kız ise hâlâ peşindeydi. "Ayrıca bir dahakine taşıyacağın kadar alışveriş yap, bu yük senin için çok fazla."

"Bir dahakine araba alacağım."

"Bu da mantıklı bir seçenek olsa da..." Bakışlarını kızın üzerinde gezdirip gözlerine baktı. "Sen yapma."

"O neden?"

Evine yaklaştığı için adımlarını yavaşlattı. "Arabayı süreyim derken bir yerine zarar verirsin, o topa hiç girme."

Gözlerini devirdi. Kendini savunarak, "O kadar sakar değilim," dedi. Fakat bu cümlesine karşın adamın kaşları havalanmıştı. Eli sakarlığı yüzünden çizilmişti. Kızın da bu detayı hatırladığında gözlerini kaçırması bir oldu.

CamScanner ile tarandı

Beyaz teni hemen kızarıyordu, yanakları yeniden pembeleştiğinde adamın dudağı belli belirsiz kıvrıldı, bakışları bilmişlikle havalandı. "O kadar sakar gibisin."

Lafı değiştirme çabasına girerek, "Ah, her neyse," diye mırıldandı. Başkalarına en ufacık bir zarar vermekten bile kaçınırken elinin kesilmesine neden olduğunu bilmek vicdanını ağrıtıyordu.

"Burada durabiliriz, sonrasını ben hallederim," dedi. Ama bunu demeden önce adamın adımlarını kapının önünde duraksatmasına kaşları çatıldı. Zihnini kurcalarken, "Ben size burayı tarif etmiş miydim?" diye mırıldanmış, kuşkulu gözlerle ona dönmüştü. Tarif etmemişti. "Siz benim evimi nereden biliyorsunuz?"

CamScanner ile tarandı

1.1

"Bilmiyorum." Yüz ifadesini bozmadan kıza döndü, o tarif etmeden evine geldiğini kendi de yeni fark ediyordu. Kaşları kavislendi. "Evini nereden bilebilirim?"

Kız da ilk kez gördüğü bu adamın tam olarak evinin önünde durmasını tesadüfe yormak istedi, nereden bilecekti ki?

Yine de kuşkuyla kıstığı gözlerle bakmaya devam etti. "Yol ayrımında burayı göstermemiştim," dedi.

Dudak büktü adam. "İki seçenek vardı. Yanlışı seçseydim beni uyarırdın, bir şey demediğinde doğru yolda olduğumu anladım."

Mantıklı bir cevaptı. Ama yine de evinin tam önünde durmasını açıklamıyordu.

"Ben *duralım*, demeden çoktan durmuştunuz."

Omuz silkti. "Yoruldum, dinlenmek için."

Bu cevabına kaşları havalandı. "Dinlenmek için mi? Siz mi?"

Bu sefer adamın yüzü kırıştı. "Niye? Yorulamaz mıyım?"

"Hayır, öyle demek istemedim." Kendini tam anlatamamıştı. Elindeki poşetleri gösterdi. "Hiç yorulmuşa benzemiyordunuz. Zorlanmadan, hepsini taşıyınca..."

Ruhu okşansa da bunu yüz ifadesine yansıtmadı. Kızın, kırdığı potu daha da irdelemesini istemiyordu.

CamScanner ile tarandı

Önünde durduğu binaya döndü. "Bu kadar irdelediğine göre evin burası olsa gerek."

Kafasını salladı kız. "Evet, burası." Sonrasında dilini ısırdı, yabancı birine evini söylemek de nereden çıkmıştı? Fakat çok geçti. Az önceki konuşmalarından sonra zaten söylemiş bulunmuştu.

Adam pişman olduğunu fark etti, yine de bir şey demedi. Kız ilerledi ve kapıyı itti. Kapının kırık olduğunu biliyordu, anahtarla açması gerekirken sadece itmesi yeterli olmuştu. Bu detay adamın huzursuz hissetmesine neden oluyordu. Sustu. *Beni ilgilendirmez*, dedi içinden. Fakat zihninin bir tarafına kazıdı bunu. *Bu binanın eksikleri çok fazla.*

Kapıdan içeri girdiler. "Kaçıncı kattasın?" Bilse de sorarak çoktan merdivenlere yönelmişti.

Henüz ikinci basamağa basacakken koluna çekingen bir şekilde dokunan parmaklarla adımları durdu. "Bundan sonrasını ben halledebilirim," dedi kız.

Kıza döndüğünde yüzündeki rahatsız ifadeyi gördü. Kaçıncı katta oturduğunu bir yabancıya söylemek istemiyordu. Hak verdi vermesine ama poşetleri çıkarmasının zor olacağını biliyordu. Buna rağmen içine sinmese de geri adım atarak merdivenlerden indi.

"Nasıl istersen." Korkmasını istemiyordu. Poşetleri hafifçe kenara koydu. Kız ise dudaklarına hafif bir tebessüm kondurarak ona baktı. Şimdi karşı karşıya durmuşlardı.

"Teşekkür ederim, size de zahmet oldu."

Hem çekindiği ve mahcup olduğu için gözlerini kaçırıyor hem de teşekkür ettiği için parlayan gözlerle ona bakıyordu. Terslese de yine de yardım etmeye devam etmişti.

Adam ise karşısında ellerini arkasına birleştirmiş, sanki ona şeker almış gibi gülen gözlerle teşekkür eden kıza bakarken bir sessizliğin içindeydi. Bu bakışı sevmemişti. Bu bakış, en başta yardım etmek istemediği anların acısını vicdan azabına çeviriyordu.

CamScanner ile tarandı

Ve belki de en çarpıcı olanı, tabularını kırmak üzere zorluyordu. Pembeyi, canı tatlı olan insanları, sonunu düşünmeden hareket eden kimseleri sevmezdi o. Bu kız sevmediği tüm özelliklerin bütünü gibiydi. Buna rağmen ceylan gözlerini açıp gülümsediğinde öfkelenmek bir yana, her taraf sessizleşiyordu.

Bunun neden veya nasıl olduğunu kesinlikle sorgulayacaktı. *Koca bir ikilem...* Bu koca adam hayatında ikilemlere de izin vermezdi. *Siyah* veya *beyaz*... Ya *evet* ya *hayır*... *Sanki* değil de *öyle*...

"Zahmet olmadı." Onun gibi tebessüm etmese de sesi yumuşaktı. Kafasını yana eğdi, kaşları imayla kıvrıldı ve tebessüm eder gibi oldu. "Kaktüse iyi bak." Kafasını eğerek sır verir gibi yüzüne yaklaştı. "Biri bağırıyordu markette..." O anı hatırlatmak istercesine gözleri kısıldı. "Çiçek açıyormuş kaktüsler de. Sağ olsun, bilgilendirdi bizi. Sağır sultan bile duymuş, öyle diyorlar."

Kızın solan gülüşünü, yaptığı imayla çatılan kaşlarını gördüğünde tebessümü belirginleşerek büyüdü. Bakışı insanı deli edecek cinstendi. Yeniden dikleşip üstten üstten bakmaya başladı.

"Abartma," dedi dayanamayarak. "O kadar yüksek sesle bağırmamıştır." Yutkunarak gözlerini kaçırdı. *O kadar bağırdım mı acaba*, diye düşündüğünü gördüğünde daha da keyiflendi adam. Saçlarını omuzlarından arkaya itti, çenesini dikleştirerek adama döndü. "Ne güzel bilgilendirme yapmış işte. Ayrıca ben duymadım, abartıyorsun."

Yanakları kızarmaya başladı yeniden. Vücudu tepkilerini hızlı veriyor, saklayamıyordu.

Ciddi bir sorunmuş gibi kulaklarını işaret etti adam. "Sen sağır olabilirsin," dedi. Ardından kendi kulaklarını oldukça emin bir şekilde gösterdi. "Ben değilim."

"Sağır değilim, beyefendi!"

Yüzünü buruşturarak gözlerini kıstı. "İşte yine bağırıyor," dedi. Sesi merdivenlerden yankılandığı için daha da şiddetliydi.

Kapıyı işaret etti. "Çıkın binadan, rica ediyorum!"

Yüzünü normale çevirip son kez kıza baktı. Onu sinir etmek hoşuna gitmişti. Kehribarları oldukça hırçın bakıyordu, bu sefer gülen yeşillerdi.

Daha fazla beklemedi, arkasını dönüp kapıyı açtığında adımları kısa bir an duraksadı. Kafasını yana doğru çevirse de ona dönmedi, yüzünün yan profilini gördü kız. "Size de iyi günler," dedi son kez. Ardından binadan çıktı ve gözden kayboldu.

Kız arkasından bakakaldı. Sinirliydi, çatık kaşlarla bir süre kapıya baksa da poşetlerin birkaçını alıp yukarıya çıkmaya başladı. Hepsini ancak iki seferde yukarı çıkarabilirdi.

"Ne gıcık adam," diye homurdandı kendi kendine. "Ukala tavırlardan asla hazzetmiyorum ya, gelip beni buldu."

Narins Çok garip bir şey oldu.

Sana mesaj yazdıktan sonra o adam geldi yanıma. Başka bir şey dilesem olacakmış.

Garipti çünkü poşetlerimi taşımama yardım etti. Yine de bu onun fazlasıyla sinir bozucu olduğu gerçeğini değiştirmiyor.

Ve bana yardım ettiğini de.

Çişe ithe

Aldıklarımı yerlerine koyup dinlenmek için koltuğa bırakmıştım kendimi. Bakışlarım pencereye döndü. Güneş batıyordu, hafifçe yağmur çiselemeye başlamıştı. Güneşlikleri çekmemiştim, sadece tül vardı. Telefonu çıkarıp kamerayı açtım. Kaktüsü hemen camın önüne, güneş alan kısma koymuştum.

Genelde çiçeklerimi balkona koyarken kaktüsü fazla sulanmaması gerektiğinden içeride bıraktım. Çiçekler suyu sevse de kaktüs kendi suyunu depolayan bir bitki olduğundan içeride, güneşin vurduğu cam kenarında tutmak daha mantıklıydı.

CamScanner ile tarandı

Kaktüsü yakınlaştırdım ve fotoğrafını çektim.

Narin: ***Fotoğraf gönderildi****
Başköşede duruyor.

Mesajlarım ona ulaşsa da epey bir vakittir çevrimiçi olmuyordu. İstemsizce işini merak ettim. Kaçta kalkıyor veya kaçta eve geliyordu mesela? *Toplantıdayım*, demişti. Çok mu yoğun çalışıyordu?

Yeni bir arkadaş edinmiş gibi hissediyordum.

Telefonumun titremesiyle mesaj yerine girdim.

Bay K çevrimiçi.

Bay K: *Söylemek istediklerini söyledin mi bari? Hazır yeniden görmüşsün.*

Narin tarafından görüldü.

Bacaklarımı sallamaya başlarken dudaklarımı dişledim. Ben onu tamamen unutmuştum.

Narin: *Unuttum.*
Beni sinir edince aklıma gelmedi.

Bay K: *Ne dedi de sinir etti?*

Narin: *İçimden bir ses, anlatırsam o adama hak vereceğini söylüyor. O yüzden anlatmayacağım.*

Bay K: *İçimden bir ses o adamın haklı olduğunu söylüyor.*

Narin tarafından görüldü.

CamScanner ile tarandı

Kaşlarım çatıldı. Ne olduğunu bilmeden direkt önyargılı yaklaşıyordu resmen.

Bay K yazıyor...

Bay K: *Sana yardım da etmiş. Kötü biri olmasa gerek.*

Narin: *Kötü birine benzemiyordu.*
Ama kendini bir şey sanıyor. O tiplerden yani.
Ukala biri.
Ve ben öyle kişilerden hiç hazzetmem.

Bay K tarafından görüldü.

Bir süre sadece izledi. *İzledi*, diyorum çünkü çevrimiçi olmasına rağmen yazmıyordu. Belki başka kişilerle konuşuyor da olabilirdi tabii.

Bay K yazıyor...
Bay K çevrimiçi.
Bay K yazıyor...
Bay K çevrimiçi.

Ekranı çatık kaşlarla izledim. Ne yazıyordu da sonra geri siliyordu?

Nihayet yazdığında kaktüsün fotoğrafını yanıtlamıştı.

Bay K: *Evine hiç yakışmamış.*

Narin: *Evimi görmedin ki. Nereden bilebilirsin yakışmadığını?*

CamScanner ile tarandı

Bay K: *Anlaşılıyor.*
İade etmen için geç değil.

Narin: *Sana fikrini sormadım.*
Yakışıp yakışmadığını da.
Sadece gör diye attım. Bebeklerimin arasına yenisi eklendi.

Bay K: *Bebeklerim, derken?*

Narin: *Çiçeklerim.*
Her biri bebeğim gibi.

Bay K: *Saçmalık.*

Narin: *Sensin saçmalık.*

Beni sinir ediyordu ve ben bunu özellikle yaptığını düşünüyordum. Ne güzel konuşuyorduk ve bir anda ters ters yanıtlar vermeye başladı. Ne gerek vardı yani? Canı sıkılıyordu herhalde.

Bay K: *İşin gücün yok mu senin?*
Ona vereceğin zamanı işine harca, daha kârlı.
Ha duvarla konuşmuşsun ha çiçekle.
Saçmalığın önde gideni.

Narin tarafından görüldü.

İçimde bir şeyler kırıldı sanki. Neden böyle davranıyordu? Es bile vermeden yazıyordu. Bir şeye kızmış da acısını benden çıkarıyormuş gibiydi.

Çevrimiçiydi, bir şey yazmamı bekliyordu sanırım.

CamScanner ile tarandı

Narin: *İkisine de zaman ayırabiliyorum.*
Ve tam olarak bundan bahsediyorum. Sen insanları kırdığını anlayamıyorsun.
Her düşünceni yazmak zorunda değilsin, bırak da sana kalsın.

Bay K: *Neyi yazıp neyi yazmayacağımın kararını ben veririm.*

Narin: *Düzgün karar ver o zaman.*
Sevdiğim şeyleri yargılamayı bırakıp saygı duy mesela.
Ben senin işine karışıyor muyum?

Bay K: *İstesen de karışamazsın.*

Narin: *Karışmak isteyen yok.*

Sinir küpü olmama az kalmıştı.

Narin: *Bugün niye böylesin ya?*
Ne oldu birdenbire?

Bay K: *Hesap mı soruyorsun?*

Narin: *Hayır.*
Düşmanınmışım gibi yanıt vermenin sebebini arıyorum.

Bay K: *Normal konuşuyorum.*

Narin: *Normalin bu değil ki.*

Bay K: *Benim normalimi nereden biliyorsun?*

Narin: *Önceki konuşmalarından.*

CamScanner ile tarandı

Bay K: *Hiçbir şey bildiğin yok.*
Her şey senin için tozpembe, değil mi?

Narin tarafından görüldü.

Şimdi bu da nereden çıktı? Gittikçe saldırıyordu. Bunu hak edecek bir şey yapmamıştım.

Narin: *Hayır.*
Beni hâlâ yargılıyorsun.
Devam edersen engelleyeceğim.
Senin stres topun değilim ben.

Bay K: *Engelleyemezsin.*

Narin: *Sebep?*

Bay K: *Fırtına yaklaşıyor.*

Narin tarafından görüldü.

Durdum.

Mesajında ne kadar kaldım, bilmiyorum. Tek bildiğim kalbimin parçalara ayrıldığıydı. Biliyordu yapamayacağımı ve korkumu bile bile yüzüme vuruyordu.

Narin: *Sana muhtaç değilim.*

Bay K: *Ama babana muhtaçsın.*

Narin tarafından görüldü.

CamScanner ile tarandı

Beni kırmaya ant içmiş gibi davranıyordu. Âciz hissettim kendimi. Bunu yapmasından nefret ediyordum.

Narin: *Pisliğin tekisin.*

Bundan sonra hiçbir yazdığına bakmayacağım.

Yokmuşsun gibi davranacağım.

Bay K: *İsabet olur.*

Düzenimi yeterince bozuyordun.

Narin tarafından görüldü.

Narin çevrimdışı.

Telefonu sakince masaya koydum. İçimde büyüyen burukluk dudaklarımdan hıçkırık olarak süzüldü. İçimde tutmadım, ağlamaya başladım. Sevmezdim kendimi tutmayı. İsteyince ağlayabilmek en güzel özgürlüklerden biriydi.

"Bir insan nasıl böyle kaba olabilir? Bilerek yapıyor ama engellemiyor! Yazmaya da devam ediyor. Bence ne istediğini o da bilmiyor."

Burnumu çekerek camın yanına gittim. Su şişesini alıp kaktüsün yanına geçtim. Bugün ilk suyunu verecektim.

Kendime dürüst olacağım, canım şu an hiç kaktüse bakmak istemiyor. Pamuk Şeker'i sevmek istiyorum mesela ya da diğerlerini ama kaktüsü değil.

Buna rağmen düşmanca bakmadım ona. Çatık kaşlarla dikenlerine bakarak, "Beni senden iten bir şeyler var," diye mırıldandım. "Ama yine de seveceğim seni. Diğerleriyle nasıl konuşuyorsam seninle de öyle konuşacağım." Toprağına su dökmeye başladım. O sırada diğer çiçekleri sularken nasıl ki yapraklarını okşuyorsam

CamScanner ile tarandı

alışkanlık olarak refleksle onun için de elim yapraklarına gitmek istedi. Dikenleri parmağıma batınca acıyla yüzüm buruştu, geri çekildim. Parmak uçlarıma baktım, minik minik kan toplamıştı.

Alışmam gerekiyordu, ona diğerleri gibi yaklaşamazdım. Kafam dalgındı. Parmağımın acısıyla gözlerim daha da doldu, bir de buna ağlamaya başladım. Buna rağmen su şişesini çekmedim, sulamaya devam ettim.

"Hayır, çok acımadı, merak etme. Sadece bugün biraz fazla duygusalım."

Çiçeklerimin beni anladığına inanan biriydim. Nitekim bu yanlış değildi, çiçekler dinlerdi. Güzel konuşursan açar, kötü şeyler duyarsa yaprakları solardı.

Parmak uçlarım dikenlerinde dolaşmaya başladı. Fakat aklım başka yerde gibi pusluydu, kanı silmeden sevdiğim için dikenlerine bulaştı. "Hemen sileceğim, bekle beni." Yan taraftan aldığım mendille dikenlerini sildim. "Şimdi oldu." Gözüm dışarıya kaydı. Yağmur hızlanıyordu. Üstüne eğilip bir sır verir gibi, "Seni dışarıda unutsaydım bana ömür boyu küserdin," diye mırıldandım. "Malum, fazla su sevmiyorsun." Su şişesini kenara koydum, bu kadar yeterdi. "Bugün ilk kez tanıştık, Bay Kaktüs. Senin ilk harfinin de K olması beni rahatsız etse de yapacak bir şey yok. İlk tanışmamız hoş olmadı ama olsun, birbirimize alışırız elbet."

Ne o diğer çiçeklerim gibiydi ne de ben onun dikenlerine dikkat edecek kadar geride duran biriydim. Çiçeklerimle konuşurken onlarla temasta olur, yapraklarını severdim.

Şimdi ise onu nasıl seveceğimi bilmiyordum.

"Ortada bir yerde buluşmamız gerekiyor yoksa işimiz çok zor, Bay Kaktüs."

Benim sevgim ellerimi kanatır, senin dikenlerin sevgimden mahrum bırakır.

Böyle olmaz.

CamScanner ile tarandı

Telefonu masaya bırakarak yüzünü sinirle sıvazladı. Verdiği sıkıntılı nefesle birlikte koltukta arkaya doğru yaslandı. Sinirlenince yine yakıp yıkıyordu.

Kollarını kaldırıp elini kafasının arkasına koymak üzere arkaya attığında sağ elinde hissettiği sızı ve acıyla kaşlarını çattı. Keskin bir yere sürtmüştü elini.

Kafasını çevirip baktığında, arkasındaki pencerenin kolu çarptı gözüne. Dış kaplamasının ucunun keskin bir şekilde dışarıya dönük olduğunu gördü.

Aynı zamanda kapı çalınmış, içeriye Yusuf girmişti.

"Abi."

Bakışını ona çevirdi. "Ne var?"

Yusuf'un bakışları aşağı kaydı, yüz ifadesi değişti. Söyleyeceği şeyi atlayarak, "Abi, elin kanıyor," dedi.

Eline baktığında sağ elinin üstündeki acıyı daha da fazla hissetti. Serçeparmağının altından bileğine doğru bir çizik oluşmuştu. Hafif hafif kızarmaya, kan tomurcukları kendini göstermeye başlamıştı.

"Bu ne şimdi?" diye huysuzca homurdandı.

Kader ise gülümsedi.

Bazı parmak uçları, uzaktaki birine dokunabildiğini bilmezdi.

Gök, yeryüzüne inmek istercesine gürlerken genç kadın sadece tek bir mesaj gönderdi.

Narin: *Baba, yanına geliyorum.*

CamScanner ile tarandı

1.2

Kalbimde bir yerde, bir orman yanıyor.

Gökyüzünden düşerek hızla bedenime çarpan yağmur damlaları olmasına rağmen nasıl oluyor da içim cayır cayır yanabiliyor, bilmiyorum. Tenim soğuk, öyle ki soğuktan titriyorum. Ama o yangın bir gram bile azalmıyor. Kaybettiğim çiçeklerimin haddi hesabı yok. Yandılar, kül oldular.

Hayatla bir anlaşma yaptım. *Ormanıma, bahçelerime dokunma*, dedim. *Babamdan kalan hatıralarımı sakladım*, dedim. *Yağmurların toprağımı incitmesin, sulasın*, dedim. Olmadı. Veya ben olduramadım.

Hayat yağmurunu yağdırdı. Bazen bunu öyle şiddetli yaptı ki korkumdan kaçtım. Ama yine olmadı. Olmuyor. Gökyüzü ne kadar şiddetli indirse yağmurlarını, yangın daha da çoğaldı.

Hayır, babam içeride kaldı, yapma, dedim.

Dinlemedi.

Benim en büyük ikilemim buydu. Babam o gün, şiddetli fırtınanın içinde kaldı, kaybettim. Şimdi deli gibi korktuğum o fırtına babamı saklıyor içinde. Kaçsam kaçamıyorum, kalsam korkuyorum. Sıkışıp kaldım.

İçim öyle doluydu ki ağlamaya başlarsam duramayacağımı biliyordum. Yürüdüm. Fırtınanın altında durmadan yürüdüm ve

CamScanner ile tarandı

gözümden tek damla yaş bile akmadı. Tuttum kendimi. Yağmur damlaları yaşlarımı aratmadı, ıslattı hep yanaklarımı.

Her şimşek çaktığında ruhumdan bir parça düştü yere, canımdan can gitti. *Ne kadar kaldı ki canım gitti zaten*, diyemedim. Yürüdüm. Etrafımdaki insanlar benim aksime fazla telaşlıydı. Kimi ıslanmamak için koşuyor kimi bir yere yetişmeye çalışıyor kimi ise evdeki bekleyenine gidiyordu. Benim ise bekleyenim yoktu.

Bir parça daha.

Yüreğim titredi.

Adımlarım ondan yavaş, hayata karşı telaşem yok. Çünkü olur da bir gün bu dünyadan göçersem arkamda bıraktığıma üzüleceğim tek şey çiçeklerim olacak. Bu dünyadaki tek bekleyenim çiçeklerim, ondan böylesine sevişim. Diğer yanda babama kavuşma fikri hiç olmadığı kadar cazip.

Babamın mezarlığı evimden biraz uzaktı. Yürüyerek gitmek istedim. Bu kendime mi yoksa hayata mı isyanımdı, bilmiyorum. Üstümü sıkıca giyindim, kapüşonumu kafama çektim ve yürümeye başladım. Böyle geceleri babamla geçirmeye o kadar alışmıştım ki onsuz durmak istemedim. Telefonla işim yoktu, sessize alıp cebime attım. Neticesinde ne bekleyenim vardı ne de arayanım. Yanıma bile almak istememiştim fakat ne zaman, ne olacağı belli olmazdı.

Mezarlığa yaklaştıkça etrafımdaki sesler azalmaya, hayatın telaşında sürüklenen insanlar yok olmaya başladı. Tek kaldım. Görevli beni tanırdı, engel olmadı. Mezarlığa adımımı attığım an içime çektiğim toprak kokusu yaşamı anımsatırdı. Çok garip. Ölüleri içinde saklayan toprak, nasıl olur da çiçeklerin canını da oraya saklayabilirdi?

Mezarın önüne geldim. Vücudumun titreyişlerinin arttığını hissediyordum. Kafamı kaldırıp baktığım ilk yer, annemin mezarıydı.

Babamla yan yana yatıyorlar.

Ansızın çakan şimşek, gözlerimi annemin mezarından kaçırıp babama çevirmeme neden oldu. Kendimi daha fazla tutamayacağımı biliyordum. O yüzden kontrolü bırakmadan önce mezarın sol tarafına ilerledim. Orası annemin yeriydi.

Dualarımı ettim. İçimi bütünüyle kaplayan suçluluk duygusu nefes almamı zorlaştırırken ellerimle toprağına dokunmak istesem de cesaret edemedim, parmaklarımı önümde kenetledim. Dudaklarım aralandı fakat konuşamadım. Başımı öne eğdim.

Mezarlığın diğer tarafına geçtim. Kalbim göğsüme daha hızlı vurmaya başladı. "Seni daha kaç defa kaybedeceğimi bilmiyorum, baba." Taşını okşamaya başladım. Gözlerim yanmaya başlamıştı, dudaklarımın titreyişine ellerim de eklendi. Cebimdekileri çıkarıp adının yazdığı taşın hemen önüne nazikçe koydum.

Kopan sardunya yaprakları...

"Çok üzgünüm, hediyene sahip çıkamadım. Fırtına vurdu." Alnımı taşa yasladım. "Onu da kırıp geçti." *Bizi ayırdığı gibi.* Yağmur hızlandı, gök daha da yarıldı. Mezarın başında ağlamaya başlarken canımı toprağın altına koydum, yalnız hissetmek istemedim. "Baba, sana geldim." Parmaklarım taşında dolandı. "Birkaç gündür sensizim, sana yazamıyorum. Günlüğümü... Seni benden alıyor."

Hissettiğim öfke ne yazık ki kırgınlığımı geçemedi. Mezarın başında ağlarken beni böyle çaresiz hissettirdiği için ondan nefret ettim. Zihnim onu tamamen silmemi istedi. *O yokmuş gibi davran. Ne yazdıklarını gör ne de yazmasını bekle. Birkaç gün öncesi gibi.*

Her ne kadar fazlasıyla kırıcı olsa da hissettiğim yalnızlığı biraz da olsa kıran biri vardı karşımda. Yazdıklarıma ne yanıt vereceğini merak ettiğim, tartışsak bile fikirlerini öğrenmek istediğim biriydi. Korktuğum için gece gece kalkıp benimle konuşmuştu. Şimdi ise kaçtığım fırtınaya beni sürükleyen kişi yine oydu. Benim hatamdı. O öylesine bir yabancıydı. Hakkında hiçbir şey bilmediğim, dam-

CamScanner ile tarandı

dan düşer gibi hayatıma giren bu adamın dediklerini bu kadar önemsememeliydim. Yine de insan kırılıyordu. Elimde değildi.

Bu saatten sonra o yokmuş ve hayatıma hiç girmemiş gibi hayal edeceğim. Zihnim, seni seçiyorum.

Kalbim şu sıralar fazla kırık.

Üstünü değiştirdi, duşunu aldı ve yatağa bıraktı kendini. Günü fazlasıyla yoğun ve sinir bozucu geçmişti. Böyle zamanlarda insanlar onun yanına yaklaşmaya çekinir, gün bitene kadar âdeta kaçardı.

Kolunu kafasının altına koyarak daha da rahat edeceği bir pozisyona geçti. Ev sessizdi. Duyduğu tek şey deli gibi yağan yağmurdu. Çakan şimşeğin odayı aydınlatmasıyla bakışlarını cama çevirdi.

Yatak odasının camı odayı kaplayacak şekilde geniş, kaldığı katın yüksekliği ise çevresindeki bölgeleri gösterecek şekilde fazlaydı. Ayaklarının altındaki şehir çoğu zaman karmaşa içindeydi.

Şirketleri olan plazanın üst katlarından birindeydi. Bir katı sırf kendine ayırmıştı. Evi vardı fakat o çoğu zaman tercihini buradan yana kullanırdı. Diğer evi için *gereksiz büyük, burası bana yetiyor*, derdi. Olduğu kata kendisi ve Yusuf haricinde kimsenin çıkmasına izin yoktu, bunu herkes bilirdi.

İkinci kez çakan şimşek ise sadece gökyüzünde değil, zihninde de aynı etkiyi bırakarak telefonuna bakmasına neden oldu. Fazla sessizdi. Narin'in yazması gerekmiyor muydu?

Kaşlarını çattı. Bu havalardan deli gibi korktuğunu biliyordu, dayanmayıp ona yazacağını da. Fakat gece yarısı olmasına rağmen telefonu hâlâ sessizdi.

Engellemiş olabilir miydi? Engellerse yazamayacağını bildiğinden bu ihtimale başından beri imkânız olarak bakıyordu. Başka bir seçenek ise oyalanacak bir şeyler bulmuş olmasıydı.

CamScanner ile tarandı

Rahatsızca kıpırdandı. Nedense içinden bir ses bunu da yapmadığını söylüyordu. Bu durumu iyice garipserken, uzanıp telefonu aldı. Ekran aydınlandığı anda gördüğü bildirim zihnini kurcalaması için yeterliydi. Mesaj atmıştı. Duştayken yazmış olmalıydı.

Bildirime girdiğinde sadece bir mesaj attığını görmesi içten içe şaşırmasına neden oldu. Çünkü onun dayanamayacağını, bir sürü mesaj atacağını düşünmüştü.

Gökyüzündeki şimşeğin yer değiştirerek zihninde çakmasını sağlayacak mesajı okumasıyla birlikte aniden doğrulup bakışlarını cama çevirmesi bir oldu. Birçok düşünce geçti aklından, bedeni gerginlikten kasılmaya başladı.

"Bu havada dışarı çıkamaz," diye mırıldandı istemsizce. Korkacağını biliyordu, *babasının ölü olduğunu da.* "Yapmaz öyle bir şey," dedi ardından. Aklına gelen ihtimaller onu sandığından daha fazla korkutmaya başladı. Öyle ki mesaj yazmayı bir kenara bırakmış, direkt aramaya başlamıştı.

Mesajı yazalı neredeyse iki saat geçmişti. Bugün öyle bir gündü ki telefona bakmak bir yana, eve zor atmıştı kendini. Koskoca iki saat... Bazı şeyler için oldukça geç kalınmış olabilirdi.

Ne zaman üstünü giymiş, arabasına binip yola çıkmış, o da bilmiyordu. Arabanın içinde yankılanan operatör sesiyle direksiyona vurup gazı köklediğinde eşsiz küfürlerini kendine mi yoksa hayata mı ediyor, belirsizdi. Ne kadar ararsa arasın çalıyor fakat açan olmuyordu. O deli kız her şeyi yapmış olabilirdi.

İçini kemiren suçluluk duygusuna alışık değildi. O, pişman olacağı şeyler yapmazdı. Sert mizaçlı olması bir kenara, kelimeleri de bir hayli kesici olurdu. Sınırları vardı, netti. Dediklerine arkasını dönüp bakmaz, o anda bırakırdı. Şimdi ise normalinin tam tersine söylediklerini düşünüyor, daha da sinirleniyordu.

Gaza daha da yüklendi. Yağmur cama vurdukça içindeki merak duygusu izinsizce büyüyor, koca bir çığ gibi birikiyordu.

Korkuyordu.

CamScanner ile tarandı

Acımasızlığıyla bilinen koca adam, sözlerinin birini bu denli yaralayacağı gerçeğiyle ilk kez yüzleşiyor ve deli gibi korkuyordu.

Canına kıymış olabilir miydi?

Fren yapmasıyla birlikte kayan lastiklerin çıkardığı ses sokakta yankılanırken, arabadan inip binaya baktı. Narin'in evinin ışıklarını kapalı görmek kalbinin ikinci kez korkuyla kasılmasına neden oldu. Bu havada ışıklar kapalı duramazdı o.

Sınırlarını, ne kadar ileri gidebileceğini bilmediği içindi bu telaşı. Bozuk olan kapıyı açıp merdivenleri hızlıca çıktı ve Narin'in kapısının orada durdu. Beklemedi, kapıyı çaldı. Ses duymayı diledi. En azından kapıyı açmak adına atılan adım seslerini veya herhangi bir şey. Korktuğuna dair bir ses duymaya bile razıydı.

Fakat hiçbir ses yoktu. Zile bastı bu sefer. En sonunda dayanamayıp omzuyla kapıya yüklendiğinde artık hiçbir şey umurunda değildi. Ne onu görmesi ve tanıması ne de Bay K'nın kendisi olduğunu öğrenmesi... Gözü kararmıştı. İstediği tek şey yaşadığını görmekti.

Tek vuruşuyla kapıyı açtığında bu kadar dayanıksız oluşuna ettiği küfürler eşsizdi. Eve girdiğinde ise her yerin zifiri olması yutkunmasına neden olmuştu.

Beklemedi. "Narin!" diye seslendi.

Ses yok.

Işıkları açtı, odaları gezdi, onu bir türlü bulamadı. Hiçbir şeye dokunmadı veya incelemedi. Bu yaptığı yanlıştı, genç bir kızın evine izinsiz girmemeliydi fakat bu durum normalin çok dışındaydı. Yaşadığını görmesi gerekiyordu.

Kimi sözcükler ölümü ağırlardı. Onun gibi kesici, can alıcı olurdu. Fiziksel şiddetin ölümü getirdiğine şahit olmuştu da sözcüklerinin birini ne denli yaralayacağı ihtimalini ilk kez şimdi tanıyordu. Ölüm denen şeye uzanabileceğini gören kalbi deli gibi atıyor, kızı arıyordu. Çünkü görmüştü, narin bir ruh teması olmaksızın sözcüklerle dahi parçalara ayrılabilir, ölümü kucaklayabilirdi.

CamScanner ile tarandı

Ölüm denen şeyin sözcüklerinde gezmesi kabul edebileceği bir şey değildi. O yüzden, onu bulmalıydı.

Camın önünde duran kaktüsü gördü, adımları duraksadı. Hissettiği duygular hoşuna gitmiyordu. Taşlaştığına emin olduğu bu kalbi hissetmek istemiyordu. Buna rağmen kaktüsü gerçekten almış olup camın başköşesine koyması derin bir nefes vermesine neden oldu. Önünden geçtiği balkon da aynı etkiyi yarattı. Evin her tarafında renk renk çiçekler vardı.

Bu evin bir ruhu vardı. *Kendi evinin aksine.*

Onu evde bulamayışı mezarlığa gittiği ihtimalini güçlendiriyordu. Yine de rahat bir nefes veremedi. Kanlı canlı karşısında görmeden rahat etmeyecekti. Telefonu çıkarıp yeniden aradı fakat yanıt alamadı.

Evden çıkarken Yusuf'a yazmayı ihmal etmedi. Kırdığı kilidi düzeltmesi gerekiyordu. Yakınlarda olan mezarlıkları araştırmaya başladı. Bir yandan da konumu bulması için Yusuf'tan haber bekliyordu.

Yollardan geçerken gözleri insanları tarıyor, onu görmek umuduyla pürdikkat etrafa bakıyordu. Oturduğu semtin çevre yerlerinde ayrı ayrı üç mezarlık vardı. İlk olarak onlara bakmaya karar verdi.

İlk girtiği mezarlıkta kimse yoktu. İkincisinde yine kimseler yoktu. Kimse bu havada tutup da mezarlığa gelecek kadar deli değildi. Üçüncü mezarlığa geldiğinde arabayı kenara çekip indi. Beklemeden, görevliyi geçerek ilerledi ve etrafına bakmaya başladı. Burası diğer mezarlıklardan daha büyük ve karanlıktı. Buna rağmen inancını yitirmedi, ilk mezarlığa nasıl baktıysa burayı da gezmeye başladı. Adımları hızlı, bakışları onu görmek umuduyla telaşlıydı.

Telefonundan gelen bildirim sesiyle birlikte beklemeden mesaja baktı. Yusuf, konumu bulmuştu. Nerede olduğuna baktı.

Kafasını kaldırıp hemen çaprazına bakması fazlasıyla aniydi.

CamScanner ile tarandı

Flaşını oraya doğru tuttu, daha iyi görmek için gözleri kısıldı. Gördüğü görüntüyle bedeni gerginlikle kasıldı, dudaklarından kızın ismi döküldü.

"Narin..."

Endişeli sesinde hiçbir maske yoktu.

İkili mezarların birinde, isimlerin yazdığı taşın üstüne kafasını yaslamış, hareketsizce duran biri vardı. Elleri taşın üstünde olmasına rağmen bir eli aşağıya düşmüş gibi sarkmıştı. Kendinde değildi.

Yanına varması saniyelerini almadı. Yağmur acımasızca yağmaya devam ediyordu. Kızın saatlerdir burada durduğu ıslaklığından belliydi.

Eliyle nazikçe dokundu, kendinde değildi, yanıt alamadı. Kalbi deli gibi atarken yutkundu. Aşağıya düşmüş bileğini sardı parmakları, nabzını dinledi...

Kalbine iğneler batırılıyormuş gibi hissetti.

Yaşıyordu.

Uzun zaman sonra yüreği ilk kez bu denli hızlanmış, korkuyla kasılmıştı. Daha fazla beklemedi, sıkıca sarıp kucakladı. Kollarının arasında küçülen bedeni göğsüne yasladı. Saniyeler yavaşladı, yağmur damlaları yanaklarından aşağıya kaymaya devam etti. Kafasını eğdi, damlaların vardığı yer saatlerdir görmek için çabaladığı yüzdü. Karanlığın içinde bile beyaz duran tenindeki kızarıklıkları gördü. Burnu, gözleri, dudaklarının çevresi... Çok ağlamış olmalıydı.

Bu halde olmasının sebebi kendisi miydi? Bu kadar mı kırılmıştı? Söylediklerinin onu bu kadar üzebileceğini düşünmemişti.

Onu bulmasıyla verdiği rahat nefes biraz olsun içine su serpmişti. Fakat bu uzun sürmemiş, kızın tenine dokunduğu anda sıcaklığını hissetmişti. Ateşi vardı. Neyse ki oldukça kalın giyinerek kendini soğuktan korumayı başarmıştı. Buna rağmen içindeki yangını söndüremeyeceğini bildiği için elinden gelen tek şey göz-

CamScanner ile tarandı

yaşlarını akıtmak olmuştu. Çünkü yüreğine temas edebilen tek şey onlardı. Belki yeterince ağlarsa üzüntüsü geçer, yangınına yağmur yağdırırdı. Fakat yanılıyordu. Ne kadar ağlarsa ağlasın, göğsündeki gökyüzünün yangınını söndürecek kadar yağması imkânsızdı.

Kendi yangınını gökyüzünü yarsan da söndüremezsin, başka biri tek yaşıyla alev parçası bile bırakmaz geriye. Ondandır yabancıların çoğu kez şifacıya dönüşmesi.

"Dua et ki seni buldum, Narin," diye mırıldandı. Sesi azarlayıcı olmasına rağmen içindeki telaşın üstüne nasıl su serptiğini ancak kendi biliyordu. "Bulmasaydım..." Duraksadı. Bu ihtimali düşünmek, kollarının arasındaki bedeni daha sıkı tutmasına neden oldu. Bakışları acımasız bir hal alırken, kafasını kaldırıp mezarlığın çıkışına doğru yürümeye başladı. "Ateşe verirdim bu şehri."

"Buraya gelme nedeniniz nedir?"

"Oğlum... Ateşi kontrolsüzce kullanıyor ve bu korkutucu bir hal almaya başladı."

"Nasıl yani?"

"Ne zaman çok kızsa gözlerinde koca bir hırsla bakıyor. Bu onun cezalandırma şekli. Sessizce kenara çekiliyor. İçine attığını düşünüyordum fakat... Yakıyor ve bunu gözünü kırpmadan yapıyor. Bu huyunu düzeltmezsek büyüdüğünde yapabileceği şeyleri hayal bile etmek istemiyorum."

CamScanner ile tarandı

Sus Çizgisi

Ocak, 2015

00.00

N.

Gece yarısıydı. Yeni yılın ilk dakikalarında kızını merak eden adam, odasına doğru ilerlemeye başladı.

Kapıyı sessizce açtı. Kafasını uzatıp baktığında yatağın bir köşesine sinmiş, içli içli ağlayan kızını görmek yüreğinin zamansızca burkulmasına neden oldu.

"Narin?" Kızarmış gözlerini babasından saklamadı. Onu gördüğünde yaşlarını sildi, dudakları daha çok büküldü. "Neden ağlıyorsun? Ne oldu?" Sesinin tonunu yumuşattı ve yatağa, hemen önüne oturdu. Ağlama, demedi. Kızmadı, anlayışlı bir şekilde iç çekti. Bu zamanlarda onu ara ara ağlarken yakalıyor fakat nedenini bir türlü öğrenemiyordu.

"Baba..." diye mırıldandı kız. Gözleri çektiği vicdan azabıyla kısılırken dudaklarını birbirine bastırdı. Kafası yana eğerek babasının gözlerine baktı. Saklamadı bu sefer. "Annemi ben mi öldürdüm?"

On üç yaşındaydı, artık aklı eriyordu.

"Narin..."

Babasının lafını kesti. "Ben zarar veren biri miyim? Onu ben mi öldürdüm?" Günlerdir aklını kurcalayan soruları bir çırpıda sorduğunda rahatlayacağını sansa da öyle olmadı. "Annemi tanımıyorum bile!" İsyanı, sessizliğe bulanan evde çığ olup ortaya düştü.

"Senin suçun değil. Nereden çıkardın bunu?"

Bugünün gelmemesi, kızının böyle hissetmemesi için o kadar çabalamıştı ki... Buna rağmen anne eksikliği hissediliyordu. Bir baba, çocuğundaki anne yerini dolduramazdı.

Kızını göğsüne çekmek adına kollarını ona uzattığında kafasını sallayıp geriye çekildi Narin. "Ben zarar veren biriyim, değil mi? Annemin doğumda öldüğünü söyledin. Benim yüzümden öldü!"

Kızının böyle düşündüğünü ilk kez duyuyordu. Bu gece duyguları daha fazla göğsüne sığamamış, acımasızca dışarıya sızmıştı.

Son zamanlarda hayattan daha fazla soyutlanmaya başlamıştı. Tüm nedeni insanlara zarar veren biri olduğunu düşündüğü içindi. Annesini öldüren birinin kime yararı dokunurdu ki?

"Senin yüzünden değil, böyle düşünme, Narin. Onun..." Dolan gözlerini kaçırmamak için verdiği gayret paha biçilemezdi. "Dünyadaki zamanı bitmişti." Olumsuzca kafasını salladı kız. Sessizce ağlamaya devam ederken, tam itiraz edeceği sırada konuşmaya devam ederek buna engel oldu adam. "Sen karıncayı incitmeye bile korkuyorsun, insanlara nasıl zarar verebilirsin? Böyle düşünmeni istemiyorum."

"Ama öyle. Keşke annem bana hamile kalmasaydı."

Hayatının sonuna kadar taşıyacağı vicdan azabı ilk lekesini çoktan sürmüştü.

Ne derse desin, kızının bu düşüncesini kıramayacağını biliyordu. Onu büyütürken asla suçlayıcı yaklaşmamış olmasına rağmen kızı yaş aldıkça kendini suçlamaya başlamıştı. Annesini tanımıyordu. Videolardan, fotoğraflardan ve babasının anlattığı anılardan biliyordu sadece.

"Sen incitmezsin, yaşatırsın, Narin."

"Sana katılmıyorum. Bence ben insanlardan uzak durmalıyım."

"Ben de sana katılmıyorum. Bence sen insanlardan uzak falan durmamalısın."

"Baba!" diye acıyla inledi. "Anlamıyorsun beni. Doğarken birini öldürmüşüm, nasıl olur da yaşatırım?" Yüzünü ellerinin arasına gömüp içli içli ağlamaya başladı. "Yaşamayı hak ettiğimi düşünmüyorum."

Kızının karşısında güçlü olmalıydı. Onun, hayatının dönüm noktalarından birinde olduğunu biliyordu. Ya düşüncelerini değiştirmeye çalışıp başarısız olacaktı ya da hayatı boyunca yaslanıp düşüncelerini susturabilecek bir dayanak sunacaktı ona.

İçi kan ağlasa da dışarıdan oldukça sakin görünüyordu. Eşinin,

uğruna can verdiği biricik kızı yaşamayı hak etmediğini söylüyordu. Hayatı uğruna birçok bedeller ödenmişken böyle düşünmesi onu kahrediyordu.

Hiçbir şey demeden yataktan kalktı ve odadan çıktı. Henüz birkaç dakika geçmişti ki elindeki koca saksıyla birlikte odaya girdi. Saksıyı kızının tam önüne koydu.

Elini çekip karşısına baktığında gördüğü çiçekle birlikte anlam veremeyen bakışlarla babasına baktı ve burnunu çekti. "Bu ne?"

"Solmuş bir çiçek," dedi babası.

Çiçeğin beyaz yaprakları aşağıya düşmüş, canlılığını kaybetmişti.

"Neden bana çiçek getirdin?"

Soruyu es geçerek solmuş yapraklarına narince dokundu adam. Kızının onu pürdikkat dinlediğini biliyordu.

"Bu solmuş çiçeklerin adı sardunya. Beyaz sardunyalar..." Saksıyı hafifçe ona doğru itti. "Artık onlara sen bakacaksın."

Kız anlamıyordu. "Neden?"

Kızının ellerini avuçlarının arasına aldı, çiçeğe yaklaştırıp yapraklarının üstüne bıraktı. "Onu yaşatacak olan sensin. Zarar verdiğini söyledin, değil mi? Al, bak. Elinin altında solmuş çiçekler var. Birkaç gün sonra geldiğimde yine bakacağım. Bakalım, sen zarar veren biri misin yoksa yaşatan biri mi?"

Küçük kız babasının ne yapmaya çalıştığını ancak büyüyünce anlayacaktı.

Kafasını iki yana salladı ve saksıyı babasına doğru itti. "Çiçeklere bakmak istemiyorum. Ya onu da öldürürsem?" Ellerini yapraklardan öyle hızlı çekmişti ki babasının yüreği sızladı. Günlerdir sessiz olmasının nedeni bu düşünceleriyle savaşıyor olması mıydı?

"Çiçekler bu hayattaki en narin varlıklardır, kızım. Onlar hisseder. Bir tutam sevgini de nefretini de hissederler. Sen zarar veren biriysen onları açtıramazsın, yaşatamazsın. İkilemde kaldın, sana cevabını veriyorum. Eğer dediğin gibi zarar veren biriysen bu çiçekler senin elinde açmazlar."

CamScanner ile tarandı

EYLÜL CAN

Kızının zarar veren biri olmadığını kendi gözleriyle görmesi, inanması gerekiyordu.

Babasının dediklerini düşündü. Bakışları solmuş yapraklardaydı. "Onları açtıramam," diye fısıldadı kendi kendine.

Çiçekleri yeniden kızının önüne itti ve odadan çıkmak üzere ayağa kalktı.

"Sonucu beraber göreceğiz, kızım."

"Ama baba, çiçeklere nasıl bakıldığını bilmiyorum ki!"

Yataktan aceleyle kalktığını, sabırsızca ona seslenişini duydu. Bu, dudaklarının burukça kıvrılmasına neden oldu. Onu yaşatacağını, canlanması için elinden geleni yapacağını biliyordu. Aklındaki düşüncenin aksine çiçeğe canı gibi bakacağını da. Sadece bunu onun da görmesi gerekiyordu. Zarar veren değil de yaşatan kişi olduğunu...

Cevap vermedi. Ona verdiği hediye hayatının en güzel limanlarından biri olacaktı.

Kız ise yaşlarını bir çırpıda silerek önündeki beyaz sardunyalara baktı. Dokunmak istemese de yapraklarına çekingence temas etti. Tüm gece onu canlandırmak için saatlerce araştırma yaptı.

Çiçekler nasıl büyütülür? Nereye koyulmaları gerek? Nasıl canlanırlar? Konuşmak gerekir mi? Ve daha nice soru...

Ona verilen ilk çiçek beyaz sardunyalardı, babasının hediyesi... Günlerce onunla konuştu, yapraklarını özenle sevdi, toprağını suladı ve nicesi. Çiçekleri, hayatında önemli bir yere sahipti artık.

"Baba! Açıyorlar bak, canlandılar! Görüyor musun?"

Babasının kolundan çekiştirip odaya getirdi ve saksıdaki çiçeklerini koca bir hevesle gösterdi. Gördüğü manzarayla birlikte gülüşü büyüyen adam gururla baktı kızına. "Ne kadar güzel açmışlar, Narin..." Sesine kattığı hafif şaşkınlık kızının daha da heyecanlanmasına neden oldu.

"Başardım!"

Kızının parlayan gözlerine baktı. Günler önce, solmuş çiçekleri ellerine bıraktığı günü anımsadı.

CamScanner ile tarandı

Sus Çizgisi

"Senin zarar vermediğinin en büyük kanıtı çiçeklerin, Narin."

Ve hayatın boyunca tutunacağın en büyük kanıtın bu olacak. Çiçekleri neden bu kadar sevdiğin, o günün içinde saklı kalacak.

K.

Aralık kapıdan kafasını hafifçe uzatmıştı, saklanarak odanın içini izliyordu.

"Kadınlar çiçek gibidir, oğlum. Onların açması için nasıl narin davranıyorsan kadınlara, kızlara da böyle nazik ve narin davranmalısın." Kadın, karşısındaki oğlunun parmaklarını tutup çiçeğin yapraklarına götürdü. "Çiçeklere bağırılmaz, kızılmaz veya hor davranılmaz. Öyle yaparsan solarlar."

Kadının yanındaki kendi büyüttüğü küçük oğluydu, kapıda onları izleyen ise kocasının büyüttüğü büyük oğlu...

Kapıda onları pürdikkat dinlerken yakalanırsa şayet olacakları düşünmek dahi istemiyordu. Dudakları büküldü, burun kıvırdı. "Çok saçma," diye mırıldandı. "Su veriyorsun ve büyüyor işte," diye de homurdanmayı ihmal etmedi. Buna rağmen gözlerinde ışıltılarla onları izlediğinin farkında değildi. İçi gidiyordu.

Ara sıra aşağı kata inerek onları gizlice izlediğini kimse bilmiyordu. Aynı evin içinde öyle uzak duruyorlardı ki ev âdeta ruhunu kaybetmişti. Buz gibi soğuk, sadece bağırışların olduğu dört duvardan ibaretti.

Sessizce çekilip merdivenleri çıkmaya başladı. Annesinin ve kardeşinin olduğu koridora girmesini yasaklamıştı babası. Her zamanki gibi yasaklar bu sene de sürüyordu.

Onlar ve biz, diyordu. Aile olamayacak kadar ayrı iki kelimeye hapsolmuşlardı.

CamScanner ile tarandı

Odasına girdi. Yeni yılın ilk dakikalarıydı. İçindeki dürtülere engel olamamıştı. Yeni yıla annesi ve kardeşiyle girmişti. Haberleri olmasa da onlarlaydı. Yalnız değildi. Yalnız olmak hiç istememişti.

Kardeşini kıskanırdı. Annesi tüm canını ona verirmiş gibi severdi. Çoğu zaman kendisine sevgi kalmamış gibi hissetmekten alıkoyamazdı kendini. Kadınlara olan duvarı annesiyle başlamıştı. Hayatının en önemli kişilerinden biri olan annesi ondan çok uzaktaydı. Sevmeyi nasıl öğrenecekti ki? Çevresinde bunu öğretecek kimse yoktu.

Odasına girip kapıyı arkasından kapadı. Yatağına doğru giderek eğildi ve sakladığı şeyi çıkardı.

Çiçekler...

Annesinin odasından gizlice almıştı.

"Nasıl bakılıyor ki buna?" diye mırıldandı çiçeği inceleyerek. Çok yabancı bir şeye dokunur gibi parmaklarını beyaz yapraklara değdirdi. "Su vereceğim ve büyüyecek işte." Çiçeklerle ne işi olabilirdi ki onun? Yaptığını onaylamasa da içgüdülerine karşı koyamıyordu. Kardeşi çiçeklere nasıl bakılacağını öğreniyorsa bunu kendi de yapabilirdi.

"Benim neyime çiçek bakmak?" diye homurdandı. İstemiyormuş gibi görünse de suyunu çoktan ayarlamıştı. Komodinin üstündeki bardağı alıp toprağına dökmeye başladı. "Saçmalıktan başka bir şey değil." Su dökmeye devam etti. Kırmaktan korkarcasına, tutarken dili tam tersini söylüyordu. Davranışları ve yapmak istedikleri, düşünceleriyle aynı noktada birleşemiyordu. Çünkü babası düşüncelerine kilit vurmuş gibi orada yaşıyordu. Davranışları ise ona ayak uydurmak istemeyen isyankâr bir oğlanın davranışlarıydı.

Deli gibi sevilmek isteyen bir oğlanın...

Çiçeği yatağının altına koyacağı sırada kapının aniden açılması ve babasını karşısında görmesi bir oldu.

Adamın kıvrık duran dudakları oğlunun kucağındaki çiçeği görmesiyle solmaya başladı. Keyifli halinden eser yoktu şimdi.

"Çiçek mi?" Yüzü buruştuğunda oğlanın yüzüne baktı. "Onlar da nereden çıktı?"

CamScanner ile tarandı

Yakalanmıştı. Hem de en yakalanmaması gereken kişiye.

"Bir yerden çıkmadılar." Saksıyı yatağının üstüne bıraktı. Onunla temasını kesmek istemişti.

"Annenden mi aldın?"

Hızlıca kafasını salladı. "Hayır."

Sesi yükselmeye başlarken oğluna doğru adımladı. "Bana doğruyu söyle, o kadın mı verdi sana çiçeği?"

Âdeta kükreyerek sorduğu soruya karşın yüzü buruştu. "Hayır, kimse vermedi!" dedi.

Ansızın yüzünün sol tarafına yediği tokatla birlikte yana doğru sendeledi. Bedeni yapılı olsa da babasının eli fazlasıyla ağırdı.

"Geriye bir tek seçenek kalıyor. Sen mi aldın, lan?" Cevap vermedi. Babası atılarak yatağın üstündeki, daha yeni sulanmış olan çiçeği dallarından tutarak, kaldırıp duvara fırlattı. "Sen ana kuzusu olmayacaksın, duydun mu?" Oğlunun yüzüne doğru bağırırken evi inletiyordu. "Zaten elimde bir tane var. Kuzey'i kendine benzetiyor, seni benzetemeyecek!"

Parçalara ayrılan saksıya baktı, etrafa saçılan çiçeklerde gezdirdi bakışlarını. Kimi sevmek için adım atsa hayatı onu parçalara ayırıyordu. Karşısındaki adam onun ruhundaki canlı olan tüm renkleri teker teker öldürüyor, geriye sadece siyahı bırakmaya ant içmiş gibi davranıyordu.

İşaretparmağını söylediklerini aklına sok, dercesine oğlanın yüzüne doğru salladı. "Ben adam yetiştiriyorum, kırılgan bir ana kuzusu değil!"

Evde canlı duran tek oda annesinin odasıydı. Odada çiçeklere bakar, dışarı fazla çıkmadığı için kendi hayatını dört duvar arasında yaşardı. Evdeki çiçeklerin olduğu tek yer annesinin yanı olduğu için babası ondan şüphelenmişti.

"Kimsenin ana kuzusu olduğu yok!" diye çıkıştı. Öfkeden titriyordu. Saçmalıktı, dedi içinden. Tamamen saçmalık, o çiçeği hiç almamalıydım.

CamScanner ile tarandı

Babası kalan öfkesini de püskürtüp odadan çıktı. Kendi öfkesinin kopyalandığı kişi babasıydı. Onun gibi acımasız ve yakıcıydı.

Kırıkları ve çiçeği çöp poşetine doldurup aşağıya indi. Mutfağa girdiğinde fırının önünde annesini görmek duraksamasına neden oldu. Gecenin bir yarısı yine milföy yapmaya mı gelmişti?

Annesi ve kardeşi çoğu zaman onlardan ayrı yerdi. Kardeşinin en sevdiği şeyin zeytinli milföyler olduğunu da biliyordu.

Durduğu yerde dikilmeyi bırakarak çöp kutusuna doğru ilerledi. Kapağı açıp poşeti attı ve dikleşti. Yeniden önüne baktığında annesinin milföyleri elindeki kaba doldurduğunu gördü. Bir elindekilere, bir de yüzüne baktı.

Annesi yüzüne bile bakmadan, yanından geçip gitti. İçi daha da burkulurken öfkesi büyümeye başladı. Bu evde kırgınlığını öfkeye çevirmezse yaşayamazdı. Babası yaşamasına izin vermezdi.

Çöp kutusuna attığı poşeti geri çıkarıp evden çıktı. Oradan yeteri kadar uzaklaşsa da annesinin camını hâlâ görebiliyordu.

Poşeti önüne attı. Cebinden zippo çıkardı ve alevlendirdi. Ateşin yansıması gözbebeklerine çarparken içindeki nefesi yavaşça dışarıya verdi. Gözleri camın önünde beliren annesine kaydı.

Kırılan saksı ve çiçek alev almaya başladı. Ateş gittikçe yayıldı. İçinde de, annesinden ona kalan parçaları yakmak istercesine ateşi izledi.

Yükselen dumanı gören kadının yüz ifadesi değişti, kalbine oturan ağırlık fazla keskindi. Bu huyunu bıraktığını sandığı oğlunun yakmaktan vazgeçmediğini anladığı dakikalardaydı.

Annesini içinden koparmaya çalışan bir çocuğun bunu yakarak yapmaya çalışması, gözlerine sinen birçok alev parçasını yeniden tutuşturacak acıya sahip olmasından kaynaklanıyordu.

İçinde yanmaya devam ederse yakacaktı. Ve eğer bir gün içinde soğuttuğu bu dünya ondan değer verdiklerini almaya çalışırsa onu da yakardı.

Yakmak ve yaşatmak, birbirine zıt iki uç...

Birleşebilir miydi?

CamScanner ile tarandı

1.3

"Abi, bu kız..."

"Başım çatlıyor. Sus, Yusuf!" Yüzünü sıvazlayıp, dirseklerini dizlerine yaslayarak öne doğru eğildi. Yatakta savunmasızca yatan kıza baktı. Hastaneye getirmişti. Hemen serum bağlanmıştı. Ateşi tehlikeli olacak kadar yüksek değildi, ciddi bir sorun yoktu. Kendine gelmesi ve iç dengesinin sağlanması adına serum takılmıştı.

Yanındaki koltuğa oturdu Yusuf. Bir abisine baktı, bir de kıza. Abisinin endişelendiğini gayet iyi biliyor, telefonda duyduğu sesi kulaklarından gitmiyordu. Kızda takılı kaldı gözleri. Onda ne vardı da abisi bu kadar endişelenmişti?

"Bu kim, abi?" diye sordu masumca. Sesi alaydan çok uzaktı, anlamaya çalışıyordu.

"Ne bileyim kim?" Ona bakmadan terslemesi bir oldu. "Yabancı biri işte." Sesindeki öfke tınısı kıza karşı değildi, kendineydi.

"Yabancı biri, ha?" diye mırıldandı anlamaya gayret ederken. Sırtını koltuğa yasladı. Parmağıyla kızı işaret etti. "Biz az önce yabancı biri için mi ortalığı yerle bir edecek kadar endişelendik?" Kendisini parçalara ayırabilecek potansiyelde bakan bakışlardan gözlerini çekerek koltuğa daha da sindi. Buna rağmen lafını yine esirgemedi. "Ne yaptın da vicdan azabı çekiyorsun?"

"Vicdan azabı falan çekmiyorum!"

CamScanner ile tarandı

Sesinin yükselmesi üzerine Yusuf'un bakışları tedirgince kıza döndü, bağırışlarla uyanmasını istemiyordu. Yeniden abisine baktığında bu sefer tedirginliğin yanında ikaz tonları da taşıyordu. "Kız uyanacak!" diye alçak sesle çıkıştı. "Bana niye bağırıyorsun, abi? Sanırsın kızı ben bu hale getirdim." Homurdanarak, oturduğu yerde dikleşirken ceketinin yakalarını düzeltti. "Tamam, çekmiyorsan çekmiyorsun, Allah Allah!" *Bal gibi de çekiyor. Kızı çok üzmemiş olsa bari.* "Ne zaman uyanacakmış?"

Odadaki sessizliği bölerek bakışlarını yeniden abisine çevirdi. O ise kendisi gibi koltuğa yaslanmış, düşünceli bir şekilde çıt çıkarmadan kızı izliyordu. "*Serum bitince uyanır*, dediler. Yorgunluğunun dinmesi gerekiyormuş."

"Sen yorduysan sittin sene uyanmaz bu kız," diye mırıldandı dayanamadan. Sonrasında söylediği şeyi kendi de yeni fark ediyormuş gibi dilini ısırdığında yan bakışlarla duydu mu diye de abisini kontrol etmeyi ihmal etmedi.

"İçinden konuşma, Yusuf. Dışından söyle." Neyse ki ne dediğini anlamamıştı.

"Yok, abi, içerisi güzel." Boğazını temizledi. "Serumun bitmesine çok az kalmış. Uyanır o zaman az sonra."

"Kız nasıl yorgunsa uyanmayı reddediyor." Koltuğa iyice yayılmış, başının yana düşmemesi için cebelleşerek uyanık kalmaya çalışıyordu. Oda fazlasıyla sıcak ve sessizdi. "Biz de mi burada uyusak? Koltukları çok rahat."

"Evinde zıbar, Yusuf."

Yusuf'un aksine gözleri kapanmayı reddedercesine açıktı ve sadece kızı izliyordu. Neredeyse iki saat olmuştu. Serumu çoktan

CamScanner ile tarandı

bitmesine rağmen uyanmamıştı. Uyanmaya da niyeti yok gibiydi. En sonunda burada durmanın hiçbir mantığı olmadığını anlayarak, ayağa kalkıp kızın yanına gitti.

"Hayırdır?"

"Gidiyoruz, kalk."

"Nihayet be!" diyerek kocaman gerindi. "Yatağımı özledim." Abisine baktı. Kızın üstündeki örtüyü çektiğini gördü. Ardından kollarını bedeninin altından geçirerek bir çırpıda kucağına almasını izledi. "Bu kız kuş gibi. İkinci kolunu süs niyetine kullanıyormuşsun gibi duruyor."

Kucağındaki kız yerinin bozulmasından hiç etkilenmiyormuş gibi olduğu yerde bacaklarını kendine çekerek döndü ve başını adamın geniş göğsüne yaslayarak uyumaya devam etti. Bu hareketiyle birlikte Yusuf'un bakışları büyümüş, kıza ve abisine bakakalmıştı. Hareket etmesiyle adımlarını durduran adam, kollarının arasında uyumaya devam eden kıza aynı Yusuf gibi şaşkınlıkla baktı, yüzündeki maske birçok duyguyu gölgeliyordu.

"Yerini sevdi gibi," diye mırıldandı Yusuf. Abisinin kızı kucağına almasına ve yabancı bir kızın başında beklediğine mi yoksa kızın ona temasından rahatsız olmamasına mı şaşıracağını seçemiyordu.

Kucağında iyice küçülmüş bedene bakarken sessizce yutkundu. Bakışlarını bir an önce ondan çekerek kendine geldi ve kısa bir an Yusuf'a bakarak başıyla yatağın orayı işaret etti. "Montunu alıp gel."

Kapıya doğru ilerledi ve odadan çıktı. Montu olmadığı için hava değişikliyle birlikte içi ürperen kız farkında olmadan kıpırdanmış, yanağını yaslı olduğu tene daha da bastırmıştı. Camı açtıkları için koridor daha soğuktu. Kollarının arasında büzülüp mümkünmüş gibi daha da küçüldüğünde üşüdüğünü anlamıştı. Kızı kendisine yapıştırmadan tutmak istese de kucağında göğsüne kayarak ona hiç yardımcı olmuyordu. Bu gayretinin boşa olduğu-

CamScanner ile tarandı

nu anlayarak kollarını sıkılaştırdı. Yüzünü aşağıya indirmeden kızı iyice sardı, sıcaklığını almasını istedi.

Yavaşlayarak Yusuf'a döndü. "Montu üstüne ört."

Montu açarak kızın üstüne örtmeye hazırlanan Yusuf ise onlara döndüğünde kısa bir an duraksadı. "Abi, kız gözükmüyor," diye mırıldandı istemsizce. "Kime örteceğim? Sana mı?" Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırırken yine birazcık abartıyordu. Abisinin bakışlarını görünce, susarak montu kızın üstüne -daha çok abisinin kollarının üstüne- örttü. "Mışıl mışıl uyusun şimdi."

"Arabaya, Yusuf. Önden ilerle, Yusuf. Hadi!"

Önden ilerlerken, "İsmimi zikretmeyi sevdiğini inkâr etme, abim," dedi.

Kollarında emanet taşıyor gibi tedirgin hissetmekten alıkoyamıyordu kendini. Buna rağmen tutuşu bir o kadar bu düşünceye aykırı, sıkıydı. Hisleri ise allak bullaktı. Griydi. Bulanıktı. Yapmaması gerekenleri yapıyordu. Ve yapmaya da devam edecekti. "Dağ evine gidiyoruz," dedi. Aynı şu anda pusulasını oraya çevirmesi gibi.

"Ne?" Direksiyonu çeviren eli durup şaşkınlıkla abisine döndüğünde kaşları çatıldı. "Ama..."

"Eve götüremem. Oraya kucağımda uyuyan bir kızla girersem dikkat çekeriz. Rahatsız edilmemesi için en doğrusu bu."

Abisinin neyden bahsettiğini anlıyordu. Hak vererek, sorgulamadan, sapacağı yoldan vazgeçip dümdüz ilerlemeye başladı. Şimdilik en iyi seçenek buydu. Dikkat çekmeyen, çevresindeki kalabalıktan uzak, rahatça uyanmasını bekleyebilecek bir yer...

Etrafı, düşmesini bekleyen kurnaz tilkilerle doluyken ister istemez onu düşünmeliydi. Kendisi yüzünden ona herhangi bir zarar gelmesine izin veremezdi.

Kızı arka koltuğa yatırmış, Yusuf'un yanına oturmuştu. Yol oldukça sessiz geçiyor, camın ardını izliyordu. Zihninde savaştığı düşünceler soluklarına dert eklemekten gocunmuyordu.

CamScanner ile tarandı

"Abim, zamanı değil ama haberin olsun, Gökhan iki gün sonra şirketimize gelecek. Türkiye'ye gelmiş, babası bugün haber verdi."

"Hakkında ne biliyorsun?" Kafasını çevirip Yusuf'u dinlemeye başladı.

"Tasarım okuduğunu biliyorum. Babası tasarımcıya ihtiyacımız olduğunu duyunca onun bilgilerini yolladı bize. Adamın çalışmaları, hakkını yiyemem ki süper. Göz boyamayı çok iyi beceriyor, bizim işimiz de takdir edersin ki mücevherler, ışıltılar... Hobi olarak sosyal medyayla ilgilendiği falan yazıyordu. Yani adam yürüyen beceri. Sadece... Tek sıkıntı karakteri."

Kaşları çatıldı. Oluşan sessizliğe karşın isyancı huysuzluğu gecikmedi. "Açık konuşsana oğlum. Ağzından cımbızla mı alacağım karakterinin nasıl olduğu bilgisini?"

"Adam tam bir yürüyen ego."

"Bu muydu yani?" dedi küçümsercesine. "Ego herkeste olabilecek bir şey."

Önüne dönüp bu kadar abartmasına göz devirdiğinde, "İşte o kadarı herkeste bulunmaz," dedi Yusuf. "Ben de buna yanıyorum ya. Umarım iyi anlaşırsınız."

"Anlaşmak zorundayız," dedi. Hazzetmediği şeylere zorunda kalmaktan nefret ederdi. "Babası yurtdışındaki önemli üyelerimizden biri. Ters düşmeyelim, en azından şimdi değil." Bu sıralar herhangi bir üyeyi kaybedecek riski alamazdı.

"Baban kendine çekmeye çalışıyormuş onu," dedi Yusuf. "Kuşlar söyledi."

"Hadi ya..." diye mırıldandı. Dalga geçercesine burnundan verdiği nefes, dudaklarının hafifçe kıvrılmasına neden oldu. "Bizim sulara oynuyor yani."

"Gökhan'ın hangi şirkette kalacağı muamma. Babasının eli her yere uzanıyor, mübarek. Adamla ters düşersen kaçar, aman diyeyim."

Yusuf'un uyarıcı bakışlarına karşın yola döndü. "Niye ters düşeyim? Şeker gibi adamım."

CamScanner ile tarandı

Kıkırdadı Yusuf. "O kadar şeker gibisin ki millet şirkette seninle denk düşecek diye korkudan yolunu değiştiriyor, anasını satayım."

"Abartma."

"Abim, senden korkmayan bir ben bir de Yasemin var herhalde," dedi gülerek. Aklına gelen detayla gözleri parladı. "Ha, bir de..." Gözleri dikiz aynasına kaydı, arkada mışıl mışıl uyuyan kıza baktı. "Şu kız korkmuyor." Dikiz aynasına bakmak yerine direkt kafasını arkaya çevirip baktı. Bir yandan da kulağının dibinde konuşan Yusuf'u dinliyordu. "Seni tanımadığı için korkmuyor olabilir mi? Sanmıyorum. Görünüşün bile iç ürpertiyor. Koskoca adamsın ama sorsam hafta içinde güldüğün anlar bir elin parmaklarını geçmez. En azından bir iki parmak çıksın diye tebessümleri de içine katmak zorunda kaldım. Böyle yaşanır mı? O ne öyle? Tövbe estağfurullah, içine cin girenler bile daha fazla gülüyor."

"Yine ne saçmalıyorsun, Yusuf?" Dik dik ona bakarken bir süre sonra dinlemeyi bırakmıştı.

"Hiç, abi."

Ürkek bakışlarıyla ona bakmaya başladı. İçine cin girmiş olabilir miydi?

"Ne cini, oğlum? İyice sapıttın."

Kaşları havalandı. "Ben onu sesli mi söyledim?" Direksiyonu iki eliyle sımsıkı tutarken kafasını iki yana salladı. "Saçmalama, Yusuf, bu adam hep böyleydi. Ne cini? Tövbe tövbe. Çarpılmasak bari." Kendi kendine konuşuyor, ara ara yanında oturan adama bakıyordu.

"Gökhan'ın bizim şirkette durması babasını bize bağlar." Hangi hamlenin işlerine yarayacak ihtimali doğuracağını düşünüyordu.

Oldukları ana dönen Yusuf da ona katıldı. "Bir nevi onu kullanacağız işte," dedi. "Zaten babası bizim yanımızda durmaya hevesli olmasa bilgilerini ilk bize göndermez."

CamScanner ile tarandı

"İlk bize mi göndermiş?"

Gururlu bir şekilde kafasını salladı. "Kuşlarımdan aldığım bilgiler sağlamdır. İlk bize göndermiş, ardından babanların şirkete. Muhtemelen haberimiz olmayacağını, çocuğu nereye çağırılırsa oraya gideceğini düşündü. Çakal işte, her tuşa basıyor. Adam buna ihtiyacı olmamasına rağmen sırf liderlerin yanında olmak için çocuğunu maşa gibi kullanıyor."

"O halde biz de haberimiz yokmuş gibi yiyeceğiz bu numarayı."

"Zaten haberimiz yok, abi. Kuşlarımı kimse bilmiyor."

"Aferin. Kuşlarınla irtibatını koparma."

"O iş bende."

Gökhan'ı işe alacak, babasını kendi saflarında tutacaklardı. Buna ihtiyaçları olmasa da güçlü bir üyeyi karşı tarafa vermeye niyeti yoktu. Ne kadar fazla güçlü üye, o kadar iyiydi. Öğrendikleriyle birlikte telefonunu çıkarıp Gökhan'ın çalışmalarını inceledi, Yusuf'un dediği kadar olduğunu gördü. Adamın tasarımları gayet iyiydi. Bir taşla iki kuş vuracaktı.

Üzerimdeki ölü toprağının hafiflediğini hissettiğim dakikalarda, kollarımın arasındaki örtüyü daha da yukarı çekiştirerek yanağımın altına sıkıştırdım. Uykum o kadar tatlıydı ki gözlerim açılmayı reddediyordu. Fakat bedenim yeterli uykuyu aldığımı hissettirircesine gözlerimi aralamayı seçti.

Yatakta sırtüstü döndüm. Kulaklarıma yağmurun hafif hafif cama vurma sesi doldu. Ardından yarı aydınlık odada gezindi bakışlarım. Işıklar tam anlamıyla kapalı değildi, loş ayarlanmıştı. Yorgana sarılarak sağıma döndüm. Fazlasıyla huzurlu hissediyordum.

Kapadığım gözlerimin saniyeler içinde fal taşı gibi açılması, yataktan kalkıp etrafıma bakmaya başlamam fazla aniydi. "Burası

neresi?" diye mırıldandım. En son olanları hatırlamaya çalıştım. Mezarın başında oturuyordum, ağlıyordum, sonrası... *Sonrası yok.*

Kaşlarım çatıldı. Sonrası nasıl yoktu? Ben buraya nasıl gelmiştim?

Kaçırıldım mı? Aklıma gelen düşünceler hiç iç açıcı değildi. Korkarak odanın köşesine doğru gittim. Üstüme baktığımda montum çıkarılmıştı. Tek çıkarılan montum değildi üstelik. Yağmur yağdığı için birkaç kat üst üste giyinmiştim. En dış katmandaki pantolonum çıkarılmış, altımda pijamamla kalmıştım. Pijamamın içinde de taytım olması hâlâ fazlasıyla giyinik olduğumu hissettiriyordu. Üstüm ise montumun içine ne giydiysem aynı şekilde duruyordu. Islanmamış olmalıydı.

Cama çevirdim bakışlarımı. Sağanak yağan yağmur tüylerimin diken diken olması için yeterliyken dışarıdaki hiçbir şeyi görememek daha da tedirgin olmama neden oldu. Hava çok karanlıktı ve yağmurlu olması da cabasıydı. Hiçbir şey gözükmüyordu. Dışarısı nasıl bu kadar zifiri olabilirdi?

Allah'ım, neredeyim ben?

Odanın içinde, hemen sağımdaki sobaya kaydı bakışlarım. İçi epey bir harlıydı, odanın hamam gibi olmasının nedeni belliydi. Etrafıma baktım fakat telefonumu göremedim. Montum da yoktu.

Sobaya doğru giderek önündeki ince, uzun demir çubuğu aldım. Sobanın kapağını açmak için kullanılan bu sopa yeterli ağırlıktaydı ve herhangi bir durumda kendime savunmam için idealdi.

Deli gibi korkmama rağmen derin bir nefes aldım. Gerginlikten bulanan midem kendini belli edercesine, kasılırken kapıya doğru yürüdüm. Sopayı tek elime alıp, olabildiğince sessiz olarak kapıyı araladım. Çıkan gıcırtıyla yüzüm buruştu. Sessiz olmam gerekiyordu.

Kapıyı tamamen açtığımda ilk olarak sessizce bekledim ve sesleri dinledim. Çatıyı dövmek istercesine yağan yağmurdan başka ses yoktu. Kafamı uzatıp koridora baktım. Evin içi bile oldukça karanlıkken bu zifiriyi kesen tek şey karşımdaki merdivenin altın-

daki boşlukta asılı duran gaz lambasıydı. Kaşlarım çatıldı. Bu ev gerçekten de fazlasıyla eskiydi.

Sessizce koridora çıktım. Sağ tarafım geniş bir hole açılıyordu. Önümdeki merdiven evin tek katlı olmadığını gösterirken solumdaki yol da bu kattaki tek yatak odasının benim yattığım oda olmadığını söylüyordu. Bu da yan odada biri olabileceği ihtimalini doğuruyordu. İstemsizce gerilmeye başladım.

Kapının oradaki askılıkta montum asılıydı. Montumun hemen yanında ise iki tane siyah palto vardı.

Kahretsin, elbette tek değilim.

Kaçmalı mıydım? Bu havada dışarı çıkarsam muhtemelen bilmediğim yolda kaybolur, soğuktan donarak ölürdüm. Zarar verecek olsalar çoktan vermezler miydi? Uyku en savunmasız andır sonuçta. Saatin kaç olduğunu da bilmiyordum ki. Hava biraz aydınlansa her şey daha güzel olabilirdi. Pencereden baktığımda gördüğüm manzara dışarıya adım atamayacağım kadar korkunçtu.

Elimde demir çubukla evin ortasında kalakaldım.

Evime gitmek istiyorum.

O an, yağmurun sesinden daha farklı bir ses ilişti kulağıma. Başım anında yan odanın kapısına kayarken yüreğim tekledi. Çubuğu daha da sıkmaya başladım.

Boğuk bir sesti, gelmeye devam ediyordu. Parmak uçlarımla kapının önüne geldim. Kulağımı kapıya yaklaştırıp dinlemeye başladığımda, kesik kesik nefes alışları duydum. Varla yok arası bu ses kaşlarımı çatmama neden oldu. İçeride biri vardı.

Ses kesildi. Fakat çok geçmeden yine duymaya başladım. Biri uykusunda kâbus mu görüyordu? Kapıyı olduğunca yavaş bir şekilde açtım. Ne göreceğimi bilmeden, kafamı aralıktan uzatırken kalbim yerinden çıkacak kadar hızlı atıyordu.

Bir adam vardı, yatağında yatıyordu. Odada başka kimse yoktu. Rahat bir nefes vererek dikleştim. Odanın içi epey bir karanlık olduğu için yüzünü tam göremiyordum.

CamScanner ile tarandı

Kapının yanındaki düğmeye gitti parmaklarım. Yavaş yavaş ışığı arttırdım, oda artık loştu. Onu görebilmem için bu kadarı yeterliydi.

Yüzündeki ifadeye kaydı bakışlarım. Adım adım ona yaklaşırken beni durduran şey, onu ilk görüşüm olmadığıydı. Kaşlarım anbean daha da çatıldı. Bu adam poşetlerimi taşımaya yardım eden kişiydi.

Onun evinde miydim?

Beni takip mi ediyordu? Evimin önünde durması tesadüf değildi işte! Tedirginliğim artarken çubuğu iki elimle kavradım. Ne olur ne olmaz, kendimi savunabileceğim tek şey buydu.

İki palto var, biri bu adamınsa diğeri nerede?

Arkamı kontrol etmek için kapıya baktım. Sesleri kaçırmamak için nefes alışım bile kontrollüydü. Bu sessizlikte oluşacak küçük bir ses bile kalp krizi geçirmeme neden olabilirdi.

Nitekim o küçük ses önümde yatan adamdan geldiğinde, kalbime saplanan ağrıyla yüzüm buruşarak ona döndüm. Başında dikilirken nefes alışlarını dinlemek pek iyi bir fikir değildi. Yüzündeki ifadeye bakacak olursam kâbus görüyordu.

Kalın kaşları kavislenmiş, alnında boncuk boncuk terler oluşmuştu. Dudakları ara ara aralanıyor, sessizce bir şey söylüyordu. Boynundaki damarlar belirginleşiyor, boğuk sesler çıkarıyordu. Başını benim olduğum tarafa çevirdi, kirpiklerinin titreyişini gördüm. Ne gördüğünü bilmesem de onun için üzülmeme engel olamadım. O kısa an, günlerce kâbuslarla cebelleştiğim geceleri hatırlattı. O da savaşıyordu.

Uyandırmalı mıydım?

Dudakları yine oynadı. Kısa, kesik kesik bir şeyler söylüyordu. Neler söylediğini duymak üzere üstüne eğildiğim anda gözünden şakaklarına doğru kayan yaşı görmek, duraksamama neden oldu. Ağlıyor muydu?

Islanan kirpikleri yeniden titrediğinde, dudaklarının arasında

can çekişen kelimeyi bu sefer anladım. "Anne..." dedi. Sesindeki çaresiz tını gözlerimin buğulanmasına neden oldu. Durmadan, birçok kez tekrarladığı o sessiz kelime *anneydi*. Annesini mi kaybetmişti?

Nasıl bir rüya görüyor, bilmiyordum fakat nefesleri daha da derinleşmeye başladı. Boğuk, cebelleşen sesi daha da artarken onu uyandırmaya kadar verdim. Kâbusun içinde daha fazla çırpınmasını istemiyordum.

Parmak uçlarımla omzuna birkaç kez dokundum. "Uyanmalısın." Fakat sesim ona ulaşamadı. Sayıkladığı kelime daha şiddetli bir şekilde duyulmaya başladığında kâbusun en kötü yerine gittiğini anladım. Parmaklarımla daha sert dürtmeye başladım. "Uyan artık! Kâbus görüyor-"

Lafımı tamamlayamadım. Gözlerini açmadan önce omzunu dürttüğüm elimi bileğimden yakalamış, karşı koyamayacağım bir güçle beni kendine çekmişti. Elimdeki demirin yere düşüş sesi kulak tırmalayacak şekilde yankılanırken beni yatağa yatırmış, koca bedeniyle üstüme baskı uygulayarak hareketlerimi kısıtlamıştı. Aldığım nefes bile boğazımda takılı kalırken tek avcuna hapsettiği bileklerimi hareket ettiremeyecek kadar şoka girmiştim.

Gözlerini araladığında alevlerle yanan irislerini görmek yutkunmama neden oldu. Dudakları arasından aldığı kesik nefeslerle beraber göğsü hızla inip kalkıyor, göğsüme baskı yapıyordu. Refleksle yaptığı hareket sonucu yatağın üstünde üst üsteydik.

Islak yeşilleri cayır cayır yanarken, gördüğü kâbusun izlerini taşırcasına sıcaktı bedeni.

Gözlerindeki ifadeye bakacak olursam o da beni görmeyi beklemiyordu.

CamScanner ile tarandı

1.4

Kulağıma dolan derin solukları eşliğinde kalbinin hızlı atışını hissediyordum. Nitekim benim kalbimin de onunkinden aşağı kalır yanı yoktu. Korku ve şokla deli gibi atarken far görmüş tavşanların donması gibi donmuş, yüzüne bakakalmıştım.

Koca cüssesinin ağırlığını kafamın soluna yasladığı koluna verdiğinden dolayı henüz ezilmemiştim. Gözleri çehremde gezindi, çatık kaşları düşmancıl duran kavisini yumuşattı ve bakışlarımız yeniden birleşti. Artık düşmanıymışım gibi bakmıyordu. Dudaklarımın arasından çıkan sessiz nefesle birlikte ben de kendime geldiğimde kulaklarımda hâlâ yere düşen demirin sesi yankılanıyordu.

Bileğimi sımsıkı saran parmakların ateşe dokunmuş gibi hızla gevşeyerek temasını kesmesi üzerine ellerim serbest kaldı. Eşzamanlı olarak adım seslerini duymamın ardından başka birinin sesini daha işitmemiz bir oldu.

"Bu ses de ne? Cinler mi geldi yoksa? Lan!" Bizi kendimize getirip, bu ana çeken sese karşın karşımdaki adam başını kaldırarak kapıya baktı. Aynı zamanda ben de kafamı arkaya çevirerek kapıya bakmıştım. "Abi, vallahi bir şey görmedim. Sesi duyunca bakmaya gelmiştim, tövbe estağfurullah." Bu diğer paltonun sahibi olma-

CamScanner ile tarandı

lıydı. Arkasına dönmesine rağmen elleriyle gözlerini kapatıyordu. "İlk kez birini basıyorum, bu sen olmamalıydın! Gözlerim..."

Kulağıma dolan sessiz küfürler eşliğinde yüzüm buruşarak önüme döndüğümde olduğumuz pozisyonun ciddiyetine varıp, ellerimi göğsüne yaslayarak onu itmem bir oldu. Kaşlarım hayretle havalanmış, var gücümle açılan aralıktan sıyrılarak çıkmıştım. Benim gücüm ona asla yetmezdi. Böyle bir adamın yapmak istediklerine karşı gelemeyecek oluşumun ve şu anda tanımadığım iki erkekle savunmasızca aynı odada oluşumun verdiği tedirginlikle yerdeki demiri alıp, sımsıkı tutarak onlara karşı durdum.

"Siz kimsiniz?"

Hâlâ gözlerini kapalı tutup bize sırtı dönük duran adam, "Allah'ın gariban bir kulu!" diye sessizce bağırdı.

O uzakta dururken demiri yataktakine çevirdim. Uykulu olduğu belliydi ama çatık kaşlarla kapının önündeki adama bakıyordu. "Zamanlamanı s-" Bakışları bana döndüğünde kelimeler ağzında yuvarlanarak sessizleşti. "Seveyim..." Kaşları biraz daha yumuşadı ve bacaklarını yataktan sarkıtarak düzgünce oturdu.

"Ben nasıl buraya geldim?" Demiri ona doğru salladım. "Sakın kalkayım deme!"

"Tamam, sakin ol." Demiri vurmamdan o kadar korkmuyordu ki bu haline hayret ettim. Sırf kendi isteği için oradan kalkmıyormuş gibi rahattı ifadesi. "Gece gece onu kafama geçirmeyeceksin herhalde, ha?"

"Kalkarsan geçiririm."

"Vurdulu kırdılı mı? Manyakların arasına mı düştüm?" Kapıdaki adamın mırıldanması üzerine yeniden ona döndüğümüzde sırf iması yüzünden bile yanaklarım ısınmaya başlamıştı. Demiri ona doğru çevirdim. "Sus artık be adam! Dönsene bize!"

"Giyinik misiniz?" diye çekingence sorduğunda gözlerim daha da büyüdü.

"Yusuf! Asabımı bozma benim!" Yataktaki adamın ansızın gür-

CamScanner ile tarandı

lemesi üzerine irkilerek arkaya doğru adımladım. Beni görüp sıkıntıyla yüzünü sıvazladı. Sinirlerine hâkim olmaya çalışır gibi bir hali vardı. Kim konuşursa demiri ona çeviriyordum.

Manyakların arasına düşmüş gibi hissediyorum!

"Evimi biliyordun, değil mi? Durman tesadüf değildi. Sen beni mi takip ediyorsun?"

Saçma bir şey söylemişim gibi yüzü buruşarak baktığında, "Ben seni niye takip edeyim?" diye sordu. Bir elimdeki demire bir de yüzüme bakıyordu. "Ayrıca elin ağrımıyor mu senin? İndirsene şunu."

"Nasıl bu kadar gamsız olabilirsin? Kafana geçirsem ölürsün," dedim. Ses tonumda, bu ana nazaran oldukça rahat davranmasına isyan eden bir şaşkınlık vardı.

"Onun kafası sağlam, demir işlemez," dedi sağımdaki, adının Yusuf olduğunu öğrendiğim kişi. Nihayet bize dönmüştü. Ters ters ona baktığımda dudaklarını birbirine bastırmış, *yapacak bir şey yok*, der gibi omuzlarını kaldırıp indirmişti. "Biraz daha kalın bir demir önerebilirim, bu incecik şeyle olmaz."

"Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?" İkisine de sıra sıra baktım. "Burada ne işim var?"

"Seni kaçırmadık, şöyle bakma yüzüme."

Bakışlarımdan rahatsız oluyormuş gibi isyan etmesi üzerine kaşlarım daha da çatıldı. "O zaman niye buradayım? Burası neresi?"

Elimdeki demiri işaret etti. "Onunla değil de yüzünle muhatap olmak tercihim, indir şunu artık da anlatayım."

İnatlaşmak hiçbir işe yaramayacağından birkaç adım daha geri giderek aramızdaki mesafeyi iyice açtım ve demiri aşağıya indirdim. Yine de sımsıkı tutmayı bırakmamıştım.

"Bir an kendimi organ mafyası gibi hissettim."

Gözlerim korkuyla büyüyüp Yusuf'a döndüğümde ellerim çoktan karnımın oraya gitmiş, vücudumu yoklamak adına orada gezinmeye başlamıştı.

"Sikeceğim ama şimdi, siktir git lan bu odadan!" Artık dayanamamış, yataktan kalkıp kapıya doğru ilerlemişti.

Yusuf ise arkasına bakmadan kaçmıştı. Arkasından, "Şaka yaptım, vallahi şakaydı!" diye bağırmayı da ihmal etmedi.

Demiri yeniden kaldırıp kendimi korumaya aldım. Korkudan ağlamama ramak kalmış gibi hissediyordum. Gözlerimle kapıyla aramdaki mesafeyi hesaplarken *kaçabilir miyim acaba*, diye düşünmeden edemedim.

"O şerefsiz saçma saçma konuşuyor, korkma."

Az öncekine nazaran kalın çıkan sesini biraz daha yumuşatmış, uzlaşmacı bir sesle bana yaklaşmaya başlamıştı.

Demiri daha sıkı tutup, ona doğru sallayarak, "Yaklaşma," dedim. Ellerimin titrememesi için demiri sıkarken kalbimin ritimleri kulağımı uğuldatıyor, midem korkuyla kasılıyordu. "Beni kaçırdınız mı?" diye sordum biçare.

Yanlış anlaşılmış gibi isyanla karışık kendini dizginleyerek, "Hayır!" dedi. "Kaçırma falan yok, çıkar onu aklından." Ellerini havada tutarken gözleri pürdikkat üzerimde geziniyordu. "Korkuyorsun, korkmana gerek yok. Burada güvendesin." Az öncekine epey bir ters çıkan yumuşak sesinin güven verici olması zihnimi rahatlatmaktan çok ikileme sürüklüyordu. Gözleri demiri tutan ellerime kaydı. "O kadar sıkı tutarsan elini keser, parmaklarını gevşet."

Dediklerini duymazlıktan gelerek yutkundum. "Neden buradayım? Anlat."

"Mezarlıkta buldum seni," dedi bir çırpıda. O anları hatırlamış gibi bedeni kasıldı. Bakışlarındaki ifadeden birçok duyguyu okurken koca bir kısmı atlamış gibi, "Baygındın, orada öyle bırakamadım," dedi ve gözlerimin içine bakarak anlatmaya devam etti. "Önce hastaneye gittik, serum yedin." Elini kaldırıp sağ kolumu işaret etti. "İnanmıyorsan kolundaki iğne izine bakabilirsin." Güven oluşturmaya çalışıyordu. Dediğini yaparak, kolumu dirseğime

CamScanner ile tarandı

kadar sıyırıp baktım, gerçekten de iğne izi vardı. "Serum bitince uyanmadın. Seni hastanede bırakmak istemedim." Kaşları imalı şekilde havalandı. "Takdir edersin ki evini bilmiyordum, ben de buraya getirdim."

"Beni görmenin tesadüften ibaret olduğuna inanmalı mıyım?" diye mırıldandım.

Bu adamı daha önce hiç bizim mahallede görmemiştim. Hayatıma bir anda düşmüştü.

"Seni kaçırsam sence gecenin bir körü elinde demir çubukla karşımda sapasağlam dikiliyor olur muydun?"

Yeşilleri yalan söylemiyor gibiydi. Haklılık payı vardı. Kaçırılsaydım elimi kolumu sallaya sallaya evden çıkamazdım. Gerçi olduğumuz yere bakacak olursam kaçsam bile pek de uzağa gidebilecek gibi durmuyordum.

"Evime gitmek istiyorum," dedim. "Beni evime götür." Bu bir emirden çok yalvarıştı. Beni orada öylece bırakmadığı için teşekkür etmeli miydim? Çok karışıktım, ne yapacağımı bilmiyordum.

"Sağ salim kalabilirsem neden olmasın?" dedi demiri ima ederek. "Eve gidebilmen için benim yaşıyor olmam lazım."

Demiri indirdim. Kötü niyetli biri gibi durmuyordu, dedikleri doğru olsa gerekti. Yine de bu durumda hâlâ rahatsız hissediyordum. Gecenin bir körü tanımadığım kişilerle, bilmediğim bir yerdeydim. "Burası neresi?"

"Merkezden biraz uzaktayız," diyerek kaçamak bir yanıt verdi. Anlamayarak, kaşlarımı çattığımda ise çoktan arkasını dönüp kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı. Daha cevap vermemişti ki!

"Tamam, her neyse. Yola çıkalım, hadi."

Kapıdan geçerken durmadan, "Sabahı bekleyelim," dedi. Kapıdan sola döndü.

Elimde demirle peşinden gitmeye başladım. "Sabahı beklemeyelim, evime gitmek istiyorum!"

Onun gibi kapıdan çıkınca soluma döndüm, başka bir kapıyı

açıp çoktan içeri girmişti. Son anda aralıktan gördüğüm fayanslarla oranın lavabo olduğunu anlamam zor olmadı. Açılan musluğun sesini duydum, yüzünü yıkıyor olmalıydı.

Kapının tam önünde durdum. Çıkmasını beklerken kapının üst kısmı camlı olduğu için hareketlerini görebiliyordum. Eğildiği yerden dikleşip kafasını kapıya çevirdi. Boyu uzun olduğu için kafası camlı bölgenin olduğu kısımdan gözüküyordu. Cam görüntüsünü neyse ki bulanık veriyordu.

"Orada dikilmeye devam mı edeceksin?"

"Çıkana kadar evet."

"Mahremiyet rica edebilir miyim?" diye çıkıştı. "Demirini de al, odaya geç."

Demirimi kaldırıp kollarımın arasına aldım. Lavabonun önünde dikilmem gerçekten rahatsız ediciydi, o yüzden ısrar etmeden ters yöne yürümeye başladım. Yusuf denilen adam neredeydi acaba?

Fazla ilerlemeden salonun açık kapısının önünde durdum. Arkamdan gelen sessiz adım sesleriyle sırtımı duvara yaslayıp demiri ileriye doğru tutmam bir oldu. Tetikte olduğum için oluşan küçük bir sesten bile etkileniyordum.

"Korkma, benden sana zarar gelmez." Ellerini havaya kaldırmış, merdivenin ortasında bekliyordu. Ya benimle yaşıt ya da birkaç yaş büyük olan bu adamın hem konuşması hem de görünüşü diğerine nazaran daha çocuksuydu. Az önceki kaostan sonra onu daha iyi inceleyebiliyordum.

Boyu en az abisi kadar uzundu ve bedeni de dinçti. Vücudu daha az kalıplı olsa da asla cılız değildi, aksine normal bir insana göre kalıplıydı. *Normal bir insan*, diyorum çünkü abi dediği kişi normale zıt olacak şekilde geniş omuzlu ve kalıplıydı. Bana bakan gözlerinde her an eğlenceli pırıltılar dönebilecek şekilde eğlencesine düşkün bir mizacı vardı. Daha hareketli ve konuşkan olmalıydı. Açık kumral tenine yakışan açık kahve gözleri vardı. Saçları ise daha koyu tonlardaydı. Ağırlığını gösteren bir görünüşü vardı.

CamScanner ile tarandı

Bunu değiştiren tek şey gözlerindeki parıltı ve kıvrılmayı bekleyen dudaklarıydı.

Avcunda bir şey tutuğu için parmakları kapalıydı.

"Elinde ne var?" diye tereddütle sordum.

Boş olan elinin işaretparmağıyla ona doğru tuttuğum demiri işaret etti. "Tehdit altındayken soruları yanıtlamakta zorlanıyorum."

"Demiri indirdiğimde gösterecek misin?"

Kafasını olumlu şekilde salladı. Demiri indirdim, o da ellerini indirdi. Ardından gözleriyle lavabonun kapısını kaçamak bakışlarla kontrol edip, vücudunu sır verircesine bana doğru eğdi ve yakınırcasına, "Ya hadi şu adamdan korkuyorsun, gerçekten anlıyorum," diye fısıldadı. "Ben bile geceleri korkuyorum. Ama benden korkulur mu? Şeker gibi çocuğum, el insaftır."

Çekingen şekilde beklerken, demiri yeniden kollarımın arasına alıp onun gibi, "Ama ikinizi de tanımıyorum, normal değil mi korkmam?" diye fısıldadım.

"Çok normal ama benden korkma." Gözleri parıldayarak sevimli sevimli baktı. "Hatta ondan da korkma," dedi lavaboyu işaret ederek. "Bunca zamandır yanındayım, hâlâ yaşıyorum. İnan ki öldürecek olsa ilk beni öldürür, çenemden pek hazzettiği söylenemez."

Parmağımla onun gibi lavaboyu işaret ettim. Hâlâ fısıldıyorduk. "Abin mi o senin?" diye sordum. Kafasını sallayarak onayladı. "Ama hiç benzemiyorsunuz."

Olsun, der gibi omuzlarını kaldırıp indirdi. "Rabbi'm bu deliye sakinleştirici olarak beni vermiş. Arada kayışları kopunca toparlıyorum falan. Yapacak bir şey yok."

Hiç dalga geçer gibi bir hali yoktu.

"Kâbus görüyordu," diye mırıldandım. Mahcup bir halde dudağımı dişlerken derin bir nefes verdim. "O yüzden uyandırmak istedim. Fakat bir anda beni çekti." O anı anlatarak yanlış anlaşılmayı düzeltmek istemiştim.

CamScanner ile tarandı

"Düşman sanmıştır," dedi bir anda, sanki çok normal bir şeymiş gibi.

Kaşlarımı çattım. "Düşman mı?"

Boş ver, dercesine elini sallayıp merdivenden inmeye başladı. "İzin verirsen salona gideceğim. Burada fısır fısır olmuyor, gel de orada konuşalım." Yine de adımları temkinli, vereceğim tepkiye göre hızını arttırmayı bekliyormuş gibiydi. Duraksadığımı görünce sessiz bir şekilde, "Belim ağrıyacak iki büklüm durmaktan!" diye yakındı. Bu haline içten içe gülmek istedim. Az önceki gerginliğimi alıp götürmüştü. Yana çekilerek izin verdiğimi belli ettiğimde merdivenden indi, yanımdan geçerek salona girdi. Arkamı dönerek ona baktım. Bana bakarak koltuğa oturdu. "Sobaya en yakın koltuk burası. Sana tavsiyem burayı kapman. Yoksa o oturdu mu vallahi kaldıramayız."

Sanki aralarından biriymişim gibi bu kadar rahat oluşu bozguna uğratıyordu beni.

Koltuğun bir ucuna geçip arkasına yaslandı. Kafasını arkaya atıp gözlerini kapadı. "Dikilmeye devam mı edeceksin?" diye sordu.

Ne yapacağımı bilemeden kapının eşiğinden geçtim. Söylediği koltuğun girişe yakın ucuna oturdum. Gerçekten de koltuk soğuk değildi.

"Elindeki neydi?"

Kafasını kaldırıp bana baktı. Kapalı duran avcundaki şeyi koltuğa koyup parmaklarıyla bana doğru itti.

Kakaolu bir kekti bu. Paketli şekilde avcuna saklamıştı. Bunun kek olmasını elbette beklemiyordum. Anlamayarak ona baktım.

"Saatlerdir bir şey yemedin, açsındır diye düşündüm. Kek biraz olsun mideni bastırır."

O demeden açlığımı hissetmemiştim. Ondan önce güvenliğim geldiğinden midem aklıma bile gelmemişti. Ne diyeceğimi bilemedim. İçimdeki ses *yabancı birinin sana verdiği şeyi elbette yemeyeceksin*, derken diğeri ise Yusuf'un samimiyetine inanıyordu.

Yok artık, dercesine bana baktı. "Bakma öyle, paketli kek o. İçine zehir koyamam ya," dedi.

"Hayır, onu ima etmedim," dedim aceleyle. "Teşekkür ederim ama bir şey yemeyeceğim."

"Aç değil misin?" diye sordu. Bunun imkânsız olduğunu biliyordu.

"Açım ama şimdilik bir şey yemesem daha iyi," dedim zoraki bir gülümsemeyle. Bu davranışından ötürü onu kırmak istemiyordum ama bir yandan da verdikleri şeyleri yememem daha iyi olurdu. İnsanların türlü türlü halleri vardı.

Yağan yağmurun şiddetini arttırdığı anlardaydık. Camı âdeta dövercesine vuran damlaların sesi rüzgârla birleşince ikimiz de o tarafa baktık. "Bu gece fazlasıyla çetin geçiyor anlaşılan," diye mırıldandı. Tüylerim diken diken olurken yutkundum.

Lütfen gök gürlemeye başlamasın. Böyle bir yerde zaten savunmasızım, bir de gökyüzünden korkmak istemiyorum.

"Betin benzin attı, iyi misin?"

Bir şey yok, dercesine kafamı iki yana salladım. "İyiyim, sadece bu havalardan hazzetmiyorum."

"Anlıyorum." Derin bir iç çekti. Bakışları yeniden cama döndü. "Benim sevdiceğim de sevmez böyle havaları, hep güneş olsun ister."

Sevdiği biri vardı demek.

"Adı ne?" diye sordum onun gibi sessizce. Tam ağzını açacaktı ki solumdan gelen sesle oraya dönmem bir oldu.

"Adı neymiş sevdiceğinin, Yusuf?"

Refleksle ellerim demire gittiğinde yanımdan geçip karşı koltuğa oturdu. Gerildiğimi görüyordu, bunun hoşuna gitmediğini görebiliyordum.

Yusuf'a döndüm. "Ne sevdiceği?" diye söylenip şapşal şapşal ensesini ovmaya başladı, abisinden gizlediğini anlamıştım.

Onu bu durumdan kurtararak, "Beni evime götürür müsünüz?" dedim.

Şimdi ikisinin de bakışları bana dönmüştü. Bir yandan da dışarıya bakıyorlardı. Etraf hâlâ çok karanlıktı. "Bu yağmurda yollar birbirine girmiştir. Araba çamurdan çıkabilir mi emin değilim," dedi Yusuf.

"Bir güneş doğsun, öyle bakalım," dedi diğer adam.

"Burada tutsak mı kaldık şimdi?" dedim tedirgince. Olduğum yerde koltuğa sinerken kucağımdaki demiri sıkıca tutuyordum. Onun yeşilleri ne kadar kendinden emin ve dik dursa da benimkiler bir o kadar korkuyordu. "Dağın başındaymışız gibi konuşuyorsunuz. O kadar mı merkezden uzağız?"

"Yani aslında teknik olarak..."

Yusuf'un cümlesini bölen yine oydu. Çatık kaşlarla bakarak, azarlarcasına, "Neden kendine dikkat etmiyorsun?" diye sordu.

Ansızın çıkışmıştı. Kaşlarım çatıldı. "Efendim?"

"Gece vakti bu havada, üstelik bir başına mezarlığın içindesin. İti var, kopuğu var."

Olacakları düşündükçe gerilen vücudunu görmek beklemediğim bir şeydi. "Ben... Babama gitmem gerekiyordu," dedim sadece.

"Sonraki günler giderdin. Havanın güneş açmasını bekleyemedin mi?"

Yüreğime koca bir taş otururken gözlerimin yandığını hissediyordum. Boğazıma oturan yumru yüzünden konuşamadım.

Yusuf uyarıcı bir tonla, "Abi," dedi.

"Bekleyemedim, gitmem gerekiyordu."

Kısık sesle mırıldanışımın üzerine derin bir nefes verdi ve omuzları düşerek koltuğa yaslandı. "Dikkat etmelisin," dedi, az öncekine nazaran daha yatıştırıcı bir sesle. Bakışlarındaki alevleri söndürmeye çalıştığını görebiliyordum. Ne zaman kızsa harlanıyorlardı.

Konuyu değiştirmek adına, "Telefonum nerede?" diye sordum.

Ayaklandı. "Getireceğim," diyerek salondan çıktı. Arkasından bakarken çok geçmedi, yeniden salona gelip telefonumu bana

uzattı. Alıp, ekranı açarken yine karşı koltuğa oturmuş, pürdikkat beni izlemeye başlamıştı. "Bekleyenin vardır," dedi ağzının içinde geveleyerek. "Haber ver."

Telefonu açmadan bile birçok arama geldiğini görebiliyordum. Bay K'nın arayışlarını gördüğümde kaşlarım hayretle havalandı. Bir değil, iki değil, onlarca cevapsız arama... Merak mı etmişti? Halbuki beni umursamıyordu. Mesajlara girdiğimde ise hiçbir şey yazmadığını gördüm. Son aramasının üstünden de epey bir vakit geçmişti. Sanırım vazgeçmişti.

Mesaj dahi yazmadım. Başımı kaldırıp, karşımdaki adama bakarak, "Bekleyenim yok," dedim. Ekranı kapatıp kenara koydum.

Nedenini bilmesem de bakışları değişti. Yeşillerinin gerginliği vücuduna yansırken, "Bayağı bir arama vardı," dedi dayanamadan. Kaşları daha da kavislendi. "Nasıl bekleyenin yok?"

"Aramayı bırakmış. Zaten neden arıyor, onu da anlamıyorum." Ardından kendi kendime mırıldandım. "Sağı solu belli olmuyor."

Neyse ki güneşin doğmasına yaklaşık bir saat kadar vardı. Aklıma gelen detayla gözlerim elinin üstüne kaydı. Bunun yanında sağ elinde yeni oluşan çiziği gördüğümde kaşlarım daha da çatıldı. "Yine mi çizdin elini?" Bu çizik öncekine göre daha hafif, varla yok arasıydı. Buna rağmen izi gözüküyordu. Dünkü sardığım iz ise daha belirgin ve kırmızıydı. Geçmesi zaman alacaktı.

Benim sorumla birlikte o da eline baktı.

"Yine mi derken?" diye soran Yusuf'tu. Bir saniyelik sessizliğin ardından gözleri büyüdü. "Yoksa..." Bir abisine baktı bir de bana. "O pembe fular sana mı aitti?" Şokla sorduğu soruya karşın epey bir şaşırmış gibiydi.

"Evet, benimdi."

Eliyle ağzını kapamış, ikimize bakıyordu. Dedikoducu teyzelerin bulduğu önemli bir dedikodunun ardından hayretle arkaya yaslanıp, gözlerini belerterek bakmaları gibi bakıyordu. Evet, tam olarak böyleydi.

CamScanner ile tarandı

"Aklındakiler sana kalsın, Yusuf. İnan ki duymak istemiyoruz."

İmayla karışık cümlesi üzerine ona döndüm. "Fularımı çöpe atmadın umarım," dedim tereddütle.

"Niye? Çok mu seviyordun?" Gözlerini kısarak sorduğu sorulardan biriydi, böyle anlarda beni tartıyor gibi hissetmekten alıkoyamıyordum kendimi.

Dürüsttüm. "Evet, seviyordum," dedim.

"Sevdiğin şeyleri başkalarına vermemelisin." Yine uyarıcı bir tonla söylemişti bunu. Bu adamın benimle derdi neydi?

Yusuf araya girerek minik bir bilgilendirme yapmak ister gibi, "Çöpe atmadı bu arada," dedi.

Yusuf'a dönen bakışları ölümcül şekilde tehditkârdı. Nitekim bunu düşünen sadece ben değildim ki Yusuf da susmuştu.

"Atmadım," dedi bakışlarını bana çevirerek. "Duruyor."

"Atma. Kullanmıyorsan bile küçük bir kız çocuğuna verirsin, eminim ki o da sevecektir."

"Sana vereceğim işte."

Aklınca bana *küçük kız*, diyordu.

"Ben alamam."

"Sebep?"

"Onu sana verdim bir kere, verilen şey geri alınmaz. Dursun sende."

"Durmasın bende."

"Onu almayacağım."

"Yahu tamam, ben bakarım ona. İstenmeyen çocuk gibi atıyorsunuz ortaya." Yusuf'a bakmadık bile. Gözlerimizi birbirinden ayırmıyorduk. Pembe fulara ne garezi olduğunu anlamasam da onu istemiyordu. Ben de ona verdiğim şeyi geri almak istemiyordum, arada sıkışıp kalmıştık.

Sessiz geçen birkaç saniyelik dilimde odayı kaplayan gök gürleme sesiyle hepimizin başı cama dönerken, elektriklerin gider gibi yanıp sönmesi fırtınanın en iyi göstergesiydi. İrkilerek gözlerimi

CamScanner ile tarandı

sımsıkı kapamam, ellerimin refleksle kulağıma doğru gitmesi tamamen istemsizdi. Nefes alıp verişlerimin düzensizleştiğini hissediyordum.

İkisinin de bakışları bana döndü, onun bana bakışını gördüm. Yeşillerindeki alevlerin dinişi, irislerine bulanan merak duygusunun yanındaki bir başka duygu daha... Göğsünü derince şişiren bu duygunun isminin ne olduğunu çözemeyecek kadar dikkatim dağınıktı.

"İyi misin?" diye sordu Yusuf. Yutkundum, bakışlarım yeniden cama kaydı. Kafamı sallayarak ellerimi dizlerime indirsem de deli gibi korkuyordum. Bu kadar korktuğumu onlara yansıtmak da istemiyordum. Ama gök gürültüsü o kadar yakından gelmişti ki evin konumu, gökyüzüne dokunan dağlardan birinin tepesindeymiş gibi hissettirmişti.

"Biraz uyu, gün aydınlanınca ne yapacağımıza bakarız."

Mümkün değil, bu havada uyuyamazdım. Ama onları da yanımda zorla tutacak değildim, bunu istemem çok bencilce olurdu. Gözlerim ürkekçe cama kaçamak bir bakış attı. "Tamam," dedim istemeye istemeye.

Yusuf'un esnemesine bakılırsa ikisinin de fazlasıyla uykusu olmalıydı. Bu saatler uykunun en tatlı saatleriydi.

İkisi de ayaklandı. Ben ise çakan şimşek yüzünden sıçramamak için kendimi o kadar sıkıyordum ki Yusuf'un merdivenden çıkmasının ardından koridorun ortasında durup, "Nefes almalısın," diyen adama çekinerek baktım. "Çok mu korkuyorsun?" diye sordu.

Yatağımın olduğu odanın kapısında durarak, "Sorun yok, uyuyun siz," dedim.

"Nasıl istersen," dedi ısrar etmeden. Yüzümde gezen bakışların başka şeyler söylemek istiyor da susuyor gibiydi daha çok. Ama hepsinin aksine, "İyi uykular," dedi ve arkasını dönüp odasına girdi.

Koca evde, fırtınanın altında odada tek kalmıştım.

Sakin ol, Narin. Güneş az sonra doğacak.

Yatağa geçip en köşeye sindim, pikeyi kafamın üstüne kadar çekip altına saklandım. Kulağıma dolan sesleri engelleyecek kaç tane örtü olursa olsun hepsini örtmeye razıydım. Yeter ki şu sesi duymayayım.

O anda telefonum titredi. Halbuki ben telefonumu kolay kolay titreşimde tutmazdım, sessizde diye düşünüyordum. Ne zaman değiştiğini anlamasam da bu şu anda takılacağım detaylardan biri değildi.

Telefonu açtığımda ekranda Bay K'dan gelen bir mesaj olmasını elbette beklemiyordum.

Bu saatte uyanık mıydı?

Bay K: *Narin.*
Aramalara yanıt vermiyorsun, tamam.
Cevap verene kadar yazacağım.

CamScanner ile tarandı

1.5

Bay K: *Çevrimiçisin, buradasın.*

Bay K çevrimiçi.
Bay K yazıyor...
Bay K çevrimiçi.
Bay K yazıyor...

Bay K: *İyi misin?*

Bay K çevrimiçi.
Bay K yazıyor...

Bay K: *Yakında sabah olacak.*
Başka birine mi yazmaya başladın?
Günlüğün burası sanıyordum.

Bay K çevrimiçi.

Ne yazarsa yazsın cevap vermedim, vermeyecektim. Birkaç kez elim tuşlara gitti ama kendime engel oldum. Belki de yazmam için beni kışkırtıyordu, nereden bilebilirdim? O dengesiz biriydi.

CamScanner ile tarandı

Yağmur ara sıra şiddetini azaltıyor, ara ara da çoğaltıyordu. Şimdi yine hızlandığında yatağa daha da sindim. Karanlığın içinde açık olan telefonu izliyordum.

Yine yazmaya başladı. Bazen dursa da ekrana baktığını biliyordum çünkü *çevrimiçi* yazıyordu.

Bay K: *Mesajları okuduğunu biliyorum, Narin.*
Neden yanıt vermiyorsun?

Bay K çevrimiçi.
Bay K yazıyor...

Bay K: *Tamam, söylediklerim yanlıştı.*
Bazen kendimi tutamıyorum.

Bay K çevrimiçi.
Bay K yazıyor...

Bay K: *Kusura bakma.*

Bay K çevrimiçi.

Bunları söylemek onun için epey zor olmalıydı. Sürekli durdu, düşündü, yazmakta zorlandı. Yine de yapabilmesini takdir etmedim desem yalan olur. Anlaşılan kolay kolay geri adım atan birisi değildi. Yine de hatasını kabul edip söylediklerinin özrünü dilemeyi bilmeliydi çünkü söyledikleri hiç hoş şeyler değildi.

Çevrimiçi oluşum bile bir işaretti aslında. Özellikle mesaja girmiştim. Birçok araması vardı, gerçekten merak etmişti. En azından içi rahatlardı.

Gökyüzünde çakan şimşekle irkilip başımı kaldırdığımda, dudaklarımdan çıkan nida kısık olsa da duyulacak kadar sesliydi.

CamScanner ile tarandı

Gözlerim duvara kaydığında yüzüm buruştu. *Duymamıştır umarım!*

Kafamı yastığa gömdüm. Korktuğum şeyleri başkalarına göstermeyi sevmezdim. Bana acımaları hoşuma gitmezdi.

Henüz birkaç saniye bile geçmeden telefon titredi.

Bay K: *Yazmamakta ısrarcısın.*
Tamam o halde, biraz daha konuşalım.
Belki katılmak istersin.
Ben küçükken evimizde çiçek dolu bir oda vardı.
Evimdeki tüm renkler oraya toplanmıştı.
Haliyle o oda haricindeki kısım renksiz kaldı.

Bay K çevrimiçi.

Yazdıklarıyla gözlerimi ekrana kilitlemem saniyelerimi almazken ilk kez hayatından bahsediyor oluşu şaşırmama neden oldu. Odağımı kendine çekmek ister gibi durmadan yazması da cabasıydı.

Yine de minik bir es vermesi, geçmişe dönüşünün onu buruklaştırdığını hissettirmişti. Belki doğru belki yanlış, çoğu insan geçmişten bahsederken buruklaşırdı.

O da öyle olmuş olabilir miydi?

Ona karşı taş gibi sertleşen kalbimin bir tarafı, hissettiğim çaresizliğiyle yumuşamaya başladı. O, geçmişini kolay kolay anlatacak biri gibi durmuyordu. Geçmiş özeldi. Günlük hayatından bile bahsetmekten hazzetmezken şimdi bir anda yaşadığı evi anlatması şaşırmama neden olmuştu.

Çok katı biriydi. Bahsettiği, tüm renklerin olduğu odada büyümediği aşikârdı.

Sevgisiz bir çocukluk mu geçirmişti?

Aklımda türlü türlü ihtimaller belirirken eğer öyle ise zaten duygusal olan ruh halim bunu kaldıramayabilirdi.

CamScanner ile tarandı

Yazdığını görünce, yeniden ekrana dikkat kesilip beklemeye başladım.

Bay K: *Benim o odaya girmem yasaktı.*

Bay K çevrimiçi.

Buz kestim. Şu cümleyi yazmak için bile beklemesi gözlerimi doldurmaya yetmişti. Ne demek *girmem yasaktı*?

Ailesini sormak istedim ona. Fakat bu yapabileceğim bir şey değildi, fazla özeldi. Anlatırken sözünü kesmek istemedim. *Hazır anlatıyor, bırak, Narin. Bölme de devam etsin.*

Bay K: *Yasakları seven biri değilim.*
Çocukken de sevmezdim.

Bay K çevrimiçi.

İstemsizce gülümsedim bu mesajına. *Kesin çok yaramaz bir çocukluğun olmuştur, Bay K... Her şeye itiraz edip kendi bildiğini okuyan bir erkek çocuğu...*

Bay K: *Ben o odaya girdim.*
Kimseye görünmeden çıktım sonra.
Kendi evimdeki bir şeyi almam yanlış sayılmazdı ama o an için en yanlış hareketti.
Bir şey çaldım o odadan.
Bir çiçek.

Bay K çevrimiçi.

"Ne?" Gözlerim şaşkınlıkla büyürken yattığım yerde dikleştim. Heyecandan elimdeki telefonu sımsıkı tutuyor, yazdıklarını kaçır-

CamScanner ile tarandı

madan okuyordum. "Çiçek mi çalmış? O mu? Çiçeklere düşman olan Bay K?"

Ardı ardına sıraladığım cümleler elbette olduğunca sessizdi. Sırtımı arkamdaki duvara yaslayıp örtüyü dizlerimin üstüne çektim. İçim içimi yerken *sonra ne oldu*, diye sormak istesem de yazamadım. Dudaklarımı dişleyerek beklemeye başladım. Çiçeklere düşman olmasının bir nedeni olmalıydı.

O bekledi, ben de bekledim. Fakat çevrimiçi duruyordu.

Yazsana be adam! Sonra ne oldu? Yakalandın mı?

Yakalansa bile ne olabilirdi ki? Alt tarafı bir çiçek, buna çalmak bile denmezdi!

Birinden saklanıyor olmalıydı.

Nihayet yazmaya başladığında nefesimi tutup beklemeye başladım.

Bay K: *Her neyse.*
Yarın gitmem gereken bir işim var. Hâlâ uyumamakta ısrarcı mıyız?
Bakıyorum ki sen yazmamakta ısrarcısın.
Orada fırtına devam ediyor mu?
Yoksa dindi mi?
Ekrana bakıp uyumuş da olabilirsin.
Ben de akıl hastaları gibi kendi kendime konuşuyorumdur.
Öyleyse yazmayı bırakacağım.

Bay K çevrimiçi.

Ah, hadi ama! Cevabını vermeden konuyu kapatamazsın.

Bir cama bir de ekrana baktım. Yazmayı bırakmasını istemiyordum. Uyuduğumu sanıyor olması çok normaldi. Ekran dakikalardır açıktı ve çevrimiçi gözüküyordum. Hiçbir hareketliliğim yoktu. O yüzden ekranı kapatıp birkaç saniye bekledim ve yeniden eski halime döndüm.

CamScanner ile tarandı

Minik bir mesajdı bu.

Buradayım, devam et.

Bay K: *Görünüşe göre hâlâ buradasın.*

Devam ediyorum o halde.

Kabalık yaptığım için küçük bir itirafta bulunacağım. Tekrarı olmayacak.

Bana attığın çiçekler vardı, biri turuncu biri pembe.

İsimleri sanıyorum ki Pamuk Şeker ve Yakamoz'du.

Bay K çevrimiçi.

İsimlerini unutmamış olması hoşuma gitmişti. Yazdıklarımı geçiştiriyor gibi hissediyordum, öyle yapmadığını anlamıştım. Bu beni mutlu etti.

İtirafını merakla beklemeye başladım.

Bay K: *Çiçekleri sevmediğimi biliyorsun.*

Eğer bir tanesi ilgimi çekecek olsaydı bu Yakamoz olurdu.

Günbatımını hatırlatıyor bana.

Her ne kadar onlara isim vermek hâlâ saçma gelse de önüme seçenekler koyulsaydı ben de ona Yakamoz derdim.

Ne saçma ama.

Saçmalıklar silsilesine ben de katılırdım, evet.

Hep beraber saçma olacağız.

Battık mı tam batalım.

Bay K çevrimiçi.

Öyle tatlı isyan etmişti ki kıkırdamama engel olamadım. Yakamoz'u daha farklı sevecektim artık. Böyle bir adamın bile kalbine girebilmişse takdiri hak ediyordu.

CamScanner ile tarandı

Bay K: *Gülmüşsün gibi hissediyorum.*
İtiraf bu kadardı.
İlk ve son.
Artık çiçek lafı duymak istemiyorum.
En azından uzun bir süre.
Şimdi kapatacağım burayı.
Halletmem gereken birkaç iş var.
Zaten güneş doğacak, rahatlayacaksın.
İyi uykular, Narin.

Bay K çevrimdışı.

Bir anda gitmesini beklemiyordum. Dudaklarım büküldü. Telefonla işim kalmamıştı. Yatağın bir köşesine bırakıp bacaklarımı kendime çektim. Güneşin doğmasına çok az kalsa da hava hâlâ fazlasıyla bozuktu. Müzik açayım desem şarjım azdı. Eve gitmeden bitmemesi gerekiyordu. Çaresiz kalmıştım.

Korkum ufak ufak çoğalmaya başlarken en ufak sesi bile duyacak kadar odaklanmıştım, çıtımı çıkarmadan oturuyordum. O an, yanan sobanın çıtırtıları haricinde bir ses daha duydum.

Bir kapının kapanma sesi...

Başımı o tarafa çevirdim. Yusuf üst katta olduğuna göre bu ses diğerine aitti. Zaten ses de çok yakınımdan gelmişti, hemen yan odadan.

Yürüme seslerini dinledim. Kapımın tam önüne geldiğinde beklemedi, kapıyı tıkladı.

Onun çoktan uyuması gerekmiyor muydu?

"Uyudun mu?" diye sordu önce.

Oturduğum yerde dikleştim.

"Hayır."

"Girebilir miyim?"

"Evet."

Kapıyı açtığında onu gördüm. Neden geldiğini sorgular şekilde bakarken gözleri sobaya kaydı, ardından tekrar bana baktı. "Üşüdüm," dedi.

"Üşüdün mü?" diye sorma gafletinde bulundum, şaşkın bir nidayla yapmıştım bunu. *Erkek adam üşümez* lafının vücut bulmuş hali gibi durduğundan böyle bir soru çıkıvermişti ağzımdan.

Böyle evlerin sobalı odası dışında diğer odaları fazla ısınmazdı. Onlar da sobalı odayı bana verdiklerinden üşümeleri çok doğaldı.

Sorumla beraber kaşları havalandı. "Üşüyemez miyim?"

"Üşürsün tabii," dedim hızla, saçma sorumu düzeltmek adına.

İçeriye girip, bana bakmayı kesmeden kapıyı kapadı. Sobanın yakınına geçti, yere oturdu. Sırtını duvara yaslayıp büktüğü dizlerini kendine çekti, dirseklerini dizlerine koydu.

"Uyumuş gibi durmuyorsun," dedi pozisyonumu kastederek. Ben de onun gibiydim, tek farkım yatağın üstünde oluşumdu.

"Sen de uyumuşa benzemiyorsun," dedim yarım yamalak. Korktuğumu görmesini istemiyordum.

Ellerini sobaya doğru tuttu. Sobanın camından yansıyan ışık, yeşil irislerini daha da belirgin gösteriyordu. "Ev soğuk, uyuyamadım. Uykum açılınca dalmam zor oluyor."

"Anladım."

Dizlerimin üstündeki örtüyü kendime çekerken konuştuğumuz için vücudumu tamamıyla ona çevirdim.

"Duvardan soğuk gelmiyor mu?" dedi. "Üstün ince, başlığa yaslansana."

Önümden vuran sıcaklık zaten çok fazlaydı. Arkamdaki soğuk duvar serinlememe yardımcı oluyordu.

"Sen de soğuk duvara yaslanıyorsun."

Göz temasını kesmedi.

"Benim üstümde kazak var."

"Benim de örtüm var."

"Tamam, yaslanmaya devam et," diyerek pes edişi çok komikti. "Yarın *sırtım ağrıyor*, dersen görürüm ben seni," diye homurdandı.

CamScanner ile tarandı

"Ağrısını çekecek kişi benim sonuçta, söylensem ne olur?"

Yüzünü buruşturdu. "Yusuf da hiç dikkat etmez. Sonra car car söylenir. Bildiğim için uyarıyorum."

"Ben söylenmem." Buruşan yüzü yavaş yavaş normale döndü. "Ağrısa da ruhun duymaz, merak etme."

Yeşillerini benden çekip sobaya döndürdü. "Olsun," dedi harflerin birkaçını yutarak. Zar zor duymuştum.

O buradayken uykum gelse bile uyuyamazdım. Yabancı bir erkekle aynı odadayken bunu yapmam akıl kârı değildi. Üstelik dağın başında bir başımıza kalmışken...

"Niye sana saldıracakmışım gibi bakıyorsun?"

Sorusuyla beraber daldığım yerden -yüzünden- gözlerimi çektim. "Öyle bakmıyorumdur."

"Tam olarak öyle bakıyordun." Israrcıydı. "Korkunç biri gibi mi duruyorum?"

Soruyu sorarken sesinde duyduğum merak tınısı vereceğim cevabı ciddiye alacağını düşünmeme neden oldu.

"Evet," dedim, dürüst olmayı seçerek.

"Evet mi?" Bu cevabı beklemiyordu belli ki. Kaşları çatıldı, bakışlarını kısa bir an vücudunda gezdirdi. "Neyim korkunç?"

"Bakışların," dedim düşünmeden. "Azarlayıcı ses tonun, vücudun zaten yapılı, mizacın da korkunç olmaya yatkın. Daha ne olsun? Tüm özelliklerini karşılıyorsun."

Dediklerime karşın çatılan kaşları ve anlamaya çalışan bakışlarıyla söylediklerimi düşündüğünü görebiliyordum. İşin ilginç yanı gayet ciddiye alıyordu.

Sonra durdu. Bakışları ve yüzü normale döner gibi oldu. Soracağı şeyi söylemekte tereddüt ettiğini görebiliyordum. Yeşilleri yeniden sobaya döndü. "Benden korkuyor musun?"

Ellerini dizlerimin üstünde birleştirip oynamaya başladım. Bir yanıt bekliyordu. Gereğinden fazla sessiz kaldığımda gözlerini bana çevirdi. "Beni azarlamandan hoşlanmıyorum," dedim kaşlarımı hafifçe çatarak.

CamScanner ile tarandı

"Seni azarlamıyorum," dese de buna kendi de inanmıyordu.

"Beni hastaneye götürdüğün için gerçekten teşekkür ederim." Tüm samimiyetimle konuşuyordum. "Ama bu beni kendi tarzınla kabaca uyarmanı haklı çıkarmaz. Küçük bir çocuk değilim, söylediğin şeyleri akıl edebiliyorum."

Bana küçük çocuk muamelesi yaparcasına azarladığı aklıma geldiğinde sinirlenmiştim. Yükselmemi o da beklemiyordu, ben de beklemiyordum.

Atağa geçercesine dikleştiğinde yüzündeki ifade de değişti. Yeşilleri yine yanmaya başlamıştı. Olayın ciddiyetini belirtmek ister gibi, "Gecenin kaçıydı seni bulduğumda, haberin var mı?" diye sordu. "Mezarlıktaydın, mezarlık! Bağırsan kimse duymaz. Bekçi desen kendi âleminde, kimse yok etrafında. Ya sana bir şey olsaydı?"

"Gitmem gerekiyordu ve gittim," dedim sadece. Sesim az öncekine nazaran daha kısık çıkmıştı çünkü benim yerime o, sesini yükseltmeye başlamıştı.

Fakat cevabıma daha da sinirlenmişe benziyordu. "Benim sinirlerimle oynuyorsun," diyerek yeniden arkasına yaslandı. Bir eliyle sinirlerini dizginlemek istercesine burun kemerini ovmaya başladı. "Seni kendini düşünmeye ve güvende tutmaya davet ediyorum," derken, sesi bu haline oldukça yabancı çıkacak şekilde alay doluydu.

"Ben de davetine icabet etmiyorum. Kendimi düşünüyorum zaten."

Kaşları yeniden havalandı. Benden duyduklarıyla şaşırmalara doyamıyordu.

"Bu düşünmüş halin mi?"

"Bu bir istisnaydı!" dedim yakınarak. Elimle dışarıdaki fırtınayı işaret ettim. "Böyle bir havada dışarıya adım bile atmam."

"Her neyse," dedi ikaz dolu bakışlarıyla birlikte. "Sadece dikkat etmeni istiyorum, bu kadar."

CamScanner ile tarandı

"Ederim, tamam." Daha fazla uzamasını istemiyordum. Gözlerimi ondan ayırıp cama çevirdim. "*Neyim korkunç*, diyordun ya, az önceki bakışların fazlasıyla korkunçtu mesela. Kızınca gözlerinden alevler çıkarıyorsun." Ona döndüğümde kaşlarının daha da çatıldığını gördüm ve beklemeden parmağımla yüzünü işaret ettim. "İşte bak, bu bakışın."

"Bu benim normal bakışım," diyerek isyan etti.

"Normalde de korkunçsun o zaman!" Yakınmam fazlasıyla haklılık içeriyordu. "Böyle bakman hiç hoş değil."

"Kusura bakmayın, hanımefendi, bakışlarım size korkunç geldiği için hemen değiştireceğim," dedi ama bakışlarını düzeltmedi, bana sinir olduğunu görüyordum.

İleri mi gittim diye düşünürken boğazımı temizledim. Gözlerimdeki alevlerin sönmeye başlamasıyla sesim daha da alçaldı. "Estağfurullah, öyle demedim tabii."

"Sen de hiçbir şeyimi beğenmiyorsun," diye homurdandı ters ters bakarak.

"Hayır, aslında beğeniyorum," dedim aniden, düşünmeden konuşmuş bulundum. Dilimi ısırmam için çok geçti artık. O da böyle bir yanıt beklemiyordu. Kavisli kaşları açılmaya başlarken bakışlarının yumuşadığını gördüm. Daha fazla ona bakamayarak bakışlarımı kaçırdım.

Elin adamının nesini beğeniyorsun, Narin ya? Hadi beğensen bile niye ağzından kaçırıyorsun?

Öyle birden sorunca sanki her şeyinden nefret ediyormuşum gibi göründüğünden aniden söylemiştim işte.

"Neyimi beğeniyorsun?" diye sordu.

Yanaklarımın kızarmaya başladığını hissediyordum. Buna cevap vermesem bile her türlü cevabını almak için didişmeye hazırmış gibi bir karakteri vardı, yapardı.

Söyledim bir kere. Artık dönemem de.

Ona dönerek göz teması kurdum, "Yani öyle beğenmek denmez de..." dedim. "Her şeyimden nefret mi ediyorsun deyinc-"

CamScanner ile tarandı

"Söyle hadi, geveleme," diyerek lafımı kesti. Keyfi yerine gelmişçesine dudakları her an kıvrılmaya hazırmış gibi duruyordu.

Pes ettim, çevirmenin manası yoktu. "Gözlerin güzel," dedim lafı kalabalıklaştırmadan. Samimiydim, düşüncelerimi söylüyordum. "Bakışların bazen ürkütücü olsa da gözlerinin yeşil tonu oldukça hoş."

Ne kadar tezat, değil mi? *En korkunç olanı gözleriyken en güzeli de yine gözleri.*

İlk kez böyle bir iltifat almış gibi derince bakması dumura uğramama neden oldu. Sessizce söylediklerimi dinlerken bakışlarını yavaşça benden çekti, yüz ifadesi alaydan oldukça uzaktı. "Eyvallah," dedi.

Sinirli halinden eser yoktu şimdi. Kaşları ufacık bile çatık değildi. Sobaya her baktığında alevlerin gölgesi yeşillerine düşüyordu. *Bu görüntünün hoşuma gittiğini itiraf etmeliyim.*

Yüzünü bana çevirdi, bu sefer konuşarak sessizliği bozan oydu. Bakışlarında ilk kez gördüğüm uzlaşmacı tavır öncekilerden daha farklıydı. Somut olarak elleri dizlerinin üstünde dursa da bakışlarıyla çoktan elini uzatmış, tanışmak istemişti.

"Biz tanışmadık, değil mi? Ben, Korhan."

Bu tavrına tebessüm ettim. "Ben de Narin, memnun oldum."

Korhan, ha? Yanılmamışım. Gözlerinin sinirlenince kor gibi yanması isminden geliyor demek.

CamScanner ile tarandı

1.6

Saklı Zihinler

Araladığı perdeyi biraz daha kenara çekerek kafasını öne uzattı. Gözbebekleri gözlediği evin her tarafını taradı. İstediğini bulamadıkça çatılan kaşları daha da kavisleniyor, aklında bin bir tane düşünce sıralanıyordu.

Her sabah aynı saatlerde kalkan kızın bu sefer ışıkları yanmamıştı. Üstüne üstlük gece de ışıkları hep kapalı kalmıştı. Hiçbir hareket olmaması içindeki merakı harlıyordu.

Geriye çekilip perdeyi kapadı. Işığı açma gereği duymadan bedenini camın hemen yanındaki tekli koltuğa bıraktı.

Evdeki zamanının çoğunu burada geçirirdi. Koltuğa oturur, ileri geri hafifçe sallanır, karşısındaki evin içinde dönüp duran kızı izlerdi.

Koca bir iç çekti.

Işığı açmayı sevmezdi. Karanlık odanın ortasında gezdirdi bakışlarını. Zihni durmadı, güzel bir hayal getirdi gözlerinin önüne.

Önce kızın zarif kıkırtısını duydu, dudaklarının bu hayale karşın kıvrılması uzun sürmedi. Genç kızın evde salınarak gezmesini izledi, ardından mırıldandığı şarkısını duydu. Karanlıkta kalan oda, zihninde onun sesiyle aydınlanmıştı.

Evet, dedi içten içe. Bunun da zamanı gelecek, onu buraya getireceğim.

CamScanner ile tarandı

Kız şarkısına devam ederken, eteklerini tutarak etrafında döndü. Gülüşü adamın zihninde yankılandı. Gülümseyerek ona baktığında ise adamın eli kolu bağlanmıştı. Onu bulmak, hayatında başardığı en önemli şeylerden biriydi. Bırakmaya da niyeti yoktu. O kız zaten onundu. Sadece... Artık yanına gelmeliydi.

Er ya da geç.

Zihnindeki sahne kapandı, odası yeniden karanlığa gömüldü.

Karanlığın arkasında saklanan tablolar, basılı resimler, çizimler ve daha nicesi... Evin duvarları güzeller güzeli kızla doluydu. Yokluğunu ancak böyle hafifletebiliyordu.

Koltuğunda hafifçe sallanmaya başladı. Sürtünen demirlerden çıkan cılız ses dışarıya taşamadı. Evin duvarlarını ses yalıtımlı yapmıştı. Her şey planladığı gibiydi.

Dayanamadı. Alışkanlığına yenik düşerek yeniden perdeyi araladı ve kızın evine baktı. Karşısındaki pencerenin hayatındaki önemi paha biçilmezdi. Tüm dünyası o pencerenin ardındaki kızdı.

Evin konumunu öyle bir ayarlamıştı ki kızın balkonu da dahil neredeyse tüm evini görebiliyordu. Kızın güneşliği çekmeyi unuttuğu geceler en sevdiği gecelerdi. Saatler boyunca onu izleyebiliyor, ne yaptığını takip edebiliyordu.

Pasta yaptığı zamanlardan nefret ederdi. O zamanlar mutfağına kapanır, saatlerce oradan çıkmazdı. O ise camın önünde onun çıkmasını bekler, koltuktan ayrılmazdı.

Yıllar önce rüyasında gördüğü kıza öyle bir bağlanmıştı ki onu dünyada bulması kendi hayatının dönüm noktası olmuştu. Zihninden çıkarak dünyaya gelmiş, hayat da onu karşısına çıkarmıştı.

Nerede yaşadığını bulmuş, günlerce onu izlemişti. Buna hâlâ devam ediyordu. Bu ev sadece onun içindi. Kapıdan girdiği anda dışarıdaki hayatını bırakıyor, zihnindeki hayatını yaşıyordu.

Hayalindeki genç kız ve kendisi.

CamScanner ile tarandı

EYLÜL CAN

Dünyada bulduğu kız ve kendisi.

"Yakında karşına çıkacağım," dedi sessizce. "Olman gereken yere geleceksin, Kamelya."

Kamelya zihnindeki kızdı. Dünyada bulduğu farklı biri değildi aslında, sadece ona Narin diyorlardı. "Gerçek ismini herkesten saklıyor," diyerek hafifçe gülümsedi. Kimsenin bilmediğini kendi bilmesi hoşuna gidiyordu. "Ama ben biliyorum. Sen benim Kamelya'msın."

Karanlığa bürünmüş eve bakarken camın ardındaki yeni detay dikkatini çekti.

Kaktüs.

"Yeni bir çiçek daha mı aldın?" Yüzü buruştu. "Kaktüs mü? Gerçekten mi?"

Onu diğer çiçeklerinden ayrı bir yere koyduğunu gördü. Çiçekleri genelde evin içinde, çoğunlukla da balkonda olurdu. Camın önüne çiçek koymayı tercih etmezdi.

En azından adamın gördüğü camın önüne...

Aralık kalan perdeden giren ışık, çekmecenin üstüne koyulmuş polaroid fotoğrafın üstüne yansıyordu.

Zihnindeki kızı öyle iyi kazımıştı ki hafızasına, hiçbir detayını unutmadan çizmişti. Bu, onu yaşatmak adına attığı ilk adımdı. Şimdi ise onu çoktan gerçeğe taşımış, gelişmiş teknolojiyi kullanarak insan haline büründürmüştü. Fotoğrafta ise o kız vardı. Eline aldı. Yansıyan ışığın kızın yüzüne vuracağı şekilde tuttu fotoğrafı.

"Ah, Kamelya'm..." Parmaklarını hafifçe yanağına sürttü. "Ne kadar güzelsin."

Elini indirse de içindeki isteği söndürmenin bir yolu yoktu. O bunu istemiyordu. O, Kamelya'nın canlı bir şekilde karşısında olmasını, parmaklarını pürüzsüz teninde gezdirmeyi ve daha nicesini istiyordu.

Resim öyle profesyonelce hazırlanmıştı ki oradaki kızın gerçek olmadığı kimsenin aklına gelmezdi. Genç bir adamın yıllar önce rüyasında görerek zihnine kazıdığı bu kızı gerçekmiş gibi hayata geçirmesi akıl alır gibi değildi.

CamScanner ile tarandı

Narin, Kamelya'nın kayıp ikizi gibiydi. Nitekim farklı biri gibi görmüyordu onu. Aklına gelen ihtimallerin ne kadar uçuk olduğuyla da ilgilenmiyordu. Hayata geçirdiği kız sonunda onun karşısına kanlı canlı çıkmıştı.

Kamelya'sı onu bulmuştu.

Teknoloji, uçsuz bucaksız bir denizdi. Onu iyi kullanmayı bilenlerin yakalayacağı fırsatların sonu yoktu. Denizin en altındaki karanlık katmanda neler olacağını kimse tahmin edemezdi.

Kızı gerçek bir insan gibi resmetmiş, yetmemiş, kendi fotoğraflarının yanına koyarak kendine onunla birlikte koca bir dünya yaratmıştı. Beraber bir sürü anıları vardı.

Lunaparka gitmiş, müzeleri gezmiş, seyahatlere çıkıp bir sürü yerde anı biriktirmişlerdi.

Sadece Kamelya henüz bunları hatırlamıyordu.

"Hatırlayacak," dedi umutlu bir sesle. "O benim Kamelyam."

Zihnin uçsuz bucaksızlığının ne kadar korkutucu olduğunun kanıtlarından biri, duvarlarının hepsinde gerçek olmayan anıların ve fotoğrafların asılı olduğu bu evdi.

"Az kaldı," dedi dudaklarındaki tehlikeli gülüşle. "Çok az kaldı."

Evin eksik kişisi yakında burada olacaktı.

CamScanner ile tarandı

1.7

Tanışmamız ardından odasına çekilmiş, güneşin doğmasıyla birlikte beni odada yalnız bırakmıştı. Fırtına dinmişti. Sabahın ışıklarını bir süre yaslandığım duvardan ayrılmadan izledim.

Sobanın harlı ateşi gözlerimin önünde yavaş yavaş azaldı. Yüzümü, kendime çektiğim dizlerime yaslayıp kaç saat öyle durdum, bilmiyorum. Gözlerimi daldığım yerden çekerek dikilmemi sağlayan ses, merdivenden konuşarak inen Yusuf'un sesiydi.

"Olur mu? Böyle olur mu?"

Gerinerek kaslarımı rahatlattım, hareketsiz oturduğumdan tutulmuştum. Sırtımda hafif hafif hissettiğim ince sızıyla derin bir nefes verdim. Sanırım Korhan'ın dediği olmuştu. Düşüncelerle uğraşırken hissetmediğim soğuk sinsice sırtıma dolanmıştı. Aslında gayet sıcaktı fakat sabaha doğru soğuk artmıştı, bundan dolayı olmalıydı.

Yataktan kalkarak kafamı pencereden uzattım.

Bir dakika, gerçekten de dağın tepesinde olabilir miyiz?

"Kardeş kardeşi vurur mu?"

Kapımın önünden salona geçtiğini anlamam zor değildi. Telefonumun şarjı çoktan bittiği için saate bakamıyordum. Havanın soğuduğunu varsayarsam epey bir erkendi. Yusuf uyansa da Korhan'ın odasından çıt çıkmıyordu. Muhtemelen hâlâ uyuyordu.

Kapımı sessizce açıp odadan çıktım. Salonun kapısının eşiğinde dikilirken koltukta oturan Yusuf'u gördüm. Yataktan pikesiyle beraber kalkmıştı. Omuzlarına atmakla da kalmamış, direkt başının üstüne atıp sımsıkı sarınmıştı. Esneyerek yarı mahmur şekilde camdan dışarısını izliyordu.

Kapıdan çıkınca içim ürperdiğinden yatağımın üstündeki, yorganın üstüne ek olarak örttüğüm pikeyi alarak aynı onun gibi sarındım. Yeniden yanına giderken oldukça sessizdim, beni fark etmedi bile.

Tam arkasındaki koltuğa otururak, "Olmaz öyle," dedim. "Kardeş kardeşi vurmaz."

Kafasını bana çevirdi. Bakışlarının yorgunluğundan uykusunun tam anlamıyla açılmadığını anladım. Cama baktığı için sırtı bana dönüktü ama sesimi duyunca, vücudunu tamamıyla bana çevirip örtüsüne daha da sıkı sarındı. Kafasını koltuğun başlığına yaslayıp yarı yatar pozisyona geçmişti. Uykusuz kaldığı belliydi.

Üstümdeki pikeye karşı hafifçe tebessüm ederek, "Günaydın," dedi. Ona uyum sağlamam hoşuna gitmişti. Onun gibi ben de kafamı yasladım ve bacaklarımı da kendime çekip iyice pikenin altına sığındım. Salon gerçekten de soğuktu.

"Günaydın," diyerek gülümsedim. "Sanırım birazcık uykulusun."

Önümde esnediğinde benim de esnemem kaçınılmaz oldu. "Birazcık," dedi beni taklit ederek. "Gece efsane soğuk yemişim. Beynimi hissetmiyorum."

Boş gözlerle baktığında kıkırdamama engel olamadım. Aklını yatakta bırakıp gelmiş gibi bakıyordu.

"Evet, burası çok soğuk." Evin sobalı odasını bana verip soğukta yatmalarına kalbim sızladı. "Benim odamda soba var ve içerisi daha sıcak, oraya gidelim mi? Isınırsın hem."

Tereddüt ederek baktı. "Rahatsızlık vermeyeyim şimdi."

"Vermezsin, gel hadi." Koltuktan kalkıp tıpış tıpış odaya doğru yürüdüğümde onun da peşimden geldiğini görebiliyordum. Be-

CamScanner ile tarandı

nim pikem yere sürtünürken onun uzun boyundan olsa gerek yere değmiyordu bile.

İçeri girdiğimizde soğuk gelmesin diye kapıyı kapadım. Ondan bana karşı herhangi bir kötülük geleceğini düşünmüyordum, Yusuf öyle birine benzemiyordu. Şimdi bile direkt sobanın yanına çöküp oturmuştu. Ben de sobanın diğer tarafına geçtim. Sırtımı duvara yaslamadan, onu görebilecek şekilde bağdaş kurup yere oturdum. Pikelerimiz hâlâ sımsıkı üstümüzdeydi.

"Neden dağın başındayız?" diye sorarak konuşmayı başlatan ben oldum.

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Bu taraflarda işi vardı," dedi. "Seni de bırakamazdık. Ortak yol burasıydı, biz de buraya geldik."

Dağın başını andıran bu yerde ne işi?

Kaşlarım havalandı. "Buraya uzun süredir ayak basılmamış gibi duruyor."

Kafasını hafifçe salladı, bakışlarını çekmişti. "Biraz öyle, evet."

Rahatsızca kıpırdandım. "Gerçekten anlattığı gibi mi buldunuz beni? Tesadüf müydü?"

Göz teması kurmaktan kaçınması üstüne kaşlarım hafifçe çatılmaya başladı. Ama sonrasında gözlerime baktı, samimi bir şekilde dudakları kıvrılırken, "Valla o seni buldu, beni aradığında çoktan yanındaydı," dedi. "Bayağı da bir endişeliydi." Son cümlesini mırıldanmıştı.

Derin bir nefes verdim. "Kim olsa endişelenir."

Cıkladı. "Kim olsa endişelenmez. Şükrediyorum ki seni biz bulduk."

Omuzlarım çaresizlikle düştü. Keyfim kaçıktı. "Evime gitmek istiyorum," diye mırıldandım.

"Çok acıktın, değil mi? Ben de aşırı açım," dedi, çok başka bir şeyden bahsettiği detayını hissettirmeden. Elini karnına koyunca yüzü buruştu. "Açlığı sevmem, biraz daha uyanmazsa onu kesip yemeye başlarız. İyi de et çıkar."

"Ben de acıktım, evime gitmeyi bekliyorum."

Kafasıyla onun olduğu odanın duvarını işaret etti. "Uyansın, gideriz." Ne düşünüyorsa gözleri parıldayıp dudaklarını yaladı. "Bize de kahvaltı ısmarlar, of, tıkabasa yeriz."

Gülmeden edemedim. Sanırım yemek yemeyi çok seviyordu.

"Beni bırakır, öyle yersiniz."

Mümkün değilmiş gibi baktı. "Seni aç aç eve bırakmaz. Önce hep beraber yemeğe gideriz, daha sonra evine bırakır." Gözlerini abartılı bir şekilde kocaman açtı. "Ayrıca mis gibi kahvaltı yapacağız işte, bu fırsat kaçar mı?"

"Yük olmak istemem." Göz devirdim. "Ayrıca benden de pek hazzetmiyor. Sürekli ters düşüp duruyoruz. Başının etini yememem için beni dolandırmadan direkt eve bırakır."

İmalı bir bakış attı. "Asla bırakmaz. Önce yemek yeriz." Ona olan bakışımı gördüğünde üstüme doğru eğilerek elini uzattı. Tüm parmaklarını kapamış, yalnızca serçeparmağını açıkta bırakmıştı. "Girelim mi iddiasına? Götürecek."

Bir eline bir de ona baktım. "Sen acıktım dersen tabii götürür."

"Ağzımı bile açmayacağım."

"Beni sürekli azarlıyor, birbirimizden hoşlandığımız söylenemez." Serçeparmağımı parmağına doladım. "Bence direkt evime bırakacak. Bıraksın da zaten, ben evimde yerim. Beni gece vakti orada yalnız bırakmamanız bile gayet büyük bir şey. Fazlasına hiç gerek yok."

Sanki kendisi de buna odaklıymış gibi sabırsızlıkla gitmeyi düşünerek, "Boşuna nefes tüketme, sen yiyeceğimiz şeyleri düşünmeye odaklan," dedi. Parmaklarımızı ayırdığında düşünmeye başladı. "Acaba senden ne istesem?"

Dudak büktüm. "Kazanacağına fazla eminsin."

"Kazanacağım çünkü," dedi gözleri gülerek. "Tek bilmediğim şey ne isteyeceğim."

"Tatlı sever misin?" Tepkisini ölçmek adına gözlerimi kısmış, ona bakıyordum. "Pasta falan?"

CamScanner ile tarandı

Kafasını salladı. "Pasta severim, evet."

"En çok neyli seversin mesela?"

Söyleyip söylememekte kararsız kaldı. "Ben biraz midesizim ya," dedi. "Sevdiğim türden pasta bulmak zor oluyor o yüzden. Hangisini öğrenmek istiyorsun? Pastacıların duymak istediği klasik seçenekleri mi yoksa benim sevdiğimi mi?"

Güldüm bu haline. "Senin sevdiğini söyle."

Sinsice gözleri kısıldı. "Bana iddia sonucunda pasta teklif edeceksen istediğim gibi bir pasta bulamazsın, haberin olsun. Sen daha anlatırken pastacılar sana bıkkın bakışlar atar." Sesi kısıldığında gözlerini kaçırdı. "Dalga geçiyorsun sanarlar ve pastaneden kovulabilirsin."

Yok artık, ona böyle mi yapmışlardı?

"Nasıl bir pasta istedin ki?"

Yüzünü buruşturdu. "Sanırım onlara biraz karışık geldi." O anıları kafasından kovup bu ana döndü. Anlatmaktan vazgeçmiş gibi geçiştirdi. "Ben çilekli seviyorum, düz çilek."

"Söylesene Yusuf, sen boş ver diğerlerini. Sevdiğin şekliyle anlat."

"Pekâlâ..." Oturduğu yerde dikleşip başına kadar çektiği pikeyi omuzlarına indirdi ve anlatmaya başladı. Aynı zamanda pastayı kendi gözünün önünde hayal ediyordu. Böyle hevesli olması içten içe şaşırmama neden oldu. "Hem beyaz çikolatayı, hem de normalini sevdiğim için pastanın içinin beyaz, dışının normaliyle yapılmasını tercih ediyorum, ikisinin de gönlü olsun sonuçta." Kendi kendine güldü. "Çilekle, çikolata topları oluyor ya, hani içi fıstıklı..." Anladığımı belirterek kafamı salladığımda devam etti. "Onların birleşimine bayılıyorum. Aslında olay burada da dolanmıyor, gayet normaliz. Ben her katı farklı isteyince işler değişiyor," diyerek yakındı.

"Her katı farklı mı?"

Kafasını salladı, küçük çocukların isteklerinin saçma olduğunu söyleyince yüzlerinin düşmesi gibi bakmıştı. Sonrasında hayalin-

CamScanner ile tarandı

deki pastayı anlatmaya devam etti. "Bir katına çilek ve o topçuklardan istiyorum, o kat normal çikolatalı olmalı. Üstündeki katta ise beyaz çikolata ve kiviler olmalı." Dudaklarını yaladı. "Çok enfes durmuyor mu? Bir üstündeki katta ise normal çikolata ve muz. Pastanın dışı minik çikolata parçacıklarıyla kaplı, üstünde bütün çilekler ve fıstıklar..." Parıldayan gözlerini bana çevirdiğinde onu pürdikkat dinlediğimi görmesi gülümsemesine neden oldu. Fakat sonrasında geçiştirircesine elini salladı. "Yani boş ver en iyisi, benim isteğim biraz fazla karışık. Bunu pastacıya anlatana kadar imanım gevriyor. Ben de *düz çilekli*, deyip geçiyorum artık. Sen de çilekli olduğunu bilsen yeterli."

Dediklerini çoktan teker teker aklımda hayal etmiş, görselini bile çıkarmıştım. Aslında dediği pasta basitti, sadece birazcık karışıktı. Sanıyorum ki gittiği pastacıların davranışları iyi olmamış ki kendi için kötü bir deneyim yaşamıştı. Sonrasında çekindiğinden anlatmak istememiş olabilir veya yine aynı tepkiyi alacağından çekindiği için anlatamamış da olabilirdi. İnsanız sonuçta, heveslerimiz kırılabiliyor. Muhtemelen şimdi böyle akıcı bir şekilde anlatmasının sebebi gerici bir ortam olmadığından kaynaklıydı. Bunu biliyordum çünkü benim müşterilerimin de istekleri karışık olduğu zaman bazen anlatamıyorlar, geriliyorlar ve çoğu zaman nasıl tepki vereceğim diye gözlerimin içine bakıyorlar.

Karışık istekleri anlatmak her zaman daha gerici olmuştur, anlıyorum seni, Yusuf. Aynı istediğin pastayı eksiksiz anladığım gibi.

"Bu, senin deyiminle *karışık* olan pastanın yapımı nereden aklına geldi? Sevdiğin her şeyi toplamak istedin sanıyorum ki."

"Yani evet, sayılır. Sevdiğim şeyleri bir araya toplamak istedim." Benim gibi bağdaş kurarak oturdu. Dudakları burukça kıvrıldığında onu ilk kez böyle gördüm, gözlerinde ufak ufak çekingen parıltılar dolandı. "Anlatırken sıkılmadın mı hiç? Biraz saçmalamış olabilirim."

Kafamı iki yana salladım. "Hayır. Aksine çok güzel anlattın

CamScanner ile tarandı

bence, neden sıkılayım ki?" Derin bir nefes verdiğimde çekinerek baktım. "Seni dinlerken sıkıldıklarını mı söylerler?"

Dudaklarındaki gülüş bu sefer sahteydi, kırgınlığını görebiliyordum. "Ben konuşmayı seven biriyim. Abim çok konuşan insanlardan nefret eder mesela. Beni nasıl hâlâ yanında tutuyor, bilmiyorum. Yasemin desen..." Sessizce düşünmesine izin verdim. Bir süre sonra içi içine sığmıyormuş gibi derin bir nefes verdi. "Genelde beni pek dinlemez, başından kovar. Hak veriyorum aslında, car car konuşup başının etini yiyorum. Onun suçu yok yani."

"Yasemin, sevdiğin kız mı?"

Kafasını salladı. "Evet, benim çiçeğim."

Gülümsedim. O kadar derin ve güzel *çiçeğim*, demişti ki aşkını ben bile hissetmiştim. Sanırım ben de böyle sevilmek isterdim. *Çiçeğim çok güzel bir hitap.*

"Çiçeğinin seni dinlemediğine emin misin peki? Car car konuşup başının etinin yenilmesine izin veriyorsa o da boş değildir bence. Çünkü kadınlar katlanamadıkları erkeklerin ne yanında durur ne de yanlarında durmasına izin verir."

Kırgın gözlerinden minik bir parıltı geçti. "Öyle mi dersin? Çiçeğim beni seviyor mudur?"

Çocuksu heyecanı içimin kıpır kıpır olmasına neden oldu. "Onu hiç görmedim, tanımıyorum. Net bir şey söylemem doğru olmaz ama sandığın kadar olumsuz değil bence."

"Onun da beni sevdiğini biliyordum işte," dedi, turnayı gözünden vurmuş gibi sevinçle. Duygularının böylesine hızlı değiştiğini görmek şaşırmama neden olsa da Yasemin'ine olan aşkı, kırgınlığının üstüne geçmiş gibiydi. "Sen ne istersin iddia için? Formaliteden de olsa sormak gerek sonuçta." Kazanamayacağıma adı gibi emindi.

"Yani... Bilmem ki." Düşünmeye başladım. Hiç tanımadığın birinden ne istenir ki? Aklıma gelen tek bir şey vardı, daha doğrusu merak ettiğim. "Beni Yasemin'le tanıştırmanı istesem?"

CamScanner ile tarandı

"Yaseminle mi?"

Böyle bir şey söylememi elbette ki beklemiyordu. Ben de çekinerek sormuştum zaten. Kafamı salladım. "Böylesine sevdiğin kadını merak etmedim değil."

O nasıl bir kadın da çiçeğim diye seviliyor?

Yusuf'tan maddi bir şey isteyemezdim, aklıma gelen tek şey buydu.

"Tanıştırırım elbette," dedi. "Bunun için seni eve bıraktığımızdan sonra da iletişimimizi kesmememiz lazım."

"Sorun yok." Kafamı yana eğerek gülümsedim. "Zaten sen kazanırsan pasta için yine iletişimde olmamız gerekecek. Her türlü konuşacağız."

"Haklısın," diyerek kafasını salladı. "Numaranı şimdiden alayım ben, rahatsız olmazsın, değil mi?" Elini cebine atsa da gözleri benden onay almak için nabzımı ölçüyordu.

"Alabilirsin, rahatsız olmam," dedim.

Yusuf'u sevmiştim, iyi de anlaşıyorduk. Arkadaş olmamızda sıkıntı görmüyordum.

"İsmin ne bu arada? Arada kaynadı, soramadım."

"Narin ismim."

Numaramı söylediğimde beklemeden yazdı. "Seni *Narincik* diye kaydediyorum," dedi. Ekrana gülerek bakıyordu.

"*Narincik* mi?"

"Hı hı, minnacık bir şey olduğundan bu eki ekledim. Bence gayet yaratıcı."

"Telefonumun şarjı bitti. Eğer açık olsaydı ben de seni *Yusufçuk* diye kaydederdim," diyerek kıkırdadım. "Sen beni çaldır, numaranı telefonum açıldığında kaydederim."

Sırttı. "Yusufçuk, ha? Bunu beğendim."

Duvarın ardındaki hareketlenmeyi hissettiğimizde bakışlarımız boş duvarda dolandı.

"Uyandı," dedi Yusuf. "Zaten hep erkenci olmuştur," diye de homurdanmayı ihmal etmedi.

CamScanner ile tarandı

İçimde minik bir yer ansızın meraka kapıldı. "Hep erkenci midir?" diye sordum istemsizce.

"Evet. Onun yüzünden ben de erken kalkmak zorunda kalıyorum," diyerek isyan etti. "Bazen kargalar uyanmadan uyanıyor. Yemin ederim, bir keresinde her sabah ötmeye hazırlanan horozu gidip ben uyandırmıştım." Bundan şikâyetçi olsa da hazla güldü. "İntikamımı aldım ondan, tek iyi yanı buydu. Hep o mu bizi kaldıracak?"

Bunu öyle komik söylemişti ki sesli güldüm. "Sen ciddi misin? Niye o kadar erken kalkıyor ki? İşi yüzünden mi?"

"Yani... Sayılır ama işi için o kadar erken kalkmasına gerek yok. Çoğu zaman spor için kalkıyor." Nefes verdi. "Zaten geceleri uyuyamıyorsun, ne diye sabahın köründe kalkarsın ki?"

Geceleri uyuyamıyor muydu? Yusuf'un bu duruma içi rahat etmediği belliydi, abisi için üzülüyordu. Sormak istesem de değinmedim, özel bir konu olabilirdi.

Merakımı es geçsem de bu durum aklımın bir köşesinde kalmıştı. Pikeyi iyice kendime sararken, "Mümkün değil sabahın köründe spor için kalkamam," diye mırıldandım.

"Al benden de o kadar. Bir keresinde denemiştim ben gerçi."

Kısa bir sessizlik olduğunda, "Ne oldu peki?" diye sordum. O anı hatırlayınca yüzü buruşmuştu.

"O, kenarda ağırlık kaldırırken, ben de diğer yanda kıvrılıp uyuyakalmıştım."

Hayali bile komikti. "Sen spor yapmıyor musun?" Bunu sormamın nedeni onun vücudunun da abisi gibi şekilli ve yapılı olmasından kaynaklıydı. Yapmaması mümkün değildi.

"Yapıyorum tabii ama sabahın köründe değil. Ben sabahçı bir insan değilim."

"Anlıyorum. Herkesin düzeni farklı sonuçta."

Korhan ise çoktan odadan çıkmıştı. Çok geçmedi, adım seslerini duyduk. Kapımın önünde kısa bir an duraksadığında Yusuf'la göz göze gelmiştik.

CamScanner ile tarandı

Kapımda bekledi. Uyuyup uyumadığımı merak mı ediyordu? Sonrasında durmayı bırakarak ilerledi. Merdivenlerin gıcırtısından yukarı çıktığı belli oluyordu.

"Kesin yanıma geliyor," diye mırıldandı Yusuf. "Hazırlanmamı söyleyecektir."

"Seni her sabah o mu uyandırıyor?" diye sorma gafletinde bulundum. *Gafletinde*, diyorum çünkü yüzünün aldığı şekil bu dediğimi hayal etmiş gibi buruştu.

"Allah muhafaza."

"Niye böyle bir tepki verdin ki?"

Gözleri büyüdü. "En son beni uyandırmak için yüzüme su boşaltmıştı!" diye yakındı.

Bu sefer gözleri büyüyen bendim. "Bu kadar cani mi gerçekten?"

"Cani demeyelim de... Biraz dengesiz." Merdivenlerden inişini duyduk, öncekine nazaran daha hızlıydı. "Beni bulamadı," diyerek sırıttı.

"Yine hangi deliğe girdin, Yusuf?"

Homurdanması üzerine gülmemek için elimle dudaklarımı kapadım. Bunu dediği an Yusuf bana doğru eğilerek, "Arasın dursun, hep ben mi onun peşinde koşacağım?" diye fısıldadı.

Onun gibi ben de, "Kızmasın sonra sana?" diye fısıldadım.

"Alışkınım ben," dedi, *o iş bende*, dercesine.

Hiç beklemediğimiz bir anda, koca sessizliğin içinde çalmaya başlayan telefonla yerimden sıçradım. Yakalanmış olduğundan dolayı yüzü buruştu Yusuf'un. Gözleri sımsıkı kapalı dururken, "Biz bunu nasıl unuttuk?" diye mırıldandı. Sesi kapatmasının hiçbir önemi yoktu artık çünkü kapı bir anda pat diye açılmıştı.

Bu kadar sert açmasını beklemediğim için irkilerek kapıya baktım. Kavislenen kaşlarıyla birlikte sorgulayıcı bakan yeşilleri yine ziyadesiyle harlıydı. Yeni uyandığı belli olan dağınık saçlarıyla birlikte kapı eşiğinde dikiliyordu. Gördüğü görüntüye anlam vermek istercesine bakışları bir bana bir de Yusuf'a gidiyordu. Üstümüz-

CamScanner ile tarandı

deki pikede ve ortamda gezdirdi bakışlarını. Aklından ne geçtiğini bilmesem de ilk andaki ifadesi buğulanarak yumuşamıştı.

"Senin ne işin var lan burada?" diye sordu *kendince* sakin bir şekilde. *Kendince*, diyorum çünkü onun sakini normal bir insanın hafif öfkeli haline tekabül ediyordu, onunla kaldığım zaman zarfında buna kanaat getirmiştim.

"Isınıyoruz, abi," dedi Yusuf, sobayı göstererek. Eliyle yanına vurdu. "Sen de gel, yer var."

"Isınacak başka yer mi yoktu? Niye kızı rahatsız ediyorsun?"

Gözleri bana değmiyordu bile. "Ben istedim gelmesini, diğer odalar çok soğuktu."

Konuşmamla birlikte bana baktı. Kaşları daha da çatıldı. "Odasına mı çıktın?" Sesindeki hayrete daha çok hayret ettim.

Bu sefer kaşları çatılan bendim. Tam cevap vereceğim sırada Yusuf girdi araya. "He ya, geldi, kıçımın donduğunu görmüş olacak ki kıyamadı," dedi. Yüzü bana dönük olduğu için Korhan onu görmüyordu. Görseydi şayet gözlerini bu kadar kendinden emin deviremezdi.

İnsan yeni uyandığında zaten huysuz olurdu, Yusuf da üstüne gidiyordu. Uyarırcasına ona baktım. "Yapma, Yusuf. Kızıyor," diye sadece onun duyacağı şekilde mırıldandım. *İkimiz de onun öfkelenmesini istemeyiz.*

"Salonda gördüm onu," dedim açıklığa kavuşturarak. "Karşılaştık."

Gerilen yüzü yavaşça normale döndü. Daha fazla uzatmak istememiş olacak ki bana baktı. "Hazırlanın, az sonra çıkarız."

Yusuf'la göz göze geldik.

Nereye gideceğiz?

Arkasını dönüp gidecekti ki ikimizin bakışmasını gördüğünde hareketleri yavaşladı ve yine bizim olduğumuz tarafa döndü. Fakat söyleyeceği şeyi yutarak kafasını iki yana salladı ve arkasını dönüp odasına gitti. Giderken laf atmayı da unutmamıştı.

CamScanner ile tarandı

"Beş dakika içinde arabada olamazsan seni almadan giderim, Yusuf, yürüyerek gelirsin."

Bu adam odada olmasa bile ağırlığını koyabiliyordu. Yusuf'un atılarak önümden kalkmasını şokla izledim. "Yavaş," diyerek uyarsam da pikesini kucağına alıp, koşarak merdivenleri çıkmaya başladı. "Yapar vallahi," demeyi de ihmal etmemişti. "Saatlerce yürüyemem!"

Saniyeler içinde odada tek kaldım. Hayretler içinde Korhan'ın arkasından bakakalmıştım. Görünüşünü, mizacını geçtim, etrafına bile korku yayıyordu. Gerçekten arabada olmazsa onu burada bırakacağı gerçeği tüylerimi diken diken ederken hızla montumu geçirdim üstüme. Gece yağmurdan ıslanan giysilerim kuruduğundan onları da giydim.

Çoktan kapının önünde hazır bir şekilde beklemeye başlamıştım. Tam üç dakika içinde odadan çıkan Korhan'dı. Üstünü değiştirip daha sıkı giyinmişti. Yine siyahlar içindeydi. Bana doğru gelirken bakışlarımız kesişti. Yakınımda durup paltosunu giymeye başladı. Aynı zamanda da beni inceliyordu. "Hızlısın bakıyorum, bu kadar çok mu eve gitmek istiyorsun?" diye sordu.

"Tabii istiyorum," desem de gözlerimi kaçırmama engel olamadım. "Beş dakika verdin ya, ondan," diye mırıldandım, yeniden gözlerine döndüğümde. Kapıda dikilmemin nedeni buydu.

Yakasını düzeltirken hareketleri yavaşladı. Bakışlarının daha da derinleşmesi iyi bir şey miydi bilmiyorum.

"Seni bırakacağımdan mı korktun?" diye sordu ansızın. Şaşırdığını ses tonundan seziyordum. Böyle bir yanıt vermemi asla beklemiyor olsa gerek, afallamıştı. Halbuki neden afallıyordu ki? Bunu kendi söylemiş, *bırakırım*, demişti.

Gözümün önüne gelen perçemi kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Yusuf gerçekten bırakacağını söyledi."

"O senin için geçerli değildi," dedi birden. "Yusuf içindi."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Olsun," dedim. *Burada kalmak istemiyorum.*

CamScanner ile tarandı

Gözlerindeki ifadeyi o kadar hızlı sakladı ki sadece bir an gözlerime bakamadığını düşündüm. Fakat elbette öyle olmamıştır. *Neden gözlerine bakamasın ki Narin?* Bakışlarını başka yere çevirdiğinde böyle bir düşünce canlanmıştı zihnimde. Ufacık da olsa pişmanlık görür gibi oldum. Veya tamamen uykuluydum ve yanlış gördüm. İkinci seçenek daha olasıydı.

Bana doğru gelerek arkamdaki kapıyı açtı. "Gel hadi," dedi dışarı çıkarak. Sesinin böyle yumuşak çıkmasını beklemediğim için kafamı kaldırıp şaşkınca ona bakmıştım. Fakat onun arkası dönüktü, beni neyse ki göremedi.

Arkasında beklerken içine çektiği derin nefesi duydum. Aynısını ben de yapıp yağmurun kaldırdığı toprak kokusunu içime çektim. Gözlerimi etrafta gezdirdiğimde şaşırmamam elde değildi. Burada başka hiçbir ev yoktu. Ağaçların etrafını çevrelediği alanın ortasındaki boşluktaydık. Ağaçlar fazla sık değildi, ormanda değil de dağın tepesinde olduğunu hissediyordu insan. Nitekim haklı bir düşünceydi çünkü tepemizdeki gökyüzü o kadar yakınımızdaydı ki bulutlar bazı ağaçların üstünde dolanıyordu.

Gök gürültüsünün neden bu kadar yakından geldiğini anlamışım.

O kadar yağmur yağmıştı ki toprağın ıslaklığını buradan bile görebiliyordum. Uzun ağaçların arasından geçen yola baktım, umarım araba bu engebeli yollardan geçerken çamura saplanmazdı.

Arkasına bakmadan, girişteki merdivenlerden inerek arabaya girdi. Ev ve araba arasında birazcık mesafe vardı. Onun gibi merdivenlerden indim. Önüme baktığımda yolun çamurlandığını görmem kaçınılmazdı. Eğer dümdüz yola basarsam çamurdan dolayı ayaklarım ıslanırdı. Ben de aklıma gelen ilk şeyi yaptım ve onun ayak izlerini takip ettim.

Çamurda bıraktığı ayak izleri oldukça büyüktü, ayağının kaç numara olduğunu bilmesem de basacak kadar alanım olması yeterliydi ve onun izleri bunun için gayet idealdi.

Dikkatlice izlerin tam ortasına bastım. Bunun işe yaradığını gördüm, çamur ayakkabımın kenarlarına dahi değmiyordu. Zafer gülümsemesiyle birlikte yavaş yavaş, bıraktığı izleri takip ederek aynı yoldan ilerlemeye başladım. Biraz yavaştım çünkü onun bir adımı benimkine nazaran biraz daha büyüktü. Dengemi kaybetmemem adına dikkatli olmam gerekiyordu. Onun ayağındaki ayakkabı böyle zeminlere karşı daha dayanıklı olduğu için rahat rahat yürümüştü.

Gözümü izlerden ayırmadan nihayet arabaya yaklaştığımda kafamı yukarı kaldırdım. Beni izleyen kor yeşillerle karşılaşmayı elbette beklemiyordum. Kalçasını arabaya yaslamış, çıtını çıkarmadan beni izliyordu. Benim şaşırdığım bu da değildi aslında.

Ne kaşları çatıktı ne de bakışları gergin. Huzurlu bakıyordu. Kafamı kaldırıp, ona bakmadan saniyeler öncesindeki bakışı tam olarak buydu. Dudaklarındaki hafif tebessümden sanırım haberi yoktu. Göz göze geldiğimiz an vücudunu dikleştirmiş, kaşlarını -onun için- normal hale getirerek kavislendirmişti.

Beni beklediği için rahatsız hissederek, "Geldim," dedim. Verdiği derin nefesi duydum.

Arka kapıyı açarak, "Geç," dedi. Yüzünün aksine sesi kızgın veya gergin değildi, sakindi.

Arabaya bindiğimde o da şoför koltuğuna bindi. Arabayı çalıştırdığı an gözlerim büyüdü. "Yusuf gelmedi," dedim aceleyle.

Arabayı hareketlendirip yola doğru döndürmeye başladı. "Beş dakika çoktan doldu."

"Gelir şimdi," derken, oturduğum yerde dikleşip onun koltuğuna yaklaştığımın bile farkında değildim. Elimi refleksle omzuna koydum. "Biraz beklemelisin."

Dikiz aynasından bana bakışını gördüm. Önce omzumdaki eline baktı, ardından yüzüme. "Bekledim yeterince," dedi. Yüzünde hiçbir dalga ifadesi olmaması beni korkutuyordu. Kaçık adam, gerçekten de bırakıp gidecekti!

CamScanner ile tarandı

Yola doğru döndü ki evin girişinden, "Yettim!" diye bir ses geldi. Yusuf'un koşarak arabaya gelmesi üzerine, arabanın durmadan yola girmesi kalbimin hızlanması için yeterliydi.

"Dursana! Geldi işte!"

Ani frenle birlikte öne doğru kaydım. Saniyeler sonra ön kapının açılıp Yusuf'un binmesi bir oldu. Nefes nefeseydi.

Korhan'ın vücudunu Yusuf'a çevirmesi, yüzünün aldığı şekle kadar çok korkunçtu. Arka koltuğa sinerek ikisini izlemeye başladım.

Eliyle üstünkörü beni işaret etti. "Şu kız lafımı ciddiye alıp, kapının önünde beklerken sen ne halt yiyordun da geç kaldın?" diye yükseldi.

Yusuf'un bakışları kısa bir an bana kaysa da yine abisine döndü. Neden bu kadar yükseldiğini anlamıyor gibi bakması Korhan'ın sinirinin başka bir şeyden kaynaklı olduğunu hissetmeme neden oluyordu.

"Geldim, abi, kusura bakma."

Fazla uzatmadan, önüne dönüp arabayı çalıştırdığında rahat bir nefes verdim. Bu adamın sağı solu belli olmuyordu.

Gözünü yoldan ayırmadan, "Kapıyı iyi kapadın mı?" diye sordu.

"Kapadım, abi," dedi Yusuf. "Pencereleri de kontrol ettim, sobayı falan halledip çıktım."

Bunların hepsini beş dakikada yapmasını elbette bekleyemezdi. *Neden bu kadar katı bu adam?* Beş dakikadan daha uzun dursa ne olurdu? Sınırlarının yumuşamasına asla izin vermiyordu.

Dikiz aynasında bana bakan yeşil irislerle göz göze gelene dek kaşlarım çatık, ona odaklandığımın farkında değildim. Anında tüm öfkem sönerken, bakışlarımı kaçırarak başka yere baktım. Yakalanmak tüylerimi diken diken yapmıştı.

Bir daha böyle bir şey yaşamamak adına ortada durmak yerine onun koltuğunun arkasına geçerek âdeta köşeye saklandım. Fakat bu da pek işe yaramadı, camın ardından yolu izlerken sık

CamScanner ile tarandı

sık bakışlarının yan aynadan bana kaydığını ona bakmasam da hissediyordum.

Kaçamak bakışlar atan yalnızca ben değilim.

Yusuf'un sesiyle bakışlarım ona döndü.

"Nereye gidiyoruz? Dönüş yolu burası değil."

"Biliyorum, Yusuf," diyerek tersledi onu. İkili yoldan sağa girdiğimizde bunu dediğine göre asıl gitmemiz gereken yol soldakiydi. İstifini bozmadan ilerlemeye devam etti. "Yemek yiyeceğiz."

Şaşkınlıkla Korhan'a bakarken, Yusuf'un çaktırmadan bana dönen imalı bakışlarını hissettim.

"Eve gidelim," dedim, yemek istemediğimi belirterek. Fazlasıyla aç olsam da Yasemin'le tanışma isteğim daha ağır basıyordu. Ayrıca kimseye yük olmak da istemiyordum, ben evimde yerdim.

"Gideceğiz," dedi sakince. "Açız, önce kahvaltı yapacağız."

Tek eliyle direksiyonu çevirerek, kavşaktan dönerken itirazlarımı kabul etmeyecek kadar kendinden emin gidiyordu.

Omuzlarım düştü. "Evde de yerdik," diye mırıldandım.

"Eve gidene kadar aç kalmanın ne gereği var? Yiyeceğiz işte."

Diğer virajı da dönerken Yusuf'un arkasına doğru kaydım. Bu virajlar epey bir keskindi. Yan aynadan Yusuf'la göz göze geldik. Dudakları *ben dedim*, der gibi sessizce oynadı.

Ağzımı bile açmadım. Yenilgiyle baktım. Kazanmıştı.

Kahvaltıya gidiyorduk.

CamScanner ile tarandı

Nihayet arabayı park edip inmiştik.

Garip garip, dönemeçli yollardan geçmiştik. İyice karıştığı için bulanmaya başlayan midemi göz ardı ederek ortama odaklanmaya çalıştım.

Etrafta ışıldayan kuş sesleri, oldukça yakından gelen su sesi ve çalan şarkının melodisi... Burası daha da ormanlık, ağaçlarla dolu bir yerdi. Karşımızda iki katlı, eski olduğu belli ahşap bir bina vardı. Binanın sol tarafı dağa yaslıyken sağ tarafı tamamen ağaçlarla kaplıydı. Ağaçlar örttüğü için binanın ardı gözükmüyordu. Bu durum yalnızca girişini görmemize neden oluyordu. Su sesi arkasından geliyor olmalıydı.

Sık ağaçlar güneşi örtmek istese de kuşlar oluşan kasvetli havayı başarıyla dağıtıyordu. Burası anayoldan sapılarak gidilen bir yerdi. Bu durum, yalnızca onu bilenlere özel bir yermiş gibi hissettirmişti. Çünkü yolda giderken, görüp de girebileceğiniz bir yer değildi. Bu binaya ulaşan yolu bilmeli, sonuna kadar ilerleyip varmalıydınız.

Yolun sonunda bizi karşılayan çiçekli çitler olmuştu. Arabayı çitlerin sardığı park yerine bırakıp bahçeye girdik. Çok büyük bir yer değildi. Süslü de değildi. Sadeydi ve bu fazlasıyla huzurlu his-

CamScanner ile tarandı

settiriyordu. Yaklaştıkça su sesinin arttığını duyabiliyordum. Buna rağmen suyu henüz görebilmiş değildim.

İçeri geçmeden önce Yusuf'tan şarj aleti istedim. Yolun yarısından arabaya geri dönerken, Korhan ise eliyle binayı işaret edip, "Gel, biz geçelim," dedi.

Yüzüne bakarak, hafifçe kafamı sallayıp onu takip etmeye başladım. Yaklaştıkça şarkı daha da anlaşılır hale geliyordu. Merdivenleri çıkıp içeri girdiğimiz anda başka bir şarkı çalmaya başladı. Ses fazla açık olmasa da altta güzel bir tını bırakıyordu.

İçeri girer girmez gözlerimi dolaştırdığımda ilk gördüğüm şey camların da ardında görünen dereydi. Bununla da bitmiyor, gürül gürül akan suyu duyuyordum. İçimde beliren minik heyecanı bir kenara bırakarak etrafa bakmaya başladım.

"Bir de bakmışsın ki ben gelmişim.
Böyle dilim susar da elim dokunmaz olursa eğer..."

Sağda ve solda masalar vardı. İleride, tam önümüzde ise kasanın olduğu camlı kısmın hemen ardında, yanına koyduğu tepsideki tabakların son düzenlemesini yapan yaşlı bir amca vardı. Gözlerim hemen arkasındaki duvara kaydı. Duvarın bir kısmı dikdörtgen şekilde açıktı. Arkada mutfak olsa gerek ocağın başında yemek hazırlayan teyzeyi görüyordum. Sanıyorum ki bu kişi de eşiydi. Yemekleri orada hazırlıyor, direkt adama uzatıyor ve adam da tepsiye diziyordu.

"O mağrur gözlerinden öperim, sarılırım,
İki gözümün çiçeği,
Gözünü seveyim, iyi bak kendine..."

Amcanın huzurlu yüz ifadesini görebiliyordum. Ocağın başındaki teyzenin yüzündeki tatlı telaşın aksine o pek bir huzurluydu. Şarkıyı kendince mırıldanıyor, diğer tabakları da tepsiye ekliyordu.

Bu kat boştu. Kasanın hemen solundaki merdivenlere bakacak olursam üst kat açıktı. Tepsiyi hazırladığına göre oraya çıkacaktı.

CamScanner ile tarandı

İçeriye girdiğim anda hissettiğim huzur öyle tesirliydi ki yavaşça derin bir nefes verdim. Korhan'ın da benden ayrı kalır yanı yok gibiydi. Benim gibi karşısına bakarken adımları hızlı değildi.

"Selamünaleyküm," dediğinde bakışlarımı şaşkınca Korhan'a çevirmiş bulundum. Şaşırmamın nedeni sesindeki mutlu tınıydı. Görünüşüne bir o kadar zıt duran veya onu hiç tebessüm ederken görmediğim için bana garip gelen bakışını gördüm. Yeşilleri hafifçe kısılmıştı, dudaklarında samimi bir tebessümle bakıyordu.

"Oo! Aleyküm selam." Korhan'ın selamını alan amcanın onu gördüğünde gözlerinde oluşan parıltıya bakacak oldum, bu ikinci bir şaşkınlığı kucaklamama neden oldu. "Korhan'ım gelmiş!" diyerek şakıyan teyzenin işini gücünü bırakıp amcayla beraber bize doğru gelmeleri donakalmama neden oldu.

Onun gibi katı birinin bu kadar çok sevildiğini gören bünyem kısa bir şoka girdi sanırım. Bir onlara bir de Korhan'a baktım. Kaşlarım hafifçe çatıldı. *Bu adam yalnızca bize katı olabilir mi?*

Teyze önlüğünü çıkardı ve kollarını uzatarak sımsıkı ona sarıldı. Elleri bir yandan Korhan'ın sırtını ovarken o ise aralarındaki boy farkını azaltmak için eğilmişti. Anne edasıyla sarmalandığında onun da yüzünde huzurlu bir ifade oluşmuştu.

"Hoş geldin, oğlum. Ne kadar özlettin kendini. Bizi unuttuğunu sanmıştım." Sesindeki kırgın tonu bastırarak kaşlarını çattı. Sıkı sıkı sarılmasını bitirip geri çekildiğinde, "Eşek sıpası seni, neden gelmiyorsun buralara?" diye azarlamaya başladı.

Koskoca kadından azar işitiyordu.

"Rahat bırak çocuğu, hanım. Kaçıracaksın ha şimdi. Zor geliyor zaten." Amca da ikaz etse de son cümlesini iğneleyici şekilde kurması üzerine gülüşümü saklamak adına altdudağımı dişledim.

"Mıhlamanı yemeye geldik, Yıldız Sultan," dedi sakince. "Özlemişim burayı."

"Özlersin tabii. Eskiden daha sık uğrardın, şimdi yüzünü gören cennetlik." Hemen ardından gözleri hafifçe kısıldı, ellerini

CamScanner ile tarandı

uzatıp Korhan'ın yanaklarına koydu. "Sen kilo mu verdin? Solmuşsun, yavrum."

Yüzüne baktım, bir de kalıplı vücuduna. Kaşlarımı hafifçe havalandı. *Bu solmuş hali mi?*

Sessizce kenarda beklerken tüm odağın Korhan'da oluşu hoşuma gidiyordu. Fakat bu uzun sürmedi. Önce Yıldız teyzenin bakışları bana kaydı, o bana bakınca eşi de bakmaya başladı. İkisinin de yüzünde oluşan şaşkın ifade gerilmeme neden oluyordu. Yıldız teyze gözleri büyüyerek Korhan'a döndüğünde ifadesini daha da yumuşatmaya çalışsa da soru işaretleri dolu bakışlarını görebiliyordum. Yüzüme kaçamak bakışlar attı, nedenini asla anlayamadım. Bir şeyi çözmeye çalışıyordu ama ne?

"Hanım kızımız da kim?" diye sordu amca. Teyzenin gözleri beni boylu boyunca süzdüğünde böyle incelenmekten hoşlanmadığım ve bu hissimi dışarıya göstermek istemediğim için hafifçe kıpırdanarak tebessüm ettim. Nihayet incelemesi bittiğinde nasıl bir kanıya vardığını bilmesem de dudaklarının kıvrılışı içten içe kocaman bir oh çekmeme neden olmuştu. İki saniyede sınava tabii tutulmuş da geçmiş gibi hissetmiştim.

"Arkadaşım," dedi sadece. Ben biraz geride duruyor olmalıydım ki beni öne çekmek yerine kendi bir adım geriye gelerek tam yanımda durdu. "O da bize eşlik edecek."

"Arkadaşın mı?" Yıldız teyzenin şaşkınlığı sesine yansırken amcanın da bakışları ondan farksızdı. İkisinin de gözleri kesiştiğinde sessiz, kısa bir konuşma geçti aralarında. Bakışlarıyla birbirlerine ne dediler, bilmesem de yüzlerindeki imayı yakaladım. Şaşkın ifadeleri sönerken, gülüşleri büyüyerek samimi şekilde bana baktılar.

"Narin ben," diyerek gülümsedim.

Çekindiğimi yansıtmak istemesem de onlar gözlerimdeki ifadeyi görmüş olacak ki Yıldız teyze kocaman gülümseyerek, "Hoş geldin, kızım," dedi. "Pek de güzelmişsin, maşallah."

Gözlerim daha da kısıldı, tebessümüm derinleşirken gözleri-

mi kaçırmamak için efsane bir çaba gösteriyordum. Yanaklarımın yanmaya başladığını hissettim. Sesim içime kaçmadan birkaç saniye önce, "Teşekkür ederim," dedim zar zor.

Bir anda tüm odağın bana dönmesi gerilmeme neden olmuştu. Bilmediğim bir yerde yeni kişilerle tanışıyor, hayatım kısa bir sekteye uğramış gibi hissediyordum.

"Açılın bakayım, Yusuf'unuz geldi! Yıldız'ım, neredesin?"

Arkamızdan şen şakrak içeri giren Yusuf'u duyduğumuzda dönmemize gerek kalmadan yanımızda bitmiş, bir kolunu Yıldız teyzenin omzuna atmıştı. Korhan'ı gördüklerindeki ifadenin aynısı yine gözlerine uğradığında en az onun kadar Yusuf'u da çok sevdiklerini görebiliyordum.

Amca gülerek, "Bizim ikinci deli oğlan da geldi," dedi.

"Oy, Yusuf'um, kuzum benim..." Hasretle kolunu onun gibi omzuna attı, kafasındaki saçları severek öptü. Yusuf'un uysal kuzular gibi eğilip kendini sevdirmesine gülerek baktım, halinden gayet memnundu.

"Sevme şunu ya, alışıyor sonra."

Yusuf'un kafasını kaldırıp, çatık kaşlarla Korhan'a bakması üzerine kıkırdarken aynı bakışı Yıldız teyzenin de atması çok komikti. "Seveceğim tabii," dedi onu savunurcasına.

"Sevecek tabii, karışmasana sen," dedi Yusuf, aynı ses tonuyla. "Git, Hasan amca sevsin seni, Yıldız babaanne benim."

Gözleri kısıldı Korhan'ın. "Sen buranın soğuk suyunu özledin herhalde, ha?" Sesindeki tehditkâr tınıyı hisseden Yusuf, anında Yıldız teyzeye dönerek kaşlarıyla *gör bak*, der gibi onu işaret etti. "Tehdit ediyor beni."

Kaşları çatıldı kadının. İkaz edici bakışlarla Korhan'a dönerken kolunun altındaki Yusuf'u daha da kendine çekmişti. "Ayağımın altına alırım ha, tehdit etme Yusuf'umu."

"Duydun." Nispet yaparcasına, kaşlarını kaldırarak baktı Yusuf.

Korhan gözlerini onlardan çekip, derin bir nefes vererek, "Onu burada bırakmalıydım," diye homurdandı. Hasan amcaya baktı. "Yusuf'u yeni çırağınız olarak size veriyorum. Tepe tepe kullanın."

"Bana sorulmadı!"

Yusuf'un çıkışı üzerine intikam alırcasına ona döndü. "Senlik bir durum yok, takıl orada," dedi önemsiz bir şeymiş gibi.

Küçük çocuklar gibi didişmelerini izlemek zevkliydi. Koca adamların burada çocuksu davranmaları dikkatimi çeken en belirgin şeydi. Ya bu bina sihirliydi ya da içindeki bu iki kişi onlar için çok değerli ve yanlarında savunmasız davranacak kadar sevdikleri kimselerdi.

"Daha fazla ayakta beklemeyin. Siz iki sıpa, kızımı da alıp yukarı çıkın. Ben de size bir güzel kahvaltı hazırlayayım."

Yusuf dişlerinin arasından imayla, "Sıpa demesen mi Yıldızcığım?" dedi. İmalı bakışlarını benden çekip teyzeye bakmıştı. Yakındığında sesi daha da kısıldı. "Bizim de bir karizmamız var, sıpa falan ayıp oluyor."

"Yürü lan önden," diyerek, ensesinden tutup merdivene doğru itti Korhan. "Kendini *kuzum* diye sevdirirken karizman neredeydi?"

Dikleşerek ağır abi moduna büründü bir anda, ceketinin yakalarını düzeltti ve ciddi bir şekilde bana baktı. "Sen bunları dinleme, Narin." Merdivenleri bile kasıntı şekilde çıkarken, Korhan'ın elini kaldırıp, öne doğru eğildiğini yan gözle görmüş olacak ki adımları bir anda hızlanıp, ikişer üçer çıkarak aralarındaki mesafeyi kapatmıştı. "Vura vura mal ettin, gidip darp raporu alacağım sonunda!" diye homurdandı. Dik ve sert duruşunun aniden bozulup eski haline dönmesiyle sesli güldüm.

"Almazsan daha çok döverim seni, Yusuf."

Birbiriyle uğraşmayı gerçekten seviyorlardı.

Diğerleri mutfağa geçerken biz de üst kata çıkmıştık. Bu katı asla böyle hayal etmiyordum. Burası daha çok teras gibiydi. Çatısı

CamScanner ile tarandı

olsa da etrafı tamamen açıktı ve öndeki yoldan tamamen bağımsız, binanın arkasına bakıyordu. Suyun sesinin nereden geldiği şimdi belli olmuştu. Binanın tam arkasında, şu an olduğumuz katın tam önündeki taşların arasından sızarak aşağı akan su, ara ara çoğalarak şelale gibi hissettirirken aşağıdaki derede birikiyordu. Etraftaki ağaçlar ise bu görüntünün etrafını kapatarak yalnızca bu binanın üst katının görebileceği bir manzara sunuyordu.

O kadar muhteşem duruyordu ki... Masalar kenarlara dizilmişti. Dere tam altımızda, taşlar ise önümüzdeydi. Manzara eşliğinde yemek çok hoş olmalıydı. Buranın neden böyle ıssız bir yerde oluşu şimdi daha da anlam kazanmıştı. Manzara için hepsi değerdi ve asıl olay ikinci katta bitiyordu.

Yalnız değildik. Hemen köşedeki masada bir aile daha oturuyordu. Hasan amcanın hazırladığı tepsi muhtemelen onlara gidiyordu.

Burayı ne kadar sevdiğimi görmüş olacaklar ki manzaranın en iyi gözüktüğü yere oturmayı tercih ettiklerinde en dış tarafa, kenara geçerek kafamı dışarı doğru uzattım. Suyun kokusu bir başkaydı, insanın içini ferahlatıyordu.

"Burayı sevmiş gibisin."

Yusuf'un sesiyle bakışlarımı manzaradan çekip hafifçe sola çevirdim. İkisi yan yana karşımda oturuyordu. Tebessüm edip kafamı salladım. "Böyle bir manzarayla karşılaşacağımı asla tahmin etmezdim."

Öne eğilip göz kırptı ve sır verircesine, "Burası saklı kalan cennetlerden yalnızca biri," diye fısıldadı. "Daha neler neler var, bir bilsen..."

"Adı ne buranın?"

"Saklı Kelebek Deresi," dedi Korhan. Bakışlarım ona dönerken kaşlarım havalandı. "Kelebek mi?" Kafasını onaylarcasına sallayarak gözleriyle yan tarafımı gösterdi. "Ağaçların dallarına iyi bak, genelde saklanırlar."

CamScanner ile tarandı

Dediğini yapıp, gözlerimi kısarak baktım. Birkaç kelebeği yakaladığımda gülüşüm büyüdü. "Gördüm. Gerçekten de oradalar." Kelebekler çoğunlukla mavi renkti, dikkatli bakılmadıkça görülmeyecek kadar iyi saklanmalarını beklemiyordum.

"Saklı kelebeklerin deresi mi yoksa saklı derenin kelebekleri mi? Çok şaibeli bir isim bu."

"Aslında değil," diye mırıldandım. "İki durumu birleştirmişler gibi. Hem dere ağaçlarla saklı hem de kelebekler saklanan türlerden. İsmi bulan kişi bu iki duruma değinmiş olmalı, zekice."

Korhan'ın dudakları kıvrıldı. "Bu övgüyü geri çevirmeyeceğim," dedi böbürlenerek.

Benden önce Yusuf göz devirdi. O da benim gibi bu ismi verenin Korhan olduğunu ilk defa öğreniyor gibiydi.

"Kıçından salladın yani?" Bu tepkiyi öyle içten ve samimi bir şekilde vermişti ki kıkırdamama engel olamadım. Korhan'ın bakışları değişerek, uyarıcı bir hal aldığında Yusuf oturuşunu düzeltip boğazını temizledi. "Yani böyle şahane bir isim koymak nereden esti diye sormayacağım, abi. Sorgusuz şekilde kabul ettim. Saklı Kelebekler Deresi... Pek güzel bir isim..." Konuyu dağıtmak adına cebindeki şarj aletini çıkarıp elini uzattı. "Sen telefonunu ver, şarja takayım. Kalkma şimdi."

İtiraz etmeden telefonumu uzattım, kalkıp merdivenlerin hemen yanına gitti. Duvardaki prize takarken gözlerimi ondan çekmedim. Ona güvensem de çekmememin nedeni güvensizliğim değildi. Korhan'ın gözlerini üzerimde hissettiğimden gözlerimi çeviremiyordum. Arabadaki kaçamak bakışların acısını çıkarır gibi gözlerini çekmeyişi üzerine dayanamadım, kafamı çevirip ben de ona baktım.

Bakışlarımız kesiştiği an yeşilleri daha da puslandı. Kaşları kavisli değildi, yüzü de gergin değildi. O an şüphe ettim, ben onu gereğinden fazla yargılıyor olabilir miydim? Bunu dışarıdan göstermesem de benim için biraz fazla korkunç biriydi. *Ama belki*

sandığım gibi değildir. Sadece... Onunla gergin zamanlarındayken tanışmışımdır belki.

Hayatıma verdiğim minik ara, aynı zamanda sorumluluklarımı da geciktirmeme neden olmuştu. Bugün için yapmam gereken pastalar aklıma geldiğinde gerilerek telefona baktım. İrtibata geçip öğlenki siparişleri bugün yetiştiremeyeceğimi, başka bir arkadaşıma yönlendireceğimi söylemeliydim. Bunun için telefonun bir an önce şarj olması gerekiyordu. Neyse ki konuştuğum kişiler anlayışlı insanlara benziyordu. Yine de düzenlerini bozuyormuşum gibi hissettiğimden ve bu yaptığımın sorumsuzluk olduğunu bildiğimden hiç güzel hissetmiyordum.

Suçlulukla derin bir nefes bıraktım. *Sorumsuz insanlardan nefret ederim.*

"Sorun ne?"

Korhan'a döndüm. Kaşlarını çatmış, merakla beni inceliyordu. *Sorun yok*, der gibi kafamı salladım. "Bir şey yok."

İrdelemek istemedi, sessizleşti. Bakışları hâlâ yüzümde geziniyordu.

Yusuf nihayet yanımıza geldi. Onunla beraber çok geçmemiş, masamız kurulmaya başlanmıştı. Ortamıza konulan kahvaltılıklara bakarken Korhan'ın ansızın çatılan kaşlarını ve düşmancıl bakan gözlerini yakaladım. Bakışlarını takip ettiğimde zeytinlere ulaşmayı beklemiyordum. Bunu tasdikler şekilde elinin ucuyla kendi önünden uzaklaştırıp diğer tarafa itti kâseyi.

Sanırım zeytinden pek hazzetmiyor.

Yusuf ise elini uzatıp kâseden aldığı zeytini ağzına attı. Çiğnerken yüzündeki mutluluk görülmeye değerdi. "Ne acıkmışım var ya... Otuz tava mıhlama yiyebilirim şu an." Bana döndü. "Sen sever misin?"

Kafamı aşağı yukarı salladım. "Sadece bir kere yedim, onda da hoşuma gitmişti."

"Nerede yedin?"

CamScanner ile tarandı

"Rize'yi gezerken yemiştim."

Burun kıvırdı. "Tam da yerinde yemişsin. Sıkıntı yok, Yıldız babaanne de Rizeli zaten. Has tarifiyle yapar, ona da bayılırsın."

Bazı kelimelerde şivelerinin kaymalarından anlamalıydım. Bu anı bekliyormuş gibi değişen müzikle beraber Karadeniz müziklerinden biri çıkması üzerine *ben dedim*, der gibi imayla çatıldı kaşları.

Masaya termos geldiğinde çaylarımızı Yusuf koydu. Onlar şekersiz içerken şekerliğe uzanan sadece bendim, iki şeker atarak çayımı karıştırmaya başladım. Hemen ardından ocaktan yeni alınmış yumurta ve mıhlama da geldi.

"Afiyet olsun. Doya doya yiyin, kuzularım. Bittiğinde bana söyle, Yusuf, hemen yenisini koyayım ocağa."

Beklemeden, ekmeğini bandırıp, önündeki mıhlamanın uzattığı kaşarına bakarken hayranlık dolu sesiyle, "Sen bu işi biliyorsun, Yıldız'ım," diye mırıldandı.

Yıldız teyze bu haline gülerek, "Sıcaktır, yavrum, dikkat et," dedi.

"Biter bitmez yanında biteceğim, sen kenara stokla, ha," dedi ekmeği ağzına atarken.

"Sen aç mı bıraktın yavrumu?" diye yalancı bir kızgınlıkla baktı Korhan'a.

Korhan'ın ters bakışları Yusuf'un üzerinde gezerken göz devirdi. "O açgözlü, özellikle konu senin mıhlamansa ağzı durmaz."

Bu cevapla sıcacık gülümseyen Yıldız teyze, masanın benim olan tarafına yaklaşarak elini omzuma koydu. "Sen de başla, kızım. Kuş gibi kalmışsın." Eliyle yine Korhan'ı gösterdi, ses tonu iğneleyiciydi. "Seni de mi aç bıraktı bu deli oğlan?"

Bakışlarım Korhan'a döndüğünde duvarlı bakışlarındaki ne diyeceğini bilemediği ifadeyi seçtim. Ağzım şaşkınlıkla aralanırken, "Hayır," diyebildim. "Ben çok yemem zaten."

Bizi buraya getiren oyken her seferinde suçlanması da cabasıydı.

CamScanner ile tarandı

Oluşan ciddiliği fark etmiş olacak ki, "Dalga geçiyorum, keyfinize bakın," diyerek omzumu sıvazladı ve arkasını dönüp merdivenlere doğru ilerledi.

Oluşan sessizlikte hiç konuşmadan yemeye başladık. Çekingendim açıkçası fakat bunu göstermemeye çalışarak, tabağıma yiyeceklerimden azar azar koyup bir kaşık da mıhlama aldım. Yusuf kendi önündeki tavayı yarınlar yokmuşçasına yerken, bu haline gülmeden edememiştim. Gerçekten de çok seviyor olmalıydı.

Korhan, bakışlarını ona çevirme gereği bile duymadan huyunu biliyormuş gibi, "Nefes al, Yusuf," dedi.

Ağzı dolu dolu, sesli harfleri yuvarlayıp, "Alıyorum zaten," dedi.

"Kıçından mı alıyorsun?"

Elimi dudaklarıma koyup, gülerken, aynı zamanda çayıma uzanıp bir yudum aldım. Fakat bardak geniş olduğu için şekeri yeterli gelmemişti, yüzümü buruşturarak masaya geri koydum.

"Ne oldu?" diye sordu Korhan. Yusuf'a laf atarken bu kadar hızlı bana kaymasını ben de beklemiyordum.

"Biraz acı geldi," diye mırıldanıp şekere uzandım. "Koyduğum şeker yeterli gelmemiş."

Kendi şekersiz çayını yudumlayarak, "Fazla şekerli içiyorsun," dedi kınayıcı şekilde.

"Şekersiz tat alamıyorum, böyle daha güzel," dedim sadece.

"Zararlı değil mi?" dedi kaşlarını çatarak.

Omuz silktim. "Ne zararlı değil ki? Zaten çok çay içmem. İçtiğimde de keyif almam gerekiyor, şekersiz fazla tatsız değil mi?"

Sorgulayıcı bakışlarım üzerine kendi çayına baktı, bir de benimkine. Termosta ayarlayamasak da bana göre demi biraz fazlaydı. "Ben koyu içerim," dedi sanki normali oymuş gibi. "Koyu ve şekersiz."

Dudak büktüm. "Ben de açık içerim. Açık ve şekerli."

Yine zıt olduğumuz bir konu daha. Şaşırmadım açıkçası.

"Ben de orta içerim, orta ve şekersiz." Yusuf'un desteden ansızın çıkan joker misali gülerek ortaya girmesi üzerine ikimiz de ona döndük. Bardağını ortaya doğru kaldırarak dudaklarına götürdü. "Ortak noktanız olmak onur verici," dedi duygulanmış gibi alayla.

"Ortak noktamız değilsin ki," dedim narince. "Öyle olman için bir tane şeker atmalısın."

"Seni mi kıracağım, Narin," diyerek bir tane şeker attı çayına. "Ben eskiden şekerli içerdim zaten," dedi çayını karıştırırken. Yan bir bakış attı abisine. "Yanında dura dura beni de kendisine benzetti, çayımızı da acılaştırdık."

"Erkek adam çayına şeker mi atar?" dedi ters ters ona bakarken.

Bu sefer kaşları çatılan bendim. "Niye atmasın? Erkekliğin bununla ne alakası var ki? Tamamen zevk işi."

"Lolipop da verelim mi eline?" dedi dalga geçerek.

"Saçmalıyorsun," dedim. "İnsanların zevklerine de yön vermeye çalışıyorsun, bu hoş değil."

"Sana *saçmalıyorsun*, diyebilen ilk kadın... Ya Rabbi'm..." Yusuf'un şaşkın mırıldanması üzerine bakışlarımı Korhan'dan çekmiyordum. Böyle kontrolcü insanlardan asla hazzetmezdim, bu normal değildi çünkü. Onlara karışma hakkını nasıl kendinde bulabilirdi ki?

Korhan'ın, Yusuf'a attığı ölümcül bakışlarla ortam sessizleştiğinde yeniden bana döndü. İkimiz de bir anda gerilmiştik.

"Hoş olup olmamasıyla ilgilenmiyorum," dedi umursamaz bir tavırla. Yemeğe devam etmeye başladı.

"Zevkleriyle de ilgilenme o zaman," dediğimde ise dudağına götürdüğü çatalı havadayken yavaşlamıştı. Sınırlarında gezdiğimi tam o an anladım.

Kirpiklerinin ardından sakince bana baktı. "Dilin açıldı bakıyorum." Cevap vermemek için direndiğini hissediyordum. İkaz edercesine sert bir ses tonuyla, "İlgilendiğim şeyler hakkında sana

CamScanner ile tarandı

hesap verecek değilim," dedi. Bu noktanın onun sınırı olduğu düşüncemi desteklercesine düşmancıl bakan yeşilleri yine kor gibi yanmaya başladı. Bu gerilmem için gayet yeterliydi. Yine korkunç bakmaya başlamıştı.

Bakışlarımı ondan çekip, başımı eğerek yemeğimi yemeye devam ettim. Olduğum koltuğa sinme istediğimi baskılamaya çalışırken gözlerimi tabağımdan ayırmamaya yemin etmiş gibi başka hiçbir yere bakmadım.

Onunla niye didişiyorsun ki Narin? Sana ne?

O yeşiller seni alır, cayır cayır yakar. Yaklaşma bile.

Hayatımda gördüğüm en derin yeşil gözlere sahipti. Bunu öylesine söylemiyorum, gerçekten de kızdığında baktığı yeri ateşe veriyormuş gibi hissettiriyordu. Göz göze geldiği her insanı acımadan ateşine çekiyor, yanmaya mecbur bırakıyordu. Acımasızlığını görüyordum. O ateşte kimleri yaktığını bilmesem de sonu gelmediğini gayet iyi biliyordum.

Üçümüz de sessiz bir şekilde kahvaltı etmeye devam ettik. Bir taraftan çalan şarkı, diğer taraftan da suyun sesini dinleyerek yiyordum. Aramızdaki gerginliğin azaldığını hissediyordum ama yine de kafamı kaldırıp hiç bakmadım.

"Bir lokmayı kaç defa çiğniyorsun?" Sorgular şekilde çıkan sesine karşın nihayet ona baktığımda kaşlarını çatmış, anlam vermeye çalışarak baktığını gördüm. İşini gücünü bırakıp beni mi izlemişti?

"Cidden, ben ikinci tabağıma geçiyorum, sen daha ilkinin sonuna yaklaşamamışsın," diyerek onu destekledi Yusuf.

Ben yemeğimi çok çiğneyerek yavaş yavaş yerdim. Tadını çıkarmak istediğimden hızlı yemeye sıcak bakmıyordum. Acelem yoksa kendi düzenimden şaşmadan ilerlerdim. Örneğin sabahları kahvaltı için geniş bir zaman bırakacak şekilde kalkardım ki acelem olmadan rahat rahat hareket edeyim.

"Hızlı yemeyi sevmiyorum," dedim sessizce. "Tadı kaçıyor

CamScanner ile tarandı

bence." Ağzıma attığım lokmanın tadını çıkarmam bu kadar garipsenmeyecek bir şey olmalıydı.

"Ağzındaki parçayı atomlara ayırmak istediğini düşünmeye başlayacaktım," dedi Yusuf.

Gözlerimi kocaman açıp, "Abartma ya," dedim.

"*Abartma*, dediğin adam çiğnemeden yutuyor," dedi Korhan hemen yandan.

"Çiğniyorum," dedi Yusuf kendini savunurcasına. "Ayrıca bu konu nasıl bana döndü?"

"Masayı sömürdün."

"Aşk olsun, abi," dedi ağzına attığı yeni lokmayı çiğnerken. Yanakları dolu doluyken alınmış gibi baktı. "Lokmalarımı mı sayıyorsun?"

"Lan, sayamıyorum ki. Hapur hupur gömüyorsun."

Elindeki çatalı yumuşak sayılmayacak şekilde masaya koyarak arkasına yaslandı. "Yemiyorum daha."

İkaz dolu bakışlarla ona bakarak, "Küstürdün çocuğu," diye homurdandım. Zaten önünde duran tavayı daha da önüne ittim. "Sen yemeye devam et, Yusuf, afiyet olsun."

Mıhlamada *henüz* ikinci tavasındaydı.

Bana bakarken, yumuşak çıkan sesini sonlara doğru iğneleyici şekilde çıkararak, "Çok ısrar ettin, Narin, seni kırmayacağımı biliyorsun," dedi. Abisine yan gözlerle bakarak mıhlamasını yemeye döndü.

Korhan'ın ise sınandığı belliydi. "Ya sabır..."

Bu adam herkesle uğraşıyordu. Huysuzun tekiydi resmen.

Tüm konuşulanları kenara koyarak abisine döndü Yusuf. "Abi, Gökhan yarın gelecek. Onun için minik bir kutlama gibi bir şey mi yapsak?"

Sanıyorum ki iş hakkında konuşmaya başlamışlardı.

Ters ters baktı Korhan. "Çok tarzımız ya zaten, mum da dikelim mi pastaya? *Hoş geldin* yazarız kocaman."

CamScanner ile tarandı

"Gönlünü hoş etsek fena olmaz," dedi düşünceli şekilde. "Egoist birinin değer gördüğü yerde kalmak istediğini düşünürsek ruhunu okşamak mantıklı bir hareket."

Korhan, çatalını peynirine batırıp, ağzına atarken, "Okşayacağım yer ruhu olmayabilir," diye mırıldandı.

"Abi, buldum!" Heyecanla ona döndüğünde, "Bizim şirketin de kuruluş yıldönümü değil mi yarın?" dedi. "Kutlamaları birleştirelim işte, onu da araya alırız. Bir taşla iki kuş resmen." Bu fikri bulduğu için göğsü kabardı. "Müthiş denk gelmiş. Bunu kesinlikle yapabiliriz."

Cıkladı Korhan. "Hiç kutlama yapasım yok. Ayrıca bu yıl kutlamayı bir hafta sonra yapacağız, yarın için hazırlık yapmadılar. Yoğun olduğumuzu biliyorsun. Bu yoğunluk arasında ne kutlaması?"

"O iş kolay, Yasemin'i ararım, o halleder hemen."

Yasemin'le aynı yerde çalışıyordu demek. Bu plan için heyecanını görebiliyordum.

"Bu fırsatı kaçıramayız." Gözleri parıldayarak abisine baksa da aynı dönüşü alamıyordu.

Yemeğini bölmedi bile. "O adam için kutlama yapmayacağım, Yusuf."

"Ben bir telefona bakayım." Onlar iş konuşurken benim de halletmem gereken görüşmeler vardı. Telefon da yeteri kadar şarj olmuştu. Masadan kalkıp telefona gittim, sıra sıra müşterilerimle konuştum. Sağ olsunlar, anlayışla karşıladılar. Onları mağdur etmemek adına öğlene yetişmesi gereken siparişlerimi aynı benim gibi pastacı olan bir arkadaşıma yönlendirerek yapmasını rica ettim. O onları hallederken akşama olanları ise eve gider gitmez halledecektim.

Neyse ki öğlenki siparişler uğraştırıcı pastalar değildi. En acilleriyle görüşmem yeterli olmuştu. Telefonu nihayet kapatıp, şarjda bırakarak masaya döndüm.

CamScanner ile tarandı

"Şefimiz hastaymış," diye yakındı Yusuf, en olmaması gereken durum buymuş gibi. "Kimi bulacağız? Şimdiden hazırlık yapması lazım. Çocuklar tek başlarına üstesinden gelebilirler mi bilmiyorum."

Sanırım Korhan'ı ikna etmişti. Onun bakışları ise garip bir duyguyla üzerimde geziniyordu. Neden öyle baktığını anlamayarak, "Sorun ne?" diye sordum Yusuf'a.

"Tatlıları, en azından pastayı hazırlayacak şef, şansımıza hastalanmış. Pastasız kaldık, Narin."

"Pastasız mı kaldınız? Korhan ikna oldu mu ki kutlamaya?"

Kafasını salladı. "İkna ettim onu, şirkette hazırlıklar başladı bile."

"Senin görüşmelerin de bayağı hararetli geçiyordu," dedi Korhan.

Konuşmasıyla ona döndüm. "Evet," diyerek dürüst olmayı seçtim. Sıkıntıyla yüzüm kırıştı. "Benim işlerim de biraz sekteye uğradı, onları ayarlıyordum."

"İşin mi?" Yusuf'un şaşkın sesiyle ona döndüm. "Ne iş yapıyorsun ki?"

"Pastacıyım ben," dedim hafifçe gülümseyerek. "Sipariş alıyorum."

Yusuf'un gözlerinde patlayan yıldızları görmek o kadar komik ve güzeldi ki... "Pastacı mı?" diye sordu şaşkınlıkla. Ardından aklına konuşmamız gelmiş olacak ki, "Yoksa sen o yüzden..." dediğinde kafamı salladım.

"Benim için imkânsız bir istek değildi," dedim sıcacık bir gülümsemeyle bakarak.

Her şeyi bir kenara bıraktı, ağzı kulaklarına vararak Korhan'a döndü. "E bulduk işte."

Korhan ise sabah konuştuğumuz konuyu bilmediğinden dolayı zaten sorgularcasına bakarken iyice anlamamazlıktan gelmeyi tercih etti. Gözlerinin ardındaki sinsi bakışlar konunun zaten

CamScanner ile tarandı

buraya geleceğini biliyormuş gibi parlarken, "Neyi bulduk?" diye sordu.

Bakışlarına anlam veremedim, pastacı olduğumu bilecek hali yoktu ya!

"Pastamızı yapacak kişiyi bulduk!" diye şakıdı Yusuf heyecanla. "O da kutlamaya gelir hem, fena mı?" Ardından hevesle bana döndü. Kaçamak bakışlarla Korhan'a bakarken kendisine bakmadığı o aralıkta dudaklarını sessizce oynattı.

Yasemin'le de tanıştırırım seni.

"Kabul eder misin?" diye sordu Korhan. Sesiyle birlikte bakışlarımı Yusuf'tan çekerek ona döndüm. Bir anda sunulan teklife karşı şaşkınca kalakalmıştım. Her şey o kadar hızlı gerçekleşiyordu ki hızına yetişemiyordum. Yeşillerle karşı karşıya kaldım. Cevabımı beklerken sessiz ve sakinlerdi. Yanan ateş söndüğünde, korları üzerinden süzülen dumanın sakinliği gibi bakıyordu. "Kutlama yarın olacak, yarınını tamamen bize ayırman gerekebilir. Fiyat konusunda da için rahat olsun, katbekat fazlasını alırsın. Yalnızca bize eşlik etmek isteyip istemediğini öğrenmem gerekiyor."

Yarın için siparişim yoktu, müsaittim. İkisi de pürdikkat bana bakarken derin bir nefes verdim.

Karşımdaki bu adamın hayatından uzaklaşıp, kendi hayatıma dönmeye çalışırken, şimdi şirketinin içine girerek ortamına dahil olmam teklif ediliyordu.

Hayat ne garipti.

Bu teklifi kabul etmeli miydim?

CamScanner ile tarandı

1.9

Sundukları teklifi son derece umutla kabul etmemi bekleyen Yusuf'un parıldayan gözleri bir yana dursun, o umudu kor yeşillerde görmek, bu kararı vermemdeki en büyük etkiydi sanırım.

Ufacık, minnacık bir umut. *Kabul et*, der gibi.

Yardıma ihtiyaçları var, dedi iççimden bir ses. Pasta şefleri hastaydı ve kutlamaya çok az kalmıştı. Bu denli aceleci olduklarını görünce vicdanım el vermemişti. Yardım etsem ne kaybederdim ki?

Hafifçe tebessüm ettim. "Tamam, pastaları yapacağım."

"Evet be!" Heyecanla şakıyan Yusuf'un sevinciyle gülüşüm büyüdü, duygularını çocukça yaşamaktan geri durmayışı içimi sıcacık yapıyordu. "Pasta işi hallolduğuna göre kutlama için hiçbir sıkıntı kalmadı."

"Ne yapıp ettin yine de yaptırdın ya şu kutlamayı..." Cümlesi tersleyici olsa da ses tonu aksini hissettirircesine yumuşaktı. Kabul etmemden memnun olduğunu görebiliyordum. Bakışları delici olmasa da ters bakmaktan geri durmadı. Arkasına rahatlıkla yaslanıp kendi halince rollenen Yusuf'a bakıyordu.

"Oh be!" dedi üstünden koca bir yük kalkmış gibi. "*Sayemde* bu da halloldu, resmen şirketin geleceğini kurtarıyorum." Bakışlarını özellikle ona bakan abisine değdirmemeye çalışarak göğsünü kabarttı. Vücudu hafiften diğer tarafa eğik duruyordu, bile bile

CamScanner ile tarandı

böbürlenirken bu durumda bile Korhan'dan uzak durması çok komikti. Abisini özellikle sinir edip yine de dibinden ayrılmayan küçük kardeşlere benziyordu. Bu hale bürünürken rahatından ödün vermemiş ve daha da alevlendirmek istiyormuş gibi bir bacağını kaldırıp, dizinin üstüne atarak tam bir patron gibi oturmaya başlamıştı.

Gözlerini itinayla benden çekmezken ben ise Korhan'ın yüz ifadesini izliyordum. Bir noktaya kadar susmuş, Yusuf'un karşısında ayağını atarak, rahat oturması kaşlarını kaldırarak bakmasına neden olmuştu. İşte bunlar delici bakışlardı.

"O ayağını..." diye başladı lafa.

Sanki bunu bekliyormuş gibi diken üstünde duran Yusuf hemen ayağını indirip, olduğu yerde düzgün oturup, "Sen de hemen kızıyorsun, abi," diyerek yutkundu. "Bir şey demedik."

Halbuki Korhan daha cümlesini bitirmemişti. Abisinden gelecek azarı fark eden küçük kardeş için bu korku bile yetmiş olmalıydı. Kalçasıyla yavaş yavaş kayarak ondan uzaktaki uca gitti. Kendini güvenceye alma çabası gülmemek için dudağımı dişlememe neden olurken, gözlerini *yapacak bir şey yok*, dercesine kısıp güldü. "Can sağlığım tehlikede ama olsun, seviyorum yaşamayı."

Konuşurken hafiften bana doğru eğilmesi ve ses tonunu kısarak fısıldar gibi konuşması hiçbir şeyi değiştirmiyordu, Korhan elbette onu duyuyordu.

Ona uyarak karşı karşıya gelmemiz için koltuğun onun hizasındaki köşesine hafifçe kaydım ve eğilerek "Ama sen yaşamını tehlikeye atacak tüm tuşlara basıyor gibisin, Yusuf," diye fısıldadım.

Kaçamak bakışlarla abisine bakar gibi yapıp masanın üstünden biraz daha bana doğru eğildi. "Hayat riskler alınca yaşanır hissettirir, Narin," dedi.

Gözlerimi hafifçe kısıp dudak büktüm. "Sen yine de çok fazla risk alma, Yusuf."

CamScanner ile tarandı

"O risk *bir yerlerinde* patlamasın, Yusuf." Korhan bir anda yüksek sesle aramıza girmişti. Ona dönecektim ki Yusuf ansızın arkaya doğru çekildi. Korhan onu ensesinden tutup yanına çekmişti.

Eceline razı olan Yusuf, hiç cebelleşmeden olduğu yere sindi. Aynı zamanda kaşlarıyla Korhan'ı işaret ediyordu. Üst dişlerini dudağına geçirip onaylamaz şekilde başını sallarken, kınayan bakışlarla Korhan'ı bana şikâyet edercesine imayla bakıyordu. Bunu yaparken yüzü gözükmesin diye diğer tarafa eğilmiş olması da cabasıydı.

Gülmüş bulundum, Korhan'ın bakışları yüzüme döndü. Yusuf'un yine şebeklik yaptığını düşünmüş olacak ki, "Lan, oğlum..." diye mırıldandı.

Ellerini Yusuf'un omuzlarına koyduğu an, Yusuf hızlı bir atakla ellerinin arasından sıyrılıp bu sefer tamamen masadan kalktı. "Ben aşağıya iniyorum, gideceğiniz zaman beni alırsınız."

Arkasına bakmadan, kaçarcasına gittiğinde, peşinden bakan Korhan da sakinleyerek önüne döndü. Fakat saniyeler geçmedi ki merdivenlerin orada Yusuf'u gördüm. Daha doğrusu sadece boynundan yukarısı görünüyordu. İnmemişti, elleriyle işaret ederek ona bakmamı sağlamıştı.

Sakın beni almadan gitmeyin!

Dudaklarını oynatmış, yetmemiş el işaretleriyle de desteklemişti. Gerçekten bırakılma ihtimalinin bu kadar olası oluşuna üzülemiyordum çünkü bu hali çok komikti. Korhan'ın huylarını çözmüş, ona göre kendince şebeklikler yapıyordu.

İstemsizce kafamı onaylayarak salladım, onu burada bırakmamıza elbette müsaade etmezdim. Bakışları üzerimde olan Korhan'ın yüzünü baktığım yere çevirmesi kaçınılmazdı. Yusuf ise aynı hızda kafasını aşağı eğerek gizlendi. Merdivenlerin Korhan'ın arka hizasında kalması işimize yaramıştı.

Bakıp kafamı salladığım yerde birini görememesi kaşlarını daha çok çatmasına neden oldu. Bana döndü. "Kime bakıyordun?" diye sordu.

CamScanner ile tarandı

"Kimseye bakmıyordum."

Yalan söyleme, der gibi baskınca, "Kafanı salladın," dedi.

"Sallarım ben arada kendi kendime." Geçiştirme çabamın ne kadar başarılı olduğu muammaydı. "Olur öyle."

Kafasını hafifçe omzuna doğru eğdi. "Hiç yalan söyleyemiyorsun," dedi sakince. "Yusuf'tu, değil mi?"

Omuzlarım düştü, dudaklarımı birbirine bastırıp kafamı salladım. Yakalanmıştık ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Yalan söylemek, hiç benlik bir şey değildi.

"Ne dedi?"

"*Beni almadan gitmeyin sakın*, dedi."

Kafasını olumsuzca sallarken dudaklarının çok minikçe kıvrıldığını gördüm. Bu, karşı karşıya olduklarında ne kadar terslese de onun böyle olmasını sevdiği anlamına geliyordu. Gözlerimin içine baktı. Zevk alırcasına, "Onu burada bırakacağım," dedi.

Olduğum yerde dikleştim, az önceki ifadem değişip kaşlarım çatıldı. "Bırakmayacağız." Bir anlık kontrol edemediğim ses tonumun fazla baskın ve emredercesine çıkmasını ben de beklemiyordum. Ki bu, onun da kaşlarının hafifçe havalanmasına neden oldu. Bu çıkışı ikimiz de beklemiyorduk.

İçimdeki Yusuf'u koruma arzusu yüzünden olmuştu. Bu deli adam onu gerçekten bırakabilirdi!

"Yani bırakmamalıyız bence." Bu sefer sesim oldukça yumuşaktı. Karşımdaki adama diklenmek tamamen delilik olacağından ayağımı denk almalıydım.

Şimdi beni de bırakır, Yusuf'la birlikte burada kalakalırız.

"Seni burada bırakmam," dedi bir anda, aklımı okumuş gibi. Gözleri tüm sakinliğini yine bir kenara bırakıp hafif hafif alevlenmeye başlamıştı. Sesindeki kızgın ton kimeydi, anlamadım. Cümlesinin hedefindeki kişi ben olsam da hissettiğim üstü kapalı kızgınlığın ucu bana bakmıyordu. "O kadar kötü biri gibi mi duruyorum?"

CamScanner ile tarandı

Karşımda fazlasıyla sakin dursa da kulaklarımda uğuldayan fırtına ona aitti. Yeşilleri yine karanlık, derin bir kuyu gibi beni çekmeye çalışıyordu. Ben ise en uçta dikiliyordu. Vereceğim cevap işte tam da böyle bir etki yaratacakmış gibi hissettiriyordu.

Yutkundum. Üstümde inanılmaz bir baskı hissederken, rahatsızca kıpırdanıp gözlerimi kaçırdım. "Kötü değil de..." Mırıldanışımı duyduğunu biliyordum. Kafamı kaldırıp yeniden gözlerine baktım. "Korkunçsun." Göğsümde baskı kuran o nefesi aralık dudaklarımdan bıraktım. "Hem de en çok böyle bakarken."

Bana odaklanan bakışlarını çekmesi anlıktı. Bana ne zaman böyle baksa hipnoz altında gibi hissediyordum. Dıştan ne kadar sakin konuşa da o sessizlik baskıcı bir sessizlik olduğundan dolayı elimi kolumu bağlıyordu.

Bir insan sakince dururken nasıl olur da aynı zamanda kasırganın tam ortasındaymışız gibi hissettirebilirdi? Bu ilk kez yaşadığım bir deneyimdi. Onun gözleri koca bir kasırgaydı. Bana odaklandığı zaman acımasızca fırtınanın tam ortasına çekiyor, çıkmama izin vermiyordu.

Bu ne ki, dercesine, "Sen korkunç birinin nasıl olduğunu bilmiyorsun," dedi. Bunu kasten yüzüme söylememişti. Kafasını başka tarafa çevirerek kendince mırıldanmıştı. Baz aldığı veya bahsettiği korkunçluğun ne olduğunu bilmiyordum ama bu, onun da oldukça korkunç durduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Ağzımı açıp, cevap vereceğim sırada ansızın yüzüme bakarak diyeceklerimi ağzıma tıktı. Aynı zamanda masadan da kalkıyordu. "Neyse ki bilmiyorsun, Narin," dedi. "Neyse ki..." Öfkesinin alevleri sönmeye başlarken sona kalan alev parçalarını da söndürmek ister gibi derin bir nefes verdi ve konuyu kapattı. "Çıkalım hadi."

Devam etmedim. Ona uyup masadan kalktım. Önümden giderek merdivenleri inmeye başladı, hemen ardından giderek onu takip ettim.

Giderken Yusuf'u bırakmaya yeltendi, izin vermedim. Sonuç

CamScanner ile tarandı

olarak üçümüz sağ salim bir şekilde geri dönmek adına arabaya bindik.

Nihayet evime geldiğimde rahatlayarak derin bir nefes vermiştim. Kapıya anahtarı yerleştirip çevirdim ve eve girdim. Fakat hissettiğim terslikle kaşlarım çatılmış, duraksamam kaçınılmaz olmuştu.

Anahtar her zamanki gibi rahatça çevrilmişti, evet ama... Farklılık vardı sanki. Bu kilit daha mı sıkılaşmıştı yoksa bana mı öyle geliyordu? "Allah Allah." Geriye çekilip kilidi birkaç kez çevirdim. Etrafını inceledim ama hiçbir değişiklik yoktu. Kilidi sokup çevirdiğimde hissettiğim hissiyat farklıydı sadece. Anlayamadım, dudak bükmekle yetinip eve girdim. Her odayı gezip kontrol ettim. Her şey bıraktığım gibiydi.

İlk işim üstümdeki tüm kıyafetleri çıkarıp sıcak bir duş almak oldu. Çoktan öğlen olmuştu, o yüzden öncelikle akşama bekleyen siparişlerimi hallettim. Neyse ki malzemelerini önceden hazırlamıştım, fazla zamanımı almadılar. Onları halledip, adresi de yazıp pastaları götürmesi için Cengiz'e verdim.

Cengiz, sohbetimin olduğu komşularımdan biriydi. Motor kullanıyordu. Uzak mesafeye gidecek pastalarımı onunla gönderiyordum. Genelde birlikte gitsek de yoğun olduğum zamanlar pastalarımı ona emanet ediyordum. Bugün de yoğun olacağım günlerden biriydi, bu yüzden tek gidecekti.

Yaklaşık iki senedir bana yardımcı olduğu için pastayı taşırken dikkat etmesi gereken şeylerin oldukça bilinciydi. Öyle ki pastalarımı ondan başka birine emanet etme fikri oldukça güçtü benim için. O da bana yardım etmeyi sevmiş olacak ki aynı bilgilendirmeleri özenle pastayı verdiği kişilere de yapıyor, benim söylediklerimi bir de yüz yüze pekiştiriyordu. *Ah, canım Cengiz.*

CamScanner ile tarandı

Birazcık dinlenmek adına kendimi koltuğa bıraktım. Derin bir nefes verirken, elime telefonumu alıp fırsattan istifade Yusuf'u aramaya koyuldum. Nasıl bir pasta istediklerini hiç konuşmamıştık. Bunu öğrenmem gerekiyordu ki şimdiden hazırlığını yapmaya başlayayım. Eksik bir şeyim varsa markete gitmem gerekirdi, bunu da son dakikaya bırakamazdım. Hazır bugün boşken değerlendirmeliydim. Aynı zamanda kutlamaya da çağırıldığımdan hazırlanmak için zaman da bırakmam gerekiyordu. İyi bir zaman planlaması yapmalıydım. Telefonu göğsüme yaslayıp duraksadım. "Sahiden, ne giyeceğim ben?"

Dudaklarımı dişleyerek, düşünmeye başlarken tüm gardırobumu hayali bir şekilde gözümün önünde dağıttım, taradım. Şık ve zarif olduğunu düşündüğüm bir kombinde karar kıldığımda, bunu aradan çıkarmış olmanın rahatlığıyla başımı arkaya yaslayıp tavana bakmaya başladım. "O elbiseyi ilk kez giyeceğim. Ne zamana giyileceğini bilseydi kendini aldırır mıydı çok şüpheli." Yanaklarımı şişirdim. "Ben elbise olsam o adamın karşısına çıkmak ister miydim diye ikilime düşerdim." Gözleri aklıma geldiğinde yüzüm buruştu, zihnimde beliren kor yeşilleri dağıtmak için başımı salladım. "İstemezdim bence de." Ardından çatılan kaşlarım yavaş yavaş düzeldi, yutkundum. "Ama o kadar da istemez değilim... Yüzüne şak diye *korkunçsun*, demek hiç olmuyor. Haksızlık ediyor olabilir miyim?" Birazcık düşündüm. Vicdanımın sesi yükselirken ofladım. "Tamam da gerçekten korkunç biri, Yusuf'u orada bırakıyordu!" Şaka yaptı zannetsem de öyle değildi, gerçekten bırakıyordu. "Yusuf onu bu kadar çok seviyorsa o kadar korkunç biri olmasa gerek..." diye mırıldandım. "Hem dediği gibi yemek yemeye de gittik."

Acaba ona haksızlık ediyor olabilir miyim?

Belki de o kadar kötü biri değildir. Korkunç olmadığını söyleyemesem de kötü olmadığını söyleyebilirim.

Şimdilik.

CamScanner ile tarandı

Bu katı tavır bana birini daha hatırlatıyordu.

Mezarlığa gitmeme neden olan kişiyi.

Telefonu açıp mesajlara girdim. O geceden beri hiç yazmamıştı.

Ben olsaydım beni merak ederdim. Bu kadar kırdığım biri geceyi nasıl geçirdi diye düşünmekten içim içimi yerdi. Ondan cevap almamak da cabası olurdu.

Kırgın kalmayı seven biri değildim. Karşımdaki birini olabildiğince incitmemeye çalışırdım. Bu nedendir ki aynı ince düşünceyi görmeyince hayat denen bu yerde kabuğuma çekilmeye alışmıştım. Fakat hayat, yaşamaya devam etmem için inatla o kabuktan çıkmamı, daha sert bir deriye bürünmemi söylemekten vazgeçmiyordu.

Sanırım bu, asla yapamayacağım bir şeydi.

Ne onlar gibi kırıcı olabilecek bir vicdana ne de hasar almamak için derimi kalınlaştıracak sihirli bir değneğe sahiptim. Bunlara sahip olmadığım için üzülüyor da değildim. Ne olursa olsun, böyle bir insan olduğum için mutluydum. Bu hayata inceliklerde, detaylarda yaşayan insanlar da lazımdı. Maalesef, hayat herkese güzel davranmıyordu. Kimisini canavara dönüştürebilirken kimisini pamuklara sarabiliyordu. Garipti. Çok garip.

Babam bana *kimseyi yargılama*, derdi. *Kimi sonuçların tahmin edilemez nedenleri olabilir*, derdi. Canım babam, haklıydı. Hayal kırıklığına, sevgisizliğe düşen her insan biraz da olsa *canavarlaşırdı*. Yansımanın büyüklüğü, reva görülen duyguların dozuna bağlıydı.

Bay K pişman olmuştu.

Yetmemiş, hiç beklemediğim bir şey yaparak geçmişinden bahsetmiş ve telefonu kapatmayarak ona cevap vermememe rağmen konuşmaya devam etmişti. Herkesin özür dileme şekli farklıydı.

Narin: *İyiyim.*

Tabii hâlâ merak ediyorsa. En azından bu mesajı çok görmek

CamScanner ile tarandı

istemedim. Her ne kadar fazlasıyla kırıcı biri olsa da ben onun kadar düşüncesiz olamazdım.

Mesela hayat bana acımadan, sivri tırnaklarını derime sokarak artık bu numarayı kullanamayacağımı, vazgeçmem gerektiğini öğretiyordu. Camın önünde her şeyden habersiz öylece duran kaktüse kaydı gözlerim. Üşenmeden kalktım, toprağına baktım. Islaklığı yerindeydi, sulamadım. Zaten kaktüsler fazla sulanmazdı. Çiçeklerin alması gereken su dozuna karşın oldukça az su alır, günlerce onu kullanırdı.

Aynı bazı insanlar gibi. Kepçeyle sevgi alan insanlar yerine tüm hayatlarını zor bela kaşığın ucuyla aldıkları sevgiyle geçinmeye çalışırlardı.

Herkesin normali farklıydı. Şimdi çoğu çiçek gibi olması gereken kadar su verirsem ölürdü. Normalinin dışına çıkmak insanları da öldürürdü.

Bay K çevrimiçi.

Bay K: *Erken yanıtladın.*
Seneye falan yazarsın diye düşünmüştüm.

Narin tarafından görüldü.

Bu adam ciddi miydi gerçekten?

Narin: *Dediklerinden sonra nasıl bir utanmazlık bu?*

Bay K: *Seni kaç kere aradım, Narin.*
İyi olduğunu yazmak bu kadar zor değildir diye düşünüyorum.

Narin: *Niye, endişelendin mi?*

Bay K tarafından görüldü.

CamScanner ile tarandı

Kısa bir sessizlik... Endişelendiğini gayet iyi biliyordum. Agresifçe çıkışması da yazmamı beklediğini gösteriyordu. Buna rağmen o laflarından sonra şimdi cevap verdiğime şükretmeliydi.

Bay K yazıyor...

Bay K: *Endişelenmem için mi yanıt vermedin?*

Narin: *Niye böyle bir şey yapayım?*

Bay K: *Vicdan azabı çektirmek için.*
Kim olsa o kadar aramaya dönerdi.

Narin: *Kim olsa o laflarından sonra seni engellerdi.*
Senin kadar acımasız değilim, vicdan sahibi biri olduğunu da düşünmüyorum.

Bay K tarafından görüldü.

Acımasız biri olduğu aşikârdı. Fakat vicdansızlık konusunda yazdığım gibi düşünmüyordum. Vicdan azabı çekmişti. O gece durmadan benimle konuşması bunun ispatıydı. Ona haksızlık ediyordum. Yanaklarıma doldurduğum nefesi yavaşça verdim. Hiç yapmayacağım şeyleri yaptırıyordu bana.

Nankörlükten de nefret ederdim.

Bay K: *Sen beni ne sanıyorsun, canavar mı?*

Narin: *Acımasız bir canavar, evet.*
Bunu bana bile söylettiysen nasıl bir insansın gerçekten merak ediyorum.
Mümkünse insan içine çıkma, diğerlerinin ruh sağlığı için.

CamScanner ile tarandı

Bay K: *Haksızlık ediyorsun.*
Sandığın kadar acımasız değilim.

Narin: *Bu ön gösterim falan mıydı?*

Bay K: *Hayır.*

Narin: *O zaman?*

Bay K tarafından görüldü.

Söylediği şeylerin ne kadar kırıcı olduğunu unuttuğunu düşünüyordum. Yoksa bu konuşmanın başka bir açıklaması olamazdı.

Bay K yazıyor...

Bay K: *Vicdanı herkes hak etmez, Narin.*
Ve emin ol, ben de insanım.
Canavar değil.

Narin: *Bana da insan gibi davran o zaman.*

Bay K: *Bana canavar muamelesi yapmazsan neden olmasın!*

Narin: *Öyle dedirtmemek senin elinde olan bir şey.*
İnsanlara, özellikle de kadınlara biraz daha nazik olmalısın.

Bay K: *Kadınlar çiçektir minvalinde bir şeyler mi okuyacağız?*

Narin: *Evet.*
Gerekirse tam olarak onu okuyacağız.
Çiçek dediğin daha narin olur, özen ister.

CamScanner ile tarandı

Narin: *Sen her şeyi fazla hoyrat kullanıyor gibi duruyorsun.*
Duyguları bile.
Böyle olmaz.
İnsanlara nasıl zarar verdiğinin hiç farkında değilsin.

Bay K: *İnsanların ne hissettikleriyle ilgilenmiyorum, Narin.*
Bir şey de sakladığım yok. İsteyen yaklaşır, isteyen yaklaşmaz.
Onların kırılgan gönülleriyle uğraşacak biri değilim.

Narin: *Böyle olmaya devam edersen yalnız ölürsün.*
Haberin olsun.

Bay K: *İnsanların bununla ilgilendiğini düşünmüyorum.*

Narin: *İnsanlar değil zaten, sen ilgileneceksin.*
Kim yalnız ölmek ister ki?

Bay K: *Kalabalığın hoş olduğunu savunma şimdi.*

Narin: *Kalabalıktan bahseden kim, Allah aşkına?*
Bir kişi bile yeter yalnızlığı önlemeye.

Bay K: *Sırf yalnız kalmayayım diye rol mü yapacağım?*
Fazla bencillik gibi duruyor.

Narin: *Kendini yalnızlaştırdığın kadar bencillik değil.*
Ben sana sahneye çık, tamamen başka birine bürün, demiyorum.
İnsanlık denilen şeye biraz daha yakın dur, milleti fevri hareketlerinle kırıp durma, diyorum.
Bu kadar zor olmasa gerek.

Bay K: *Yalnız olmayı yeğlerim.*

CamScanner ile tarandı

Narin: *Acaba sen sevilmekten korkuyor olabilir misin?*

Bay K tarafından görüldü.
Bay K yazıyor...
Bay K çevrimiçi.

Aniden duraksaması ekrana bakakaldığını gösteriyordu. Yanlış bir şey dediğimi düşünmüyordum ama... Ağır mı olmuştu acaba?

Bay K: *Nereden çıkardın bunu?*

Narin: *İnsanların yanında kalmaması için tüm dalları kırıyorsun. Yalnızlığı savunmanın başka nasıl bir açıklaması olabilir?*

Bay K: *İnsan sevmiyorum. Yeterli değil mi?*

Narin: *Bence değil. İnsan insana muhtaçtır.*

Bay K: *Ancak zayıf insanlar başkalarına muhtaçtır.*

Narin: *Erkekler de ağlamaz, değil mi?*

Bay K: *Ağlamaz.*

Narin: *Hiç mi?*

Bay K: *Ne öğrenmek istiyorsun?*

Narin: *İnsan mısın onu öğrenmeye çalışıyorum. Konuştuğumuz insancıl tepkiler çünkü.*

CamScanner ile tarandı

Bay K: *Başından beri bana canavar muamelesi yapan sensin.*
Sözde bana insanları kırma diye ısrarla konuşuyorsun.

Narin tarafından görüldü.

İçimde gürleyen o fırtınayı aniden kesen cümleler bu sefer ekrana bakakalanın ben olmamı sağladı. Kaşlarım hafifçe havalandı.

Canavar demem onu kırıyor muydu?

Narin: *Canavar demem seni kırdı mı?*

Bay K tarafından görüldü.
Bay K yazıyor...
Bay K çevrimiçi.
Bay K yazıyor...

Bay K: *Sana karşı canavarlaşmadım.*
Öyle olsaydı inatla o kelimeyi kullanamazdın.
Canavarlaşmadığım birinin bana canavar demesi sinirimi bozuyor.

Narin tarafından görüldü.

Normalde canavarmış da bana karşı o tarafını göstermiyormuş gibi konuşuyordu. Canavar kelimesine bu kadar takıldığını bilsem söylemezdim. Onu hiç etkilemiyor diye düşünmüştüm. Böylesine katı birinin *canavar* kelimesinden etkilendiğini görmek, bu tepkiyi veren ilk kişinin ben olmadığımı gösteriyordu.

Benden başkaları da mı onu canavar olarak görüyordu?

Yüreğim burkuldu. Bunu istemezdim. Kimse bunu hak etmezdi. Anladığım kadarıyla karşımdaki kişi o kadar da kalın duvarlı değildi, nihayetinde kelimelerden etkilenen bir kalbi vardı ve atıyordu. Küçükken yaşadığı şeyler geldi aklıma. Onun hakkında bildiğim tek şey.

CamScanner ile tarandı

Küçükken çiçek çalan bir erkek çocuğu...
Buna meyilli bir çocuk büyüdüğünde ne kadar kalpsizleşebilir?
İnsanlar sevilmek istediği kadar canavarlaşır.
Dudaklarım büküldü. Ona istemeden zarar vermiştim. Buna hakkım yoktu. Ben öyle bir insan da değildim. Ne diyeceğimi bilemedim.

Narin: *Kırılacağını bilseydim öyle demezdim.*
Üzgünüm.

Bay K: *Dikenlerden şikâyetçiydin, değil mi?*
Bir anlaşma yapalım o halde.

Narin tarafından görüldü.

Yazdıklarımı es geçip başka bir şey söylemişti. Anlaşma mı?

Narin: *Ne anlaşması?*

Bay K: *İnsanlara olan hoyratça davranışımdan yakınıyordun ya, nasıl davranılacağını öğret.*
Bu kadar konuşmanın ardından insanlıktan kastının ne olduğu merak edilesi.

Narin tarafından görüldü.

Bunu merak ettirmişliğin gururu bir yana dursun, anlaşma yapmak istemesi daha garipti.

Narin: *Anlaşma diyorsun. Karşılığında?*

CamScanner ile tarandı

Bay K: *Anladığını kadarıyla evin çiçeklerle dolu. Bir güne bir çiçek, sen susana kadar dinlemek zorundayım. Yani sana doya doya çiçeklerini anlatabileceğin birini veriyorum.*

Narin: *Ama sen çiçekleri seven biri değilsin. Sıkılacağını bilerek anlatmak keyifli olmaz.*

Bay K: *Anlaşmanın mantığı da bu ya zaten.*
Benim dinlemek isteyip istememem değil, senin ne kadar anlatmak istediğin. Tek sınır bir çiçekte kalmak.

Narin: *Seni kafese alıyormuşum gibi hissettiriyorsun ama kabul.*
Bana hava hoş. Nefessiz kalana dek çiçeklerimi anlatabilirim.

Bay K: *Bu durumda senin engin bilgilerinden faydalanmak bana pahalıya mı mal olacak?*

Narin tarafından görüldü.

Gülümsedim. Dalga geçiyordu.

Narin: *Aynen öyle olacak.*
Evimdeki tüm çiçekleri dinlemek zorundasın artık.
Keyfim hiç olmadığı kadar yerine geldi.
Bu anlaşmaya bayıldım.

Bay K: *İnsani duygulara ulaşmak istemek hiç bu kadar pahalıya patlamamıştı.*
Yanlış yolda mıyım diye sorgulatıyorsun.

Narin tarafından görüldü.

CamScanner ile tarandı

Sinsice gülümsedim. İplerini benim elime veriyordu ve bundan haberi yoktu. Benim için hava gayet hoştu. Hem onun dikenlerini budayacaktım hem de çiçeklerimi dinleyecek biri vardı artık.

Narin: *Korkma, Bay K!*
Anlaştık.
Hislerim çok eğleneceğimizi söylüyor :)

"Bugün geç kaldınız, hayırdır?"
Kafasını önündeki dosyalardan kaldırmadan sorduğu sorunun yanıtlanmasını bekledi. Karşısındaki sandalyede oturan Yusuf'un kendisine gülen gözlerle baktığının farkındaydı. Yine de yüzünü kaldırıp bakmadı. Onun yerine daha da rahat oturuşuna göz devirmişti.

"Bugün çok olaylı bir gündü, Yasemin." Arkasına iyice yaslanıp bacaklarını önündeki masaya dikkatlice uzatmış, ellerini de terapideymiş gibi karnında birleştirmişti. Bu haline kaçamak bakışlar attıktan sonra dudakları hafifçe güler gibi kıvrılmış, yine de ifadesini bozmayarak dudaklarını düz hale getirmişti.

"Yine ne oldu, Yusuf?" dedi bıkkın bir ses tonuyla. Her ne kadar böyle sorsa da içten içe merak ettiğini inkâr edemezdi.

"Dağlara çıktık, evlerde mahsur kaldık." O anları tekrar yaşıyormuş gibi büyük bir mağduriyetle anlatırken yüzü buruştu. "Bir ara cinlerle bile haşır neşirdik. Rabbi'm beni sağ çıkardı da senin yanına gelebildim. Şükürler olsun." Bu kadar abartışa kaşlarını kaldırıp, bakarken, elindeki dosyaları sesli bir şekilde masaya bırakıp nihayet kafasını kaldırdı ve Yusuf'un yüzüne baktı. Yusuf, şapşal bir gülümsemeyle sevdiğine bakarak, "Gözlerin bana bakmamak için grev yapıyor sanıyordum," diye mırıldandı. Nihayet gözleriyle buluşabilmişti.

CamScanner ile tarandı

"Yine abartıyorsun, değil mi?"

"İşte bu sefer abartmıyorum, Yasemin'im!" diye yükseldi, yakınarak kafasını arkaya doğru atması kaçınılmaz olmuştu. Bayılmışa benzese de gözleri açıktı. "*Beni kaybedebilirdin*, diyorum. Yarınımızın garantisi yok. Beni artık sevmeye başlamalısın!"

Çocukça yakınıp Yasemin'e attığı bakış, kızın kalbini teklemişti. Buna rağmen gözlerini kaçırarak boğazını temizledi. "Öyle bir şey olmayacak."

Yüzü düştü Yusuf'un. "Tamam da niye? Gözlerin ve kalbin benim tarafımda da o mantığın niye karşı tarafta? Bu nasıl bir düşmanlık?"

Kaşları çatıldı. "Onların senin tarafında olduğunu da nereden çıkardın?"

Başını hafifçe omzuna doğru eğdi. "Tabii, nereden bileceksin? Onların bana nasıl baktığı gözlerinle benim aramda." Gözleri düşmanca kısıldı. "Mantığın ve sen, çekil aradan."

"Ne o *kış kış cinler*, der gibi ya?"

"Yahu, kovabileceğim şey cin olsa yeminle dolaşmayacağım hoca kalmaz. Ama senin mesele çok başka. O inadın var ya o inadın, beni yaşlandırdı."

Dudak büktü kız. "Çabuk pes ettin."

"Pes etmek mi?" Burnundan verdiği nefes bunun imkânsız olduğunu haykırıyordu. "Lügatimde öyle bir kelime yok. Olsa bile bir arada değiller. Pes etmem, ettiririm."

"Göreceğiz."

Kendini tutamadan isyanla, "Görelim artık lütfen," dedi. Ardından yüzündeki ifade anbean yumuşadı. "Senin benim yanımda durduğun günleri görmeden ölemez bu ruh."

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin ki? Ya başkasını seversem? O zaman ne yapacaksın?"

Bunu öyle bir söylemişti ki Yusuf'un kalbi bir an için düzeninin dışına çıkarak tekledi. Elini kalbinin oraya, dövmenin tam

CamScanner ile tarandı

üstüne yaslarken bedeni kasılmaya başladı. Aynı anda yüzündeki ifade de değiştiğinde, "Başkasını sevme," diyebildi sadece. "Ben varım, beni sev artık."

Karşısındaki adamın kalbinin tam üstüne kazılı olduğunu bilmiyordu kız.

Söylediğinin gerçekleşme ihtimali bir yana dursun, cümlesinin bile böyle bir etki yarattığını görmek yutkunmasına neden oldu.

"Benden vazgeç artık, Yusuf, olmuyor işte." Sessizce mırıldanışı üzerine bakışlarını ondan çekerek dosyalara indirmişti. Yusuf'u üzgün görmek alışkın olduğu bir şey olmadığından kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. Onun üzülmesi demek, dünyanın sonu gibi bir şeydi.

"Kalbin öyle demiyor ama," diye mırıldandı Yusuf sessizce. Sesi alaydan, her zamanki mutluluğundan çok uzaktı. Gerçeğin tam üstündeydi. "Bir kez olsun kendini dinle, Yasemin. Ben artık sadece gözlerinle konuşmak istemiyorum." Derin bir nefes verdiğinde gözleri kızın al al olan yanaklarından aşağıya doğru, boyalı dudaklarına indi. Her ne kadar deli gibi sevse de onun izni olmadan dudaklarına birkaç saniye ötesinde bakmaya bile çekinen bir erkekti. Bakışlarını zor olsa da çekti. Cüzdanının gizli bölmesinde sakladığı küçük fotoğraf, ne kadar büyük bir sevdaya ev sahipliği yaptığının farkında değildi.

Aralarındaki üzüntü dolu havayı dağıtmak adına her zamanki gibi yüzündeki ifadeyi silerek gülümsedi. Yasemin'i üzgün görmeye dayanabilecek bir kalbe sahip olmadığını biliyordu.

"Dedeler gibi başıma beyazlar düşünce, *yaşlandın artık*, diyerek beni almazsan işte o zaman senden hesap sorarım, haberin olsun," dedi alayla. Ardından daha da eğlenceli bir tonla, "Buruşuk dudaklarımla öpeceğim seni!" dedi.

"Ya, Yusuf!" Yakınsa da yanaklarının daha da çok kızarmasını engelleyememişti. "Beni öpmeyeceksin! Unut onu."

"Seni öpeceğim, yanıma bir tane de yangın tüpü alacağım.

CamScanner ile tarandı

Hazırlıklı olmam lazım. Bu dudakların ilk seferinde yanacağı ihtimaline karşın... Olmaz!" Sonunda farkındalıkla daha da büyüdü gözleri. "Yok yok, hiç olmaz, bir dahası için kesinlikle o tüpü yanımda getirmeliyim."

Yasemin'in çabaları boşuna çıkarken bedenini basan ateş yanaklarında toplandı, kalbi de onunla birlikte o anları düşünmüş gibi hızlanmaya devam etmişti.

Çok kısa bir an içten içe hak verdi ona. Tüp mantıklı olabilirdi.

Karşısındaki genç adamın ona bakan haylaz bakışlarını gördüğünde daha fazla dayanamayarak elindeki dosyayı kaldırdı, kafasına doğru vurmak adına savurdu. "Çık odadan!"

Arkaya kaymasıyla bu hamleden ustaca sıyrılarak kaçan Yusuf'un şen kahkahası odada yankılandı. "Hayal ettin, değil mi? Pancara döndün resmen! Sen de istiyorsun!" Bunu söylerken, oturduğu yerden kalkıp masadan birkaç adım uzaklaşmıştı.

"Yusuf!" İleri uzanarak dosyayı bir kere daha öne doğru savurdu fakat isabet ettiremedi. "Çık dışarı!"

"Beni sevdiğini itiraf et, çıkacağım."

"Etmiyorum ya, etmeyeceğim!"

Gözleri parladı. "*Sevmiyorum*, demedin."

"Sevmiyorum!" diye âdeta bağırdı Yasemin.

"Ben dedikten sonra sayılmaz. Bunu duymamış gibi yapacağım." Yasemin'in elleriyle masanın üstünde atacak bir şey araması üzerine, "Han Bey'in bir, sen iki!" diye yakındı Yusuf. Ufak ufak kapıya doğru gitmişti. Başına sert eşyalar yemekten bıkmış, usanmıştı.

Yasemin parmaklarını kalemliğe sarmış, tam da kaldırıp atacağı sırada önce masanın titremesini hissedip duraksamış, ardından bakışları önündeki telefona dönmüştü. Çalan Yusuf'un telefonuydu.

Gözleri ekrana kayarken arayan kişinin adını okudu.

Narıncık.

"Narincik mi? Bu nasıl bir isim?" Buruşan yüzüyle Yusuf'a döndü. İsmi duyunca yüzünde oluşan tebessüme karşın tek kaşı havalandı Yasemin'in.

"Narin mi arıyor?" diyerek, hızla masaya yaklaşıp telefonu eline aldı.

"Narin mi? O kim?" diye sordu merakına yenik düşerek. Bu zamana kadar Yusuf'un başka bir kızla konuştuğunu görmediği için bu durumu oldukça garipsemişti.

"Uzun hikâye," diyerek telefonu kapatmadan kapıya doğru ilerlemesine karşın arkasından bakakaldı. Yusuf ise, "Sana iyi çalışmalar," diyerek odadan çıktı. Aramanın kapanmaması için acele etmişti.

Yasemin ise birkaç saniye hareketsiz durdu.

O kız kimdi?

Yusuf cevap vermemişti.

Yusuf ne olursa olsun, başka bir kızla konuşmak uğruna onun yanından çıkıp gitmezdi.

"Bu kız kim ya?" diye agresifçe çıkıştı. Üstüne başına çekidüzen vererek boğazını temizledi. "Seni ilgilendirmiyor, Yasemin, kimse kim işte."

Dayanamadı. Öylesine bir dosyayı eline alıp kapıdan çıktı. Koridorda sessizce bekleyip Yusuf'un sesini duymaya çalıştı. Nihayetinde boş bir toplantı odasından gelen sesini duyduğunda, topuklu ayakkabılarının sesini duyurmamak adına yavaş yavaş o tarafa doğru ilerlemeye başladı. Oda bakış açısına girdiğinde kapının hafiften aralık olması işine gelmişti. Çok yaklaşmadan dinleyebilecekti.

"Ben fosforlu pembe olması kanaatindeyim, Narin." Ardından karşısındaki kız ne demişse Yusuf'un şen kahkahasını duydu. Bu kaşlarını daha da çok çatmasına neden oldu. Kızla oldukça iyi anlaşıyor olmalıydı.

"Benim en sevdiğim renk mi? Beyaz." *Yasemin çiçekleri beyazdır.*

CamScanner ile tarandı

Ne olduğunu anlamadan dinlediği birkaç dakikanın ardından iyice sinirleri tepesine çıkmış bir şekilde, topuklarını vura vura odasına döndü. "Keyfiniz yerinde, Yusuf Bey!" diye de söylenmekten geri durmuyordu. "O kız kim, bilmiyorum ama şimdiden hiç sevmedim," diye mırıldandı. Dosyayı sertçe masaya koyup koltuğuna oturdu.

Yusuf'la farksızlardı. Yusuf duygularını açıkça gösterirken Yasemin kendi içinde yaşamayı tercih ediyordu sadece.

Onu deli gibi kıskanması da cabasıydı.

CamScanner ile tarandı

Başımda çalmakta olan alarmı bir çırpıda kapatıp yatakta oturur pozisyona geçmem kaçınılmaz olmuştu.

İlk birkaç saniye hayatı sorgularken gözlerim duvara sabitlenmişti, bunun farkında bile değildim. Yorgun olan bedenim kış uykusuna yatar gibi kesintisiz uyumuştu.

O kadar yorgundum ki aralık kalan güneşliği bile tam olarak çekmeyi unutmuştum. Yarım yamalak kalmıştı.

Dışarıdaki kuş sesleri, ara sıra gelen araba kornaları ve pencereden içeri giren rüzgârın sesi... Gözümün önüne düşen saç tutamını üfleyerek kaldırmaya çalışsam da pek işe yaramışa benzemiyordu. Sessizliğin ortasında zihnim kapalı duruşunu bozmazken ikinci kez çalan alarm yerimden sıçramama neden oldu.

Âdeta yüreğim ağzımda, alarmı durdurdum. Bu aynı zamanda zihnimi de şoklayarak gözlerimin fal taşı gibi açılmasına neden olmuştu.

Bugün kutlama var, diye şakıyan iç sesimle beraber nihayet sorgulamam bitmiş, kalkıp yatağımı toplamış, güneşliklerimi tamamen açıp aydınlığın odaya dolmasını sağlamış, elimi yüzümü yıkayıp, kendime gelerek pijamalarımı değiştirmiştim. Sakinleştirici bir müzik açıp, sesini kısarak kenara koydum.

Sırada, akşamki kutlama için pastalarımı hazırlamak vardı.

CamScanner ile tarandı

Öncelikle kremalardan başladım. Onları bir güzel hazırlayıp, soğumaları için dolaba koyarak kek tabanına geçtim. Pastalarımda olabildiğince hazır ürün kullanmamaya çalışıyordum. Tariflerimin içine kendimden eklediğim birkaç detay, onların bana özgü olduğunu hissetmeme neden oluyordu.

Kekleri de hazırladığımda öncelikle şekline karar vermem gerekti. Aslında bana hiçbir detay verilmemişti. Tek bildiğim birçok kişinin olduğuydu. Büyük bir pasta yapmam gerekiyordu.

O yüzden dikdörtgen şeklinde koca bir taban kestim. Bunu tamamıyla kolay kesebilmeleri için seçmiştim. Bu şekilde büyük iki pasta yapacaktım. İkisinde de çikolata olacak fakat birinde baskın olan meyveler olacaktı. Bu sayede herkesin iki seçeneği olacak, damak zevkine göre iki seçenekten birini seçebileceklerdi.

Öncelikle çikolatalı olanı yapmaya başladım. Acı çikolata hiç sevmezdim fakat farklı tatların karışımları çok güzel olduğundan eklemekten çekinmedim. Pastanın iç kremasını sıkıp üstüne fıstıklı topçuklar döktüm. Ve yoğunlukla sütlü çikolata parçacıkları... Bunu iki katta da tekrarladım. Bol kremalı ve çikolatalı bir pasta olacaktı. Çikolata ve fıstık tadını fazlasıyla yakıştırdığımdan ortaya muazzam bir tat çıkacağından emindim. Pastanın dış kremasına ve sosuna ise yine çok acı olmayan, kakao tadının daha baskın olduğu bir çikolata kattım. Bu, öncelikle hafif acımsı bir çikolata tadı almalarını, ardından içteki tatla buluşmalarını sağlayacaktı. Nihayetinde ilk pasta bitti ve soğuması için dolaba yerleştirdim.

Sırada meyveli, benim en sevdiğim vardı.

Bunun keki *red velvet* tarzında kırmızı bir kekti. İçine orman meyveleri yerleştirecektim. Öncelikle taze bir karışımla iç keki ıslattım. Hazırladığım limonlu karışım ferah bir tat bırakacaktı. Ardından bordo tonunda kırmızı kremayı kekin üstüne sıkmaya başladım. Ortasındaki tümseği hafif boşluklarla bıraktım, oraya meyveleri ekledim. Daha yeni doğradığım meyvelerin mutfağa yaydığı koku bile muazzamdı. Aralarına birkaç tane çikolata par-

CamScanner ile tarandı

çacığı atmayı da ihmal etmedim. Aynı sırayı ikinci kata da uygulayıp pastayı kapadım ve dış kremasını sürmeye başladım. Pastanın içi daha açık tonlardayken, dış sosu koyu bordoydu.

Neyli olduğunu belli ediyor olsa gerek. Enfes duruyor!

Sos biraz daha kendine geldiğinde, onun birkaç ton açığı kremayla üstüne zarif çiçekler ekledim. Pastanın kenarlarında çiçekler olurken etrafında içini simgeleyen meyveler vardı. Ne fazla abartılı ne de kutlamayı temsil edemeyecek kadar fazla sadeydi.

Çiçeklerin yapraklarındaki ton geçişine dek hepsini teker teker ayarladım. Sonucunda bu kadar güzel bir pasta çıkmasını ben de beklemiyordum.

Çikolatalı olan pasta, Korhan'ın tarzında bir pastaydı. Oldukça sade ve renksiz. O, onun içindi.

Meyveli olan ise eğlenen herkes için. İsteyen istediğinden alırdı. Sonuçta ikisinin de tadı oldukça güzel olmuştu.

Benim meyveli olanı yiyeceğim kesin.

Daha doğrusu, sade ve yoğun çikolata sevenler onu tercih etmeliydi. Ferah, meyve aroması sevenler ise bunu. İki tarafı da düşünmek gerektiğinden bu şekilde ayarlamak istemiştim.

Pastaların üstüne ek olarak herhangi bir şey yazılmasını istemediklerini düşünüyordum, eğer istenseydi Yusuf bu detayı bana bildirirdi. Ona kalsa pastaları fosforlu pembe yapacaktım.

Pastaları nihayet bitirdiğimde saat çoktan öğleni geçmişti. Arada ağzıma birkaç lokma bir şeyler atmış olsam da kahvaltımı tam anlamıyla yapamamıştım. Bu yüzden oturup düzgünce kahvaltı yaptım. Hemen ardından hazırlanmaya geçmem gerekiyordu.

Akşam Yusuf beni ve pastaları almaya gelecekti. Geç kalmamam gerekiyordu.

CamScanner ile tarandı

Küpelerimi de taktığımda hazırdım. Rahatlayarak verdiğim nefesle ayna karşısına geçtim.

Uzun, tiril tiril bir elbise giymiştim. Dizimin bir karış üstünde biten yırtmacı bacaklarımı saklamazken düşük omuz yakası gündelik görünmesini engelliyordu. Elbise günbatımı misali yoğunlukla turuncu, aralarında alacalı sarılar olan bir renkteydi. Rengi öyle hoş bir turuncuydu ki aynı renkte olan çiçeklerimi ve yapraklarındaki alacalı renkleri andırıyordu.

Boynuma kolye yerine her zamanki gibi elbisemin renklerine uyumlu bir fular bağlamıştım. Fularlarıma parfüm sıkmak gibi bir huyum vardı. Bu, kokumun uzun süre üzerimde kalmasını sağlıyordu.

Saçlarımı ise açık bırakarak şakaklarımın hizasından aldığım tutamları arkada birleştirdim ve elbisemin salınan eteklerini andıran büyük, kurdeleli bir tokayla sabitledim. Gözlerimin önüne düşen perçemler gayet tatlı bir görüntü oluşturuyordu. Saçlarımı önüme almayıp arkama attım. Elbisenin modelini bozmamak adına öne almayı planlamıyordum.

Kutlama olsa dahi insanların nasıl giyineceğini öngöremediğimden hem fazla abartı olmayacak hem de oldukça sade olmayacak şekilde giyinmiştim. Bence gayet iyi olmuştu. Bu tonlar saçlarıma ve tenime uyumlu olduğu için bana yakışıyordu. En azından ben yakıştırıyordum. Kehribar gözlerimdeki bal rengi, giydiklerimle öne çıkmışken makyajımla daha da öne çıkardım. Fazla abartmadan sade bir makyaj yapmıştım. Ayakkabılarımı da bu elbiseyi alırken ileride kombinlerim diye seçmiştim. Onlar da elbiseyle aynı tonda ve hatta metalik bir renkte, bilekten bağlamalı bağcıklarının sarmaşık misali bileğimi sardığı topuklu ayakkabılardı. Oldukça zarif durmalarının yanı sıra, eskiden filmlerini izlediğim peri kızlarının ayakkabılarına benzemesi benim için oldukça cazibeli gözükmelerine neden olmuş, görür görmez almış ama giyecek bir yer bulamamıştım. Nihayet giyebilmiş olmak beni mutlu ediyordu.

CamScanner ile tarandı

Son dokunuşları yaparken evi dolduran zil sesiyle birlikte kapıyı açtım ve mutfaktan pastaları getirmeye başladım. O sırada Yusuf çoktan merdivenleri çıkmıştı. Beklemeden elimdeki pastaları kendi eline aldı. O sırada göz göze geldiğimizde, haylaz gözlerle bakarak ıslık çaldı. "Taş gibi olmuşsun, mübarek."

Tamamıyla makara bir çocuk olduğundan bu söylediğine güldüm. Yine de ısının yanaklarımda toplandığını hissetmiştim. Ben de onun gibi bir tepki vermeyi seçerek, tam tur etrafımda dönüp prensesler gibi selam verdim. "Teveccühünüz." Ben kıkırdadığımda o da sesli bir şekilde gülmüştü.

Hafiften ciddileştim. "Olmuş, değil mi Yusuf? Fazla mı abartı yoksa? Ya da fazla sade?"

"Hayır, gayet yerinde bence," diyerek içime su serpti. "Fakat bu kadar güzel olursan şirketteki erkeklerle ters düşebilirim, kızım, biraz çirkin olsaydın bari."

Koltuğun üstündeki çantamı alırken arkamdan konuşmasına göz devirdim. "Saçmalama, Yusuf ya," dedim gülerek.

"Sonuç olarak abin sayılırım," diyerek böbürlendiğinde ona attığım bakışla kabaran göğsü yavaşça söndü.

"Sen benden büyük değilsindir."

"Kadınların yaşı sorulmaz, o yüzden sormayacağım," dedi.

"O kilo değil miydi ya?"

"Yaş da sorulmaz," diyerek konuyu gölgede bırakma çabasına *hadi oradan bakışı* atarak cevabımı vermiştim.

Evden çıkıp, pastaları düzgünce yerleştirerek arabaya bindik.

"Söyleyemedim ama siz de oldukça şık olmuşsunuz, Yusuf Bey," diyerek ilk konuşan ben oldum.

Arabayı sürerken yüzünde beliren sırıtışla kısa bir an bana baktı. "Olmuşum, değil mi? Resmen genç kızların gönlünü açıyorum."

Kıkırdadım. "Açıyorsun gerçekten."

Gri renkte, yapılı vücudunu oldukça çekici gösteren bir takım

CamScanner ile tarandı

elbise giymişti. Saçlarını da özenle yapmış, gayet yakışıklı olmuştu.

Sırıtışı derinleştiğinde vücudunu hafifçe bana döndürdü, ben de ona döndüm. Ceketinin göğüs kısmındaki iç cebinden bir şey çıkardı. Bu beyaz bir güldü. Çok geçmedi, bu bir sırmış gibi geri yerine koyduğunda şaşırarak ona baktım.

"Beyaz gül mü?"

Kafasını salladı. "Evet. Yasemin'ime vereceğim." Onun ismini anarken bile gözleri parlıyordu.

"Beni tanıştıracaksın, değil mi?" diye hevesle sordum.

"Elbette," dedi. "Çiçeğim bir bana sıcakkanlı değil, seni çok sevecektir."

"Korhan biliyor mu sizi?" diye ansızın sordum. Bu merak ettiğim bir şeydi. Dağ evinde ona söylemekten çekinmişti.

Gülen yüzünün solması ve gerilerek oturduğu yerde dikleşmesi, kaşlarımı çatmama neden oldu. "Bilmiyor," dedi. Boğazını temizledi. "Yani henüz..."

"Neden söylemiyorsun ki?"

"Nasıl tepki vereceğini kestiremiyorum," dedi açık açık. "Beni camdan da atabilir."

Gözlerim büyüdü. "Yok artık."

"Yasemin onun için değerli."

"Sen de onun için değerlisin."

Zoraki güldü bu cevabıma. "Eyvallah, abimi çok severim, o da beni sever. Sever ama Yasemin'i diğerlerinden ayırıyor, çoğu zaman kız kardeşi gibi bakıyor. Bu durumda ben de kardeşini seven pis bir böcek durumuna düşüyorum."

Benzetmelerine gülmeden edemedim. İki dakikada gerilmesi bile abisinden nasıl çekindiğini gösteriyordu.

"Bence olgunlukla karşılar, sen kötü biri değilsin. Şahsen bir kardeşim olsaydı gönül rahatlığıyla ilişkinizi onaylardım diye düşünüyorum."

CamScanner ile tarandı

Minnettar bir şekilde baktı. "Onaylasa dahi affedersin ama ağzıma sıçar gibi hissediyorum, bu konuda bana hiç güven vermiyor canım abim."

"Ne zaman söyleyeceksin peki?"

"Söyleyebilmem için Yasemin'in de beni sevdiğini kabul etmesi gerekiyor," dedi derin bir nefes vererek.

"Bir dakika," dedim anlamayarak ve vücudumu tamamen ona çevirdim. "Seni sevdiğini kabul etmiyor mu?"

Manidar bir bakış atarak, "Biraz nazlı da kendisi," dedi. "Söyledikleriyle bakışları hiç uymuyor. Gözleri beni severken elleri beni itiyor. Keçi inadı var bu kızda."

Ne diyeceğimi bilemedim. Bazı kadınların istediği ilgi ve sevme şekilleri farklılık gösterdiğinden nasıl bir durumda olduğunu kestiremedim. Çünkü bazıları tamamıyla sevgi yumağına dönüşmek isterken bazıları ise bu kadar sevgiye boğulmak istemezdi. Kim bilir, belki bunlarla da alakası yoktur, bir ilişkiye hazır değildir.

"Birçok olası ihtimal var," dedim nefes vererek. "Belki de ilişkiye hazır değildir."

Bu ihtimali kendisi de düşünmüş gibi omuzları düştü. "İzin verse onu ilişkiye de hazırlarım. Ama o bazen fazlasıyla..." Doğru kelimeyi ararken, kaşlarının çatılıp düşünmesi çok komik bir görüntü oluşturduğunda gülmemek için dudaklarımı ısırdım. "Vahşi olabiliyor," dedi doğru kelimeyi bulduğunu hissederek. Aklına onunla tartıştığı anlar gelmiş olmalı ki kaşları daha da çatıldı. "Bir keresinde başıma sandalye fırlatmıştı."

"Ne?"

Pekâlâ, bu kadarını beklemiyordum. Çiçekler gibi böyle güzel sevilen bir kızın, bu şekilde *vahşi* olması benim için oldukça beklenmedikti.

"Yahu, benim gibi bir erkeğe böyle vurdulu kırdılı bir kızın, denk düşmesi bana da sürpriz oldu. Hadi abime düşse *evet*, derim, tam onluk bir kız. Sabahtan akşama kadar didişip birbirlerini deli ederlerdi. Ama ben yani... Ben şiddete karşıyım."

"Korhan'a öyle *vahşi* bir kızın yakışacağını mı düşünüyorsun?" diye sordum istemsizce.

"Öyle biriyle daha uyumlu olurlardı bence," dedi.

Duruşumu düzeltip yola döndüm. Aynı zamanda düşünmeden de edemedim.

"O, aşka inanan biri gibi durmuyor. Bu durumda ona öyle yaklaşan bir kadını sevme olasılığı çok düşük gibi geliyor."

"Onun direkt bir kadını sevme olasılığı çok düşük geliyor bana."

"Biraz zor biri sadece..." diye mırıldandım.

"Onun bir kadını sevmesinden çok, bir kadının da onu sevmesi oldukça zor bence," diyerek acımasızca bir yorum yaptı. Yorumunda oldukça samimi olduğunu ses tonundan hissettirmişti. "O kötü biri değil. Fakat dışarıya karşı çok katı. Kendi kuralları ve sınırları var. Aşıldığı takdirde gözü kimseyi tanımaz, inan ki beni bile. Bu kurallara ve sınırlara uyum sağlayabilecek bir kadın... Çok zor. Çok yıpranır." Bu durum onun da hoşuna gitmiyormuş gibi derin bir nefes verdi. "Bu zamana kadar kaç kadın ona yaklaşabildi ki zaten? Buna yeltenenler ya parası için ya da itibarı için yapıyorlardı. Aşk olabilecek kadar yaklaşamıyorlardı zaten. Ona gerekli olan vahşi biri desem de şimdi düşününce sanırım bu yanlış bir tercih."

"Neden? Çivi çiviyi söker diye düşünmüştün."

"Fikrimi değiştiriyorum, abim o çiviyi alır, büker. Ona, içindeki, belki kendisinin bile farkında olmadığı o yumuşak tarafına ulaşabilecek bir kadın lazım. Didişerek değil de zarifliğiyle onu dize getirebilecek biri. Yani kastettiğimi anlayabiliyorsun aslında," diyerek onay bekleyen bakışlarıyla baktı.

"Anlıyorum," dedim. "Ama bu da oldukça zor gibi geliyor. Bahsettiğin o kadınların, abin gibi katı biriyle ilişki yaşamak istemesi fazla olanaksız geliyor bana. Çiçekleri seven biri, onları bükmeye alışmış birini nasıl sever?"

CamScanner ile tarandı

Kısa bir sessizlik oldu. Dediklerimi düşünüyordu ve yüzündeki ifadeyle bana hak verdiğini görebiliyordum. Dudaklarını büktü. "Doğru diyorsun da belki çiçekleri büktüğü anı değil de onları eline aldığındaki dokunuşunu görür. Kırmadan önceki birkaç saniyelik öfkesiz, saf bakışı. Bunun çok zor olduğunu biliyorum ama bunu görebilecek kadınlar olduğunu da biliyorum."

"Elbette varlar," diyerek onu onayladım. "Fakat bu ihtimal oldukça düşük. Ayrıca hiçbir kadın, başkasını değiştirmeye çalışmak uğruna bir ilişkiye başlamamalı."

"Kesinlikle katılıyorum fakat kastım değiştirmek değil, biliyorsun. Sadece içteki o sevgi pıtırcığı tanesini bulup, çoğaltıp yüzeye çıkmasını sağlamak denebilir."

Bu savunmasına güldüm. "O *sevgi pıtırcığının* abinde olduğuna emin miyiz Yusuf?"

O da güldü fakat kırgın parçalar gördüm yüzünde. "Eminiz, bana güvenebilirsin. Sadece o kadar az ki kendine bile yetemiyor." Yüzümdeki gülüşün soluşuyla boğazını temizledi. "Her neyse," diyerek konuyu değiştirmesi eşzamanlıydı. Aklına neler geldi, bilmiyorum fakat düşündüğü şeyler beni üzecekmiş gibi hissettim.

Önüme döndüm. Ellerimi kucağımda birleştirerek yolu izlemeye başladım. Sessizliğimi fark etmiş, o da konuşmamayı seçmişti.

Vardığımızda pastaları alıp arabadan indik. Koskocaman bir plazanın önünde olmamız, kısa çaplı bir şok geçirmeme neden oldu. Pekâlâ, böyle büyük bir yer beklemiyordum.

Plazanın üstünde koskocaman *Kandemir* yazıyordu.

"Korhan'ın soyadı Kandemir mi?"

"Hayır," dedi kapıya doğru beraber ilerlerken. "Kandemir, bu holdingin sahibi olan Aydın Kandemir'den geliyor. Abimin soyadı Cihanşah."

CamScanner ile tarandı

Cihanların şahı, ha?

"Anladım. Neyle ilgileniyorsunuz peki?"

"Mücevherler, takılar, elmaslar... Say say bitmez. Valla bizde ne ararsan var, ben yetişemiyorum. Kafa da yorduğum söylenemez, işin koruma kısmıyla ilgileniyorum."

"Kimi koruyorsun?" diye sordum dalgasına.

"Abimi," dedi ciddi bir şekilde.

"Tam olarak neyden?"

Gözlerini kısıp, sesini değiştirerek alayla, "Düşmanlardan," dedi.

Göz devirdim. "Bir an cidden de kanlı bıçaklı düşmanlarınız var sandım." Dediğim kendime de komik geldiği için gülmüştüm.

O ise boğazını temizleyerek zoraki bir şekilde güldü sanki. "Sanırsın karşı karşıya geldiğimiz yerde kafamıza silah dayamaya yeltenecek kişiler var, değil mi? Âlemsin valla." Durmadı, alay etmeye devam etti. "*Kandemirler ve Cihanşahlar ölümüne düşman*, diyormuşum, komedi şelalesi resmen."

"Hadi dediğin gibi olsun, Korhan'ın soyadı Cihanşah ise niye burada çalışsın?"

"Soyunu reddetmek her yiğidin harcı değildir," dedi. "Kol kangren olmuşsa kesip atmalı." Adımlarımın yavaşlayıp şaşırmış bir şekilde ona döneceğini hissettiğinde hemen, "Şaka yapıyorum tabii ki," dedi gözlerini açarak. "Neredeyiz biz, mafya filminde falan mı canım?" Kendi de dalga geçiyordu.

"Korkutuyorsun beni," diye mırıldandım. "Zaten ikinizde de o tip var, şaşırmam."

"Ya, sen cebinde beyaz gül taşıyan mafyayı nerede gördün, Narin?" dedi gülerek.

"Mafyalar da gül seviyordur belki," dedim bir ihtimal. "Kimden ne çıkacağı hiç belli olmaz."

"Mafya da olsak ben seni korurum, merak etme."

"Yusuf!"

CamScanner ile tarandı

"Ya tamam, iyilik de yaramıyor."

Gülerek, sohbet ede ede kapının önüne varmıştık. Bizi kapıda karşılayanlar Yusuf'u görür görmez, başlarını eğip selam verdiler ve kapıyı araladılar. Kapının önünde duran kişi sanıyorum ki giren kişilerin burada çalıştığına dair kartlarını görmek istiyordu. Oysa ki Yusuf'a tek kelime etmemişler, ikimizi de direkt içeri almışlardı.

Asansöre binerek üçüncü kata çıktık. Dışarıdan gördüğüm kadarıyla plazanın yapısı gereği üçüncü katta koca bir teras vardı. Sanıyorum ki kutlama da o katta yapılacaktı.

Asansörün kapısı açılır açılmaz bizi karşılayan geniş alana baktım. Alanın bu tarafı sakinken gördüğüm cam kapının ardındaki insan topluluğu gerilmeme neden oldu. Birçok kişi kapalı alanın içinde keyiflice sohbet ederken içeride kutlama havasının olduğu aşikârdı. Nitekim etrafın süslü ve insanların da şık giyindiğini düşünürsek doğru yerdeydik.

Asansörden çıktığımızda cam kapıya yönelmek yerine hemen solumuzda kalan koridora döndük. Sanıyorum ki burası mutfağa gidiyordu.

O sırada henüz koridor girişindeyken, Yusuf çalan telefonla birlikte durunca ben de yanında durdum. "Bir saniye," diyerek, telefonu cebinden çıkarıp açtı ve kulağına yasladı. Ne duyduğunu bilmiyorum ama yüzündeki ifade pek iyiye benzemiyordu. Bir koridora bir de benim yüzüme baktı.

"Tamam, geliyorum, beni bekleyin." Acelesi olduğu aşikârdı. Bir anda ne duydu da böyle aceleci davranmaya başladı, anlamasam da poşetleri bana uzattığında itiraz etmeden hepsini kucakladım. "Benim şimdilik en acilinden gitmem gerekiyor, bunları koridorun sonundaki mutfağa götürür müsün Narin? Acil olmasa seni yalnız bırakmazdım. Hemen gelmeye çalışacağım."

Mahcup olduğu belliyken, "Sorun yok, götürürüm tabii," dedim. "Sen işini halledip gel hemen."

"Tamamdır. Zaten pastaların geleceğini biliyorlar."

CamScanner ile tarandı

"Tamam tamam, git sen."

Aceleyle arkasını dönüp gitti. O sırada ben de üç pastayı düşürmeden ilerlemeye çalışıyordum. İkisinin poşeti parmaklarıma asılı, biri de direkt ellerimin arasındaydı. Pastalar büyük olduğu için ağır olmasının yanı sıra fazla hareket ettirmeden götürmem gerektiği için adımlarım olması gerekenden biraz daha yavaş ve özenliydi.

Nihayetinde koridorun sonuna yaklaşıp sola döndüm. Aynı anda aralık olan mutfak kapısının içinden gür bir ses yükseldi.

"Nerede ya bu pastalar? Geç kalıyoruz!"

Oldukça gergin ve sinirli bir kadın sesi...

"Pastalar burada," diye mırıldanarak, ayağımla kapıyı ittirip içeriye girdim. "Alabilirsiniz." Önlüklü ve işinin başında olan gençler kutuları nazikçe elimden alırken, "İki büyük kutu var, onların içindeki pastalar servis edilecek," dedim. "Bir de şu beyaz, küçük kutu var. Rica etsem onu dolabına koyar mısınız? O kesilmeyecek. İlerleyen saatlerde gelip alacağım," diyerek minik bir bilgilendirme yaptım. Beyaz kutudaki pasta başka biri içindi.

"Nerede kaldınız?" Yanımdaki kadın gergin bir şekilde bana bakıyordu. Gözlerinin beni süzdüğünü görebiliyordum. "Ayrıca seni ilk kez görüyorum," dedi, kaşları daha da çok çatılarak. O da oldukça şık giyinmişti. Boyu benden biraz daha uzundu, bakışları desem biraz daha vahşi... Kısa bir an bana bakmayı kesip gençlere döndü. "Hemen hazırlamaya başlayın, hadi."

"Bu kadar kaba olmanıza gerek yok," dedim kendimi tutamayarak. O anda gençler dahil hepsinin bakışları bana döndü. *Acaba sussa mıydım ki*, diyen iç sesime hak verir gibi oldum. Kadın oldukça gergindi, sanıyorum ki bu işlerin koordine edilmesi görevi ondaydı ve bazı şeylerin gecikmesi onu germişti. Oysa ki Yusuf ne zaman geldiyse beklemeden, pastaları alıp gelmiştik.

Ortamı daha da yumuşatmak adına hafifçe gülümseyerek, "Pastalar da geldi hem, hemen hazırlarlar," dedim. Fakat onun

CamScanner ile tarandı

yumuşamak gibi bir isteği yoktu sanırım, oldukça düşmancıl bakmaya başladı bana.

"İşime karışma," dedi oldukça sert bir şekilde. Bu kadar güzel ve yumuşak duran bir insanın içinden böylesine dominant biri çıkması bozguna uğramama neden olmuştu. Kıyafetimi süzüp, yüzümde oyalanırken, "Ayrıca burada çalıştığını da düşünmüyorum," dedi. "Hiç tanıdık değilsin. Pasta şirketinden mi geliyorsun?"

Ne söylesem kafese alınacakmışım gibi hissediyordum.

"Hayır, bir arkadaşımla geld-" derken lafımı böldü.

"Her neyse," diyerek gençlere döndü. Kaşlarım çatılarak bakakaldım. *Dinleseydin keşke.* "Pastaları hemen servise ayarlayın, yine gelip bakacağım. Her şey düzgün olsun."

Çok gergindi, bunu görebiliyordum. Genelde böyle şirket kutlamalarında çoğu yük bir kişinin üstüne kalıyordu, bunu da biliyordum ama bu durumda tek yaptığı etrafına gerginlik yaymaktı.

Gözleriyle aynı renkte su yeşili uzun bir elbise giymiş, saçlarını da atkuyruğu yapmıştı. Yeşil tonlardaki makyaj gözlerini iyice ortaya çıkarırken ona yakışmayan tek şey böyle gergin olmasıydı sanırım.

Elindeki telefon titremiş olacak ki açıp, konuşarak kapıya doğru ilerledi. Bizi arkasında bırakıp çoktan gitmişti. Mutfakta gençlerle birlikte kaldığımızda kısa bir sessizlik yaşandı.

"Bu kadın hep böyle gergin mi?" diye sordum istemsizce.

"Yani..." dedi erkek olan. "Genel olarak öyle ama bu kadar kaba değil."

"Şimdi dediğiniz gibi biraz fazla gergin olsa da iyi bir insandır," dedi kız. Yüzü buruştu. "Sadece tersi biraz pistir."

"Aksilik çıkmasından pek hoşlanmaz," diyerek kızı onayladı diğeri.

"Anlıyorum." Onları işlerinden daha fazla alıkoymamak adına, "Pastalar sizde, sadece beyaz kutuya dokunmayın yeter, kolay

CamScanner ile tarandı

gelsin," diyerek mutfaktan çıktım. Aynı zamanda pastaların neyli olduğunu da kısaca özetleyip bilgi vermeyi de ihmal etmedim. Servis ederlerken bunları bilmeleri gerekiyordu.

Geldiğim koridordan ellerim boş bir şekilde geri döndüm. Etrafı incelesem de Yusuf'u göremediğimden olduğum yerde beklemeyi seçtim. Camlı kapının ardındaki ortama tek başıma girmek istemiyordum. Kimseyi tanımadığım bu yerde tek yapabileceğim Yusuf'u beklemekti.

Geleceğini bildiğimden aramadım. Önemli bir şey için çağırıldı ki acelesi vardı, bir de telefona bakmakla uğraşmasın dedim.

Çok geçmedi, açılan asansörden Yusuf çıkmış, yanıma gelmişti.

"Kusura bakma, Narin, bizim çocuklar bir işi beceremiyor," diyerek yakındı önce. Ardından, "İçeri geçelim, hadi gel," diyerek centilmence kapıyı gösterdi. Gülümseyerek yanına geçtim.

"İçerisi çok kalabalık..."

"E tabii, kimse bu kutlamayı kaçırmak istemez."

Birlikte açılan camlı kapıdan geçtik. Bir anda atmosferin tamamıyla değişmesi, istemsizce Yusuf'a daha da çok yaklaşmama neden oldu. Ortamda doğal olarak herkes birbirini tanıyormuş gibi bir hava hâkimdi. İnsanların kimisi girişteki bize odaklanmıştı. Bu durumdan rahatsız olurken Yusuf nereye doğru ilerlediyse yanında gittim. Nihayet girişin önündeki halıdan ayrılıp boş bir masaya geçmiştik.

Yusuf'a doğru eğilip, "Ben mi yanlış anlıyorum yoksa buraya mı bakıyorlar?" diye mırıldandım.

Keyiflice güldü. "Seni tanımıyorlar ya, ondan dolayıdır." Etrafıma baktığımda birkaç kızla göz göze geldim. Gözlerimi anında kaçırmam kaçınılmazdı. Bilmediğim ortamlarda kendimi oldukça savunmasız hissediyordum. "Rahatla biraz, mis gibi bir ortamdayız. Eğlenmene bak."

"Korhan ne zaman gelecek?" diye sordum. Tanıdığım iki kişi vardı, bu yabancılıkta gözlerim onları arıyordu.

"Gelir birazdan," dedi.

Burası oldukça geniş bir alandı. Sanıyorum ki bu kat yemek ve diğer aktiviteler için ayrılmıştı. Sıra sıra daire şeklinde masalar konulmuş, insanlar onların etrafında toplanmıştı. Alanın hemen kapı hizasındaki duvarın dibinde ise stantlar vardı. Şimdilik kanepe tarzında minik atıştırmalıklar ve içecekler görünse de ayrılan büyük boşluğun yerini pastaların alacağını tahmin etmek zor değildi.

Herkes oldukça şıktı. Öyle ki kendi elbisemin abartı olduğunu düşünen tarafım bile bu düşüncesinin ne kadar yersiz olduğunu anlamıştı. Kutlama henüz başlamamıştı. İnsanlar arkada dönen kısık sesli müzik eşliğinde sohbet ediyordu. Benim gibi gözleri girişteki kapıda oyalanan birçok kadın gördüm.

Ya arkadaşlarını bekliyorlardı ya da benim gibi Korhan'ı.

"Beni Yasemin'le ne zaman tanıştıracaksın?" Gözlerimi kapıdan çekerek tamamen Yusuf'a döndüm.

Sorumla birlikte gözleri merakla etrafta dolandı fakat aradığını bulamayarak bana döndü. "Onu göremedim. Yoğundur şimdi. Kutlama başlasın, rahatlar. O zaman tanıştırırım sizi."

"Pekâlâ."

"Sana Aydın Kandemir'den bahsetmiştim ya, merak etmişsindir belki, o da gelecek."

"Öyle mi?"

"Evet. Bak hatta," diyerek gözleriyle kapıyı işaret etti. Benimle birlikte birçok kişinin kapıya döndüğünü gördüm. Haksız değillerdi.

Kapıdan giren iki adam konuşarak buraya doğru geliyordu. Gözlerim öncelikle Korhan'da duraksadı. Onu ilk kez bu kadar şık görüyordum.

Yine simsiyah giyinmişti. Diğerlerinin aksine kravat takmamış hatta gömleğinin birkaç düğmesini açık bırakmıştı. Sanırım rahatına düşkün biriydi. Saçını da yapmıştı. Normaline göre dağınık kalan tutamlarını ehlileştirerek şekillendirmişti.

CamScanner ile tarandı

Yanındaki adam ise onunla aynı boyda, şıklığından ödün vermemiş biriydi. Onun da gömleği siyahken Korhan'ın aksine ceketi koyu lacivertti. Sanıyorum ki yaş olarak Korhan'dan daha büyüktü. Koyu mavi gözleri, giydiği ceketle birlikte oldukça belirginleşmişken buğday tenine uyumlu koyu kahve saçları vardı. Kırklı yaşlarının ortalarında diye tahmin ediyordum. Ve bu yaşta bile oldukça dikkat çeken bir fiziği vardı. İkisi de sporunu aksatmamıştı. Boyları ve kalıpları birbirlerine yakın olsa da mizaçları oldukça farklı duruyordu.

Aydın denen adamın daha yumuşak bakışları vardı. Yüzü gülüyordu mesela. Fakat Korhan öyle değildi. O yalnızca tebessüm ediyordu. Bu da garipti çünkü onun yine ilk kez böyle içten tebessüm ederek biriyle konuştuğunu görüyordum.

Bugün epey bir ilk yaşanacak gibi hissediyorum.

Derin bir nefes verdim. Çekici olduğunu es geçemeyecektim. İkisi de kapıdan girdiğinde belirgin bir sessizlik oldu.

Yusuf'un kulağına doğru eğilip, "İkisi ortak mı?" diye sordum.

"Ortak değiller ama öyle de denebilir," dedi.

Korhan'ın, Aydın'ın her zaman birkaç santim arkasında olması gözümden kaçmadı. Saygısından dolayı öyle yapıyor olmalıydı. Fakat bunu fark eden yalnız ben değildim. Aydın, kolunu konuşma sırasında Korhan'ın sırtını sıvazlamak suretiyle arkasına koymuş, hizasına getirmişti. İkisi arasındaki bağın derin olduğunu anlamak zor değildi.

Sanırım Korhan, Aydın'ı abisi olarak görüyordu. İçimden bir ses aralarındaki bu bağın yalnızca iş ilişkisi olmadığını söylüyordu.

Hizamdaki bir kız arkadaşına dönerek, "Aydın Bey de gelmiş," dedi. Şaşkın ses tonu garipseyerek onlara bakmama neden oldu.

"Kutlamalara geliyor zaten," dedi arkadaşı, bu hep olan bir şeymiş gibi.

"Aydın Bey buraya ne sıklıkla geliyor?"

Yusuf'a sorduğum bu soru ona normal gelmişti. "Genelde di-

CamScanner ile tarandı

ğer işleriyle ilgileniyor. Buraya abim bakıyor," demesiyle durum daha da açığa kavuştu.

"Diğer işleri?"

"Arabalara ilgisi var," dedi kısaca. Ardından aklına ne geldiyse haylazca güldü. "Hem de bayağı bir ilgisi var. Bu adam araba delisi falan."

"Hadi ya! Galerisi falan mı var?"

Öylesine sorduğum soruya karşın, "Evet, galerileri desek daha doğru olur," deyince gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. Bu adam ne kadar zengin hayal bile edemedim.

"*Galerileri* mi?"

"Evet. Kendisi tam bir iş insanı olduğu için yerinde durmuyor."

Sadece bir an o kadar yabancı hissettim ki bu ortama, iç sesim *biz buraya nasıl düştük*, diye mırıldandı.

"Korhan'la nereden tanışıyorlar? Yani nasıl ortak oldular? Çocukluktan falan mı arkadaşlar?"

"Orası biraz uzun ya," dedi nereden başlayacağını bilemez gibi. "Birbirlerini tanıyorlardı ama ortak değillerdi. Hatta..." derken son anda susarak boğazını temizledi. Pot kırmanın ucundan dönmüştü.

"Kırmadın, merak etme," diyerek imayla baktığımda, zoraki gülümsedi.

"Beni çok zor durumda bırakıyorsun, Narincik."

Omuz silktim. "Ben hiçbir şey yapmıyorum. Sadece soru soruyorum."

"Ben ağzı düşük bir herifim," dedi dalga geçerek. "O yüzden bana çok soru sorma."

"Ama soracağım bir tek sen varsın."

"Bu naçizane güzel sorularını abime sormaya ne dersin? Birebir muhatabına."

"Olmaz," dedim. "Ona soramam."

CamScanner ile tarandı

"Neden?"

"Çekinirim. Hem o da çok konuşmaz, geçiştirir."

"Çok haklısın. Onun çenesinin düştüğü günleri ölsem dahi ahirette bile görmem gibi. Öyle imkânsız."

Cevabına kıkırdadım. "Yusuf ya... Sana hak vermek istemezdim ama sanırım haklısın."

Korhan ve Aydın Bey, bizi görmeden boş alana doğru ilerlemişti. Kutlamayla ilgili, çalışanların gönlünü fethedecek bir konuşma yaptı Aydın Bey. Ben bile çalışan olmamama rağmen etkilenmiştim. Korhan'ın sert duran mizacı ve konuşması yanında onunki oldukça yumuşaktı. Aydın Bey daha kafa dengi birine benziyordu. Sanki karşı karşıya otursak ondan yaşça küçük olsam dahi orta noktada buluşup keyifli bir sohbetin içine düşeceğiz gibi bir his bırakıyordu insanda. Korhan ise onun tam tersi, yöneticilerin baskınlığını taşıyarak sınırları ardından konuşuyordu. Buna rağmen inkâr edemeyeceğim bir uyumları vardı. Aslında bunun ne olduğu oldukça barizdi.

Denge.

Birinden daha bahsettiler. Gökhan Köse. Sanıyorum ki bilinen bir ailenin oğluydu ve oldukça başarılıydı. Aralarına yeni katılan bu kişiyi, henüz burada olmadan tanıtmaları garip kaçsa da yine sanıyorum ki geç kalan Gökhan'dı.

Hatta Korhan'ın yüz ifadesinden, bu durumdan hiç hoşlanmadığı belliydi. Yüzündeki tebessümlü bakış, kısa bir an sabır dileyen bir bakışa dönüştü. Bu o kadar kısa sürdü ki hemen kontrol altına aldı. Ama o anlara şahit olmak, bu haline gülmemek için yanağımın içini dişlememe neden oldu.

Onlar konuşma yaparken önde toplanan insanların aksine Yusuf'la biz yerimizden kıpırdamamıştık. Bu nedenle arkadaydık.

"Gökhan'ı sevmiyor, değil mi?" dedim gülerek.

"Hayır, hem de hiç. Gördün mü yüz ifadesini?" diyerek güldüğünde başımla onaylayıp ben de güldüm.

CamScanner ile tarandı

"Gördüm, resmen deli oluyor."

Zaten daha en başta bu adamdan hoşlanmadığı aşikârdı. Onun için kutlama yapmak bir kenara dursun, işe almak bile istemiyordu.

"Geç kalınmasından nefret eder abim. Kimseyi de beklemez."

Dağ evinde Yusuf'u bıraktığı geldi aklıma. "Emin ol, bunu gayet iyi biliyorum."

Gökhan, ilk izleniminde bile geç kalarak Korhan'ın gözünde mimleniyordu. Kesinlikle yanlış yoldaydı. Aydın'ın ise bu durumu taktığı bile muallaktı. Eğlencesine baktığını görebiliyordum.

"Bana sorarsan Gökhan, Korhan'ın gazabına çok dayanamaz."

"Normalde evet, hiç dayanamaz. Fakat bu sefer işler farklı. Bu çocuğu elimizden kaçırmamamız lazım."

"Çocuğun kendisi mi önemli yoksa ailesi mi?" diye sordum açık açık. Çünkü yetenekli başka birini bulmaları zor olmasa gerekti. Bu durumda o kişiyi önemli kılan şeylerden biri de aile oluyordu genelde.

"Ailesi," dedi Yusuf, dürüst olarak. "Çocuğu bizim buradaysa bir nevi ailesi de bizim tarafımızda demektir."

"İş savaşları diyorsun yani?"

"Evet, öyle denebilir."

Arka fondaki müzik, konuşmanın bitmesiyle biraz daha yükseltilmiş ve asıl *playlist* çalmaya başlamıştı. Çünkü içerideki sakin ortam daha da hareketlenmişti. Çalışanların çoğunun Korhan ve Aydın'ın yanına doluşmaya başlamasıyla Korhan'ın yanımıza geleceği düşüncesi suya düşmüş oldu.

Hal böyle olunca, Yusuf'a dönerek, "Pastalar getiriliyor, bir ona bakayım diyorum," diyerek gideceğimi belirttim.

"Tamam tamam, keyfine bak," diyerek o da etrafa bakmaya devam etti. Yasemin'i aradığını bilmek zor değildi.

Kalabalığın arasından geçerek kapının hizasındaki standlara ilerledim. Atıştırmalıklar sıranın en başındaydı, hemen ardından

CamScanner ile tarandı

pastalar ve sonrasında da içecekler sıralıydı. Pastaya doğru ilerledim. Pastaların bir kısmını keserek tabaklara koymaya başlamışlardı. Birkaç tabak hazırlayıp kesmeyi bıraktılar. Bunun nedeni alındıkça yeni tabak hazırlayacaklarıydı. Ayrıca pastanın görünüşünü de bozmak istemiyor olmalılardı.

Mutfakta gördüğüm gençler pastaların başında beklerken beni gördüklerinde gülümsemeye başladılar. Tebessüm ettim. "Ellerinize sağlık, tabakları çok güzel hazırlamışsınız." Çeşit çeşit tabak vardı ve birçoğunda pastanın yanında atıştırmalıklar da koyularak zenginleştirilmişti. Tebessümleri büyüdüğünde aynı zamanda benim de gülüşüm büyüdü. Onlara doğru hafifçe eğildim. Gürültüden dolayı sandıkları için onlar da bana doğru eğilmişti.

"Kutlama bitene kadar yiyemeyeceğinizi biliyorum ama mutlaka kendinize de ayırın, olur mu? Sizlere de kalması için özellikle çok yaptım."

İkisinin de gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Siz mi yaptınız bu pastaları?" dedi erkek olan.

"Kokuları bile çok hoş, ne yalan söyleyeyim, canımız aşırı çekmişti," dedi kız minnettar bir şekilde bakarak. "Asıl sizin elinize sağlık. Eminim ki tatları da çok güzeldir."

"Ona bakacağız artık," dedim ve ikimiz de kıkırdadık. "Eğer olur da kalmazsa beni mutlaka bulun, tamam mı?"

"Düşünmeniz bile yeterli, teşekkür ederiz," dedi erkek olan.

"Ne demek, rica ederim. Siz yine de beni dinleyin." Kıza dönüp bakışlarımı ciddileştirdim. "O söylemeye çekinse bile sen gel, benden çekinmenizi istemiyorum."

Güzel gözleri sevinçle kısıldığında gülüşü de büyümüştü. "Teşekkür ederiz yeniden," dedi utanarak. Ona böyle yakın davranmamı beklemediğini görebiliyordum. Mezun olduğum ilk senelerde ben de onlar gibi bu tarz etkinliklerde çalışmıştım. Yöneticilerimiz etkinlik bitmeden yememize izin vermezdi, bizim de koşturmadan zamanımız olmazdı zaten. Ne kadar canımız çekse

CamScanner ile tarandı

de etkinliğin bitmesini iple çekerdik. Sonunda en güzel şeyler ya biterdi ya da bize kalmazdı.

Onlar çabalayan gençlerdi ve nasıl bir şeyin içinde olduklarını gayet iyi biliyordum. Biraz sohbet etme şansı da yakaladım. Kızın adı Hale, diğer çalışanın adı da Giray'mış. Burada iki senedir şef yardımcıları olarak çalışıyorlarmış. Hale'nin gözlerinde gördüğüm ışıltının kariyerinde birçok kapıyı açacağını şimdi bile anlamıştım. Giray ise daha çok parasal açıdan ilerlemek istediği için birçok işte çalışıyormuş. Para biriktirmek istiyormuş. Yakında evlenmek istediği için şimdiden birikime başlamış. Onun gelecek kaygısı daha yüksek olduğundan bulduğu her işe göz gezdiriyormuş.

Ne kadar sohbet ettik, bilmiyordum. Aynı zamanda göz ucuyla pastadan alanların tepkilerine bakıyordum. Şimdiye kadar sevmeyen çıkmamıştı.

Çocuklardan pasta şirketinin numarasını isteyenleri bile gördüm. Göz ucuyla bana baktıklarında ise kafamı olumsuzca salladım. Şu an söylemelerinin hiçbir lüzumu yoktu. Ben tepkilere bakmak istiyordum, benim yaptığım sonrasında da söylenirdi.

Şu hayatta haz aldığım yegâne şeylerden biri de yaptığım pastaların ilk tadılış anında insanların tepkilerini incelemekti.

Kalabalığın içinden çıkarak derin bir nefes aldı. O, Aydın gibi samimi bir sohbetin sürekli devam ettiricisi olamıyordu. Ona göre sayılı kişiler dışındakiler bu kadar rahat bir şekilde sınırları aşarak konuşamazdı, konuşmamalıydı. Burası işyeriydi. Parti veya kutlama olması bu durumu görünmez kılmıyordu.

Eliyle burun kemerini ovalayarak ağrımaya başlayan başını göz ardı etmeye çalıştı. Aklının bir köşesinde Yusuf ve Narin vardı. Onları görememiş, yanlarına gitmeye de fırsat bulamamıştı.

Etrafına bakmadan düşünceli şekilde sulara doğru ilerledi.

Standın önüne geldi, soğuk bir su almak adına elini uzatarak öne eğildiğinde, solundan gelen parfüm kokusu tamamıyla yüzüne çarptı. Onu kısa bir anlığına bozguna uğratan bu koku, çatılı kaşlarının saniyelik olarak düzelmesine neden olurken vücudunun kendinden izinsiz reaksiyon göstermesine sebep olmuştu. Tanıdık kokuyla birlikte kafasını ağrıtan tüm düşünceler bir kenara savruldu. Şimdi düşündüğü tek bir şey vardı.

Bu kokuyu aldığı ilk ana gitti. O zaman da zihninde dönen koca kasırga, uçsuz bucaksız fırtınalar birkaç saniyeliğine durmuş, hırçın orman durgunlaşmıştı.

Bu, Narin'in kokusuydu.

Unutmayacağı bir koku olduğunun farkındaydı. Vücudunun bu kokuya verdiği tepkiye anlam veremese de kalbinin ritminin dahi kısa bir anlık da olsa bozulması onu bozguna uğratan en büyük şey olabilirdi. Yumuşayan kaşları anbean çatıldı. Kafasını eğip sorgular biçimde göğsüne bakma isteğini bastırmaya çalıştı.

Yakın zamanda kalp doktoruna randevu alacaktı.

Kafasını o tarafa döndürmeden önce, ansızın duyduğu kıkırtı kalbine darbe vurur gibi ikinci kez teklemesine neden oldu. Ne olduğuna anlam veremese de içinden mırıldandığı küfür bu duruma oldukça yabancı baktığının kanıtıydı. Kalbinin bir sorunu olmadığını bilse de neden böyle yaptığına anlam veremiyordu.

Yıkılmış duvarla çevrili olan kalbi, koca bir harabenin içinde olmasına rağmen teklediği her an, çevresindeki kırılmış tuğlalar yok olmaya yüz tutuyordu. Sesi, kokusu ve gülüşü... Harabeyi aşıp kalbine ulaşabilen nadir şeylerden biriydi.

Nihayetinde kafasını çevirdi. Narin tam yanında, pasta için kurulan standın arkasındaki gençlerle sohbet ediyor, aralarındaki bir espriye gülüyordu.

Öndeki pastalara baktı. İki tane kocaman pasta. Biri siyah, diğeri renkli. Duruşları oldukça güzel görünse de kesilmiş taraflarından görülen içi de bir hayli lezzetli duruyordu. Pasta sevmeyen biri olarak içten içe yaptığı yorumu kendisi de beklemiyordu.

CamScanner ile tarandı

Kendi kontrolü dışında gelişen düşünceler ve tepkiler, rahatsız olmasına neden olduğunda olduğu yerde dikleşti. Kendine gelmesi lazımdı.

Bu sırada, kendini toparlamak ve düşüncelerini kontrol altına almak isterken bunu başarmasını bir hayli zorlaştıracak bir şey oldu ve Narin, ona döndü.

Gençlerin Korhan'ı gördüğü andaki yüz değişimlerini fark eden kızın o tarafa dönmesi kaçınılmaz olmuştu. Çatılan kaşlarının Korhan'ı görür görmez yumuşaması, adamın kavisli kaşlarını gördüğünde ise gözlerinde beliren hafif ürkeklik...

İçinde dönen tüm fırtınaların aynası olan yeşil gözleri kızın yüzünde gezindi. Oradan boynundaki fulara indi. Bembeyaz ve pürüzsüz olan teni elbise nedeniyle oldukça açıktaydı. Bu durum derin bir nefes alma ihtiyacı yaratırken durmadı, gözleri turuncu tonlarındaki elbisesine indi. Elbise uzun olsa da yırtmaç ince bacaklarını gözler önüne seriyordu.

Kalbinden vücuduna yayılan sıcak akım iç sesinin küfürlerini yinelemesine neden olmuştu. Gözleri kızın yüzüne çıktığında, yanaklarının hafiften kızardığını görmesi keyfini yerine getiren tek şey olabilirdi.

Zihninde dönen tek bir cümle vardı: *Yakamoz'a benziyor.*

"Şık olmuşsun," dedi bir anda. *Oldukça zarif ve güzel...* Ardından boğazını temizleyerek ciddileştiğinde, kızın beklemediği iltifat karşısında gözlerinin büyüyüşünü, ellerini koyacağı yeri şaşırmasını, en sonunda arkasında karar kılarak parmaklarını birleştirmesiyle tatlı tatlı bakmasını izlerken keyfi oldukça yerindeydi. Yanakları şimdi iyice pembeleşmişti.

"Teşekkür ederim," dedi. Gözlerindeki parıltılar çarptığı yeşillere geçiyordu. Adamın cansız harabesine umarsızca dalan ışıklar, nereye düştüklerini umursamadan orayı temizlemeye başlıyordu.

"Sen de oldukça yakışıklı olmuşsun."

Kızın aldığı iltifatla birlikte ağzından kaçırdığı o cümle sonu-

cında utangaçlığı artarak bakışlarını kaçırması bir kenara, Korhan'ın da içinde bazı şeyler düzenini şaşırmıştı. Kasırganın durmuş olan rüzgârı, tüm ağaçlar ve orman halkı neye uğradığını şaşırarak şaşkın şaşkın kafalarını uzatmış, önündeki kıza bakmıştı.

Bu zamana kadar bu cümleyi birçok kadından duysa da karşısındaki saf duygularla birlikte duyduğu ilk cümleydi bu. Planlı değil, ansızın düşüncelerin yansımasıydı. Onlarda yalan ve kurnazlık olmazdı.

Kendine ve vücudunun verdiği tepkilere oldukça yabancı hissederken *kendine gel*, diye yankılanan sese karşın esmeye başlayan rüzgâr bile yönünü şaşırmıştı. Bu kızın nasıl oluyor da düzenini böylesine şaşırttığını anlamıyordu.

Tüm bu olanlar birkaç saniye içinde gerçekleşse de o saniyeler kocaman büyüyerek şaşırtıcı bir şekilde amansız sonuçlara neden olmuştu.

Kız, ağzından kaçırdığı cümleyi gölgelemek adına, "Seninle bir türlü karşılaşamadık," dedi.

"Biraz yoğundum," diyerek Aydın'ın tarafını gösterdi. "Ne zaman gelse aynı terane dönüyor."

Adamın çatılan kaşlarını gördüğünde gerilse de konuştuğunda o kadar sinirli olmadığını görmesi içine su serpmişti. *O, çatılı kaşları öfke belirtisi zannederken Korhan o sırada kalbiyle kavga ediyordu.*

Çekingence elleri arkada ona bakarken, "Bizim yanımıza ne zaman gelirsin peki?" diye sordu. Gözlerini meraklı bir şekilde açmış, sınırını aşmamak adına sesini oldukça yumuşak tutmuştu.

Hayatında hiçbir kadının meraklı bir şekilde sorduğu soruya böylesine çekilmemişti. O an zaman kaybetmeden yanlarına gitmek istedi. Koca alanın içindeki ses curcunası başını ağrıtırken Narin'in sorusu onu tamamıyla buradan soyutlayacak çıkış kapısı gibi hissettirmişti.

Buna rağmen, "Bilmiyorum," dedi. Ne cevap vereceğini şaşır-

CamScanner ile tarandı

mıştı. Gözlerindeki hayal kırıklıklarını gördüğünde konuyu değiştirmek adına, "Pastaları yapmışsın," dedi.

Kız hevesle başını salladı. "Yaptım. Yanımıza geldiğinde sana da getireceğim." Gelmesini beklediğini açıkça dile getirmişti.

Oldukça normal bir tepkiyle, "Ben pasta sevmem," dedi.

Kızın yüzünde oluşan saliselik üzüntü, "Olsun, tadına bakarsın," demesiyle yeniden umuda bağlandı. "Benim pastalarımı seversin belki. Hem bak..." diyerek vücudunu biraz daha Korhan'a yaklaştırdı ve yönünü pastalara çevirip eliyle siyah olanı işaret etti.

Kızın yaklaştığı anda boynundan vuran kokusu ve sıcaklığı dikkatini dağıtırken işaret ettiği yere baksa da düşünceleri bir hayli dağınıktı. Bu kız kesinlikle yakınında durmamalıydı. Düşüncelerini toparlayamıyordu.

"Siyah olan pastayı görüyor musun?" Kıkırdadı. "Onu senin gibi simsiyah olanlar için yaptım. Meyve veya tatlıyı ağırlıklı sevmeyenler için tadı biraz daha koyu ve acı."

"Diğeri de açık ve şekerli mi?" dedi ansızın. Tek dudağı yukarı kıvrılmıştı.

Kız yapılan imayı en başta anlamadı. "Evet, diğeri daha renkli ve tadı da ferah. Tam anlamıyla meyve bombası." Ardından dank etmiş gibi çay içtikleri an geldi aklına.

Ben açık ve şekerli içiyorum, o ise koyu ve acı.

Kızın yüz değişiminden o ana gittiğini anlayan adam zevkle güldü. Ellerini cebine yerleştirdi. "Yani o da seni mi temsil ediyor?"

Gözleri yeniden birleşti. Ne diyeceğini bilememişti kız.

"Sanırım öyle," dedi sessiz bir tebessümle. Ardından gülüşü canlandı. "İkisinin de tadına bakmanı istiyorum. Belki diğerini de seversin."

Burun kıvırdı adam. "Ben pasta sevmem."

"Tadına baktıktan sonra yine sevmezsin," dedi, bakmasını istediğini açıkça belli ederek.

CamScanner ile tarandı

"Zorla mı yedireceksin?" dedi adam, alayla.

"Zorla mı yedirmem gerekiyor?" diye sordu Narin. "Rica etsem olmaz mı?" Sorusunun ciddiliği karşısında vereceği birçok cevabın olumsuz olduğunu bilse de onda kötü hisler yaratacak bir cevap vermek istemediğinden susmayı tercih etti. Göz göze durduğu kehribar gözler çok hevesliydi, hevesini kırmak istemiyordu.

"Bilmem," dedi en sonunda. Sesi biraz daha kısıldı. "Belki olur."

Gülüşü büyüdü kızın.

Korhan, hayatında vermeyeceği cevapları veriyordu.

"Şimdi gitmem gerekiyor," diyerek birkaç adım geriye doğru adımladı.

"Pekâlâ." Her ne kadar yanından gitmesini istemese de işi varken *burada kal*, demesi bencillik olurdu.

Kal, dese Korhan kalırdı.

Kendine vermesi gereken çekidüzeni ve afallamış duygularını düşündüğünde oradan gitmesi daha iyi olacağından, Narin'in gözlerine son kez bakarak kalabalığın arasından sıyrıldı ve dışarıya, terasa doğru gitti.

Serin havayla buluştuğunda derin bir nefes aldı. Ona hiç yapmayacağı şeyleri yaptıran bu kadın, arkasında, çatık kaşlarla göğsüne bakıp konuşan bir adam bırakmıştı. "Hasta falan mı oldun? Tek işlevin atmak, onu da düzgün yap." Kaşları çatık olsa da anlam veremediği bu olaya sinirlenemiyordu bile. "Ben ne yapıyorum, anasını satayım? Delilere döndüm iyice."

Terasta yalnız başına soluklanırken kalbiyle konuşan bir adama dönüşmeyi o da beklemiyordu.

CamScanner ile tarandı

2.1

Korhan yanımdan ayrıldığında, arkasından bakmayı keserek standın başına doğru yürümeye başladım, aynı zamanda kendi kendime söyleniyordum. "Adama yakışıklı dedin, Narin..." Utançla yüzüm buruştu. Ağzımdan kaçmıştı. *Ama o da sana şık olmuşsun demişti*, diyen iç sesime, *güzel demedi*, diye ikazda bulundum. Sonra bunları düşündüğüm için bir tur daha kendime kızdım. *Güzel*, demesini beklemiyordum ki zaten.

Değil mi?

Yönümü masama doğru çevirdim. Yusuf'un yanına gidecektim. O sırada hissettiğim hareketlilikle birlikte birçok kişinin yönünü kapıya çevirdiğini fark ettiğimde ben de istemsizce kapıya doğru döndüm.

"Gökhan Bey geldi!" diye mırıltılar dönmeye başlamıştı.

Çok geçmedi, mırıltılar sessizleşti ve önümdeki kapıdan bir adam girdi.

Herkes sessizleşip, onu incelemeye başlarken ben de geri kalmadım. Kendine has bir tarzı olduğu çok belliydi. Kahverengi, bol bir pantolon, yine aynı kahve tonlarında bol bir gömlek giymiş, gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıyırmış ve sağ bileğine turuncu bir fular takmıştı. *Benim fularımla tonları çok yakındı.*

Buradaki birçok erkekten farklı olarak kutlamaya gelir gibi değil de arkadaşlarıyla gezmeye çıkmış gibi giyinmişti. Bahsedilen Gökhan Bey buydu demek.

Üstündeki bakışların farkındaydı. Yüz ifadesindeki rahatlıkla gözlüğünü indirip yakasına astı. Açığa çıkan irisleri fazla özgüvenli bakıyordu. Sanki burası onun *çöplüğüymüş* gibi bir rahatlıktı bu. Dudaklarındaki hafif tebessüm bunun göstergesiydi.

Babasına güveniyor olabilir miydi?

Gözleriyle içeriyi boylu boyunca taradı. Ellerini cebine koyduğunda yüzünde büyüyen tebessümü gördüm. Bakışları benim olduğum yere geldi. En önde olduğum için göz göze gelmemiz kaçınılmaz oldu. Gözleri kimsede duraksamadı, bende de öyle olacak sandım. Fakat aksine durdu, dudaklarının tebessümü oynarken gözleri elbisemde gezindi, boynumdaki fularda oyalandı.

Yutkundum. Eşzamanlı gözlerime baktı, şaşkınlığını görmüştüm.

Fularlarımızın aynı renk olmasına şaşırmış olmalıydı. Burada ikimizden başka kimse fular takmıyordu! Daha fazla bakmaya devam ederse millet de bana dönecekti. Bunun olmasını asla istemiyordum. Elimde olsa görünmez olurdum.

Rahatsızca kıpırdandığımda bunu fark etmiş gibi gözlerini çekti. Derin bir nefes verdim. Kıyafetlerinin kahve tonu da elbiseme uyumluydu. Sanırım farkında olmadan, oldukça uyumlu giyinmiştik.

O, Aydın Bey'in yanına doğru gitti. Çok geçmedi, Korhan da onlara katıldı. Ben ise masama doğru ilerleyip Yusuf'un yanına geçtim.

Yusuf çoktan önüne meyveli pastamdan alıp yemeye başlamıştı. Masalara pasta dağıtan garsonlardan almış olmalıydı. "Kızım, bu ne?" diye sordu yemeye devam ederken. Yemelere doyamıyor gibi bir hali vardı.

"Beğendin mi?" diye sordum tebessüm ederek.

CamScanner ile tarandı

"Deli misin? Aşırı güzel olmuş." Önündeki dilimin son lokmalarını alıyordu. Meyveli sevdiğini biliyordum, bu pasta onun gibi meyve sevenlerin bayılacağı türdendi.

"Afiyet olsun," dedim içtenlikle. "Diğerinin de tadına baksaydın."

"Yok ya, acı çikolatayı pastaya yakıştıramıyorum. Ben meyveciyim."

Kıkırdadım. "Hiç belli olmuyor aslında..."

Son lokmayı da ağzına attı. Tatlı tatlı bakınca bir şey isteyeceğini anlamak zor olmamıştı. "Bu pasta çok hoşuma gitti. Bir ara yine yap da sana gelip yiyeyim, olur mu?"

"Olur tabii. Pasta günü yaparız. Yanına abur cubur da alırız, film açıp eğleniriz. Sende tam bir dalga geçerek film izleyen insan tipi var, Yusuf."

İmalı imalı baktı. "Sen beni çok iyi tanıyorsun," dedi ve sesli güldü. Keyfi yerindeydi. Pastanın tabakta kalan kremasını çatalıyla sıyırdı. "Bunu kesinlikle yapmalıyız. Özellikle romantik filmlerle dalga geçmek favorim. Öyle saçma sahneler oluyor ki..." dedi bunu birçok kez zevkle yapmış gibi.

"Yine de dalga geçmek hoş değil." İkaz edici bakışlarımda ciddi olmadığımı biliyordu.

"Elbette değil. O aşkları kıskanıp kudurduğumuzdan dalga geçiyoruz hep. Yoksa niye dalga geçelim, değil mi?"

"Yusuf ya!" Şu cümleleri her defasında güldürüyordu beni. Fazlasıyla kafa dengi biriydi. Bakışlarım Korhan'a kaydı. Gökhan denen adamla konuşuyordu. "Korhan'ın gelmesini bekliyorum, pastalarımı ona da tattıracağım," dedim heyecanla.

"Mümkün değil yemez," dedi hemen. "O pasta sevmez. Ağzına da sürmez."

"Öyle deme," derken dudaklarım büküldü. "Rica edeceğim ama."

Kaşları havalandı. "Rica edeceksin?"

"Evet, niye öyle baktın ki? Rica etsem yer, zehir vermiyorum ya sonuçta."

CamScanner ile tarandı

Belki olur, demişti.

"Abimin sevmediği şeyleri ricayla yaptığını hiç görmedim," dedi. "Hevesini kırmak istemiyorum ama yiyeceğini düşünmüyorum." Yüzümün düştüğünü görmüş olacak ki, "Ama ben yedim, aşırı güzel olmuş," dedi. "Ben yetemiyor muyum sana, Narin?"

Hemen mağdur rolüne geçtiğinde, "Yetiyorsun tabii," dedim. "Yine de şansımı deneyeceğim."

"Dene bakalım. Bunda iddiaya bile girmeyeceğim." Biten tabağını öne itti. "O yemezse ben yerim valla."

"Afiyet olsun, Yusufçuk."

"Eyvallah, Narincik." Etrafına bakındı. "Benimki benden mi kaçıyor?" Kaşları hafifçe çatıldı. "Bir türlü göremedim. Gördüğüm o birkaç saniyede de bir yerden bir yere koşturuyordu. Bu kızı çok yoruyorlar, olmaz böyle." Çenesini düşünceli şekilde sıvazladı. "Abimle konuşmam lazım, sevdiceğimi çok yoruyorlar."

"Ama bu cümleyi kur, tamam mı? *Sevdiceğimi yoruyorlar*, de."

Gözlerini kısarak baktı. "Öyle diyeyim de ensemden tuttuğu gibi camdan sallandırsın, değil mi? Sonra Yusuf nerede? Yusuf ahirette sorguda. Pastalarını sırat köprüsünde yerim artık."

"Abartıyorsun," dedim gülerek. "O kadar da değil."

"Bana *dünyaya duyur*, de, duyururum. Ama abim beni çok korkutuyor. Onun da zamanı gelecek elbet ama şimdi değil." Ardından aklına bir şey gelmiş gibi umutla gözleri büyüdü. Ellerini kollarıma koydu. "Söylerken seni de yanıma alacağım, Narin, ben bunu nasıl düşünemedim?"

"Niye beni alıyorsun ki?"

"Sen varken bana saldıramaz," dedi bir çırpıda.

Gözlerim büyüdü. "Sana saldıracak mı bir de?"

"İçimden bile geçer, ne diyorsun?"

"Yapmaz öyle ya," dedim tereddütle. "Hem hatırlatırım, yanında ben varken dağ evinde bırakıyordu seni."

"O da doğru ama anahtar bendeydi," dedi sırıtarak. "Ve o da

CamScanner ile tarandı

biliyordu bunu." Yani bıraksa bile Yusuf dışarıda kalmayacaktı, öyle mi? Şaşırdığımı gördüğünde gülüşü büyüdü. "Arada kıyar gibi yapsa da kıyamıyor, kalbi hiç yok değil."

"Bu açıdan hiç düşünmemiştim."

Göz kırptı. "Sen boş ver o kısımları. Yıllardır beraberiz biz, ben değil de kim tanıyacak onu?"

"Haklısın."

Ellerini çekip eski halini aldı. Yüzünü yaklaştırıp kulağıma doğru eğildi. "Gökhan nasıl biri gibi duruyor sence?" diye sordu.

Dudak büktüm. Onun gibi kulağına doğru eğilip, "İnsanları tanımadan yargılamaktan hoşlanmıyorum," diye fısıldadım. "Ama düşüncemi soracak olursan... Biraz fazla özgüvenli geldi bana. Bakışları özellikle."

Bana hak veriyormuş gibi heyecanlı şekilde, "Hah, evet işte!" dedi. "Küçük dağları ben yarattım gibi bakmıyor mu?"

Kafamı salladım. "Öyle bakıyor, evet."

"Abim nefret eder bu tavırdan. Ona *egoist biri*, dediğimde *ne kadar olabilir ki*, demişti, şimdi hemen yüz ifadesine bak."

Bakışlarımı ona çevirdiğimde sesli gülmemek için elimi dudaklarıma yaslamak zorunda kaldım. Bu bakışı asla beklemiyordum. *Beni buradan alın*, der gibi bıkkınlıkla dinliyordu Aydın Bey'le Gökhan'ın konuşmasını.

Yusuf, kahkahasını durdurmaya çalışıyor gibi dayanamayarak, "Yardım çığlıkları atıyor," dedi. "Dayanamaz o. Kaçması için son üç saniye veriyorum. Bir..." İçi daralmış gibi eli gömleğinin düğmelerine gitti, bir tanesini daha açtı. "İki..." Gözleri etrafta dolaştı ve hızlıca bir şey söyledi yanındakilere. "Üç."

Bakışları hemen bizi buldu ve buraya doğru gelmeye başladı. Gözlerim fal taşı gibi açılırken olduğum yerde daha da dikleştim. Tamam, bu kadar hızlı gerçekleşmesini asla beklemiyordum.

Yusuf gülerek, "Demiştim, değil mi?" diye mırıldandı. Korhan buraya geldiği için benim gibi duruşunu düzeltmişti. Yanımızda

CamScanner ile tarandı

durduğunda rahatlamışçasına derin bir nefes verdi. Bunu öyle hissetmiştim ki oksijensiz kalmış da burada nefeslenmiş gibiydi. Eliyle burun kemerini ovdu. Yusuf bıyık altından gülüp, dalga geçerek, "Abi, sohbet koyu gibi duruyordu," dedi.

Kapalı gözleri açılmadan yüzü buruştu. "Kafamı si-" Bakışları beni bulduğunda lafını yutarak daha sakin olmaya çalıştığı sesiyle iğneleyici bir şekilde, "Kafamı şişirdi pezevenk," diye mırıldandı. "Düşen çenesinin ceremesini çekiyoruz," dedi ardından sabır çeker gibi.

Oldukça gerildiğini görebiliyordum. "Başın mı ağrıyor?" diye sordum.

"Biraz."

"Kutlamaları sevmiyor musun?" Burada olmaktan hiç memnun değil gibiydi.

"Fazla sesli ortamlar hoşuma gitmiyor," dedi bir çırpıda. "Gereksiz insanların gereksiz dırdırları..."

Ağzımı açıp cevap verecektim ki bundan vazgeçtim. Huysuz olmasa fikrimi söylerdim belki ama şu an gerek yoktu. Sakinleşmeye ihtiyacı vardı.

"Ben geleceğim şimdi."

Masadan ayrılıp pastaların olduğu yere gittim. İki pastadan da birer dilim alıp masaya geri döndüm. İkisini de önüne koydum ve gözlerimi hevesle yüzüne çıkardım. Hemen dibinde bitmem uzun sürmedi.

"Senin keyfini yerine getirecek şeyi biliyorum," dediğimde sesli güldü Yusuf. İkaz edici şekilde bakarak yüz ifademi eski haline getirdim ve yeniden Korhan'a döndüm. "Önce hangisini yemek istersin?"

Pastalara olan bakışı umudumu düşürmeye başlarken, "Yemeyeceğim," dedi. Huysuzdu. Çatık kaşlarıyla döndü bana. "Pasta sevmem."

"Ama rica ediyorum," dedim tatlı tatlı. Başımı yana eğdim.

CamScanner ile tarandı

"Bari tadına baksan?" Acı çikolatalı olanı parmak uçlarımla önüne yaklaştırdım. "Meyveliyi sevmiyorsan bunu sevmen daha olası."

En çok onun tepkisini merak ediyordum ve bunu belli etmekten de çekinmiyordum. Pasta sevmeyen birine bile hitap edecek lezzette pastalar yaptığımı düşünüyordum. Çünkü yapılış şekline kadar kendime özgü şeyler katıyordum içine. Sadece önyargılı olmaması gerekiyordu.

Ona ulaşamadım. Üzerindeki sinir geçmemişti, bakışları dahi duvarlıydı. "Ama rica edersem..." diye başlamıştım ki ona yaklaştırdığım pastayı kendinden uzaklaştırdı.

"Israr etme, Narin," dedi, *sınırını geçme*, der gibi.

O an, ona baktığım için bile suçlu hissettim. Hiçbir şey demeden gözlerimi kor yeşillerden çektim, ellerimi masadan indirip hafifçe yana kaydım. Bunu istemli yapmasam da pek önemli değildi. Sonuçta aramıza koyduğum ufak santimlere takılmazdı. Onun zaten kendi duvarları vardı.

Hevesim kaçmıştı.

İç çektim. *Tamam, Narin, sorun yok. Zaten Yusuf böyle olacağını söylemişti. Neden ısrar ediyorsun ki?* Tamam da benimle konuştuğunda *yerim*, der gibi bakmıştı. Bu adam benim dengemle oynuyordu.

Yusuf'la göz göze geldik. *Dert etme*, der gibi baktı. Aynı şekilde ben de *sorun yok*, der gibi baktım. Kafamı soluma çevirdim. Hemen o sırada, insanların arasından çıkan bir çift gülen irislerle göz göze geldim. Beklemedi. Beni gördüğünde genişleyen gülümsemesiyle hemen yanımda durdu. Başını diğerlerine çevirdi. "Yanımızdan kaçtın, Korhan. Yoksa seni sıktım mı?" diye keyifle sordu.

Hemen solumda duran kişi Gökhan'dı, evet.

Zaten onun yüzünden huysuz olan Korhan'ın bakışları daha da sert bir hal alsa da bunu ustaca gölgeleyerek yalancı bir gülümseme takındı. "Aydın'la muhabbetiniz akıcıydı, yalnız bırakayım dedim."

CamScanner ile tarandı

Oradan kaçmamış gibi.

Şen bir kahkaha attı. "Aydın iyi adam, sohbeti eğlenceli."

Kaşlarımı çatmamak için zor durdum. Aydın Bey onun patronu değil miydi? Nasıl böyle rahat hitap edebilirdi? Buna tek takılan ben değildim. Yusuf'un ansızın çatılır gibi olan kaşları ve yüz ifadesi de aynı şeyi düşünüyor olduğunu gösteriyordu. Dayanamadan hafif iğneleyici bir şekilde, "Aydın *Bey* öyledir," dedi. Gülümsemesi ondan hoşlanmadığını haykırıyordu fakat Gökhan'ın buna takıldığı söylenemezdi.

"Öyle valla," dedi keyfinden gram eksilmeden. Bakışları bana döndü. Dudaklarımdaki düz ifade tebessüme kayarken gözlerimi kaçırma ihtiyacı hissettim. Bu adamda beni rahatsız eden bir şey vardı. "Az önce kulak misafiri olmuş bulundum. Pastaları siz mi yaptınız?" diye sordu birden.

Önce ne diyeceğimi bilemedim. Gözlerim tabakta bekleyen dilimlere kayarken yeniden ona döndüm. Dudaklarımdaki gülümsemeyi düşürmeden, "Evet, ben yaptım," dedim.

"Şirkette böyle marifetli çalışanlar olduğunu bilmiyordum," dedi gözleri parlayarak. Ardından elini uzattı. "Tanışalım, Gökhan ben."

Gözlerim eline kaydı.

Nezaket kuralları bir: Tanışmalarda ilk eli kadın uzatır. Çünkü bazı durumlarda, oluşacak temastan rahatsız olabiliyoruz.

Elini havada bırakmak hoş olmayacağından tuttum. "Narin ben de. Memnun oldum."

Gözleri oldukça memnun olduğunu belirtircesine kısılırken, gözlerimi geçerek aşağıya doğru inmeye başladı. Elimi bırakmadan vücudumu baştan aşağıya süzdü. "Oldukça şık olmuşsunuz, Narin Hanım," dedi. Fularıma çıkan gözleri birkaç saniye tenimde oyalandı. "Elbiseniz çok yakışmış." Oraya bakmamı ister gibi uzattığı elinin bileğinden sarkan fuları oynattı. "Ne tesadüf, fularlarımız da aynı renk."

CamScanner ile tarandı

"Evet, ne tesadüf," dedim ayak uydururarak.

Elimi çekeceğim sırada bunu hissetmiş gibi parmaklarını sıkılaştırdı ve elimi çevirerek dudaklarına yaklaştırdı. Kondurduğu öpücük şaşkınca bakmama neden olurken, "Bu zarif eller epey bir marifetli olsa gerek, pastanız çok lezzetliydi," dedi. Öpmek için eğdiği başını kaldırmadan, bana bakarak konuşmuştu.

Elimi hızlıca kendime çekerek temasımızı kestim. Yüz ifademi bozmamaya çalışsam da elimi fark etmeden arkama saklamıştım. Her an atılıp yeniden tutacakmış gibi kendinden emin duruyordu. İşte en başından beri bundan bahsediyordum, elimi hızlıca çekmem bile ona herhangi bir uyarı göndermemişti. Bakışları hâlâ aynı hevesini koruyordu.

Hatta bu hareketime hoşuna gitmiş gibi güldü. "Çekinmeyin lütfen, yeteneğiniz oldukça değerli."

"Teşekkür ederim, Gökhan Bey." Değindiği yanlış bir nokta daha vardı. "Ben burada çalışmıyorum," dedim hafifçe tebessüm ederek. "Yanlış anlaşılmasını istemem."

"Nasıl yani?" Oldukça şaşırmış şekilde Korhan'la Yusuf'a baktı. "Narin burada çalışmıyor mu?"

"Narin *Hanım*..." Yusuf sabrının uçlarındaymış gibi bıkkınlıkla ikaz etti. "Bizim arkadaşımız, pastaları yapması için rica ettik. Bizi kırmadı."

İşte şimdi hevesi kırılmış gibi yüzü asıldı. "Beni hayal kırıklığına uğratıyorsunuz, nasıl olur da böyle yetenekli birini kaçırırsınız?" dedi bildiğin azarlarcasına. Bakışlarım Korhan'a kaydı. Ve o an, asıl korkmamız gereken kişinin Korhan olduğunu anladım.

Adamı yiyecekmiş gibi baktığının farkında mıydı?

Avını gözüne kestirmiş avcı misali odağı bir saniye olsun kaymaksızın ona kilitlenmişken yumuşatmaya çalıştığı bakışlarından eser yoktu şimdi. "Bizim beceriksizliğimiz," dedi soğuk bir sesle. "Bu, Aydın'la benim sorunum."

Burnunu her şeye sokma, demenin farklı bir yolu.

CamScanner ile tarandı

Buna takıldı mı peki? Elbette hayır. Oluşan gerginlik ona uğramıyormuş gibi yeniden gülümsedi, önündeki pastaları parmağıyla gösterdi. "Bunları yemiyorsun anladığım kadarıyla." Bana yandan bir bakış attı. "Ben çok beğendim. Alabili-"

Korhan ise iki tabağı da kendine çekerek Gökhan'ın elinin havada kalmasına neden oldu. "Yiyorum," dedi *dokunamazsın*, der gibi.

Halbuki az önce *yemeyeceğim*, demişti. Şimdi bakışları gibi dili de farklı şeyler söylüyordu.

"Sen biraz sinirli misin Korhan?"

"Korhan *Bey.*" Yusuf bu sefer dayanamamış, sesini yükseltir gibi olmuştu. Sınırını bilmemesine takılmıştı. "Burayı yönetmek kolay değil, haliyle geriliyor arada," dedi. Ona yerini hatırlatıyordu.

"Haklısın. İşi epey zor." Ve Gökhan bunu anlamamakta ısrar ediyordu. "Ben diğer masalara da uğrayayım." Bana döndü. "Yeniden memnun oldum, Narin Hanım. Bir yere ayrılayım demeyin, gece uzun."

Son cümlesini duymamış gibi gülümsedim. "Ben de memnun oldum, Gökhan Bey, iyi eğlenceler."

Yanımızdan ayrıldığı ilk an, "Lan, bu nasıl bir sınır bilmezlik?" diye patlayan Yusuf'tu. "Bey lafını ezberletene kadar seveceksin ancak öyle aklı başına gelir."

Sevmekten kastının ne olduğunu sorgulamayacaktım.

Korhan'a döndüm. Gözbebekleri titremiyordu bile, Gökhan'ın ardından bakıyordu. Bu sessizliği yutkunmama neden oldu. Yeşillerinde yükselmeyi bekleyen ateş, yalnızca tek damlaya bakıyordu. Burnundan verdiği derin nefes sonrası gözünü çektiği ilk an, duygularını dizginlemek adına yüzünün kasıldığını gördüm. Kafasını hafifçe yana eğdi, sabırla kuruyan dudaklarını ıslattı, o sıralarda bir şeyin daha sesi geldi. Kafamı eğdiğimde, elinde bir *zippo* tuttuğunu gördüm. Bu ses *zippo* kapağının kapanma sesiydi. Ne zaman cebinden çıkardığını bilmesem de cebine geri koyduğunu gördüm.

CamScanner ile tarandı

Bu duruma pek bir anlam yükleyemesem de Yusuf'un oldukça kısık sesle mırıldandığı küfrü duymuştum. Gözlerindeki korkuyu gördüm. Önce eline baktı, ardından Korhan'ın yüzüne.

Bunun bir anlamı olduğu aşikârdı. Kesinlikle soracaktım.

Kapağın kapanma sesinin ardından ortamdaki gerilim inmeye başladı, Korhan kendini sakinleştirmeye başlamıştı. Yine de öfkenin kırıntılarını taşıdığını görebiliyorduk. Örneğin çıtını çıkarmadan eline aldığı çatalı pastaya batırışı oldukça vahşiydi. Öyle ki acısını ondan çıkarmak ister gibi aldığı dilimi ağzına attığında, pastanın bir canı olsaydı *çok fena yandı*, derdim. O acıyı hisseder gibi yüzüm buruşsa da belli etmemeye çalışarak tepkisini izlemeye başladım.

Siyah pastadan yemişti.

Masada kimse korkudan çıtını çıkaramıyordu.

Çiğnedi, çiğnedi... Çatık kaşları bir gram düzelmezken beğenmediğini düşündüm fakat o beni şaşırtarak ikinci çatalını da aldı. Yusuf'a baktım. Şokla abisini izliyordu. Hatta öyle ki dudakları hafiften aralanmıştı.

Korhan'ın bakışları ise *bir terslik var*, dercesine pastaya indi. Bu durum beni bile işkillendirmişti. *Acaba hata mı yaptım*, diye düşünmeye başladım. Pastalarımın tadına bakmamıştım ama bir sorun olduğunu düşünmüyordum. Fakat öyle bakıyordu ki kalbim hızlanmaya başladı, kötü mü olmuştu?

Damağındaki tadın zevkini çıkarmak ister gibi çiğnemesi yavaşladı, çatık kaşları anbean yumuşamaya başladı. Aldığı lokmalar sinirini geçirmiş gibi burnundan nefes verdi.

Üniversite yıllarında, yaptığım yemeği jüriye sunarken yaşadığım heyecanın aynısını hissettiğimden bir tur geçmişe dönüp gelmiştim. Farklı zaman dilimleri ama aynı gerginlik...

Hiçbir şey söylemedi, bakışları bu sefer meyveli olana kaydı. Tereddütü yakaladım ve bunu yadırgamadım. Bu pasta, pasta sevmeyenler için fazla süslü ve tatlıydı. Beğenmemesi çok olasıy-

CamScanner ile tarandı

dı ama yine de tadına bakmasını istiyordum. Hislerimle hareket eden bedenim heyecanla ellerimi önümde birleştirmişken altdudağımı dişledim. Dört gözle tepkisini bekliyordum.

Gözleri tereddütte kalmışken çok kısa bir an gözlerime çıktı. Ona nasıl baktığımı gördü. Gözbebeklerinde hazırda bekleyen ateşin üstüne su boşaltılmış gibi iç çekti. Çatalını kaldırıp meyveli pastaya batırdı ve biraz alıp ağzına götürdü. Çiğnedi, çiğnedi... Yüzünün buruştuğunu gördüm. Bu durum üzülmek yerine kıkırdamama neden oldu. Çünkü bu pasta ona çok tatlı gelmişti, biliyordum. Yine de yemeye devam etmesi ve yüz ifadesini saklamaması hoşuma gitmişti.

Sesimi duyduğunda yeniden bana döndü. Yemeye devam ediyordu.

"Çok tatlı geldi, değil mi?" diye sordum.

Dürüstçe kafasını salladı. Ardından ağzındaki tadın gitmesi için hızlıca acı pastadan aldı, tabağı kendi önüne çekmişti. "Bunu sevdim," dedi çekinmeden. "Çikolatası acı."

"Evet, özellikle öyle yaptım. Senin gibiler için," dedim bir çırpıda. Keyfim yerine gelmişti. Sevmediği halde seviyormuş gibi yapsaydı daha çok üzülürdüm. "Afiyet olsun." Kısa bir duraksamanın ardından, "Ve teşekkür ederim," dedim samimice.

"Ne için?" diye sordu.

"Ricamı kırmadın."

Cılız bir gülüş belirdi dudaklarında. "Eline sağlık."

"Afiyet olsun yeniden," dedim, gülüşümü saklamadan. Başını eğerek karşılık verdi. Son lokmayı da alıp çatalını masaya koydu. Dilimin neredeyse yarısını yemişti. Pasta sevmeyen biri için yeter de artardı.

Diğer pastayı kendi önüme çekip, bozulmamış kenarından alarak tadına baktım. Gerçekten de çok güzel olmuştu. İstediğim fe-

CamScanner ile tarandı

rahlığı ve limon mayhoşluğunu yakalamıştım. Dönüp baktığımda da bu pastanın çok az kaldığını gördüm. İnsanlar genelde bunu tercih etmişti.

Şaşırmadım. Bu varken insan neden acı çikolata yemek isterdi ki?

Korhan'ın yeniden Aydın Bey'in yanına gitmesiyle beraber masada tekrar iki kişi kalmıştık.

"Pastayı yedi, Yusuf, bu sefer haklı çıkamadın."

"Şoklardayım," dedi o anki şaşkınlığı yeniden aklına gelmiş gibi bakarak. "Ben diyorum, kızım, sende bir büyü var. Bu adama bir şey yapıyorsun."

"Saçmalama, Yusuf, ne olacak bende?" *Yapma*, der gibi baktım. "Rica etmek işe yarıyormuş demek ki."

"Rica denilen kavramın abimin lügatinde pek de bir yeri olmadığını bilmediğinden söylüyorum, sevmediği şeyi bırak rica etmeyi, yanında dile getiremezsin. Ama işler sana gelince dengesi değişiyor bu adamın."

"Niye insan dışı bir varlıktan bahsediyormuşuz gibi şeyler söylüyorsun ki? Bu basit bir şeydi. Ona *ateş ye*, demedim ya, pasta yedi altı tarafı."

Bahsettiği şey oldukça önemli bir konuymuş gibi, "Anlamıyorsun, Narin," dedi. "Sınırları keskin olan birinin onları yumuşatması dediğin kadar da basit bir şey değil. Özellikle abimden bahsediyorsak."

Dudak büktüm. "Bence çok abartıyorsun."

"Geçen ay odasına pasta gönderen çalışan şu an burada çalışmıyor," dedi bir anda.

Gözlerim büyüdü. "Ne?"

Bu sefer *ne dedim ki*, der gibi dudakları bükülen oydu. "Burada çalışan herkes pasta sevmediğini adı gibi bilir."

"Sen şu an şaka falan yapıyorsun, değil mi?"

Durumun ciddiliği üzerine ironik şekilde başını yana eğip, bakış atarak, "Bence sen az önce ne başardığının farkında değilsin," dedi.

CamScanner ile tarandı

"Bu adamın benden nefret etmesi falan gerekmiyor muydu o zaman? Pastacıyım ben!"

Analiz eder gibi ellerini masanın üstünde birleştirdi. "İnanır mısın bunu da çok düşündüm. En sonunda senin büyülü olduğuna karar verdim, bunun başka bir açıklaması olamaz çünkü." Ciddi ciddi bana *büyülü*, demesine mi güleyim yoksa Korhan'ın sınırlarının bu kadar keskin olmasından mı korkayım, bilemedim. Masada bana doğru eğilip, sesini kısarak yükseldi. "Adam senin yanında sinirlerini korumayı öğrendi, anasını satayım. O *zippo* var ya, onun kıçında patlatırdı onu da sen vardın."

"Senin anlattığın Korhan, bizim Korhan'a benzemiyor," dedim aynı onun gibi eğilip, sesimi kısarak.

"Ben de onu diyorum ya, yanındaki asıl abim değil. Çok karışık, ben de çözemiyorum."

"Ayrıca o *zippo*... Nasıl bir anlamı var da öyle korkarak baktın? Cidden adamı yakmayacak ya." Kısa bir sessizlik... Bakışlarını kaçırdı. Gözlerim yeniden şokla büyüdü. "Yusuf..."

"Ya, sen boş ver onları," dedi en sonunda. Konuyu değiştiriyordu.

İzin vermedim. "Yanınızdayken *güvende* hissetmeye devam etmek istiyorum." Ona olan bakışımdan neyi kastettiğimi gayet iyi anlamıştı.

"İnan ki güvendesin, yanımızda sana hiçbir şey yapamazlar."

Bunu o kadar kendinden emin söylemişti ki... İşin garip tarafı bu da değildi. "Sizin yanınızdayken neden bana bir şey yapsınlar ki..." diye mırıldandım kastımın bu olmadığını belirtircesine. "Ben sizden bahsediyorum!"

Az önceki cümleme karşın oldukça ciddileşen ifadesi bir anda yumuşadı. "Ha, bizden mi?" Şimdi tanıdığım Yusuf gibi eğlenceli baktı. "Yok be, bizden ne olacak? İki yumuşacık adamız."

"Ne kadar da yumuşacık, aman aman," diye mırıldandım. "Biri koruma misali her an birinin üstüne çökecekmiş gibi gezer,

diğeri bakışıyla adam öldürecekmiş gibi. Daha önce böylesi yumuşacık adamlar görmemiştim."

Güldü dediklerime. "Her şeyin bir ilki olduğu söylenir," dedi böbürlenir gibi. "Sana da gösteriyoruz işte, alış bize."

"Ben değil de siz bana nasıl alışırsınız, orası muamma." Sonuç olarak sınırları geçtiğim halde hâlâ yan yanaydık. "Malum, büyülü benim."

"Valla abim desen çoktan büyülenmiş, benden yana da hava hoş zaten. Pastalarınla ve seninle mutluyum." Gülümsemesi iç ısıtan türdendi. Onun gibi karşılık verdim.

Biz sohbet ederken çalan şarkının değişmesiyle insanların toplanmaya başladığı yere baktım. Romantik bir şarkı çalıyordu. Tam bir dans şarkısı. Bunu fırsat bilen erkekler eşlerini kaldırmak üzere dağılmışlardı. Eğlenceli bir kutlama oluyordu.

"Dans edecekler," dedim hevesle.

"Evet, ne kadar saçma, değil mi?" Tam arkamdan gelen ses yanımda durdu. Korhan yeniden masaya gelmişti. Yüzünü buruşturarak baktı insanlara. "Romantizmin sırası mı?"

"Bence çok romantik," diye mırıldandım bakışlarım insanlara kayarken. Sesim içime doğru kaçmıştı. Bunu saçma bulduğunu o kadar baskın söylemişti ki kendi fikrimi belirtmeye çekinmiştim.

"Onu da mı sevmiyorsun?" diye sordum.

Cıkladı. "Dans benlik değil."

Dudaklarım büküldü. Ona doğru yaklaşıp ciddi bir şey diyecekmiş gibi öne eğildim, o da hafifçe eğilmişti. "Senin ruhun ölmüş olabilir mi?"

Dalga geçmeme rağmen yüz ifadesi değişmedi. "Yıllar önce," dedi.

İmalı bir bakış attım, hafif ikaz barındırıyordu. "Ne kadar güzel şey varsa sevmiyorsun. Acaba sevmeyi denemiyor olabilir misin?"

"Sevmeye ihtiyacım yok."

CamScanner ile tarandı

"Çok katısın." Geri çekildim. Ne desem verecek bir cevap buluyordu.

"Sen çok renklisin," dedi arkamdan.

Yeniden ona döndüm, kaşlarım çatıldı. "Hayır, ben normal bir insanım."

Beni yükseltmek hoşuna gitmiş gibi tehlikeli bir pırıltı geçti gözlerinden. "*Normal* kelimesini açıklayamazsın bana. Herkesin *normali* farklı."

"Yahu, düpedüz insancıl özellikler işte. Çok zor bir şey demedim."

"Ben de demedim. Bana kızan sensin."

"Kızmadım!" Tek kaşı havalandı. Sesimi kontrol edememiştim, gereğinden fazla yüksek çıkmıştı. Boğazımı temizleyip duruşumu düzeltttim. "Kızmadım yani. Niye kızayım?"

"Bağırınca bir an beni azarlıyorsun sandım." Özellikle üstüme geliyordu.

"Yok canım, estağfurullah," dedim çekinerek. Utandığım için hissettiğim sıcaklıkla boynuma bağlı olan fuları düzeltttim. "Ben bir su alıp geleyim," diyerek, kaçarcasına masadan uzaklaştım. En son arkamdan Yusuf'un sesini duydum.

"Kaçırdın kızı," diyordu. Haklıydı çünkü kaçmıştım. Bazen beni özellikle sinirlendirdiğini düşünüyordum. Sırf yükseleyim de avcunun içine düşeyim diye yapıyordu sanki, aynı az önceki gibi.

Su standının önünde durup sulardan bir tane alıp açtım. Oradan ayrılmadan birkaç yudum içtim. Elime de azıcık döküp yanaklarıma, boynuma sürdüm. "Burası niye böyle sıcak oldu ya?"

İnsanlar keyifle dans ediyordu. İç çektim. Böyle dans edenleri ne zaman görsem içim giderdi. Bana oldukça romantik gelirdi. İnsan sevdiğiyle yer fark etmeksizin dans edebilmeliydi, bence çok hoştu.

Elimdeki cam şişeyi fularımı düzeltmek adına birkaç saniyelik standın üstüne koydum. Fularım kaymıştı. Onu düzelteyim der-

CamScanner ile tarandı

ken, ansızın bileğime dolanan parmaklarla birlikte çekildiğimde ne olduğunu anlamadan dans eden insanların arasında buldum kendimi. Belime konan elle birlikte yönlendirilmeye başladım.

Şaşkınlıktan yalnızca ismini zikredebilmiştim.

"Gökhan Bey..."

Aramızdaki mesafeyi biraz daha kapatarak üstüme eğildi ve kulağıma doğru, "Dans edelim," dedi. Bir elim havada, onun avcunun içindeyken diğer elimi omzuna koymuştu. Belimdeki eli sırtıma doğru kaydıkça rahatsız oluyordum. Geriye çekilmek istedim ama bunu istemiyormuş gibi tutuşunu sıkılaştırdı.

Kafamı kaldırıp, yaptığının yanlış olduğunu belirterek, "Keşke bana sorsaydınız," dedim.

"Böyle güzel bir hanımefendiyi kaldırırlar diye düşünmüştüm. Önce ben kapmalıydım." Kafasını eğerek konuşuyordu. Gözleri fularıma doğru indi. Gereksiz yakınlığı beni geriyordu. Burnu saçlarımın oradayken göğsüne çektiği nefesi hissetmek hoş değildi. İnanamıyormuş gibi cıkladı. "Buradaki bir kadının gerdanının boş olması hiç doğru değil. Müthiş tasarımlar yapılıyor, size layıklar."

"Boş değil zaten," dedim istemsizce yükselerek. Gözlerindeki bakış tüylerimi ürpertiyordu. Bu yırtkınmama neden oldu. Onunla ters düşmek istemiyordum. "Fularım var."

"Üzerine parfüm sıkmışsınız," dedi bir anda. Ve bu korkumu daha da harladı. Çünkü söyleyiş tarzı ve fularıma bakışı onu almak istiyormuş gibiydi. Nitekim yanlış düşünmüyordum. Hemen ardından, "Bugünün hatırası olarak fularlarımızı değiştirmeye ne dersiniz?" diye sordu gözleri parlayarak.

Zoraki gülümsedim, başımı olabildiğince arkaya alarak aramızdaki mesafeyi açtım. "*Hayır*, derim."

"Neden?"

Dümdüz hayır! Nedeni mi olur bunun? Vermek istemiyorum işte.

"Bana birinin hatırası," dedim bir anda. "Başka birine veremem."

Külliyen yalan. Sana neden parfümümü sıktığım fularımı vereyim ya?

"Tüh!" dedi. Cidden üzülmüş olmasını şokla izledim. Bu adam sıkıntılı olabilir miydi?

Elimi yeniden çekmeye çalıştım ama parmakları kıskacına almıştı. Bedenimi uzaklaştırmaya çalıştığımda ise elinin varlığını hissettirir gibi kendine çekmişti beni.

"Dans etmek istemi-"

"Bana kendinizden bahsedin biraz," diyerek lafımı böldü. "Size yalnızca Narin diyebilirim, değil mi?"

"Diyemezsin."

Aramıza bomba gibi düşen o sesin sahibi kaşla göz arasında, "Eş değişikliği," diyerek, beni alındığım kıskaçtan tek hamlede kurtarıp kendine çekti. Etrafımda dönerek eş değişikliği yaşadığımda, kafamı kaldırıp, gördüğüm irisler rahatlayarak derin bir nefes vermeme neden oldu.

Göz göze geldiğim yeşiller kor gibi yanarken ilk yaptığı şey, "İyi misin?" diye sormak oldu.

Kafamı salladım. "İyiyim."

Dans eden çiftlerin ortasındaydık. Onlara ayak uydurduğundan eli belimdeydi fakat teması yok denecek kadar azdı. Bedeni oldukça gerilmişti, burnundan sert soluklar bırakırken sinir başına vurmuş gibi öfkeli bakıyordu. Buna rağmen sakinleştirmeye çalıştığı sesiyle, "Tutabilir miyim?" diye sordu. Elini belime koymak için izin aldığını anlamıştım. Bu şaşırmama neden olurken, kafamı sallayarak izin verdim.

İzin aldıktan sonra elini belime yasladı. Diğer elimi de avcuna alıp kaldırdı. Avcunda kaybolan elimi es geçtim çünkü kafasını eğerek verdiği derin nefeslere odaklanmıştım. Sakinleşmeye çalışıyordu.

Sakinleşen yalnızca o değildi. Rahat bir nefes verdim. O adamın yakınlığından hiç hoşlanmadım, Korhan tam zamanında

CamScanner ile tarandı

gelmişti. Korkudan kasılan bedenimin şimdi rahatladığını hissediyordum. Gerginliğim giderken geride titreyen bacaklar bırakmıştı. Kendimi çok kasmıştım. Ama şimdi rahattım.

Güvendesin, Narin.

Bu süreçte Korhan'a iyice yaklaştığımın farkında değildim. Rahatlamamdaki bir diğer etken de kokusu olmalıydı. Ciğerlerime dolan havada kokusu ağırlıklıydı ve bundan rahatsız olamayacağım kadar güzel kokuyordu. Aradan geçen sessiz saniyeler sonucunda, "Sana ne dedi?" diye sordu.

Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. "O adam rahatsız edici," dedim kendimi tutamadan.

Az da olsa yumuşayan bakışlarının yeniden sertleştiğini gördüm, bu durum tutuşuna dahi yansımıştı. Belimdeki parmakların baskısı daha sahiplenici şekilde artarken, "Korkmuştun," dedi bundan emin gibi. "Sana ne söyledi?"

"Fularımı istedi," dedim çekinerek. Çünkü yeşillerinde harlanan alevleri her an Gökhan'ın üstüne yıkacakmış gibi bakıyordu. O adamın nasıl bir iç dünyası olduğunu bilmesem de tahminlerim beni korkutuyordu. Bakışları hiç iç açıcı gelmemişti. "Ondan önce fulara parfüm sıktığımı söyledi. Haklıydı çünkü sıktım." Bakışlarım ürkekleştiğinde sabırla gözlerini yumdu.

Üstüme daha da eğildi. Sanki burası sınır gibi durduğunda, "Senin parfümünü sıktığın fuları mı istedi?" diye sordu. Bu, yangınlar barındıran bir soruydu. İçine çektiği nefesinde parfümümü soluduğunu biliyordum ve o da bunun farkındaydı.

Bu kokuyu başka birinin solumasının anlamı gözlerinden düşecek alevlerle eşdeğer gibi.

Yutkundum. Ne kadar korkutucu baksa da bu sefer korkmadım. Çünkü içinde olduğum yangın beni yakmayacak gibi hissediyordum. Herkesi yakacak fakat beni kucaklayacak gibi. İlk kez tattığım güven hissi, kor yeşillerin yakıcılığının farklı bir tarafını gösterdi bana. Burası duvarın arka tarafıydı. Burası alevlerin içiydi.

CamScanner ile tarandı

Sorduğu sorunun cevabını beklemiyordu. Sıktığı dişlerinden dolayı kasılan çenesi, boynunda belirginleşen damarı ve sıklaşan nefesi... Öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu fakat yapamadığını görüyordum.

"Narin," dedi dişlerinin arasından. "Sakinleşmem gerekiyor." Gözlerini açmıyordu.

Açarsa yangını her yeri yakar gibi hissettim. Bu, bunun olacağını bildiği için bir yakarıştı.

Elimi avcundan çekerek omuzlarına koydum. O, diğer elini de belime koydu.

"Sorun yok," dedim, *geçip gitti*, der gibi. "Sen geldin."

Gözlerini açmadı.

Belimdeki parmaklarının baskısı hâlâ sürüyordu, göğsünün hızlıca inip kalkması da geçmiyordu. Ne yapacağımı bilemedim. Ne desem sakinleşirdi? *Yangın nasıl diner, bilmiyorum.*

"Nasıl sakinleşirsin, bilmiyorum," dedim panikleşerek.

"Kokun..." dedi bir anda. "Beni sakinleştiriyor."

"Kokum mu?"

Şaşkınca sorduğum soruyu karşın kafasını salladı. "Kokun..."

Aklıma gelen ilk şeyi yaptım. "Dokunabilir miyim?" diye sordum. Nereye olduğunu bile sormadan, yine başını sallayarak izin verdi. Gözlerinin kapalı durması endişelenmeme neden oluyordu. Bir çırpıda boynumdaki fuları çıkarıp bileğime sardım. Ellerimi bu sefer boynuna koydum.

Boynuna değen parmaklarımı hissetti en başta, ardından yanağına değen fularımı... İçine çektiği nefesi dinledim. Saniyeler geçtikçe yavaşlayan nefeslerini görmek kaşlarımın hayretle havalanmasına neden oldu. Belimdeki ellerin baskısı hafifledi, gerilen bedeni gevşemişti.

Haklıydı. Kokum onu sakinleştiriyordu.

Gözlerini açtı. Yeşilleriyle karşılaştığım ilk an kalbim tekledi. Hareket ettiğinden bile habersiz olduğum boynundaki parmak-

CamScanner ile tarandı

larım durdu. Haklıydım. Yangın sönmüştü. Ortada kalan küllerle baktı bana.

"Kokumun seni sakinleştirdiğini nasıl anladın?" diye sordum ansızın. Şimdi durgundu. Kollarımın arasında hırçın denizin durgun hali gibiydi.

"Yakınımda olduğunda başımın ağrısı geçiyor," dedi dürüstçe.

Dudak büktüm. "Bu yeterli mi?"

Boynuna yaslı olan bileğime bağlıydı fular. Halinden oldukça memnun gibiydi.

"Benim için yeterli," dedi. Başını hafifçe bileğime doğru eğdi. "Ben etki etmiyor diye ağrı kesici bile almayan bir adamım." Gözlerindeki çukur daha da derinleşti. "Sence yetmez mi?"

Ağrı kesicinin geçiremediği ağrıyı kokum mu geçiriyordu yani?

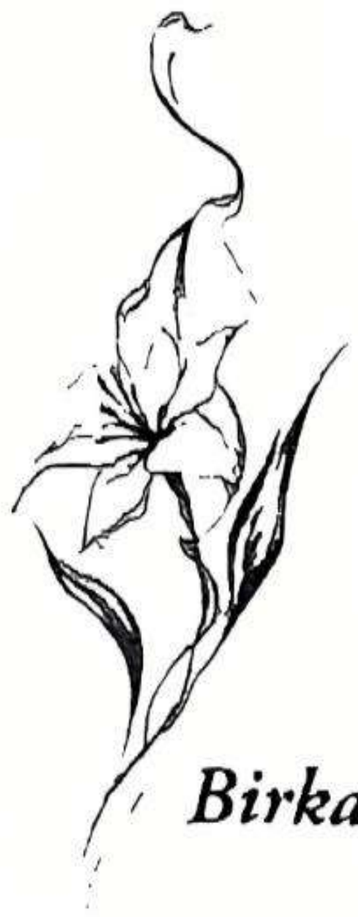
Açıkta kalan boynuma kayan bakışlarındaki parıltıları gördüm. Bu beni rahatsız etmedi. Çünkü gözlerinde bir yerde kokuma olan hassasiyetini okuyabiliyordum. Bu aklıma güzel bir dõngüyü getirdi.

Kokusu, büyüsü olan bir büyücü. Esirini büyülemiş gibi.

Zira bana olan bakışları bundan farksızdı.

CamScanner ile tarandı

Birkaç dakika önce...

Kalabalığın arasına kaçan kıza bakarken keyfi yerindeydi. Onu sinir etmeyi seviyordu.

Ne zaman yükselse kaşlarını çatıyor, dudaklarını büzerek, farkında olmadan kıstığı gözleriyle ikaz edici bir bakış atıyordu. Tam bu zamanda sol gözünün aşağısında oluşan varla yok arası minik gamzeyi görmek hoşuna gidiyordu. Fark ettiği bu yeni şey onu kızdırması için teşvik edici bir detaydı.

Hafif hafif pembeleşen yanaklarından bahsetmiyordu bile. Pembeden nefret edişini pişman ettirecek güzellikte bir kızdı ve içten içe bunun farkında olmak, ruhundaki sert duyguların can çekişmesine neden oluyordu.

Bu kız, ruhunda koca bir iç savaş çıkarıyordu ve bunu farkında olmadan yapıyordu.

Çok güzel olmuştu. Fiziğinin elbiseyi bu kadar iyi kaldırması, davranışlarının zarifliğiyle birleşince buraya aykırı olacak kadar dikkat çekiyordu. Hareket ettiği her an yayılan kokusu ise değinmek istemediği başka bir konuydu. Değinmemeye çalışıyordu. Değinirse çıkamazdı.

Gözünü ayırmadan su içişini izledi. O anda Yusuf'un, "Sen az önce pasta yedin, abi," demesi üzerine ona dönmek zorunda kal-

CamScanner ile tarandı

mıştı. Şaşkınlığını anlayabiliyordu. Onun pastadan nefret ettiğini herkes bilirdi.

"Yedim, Yusuf," dedi buna bu kadar şaşırmaması gerekiyormuş gibi.

"Yedin, abi," dedi Yusuf kabullenerek. Bakışlarına ima karıştı. "Gökhan yemesin diye mi yedin?" Cevabı gayet iyi bilse de abisinden duymak daha eğlenceliydi.

Ters ters baktı Korhan. "Ben yemeseydim de onlara dokunamazdı." Oldukça netti ve bu, Gökhan için yemediğini açıkça söylüyordu. Ardından önemsiz bir detaymış gibi, "Narin rica etti," dedi. Dili böyle ima etse de bakışları öyle söylemiyordu.

Bu durum Yusuf'un gülüşünü derinleştirdi. "Kıyamadın, değil mi? Biliyordum işte."

"Çok bilme, Yusuf," dedi ikaz edercesine.

Tam tersini de söylememişti. Yusuf istediği cevabı çoktan almıştı.

"İtiraf et, eli aşırı lezzetli."

İnkâr etmedi, o yalan söylemezdi. Belli belirsiz yutkunduğunda bakışları tabaktaki pastayı buldu. "Öyle," dedi.

Yusuf yaramaz çocuklar gibi kulağına yaklaştı. "Çok da güzel..."

Sabır dilercesine gözlerini kapadı. "Kulağımın dibinde kaşınma, Yusuf, tersimdesin."

"Tamam, abi. Bir şey demedim, olanı söylüyorum." Yerine çekildi. Zihnini oyalayan bir diğer konu adına etrafına bakındı. "Yasemin nerede ya..." derken cümlesi gördüğü manzarayla keskince kesildi. "Lan!" Kaşları çatıldı. "Göthan'ın Narin'in yanında ne işi var?" Öfkeyle karışık şaşkınlığı öyle içtendi ki adamın adını zikrettiği an bedenine sinir yükleniyordu. Adama öyle sinir oluyordu ki Yusuf için o sadece Göthan'dı, Gökhan değil.

Yalnız değildi. Duyduğu cümleyle beraber Narin'in olduğu tarafa baktı Korhan. Onu orada göremedi. Suyu dursa da ken-

CamScanner ile tarandı

disi orada değildi. Kaşları çatıldı. Bakışları dans edenlerin oraya kaydığında gördüğü manzara, zihninde patlayan silahın gürültüsü misali ani bir etki bırakmıştı.

Gökhan'ın başını Narin'in saçlarına yaklaştırıp kokusunu çektiğini görmesi, ense kökünden başlayan sinirin hızlıca bedenine yayılmasını sağlarken gömleğinin açıkla olan yakasını çekiştirir gibi oldu, derin bir nefes aldı.

"Kızı dansa kaldırmış, ne ara lan?" diye mırıldandı Yusuf. Daha az önce Narin tek başınaydı.

Kızın beline dolanan ellerine baktı. İnce beline değen yabancı parmaklar, içinde anlam veremediği bir ateşi harlamaya başladı. Odağını yukarı doğru çıkardı. Siniri başına vururken, duruşunu dikleştirip boğazını temizledi. *İstediği kişiyle dans edebilir*, dedi. *Ona karışamam.*

Gözlerini ondan ayırmak istese de dayanamadı, yeniden onları buldu. Gökhan'ın bakışlarının kızın gerdanında gezişini görmesi derin bir nefes vermesine neden olmuştu. Sakin olmalıydı. İçgüdüsel olarak o gözleri yerinden çıkartma isteğini yok saymaya çalıştı, ellerini ovdu.

Kontrol etmeye çalıştığı öfkesine anlam veremezken bununla da ilgilenmiyordu. İlgilendiği tek şey kızın narin tenine değebilecek herhangi bir aykırı dokunuştu.

Gökhan'ın elleri bir santim daha olmaması gereken kadar kayarsa onu buraya canlı canlı gömerdi.

Yeşillerde oluşan kasırga onun için oluşturduğu boşluğu kenara saklayarak harlanmaya devam etti.

"Çok yoruldum ya."

Yasemin yanlarına gelmişti.

Yusuf bakışlarını onlardan çekip, Yasemin'e dönerek, "Sen de kimsin?" diye sordu.

"Yusuf, hiç halim yok," dedi, *uğraşma benimle*, der gibi.

"Seni o kadar göremedim ki varlığından şüphe etmeye başlayacaktım. Sabahtan beri neredesin sen, kızım?"

CamScanner ile tarandı

Onlar yanda konuşurken Korhan odağını Narin'le Gökhan'dan ayırmıyordu. Verdiği iç savaşla ilgileniyordu.

Dans etmek istiyordu, istediğiyle edebilir, bir şey demeye hakkın yok, dedi bir tarafı. Diğer tarafı yükseldi. *Başka bir adamla dans ediyor. Çok yakınlar. Sabır... Sabır... Sikeyim! Ya sabır!*

Gökhan, Narin'e yaklaştığında sessiz bir küfür mırıldandı. O an ne dediyse Narin'in ürkek bakışlarını yakaladı. Mümkünmüş gibi daha da çatıldı kaşları. *Bir sorun var*, diyen iç sesine kulak verip dikkatlice bakmaya başladı. Narin'in geri çekilmeye çalıştığı anda Gökhan'ın sıkılaşan ellerini görmek son damlaydı. Kasırga hiç olmadığı kadar alevlenirken sakin olmaya çalıştı. Öfkesini kontrol etmeyi yıllar önce öğrense de Narin'in tenine izinsiz değen elleri görmek tüm ezberini bozacak türdendi.

Yıllar sonra ilk kez kendine güvenemiyordu. *Kontrol*, dedi içten içe. *Öfkeni kontrol et, Korhan.*

Sikeyim kontrolünü.

Yasemin'in elinden tuttuğu gibi Yusuf'a döndü. Aklına gelen fikir kontrolünü sağlamak için tek çareydi. Herkesin içinde Gökhan'a saldıramazdı. Her şeyi geçse orada Narin vardı. Kendisinden korkmasını istemiyordu.

"Yasemin'le gideceğim. Eş değişikliği yaptığımızda Yasemin'i o piç kurusunun elinden alıyorsun," dedi. Kendisi sakin olamazdı fakat Yusuf daha sakin bir şekilde bunu yapabilirdi.

Yusuf arkalarından bir şey söyleyemeden, bakakalırken Korhan hariç kimse ne olduğunu anlamıyordu.

Yanlarına gittikleri gibi, "Eş değişikliği," diyerek Narin'i tek çırpıda Gökhan'ın ellerinden kendi kollarına aldı.

Narin'in bakışları yeşilleriyle çarpıştı. Bu birleşme yangının ortasına esen serin bir rüzgâr misali alevleri söndürmeye yeltenirken, gördüğü ürkeklikle birlikte ters teperek daha da harlamaya başlamıştı. Onu bu kadar korkutacak ne söylediğini soracaktı. Kız onun kollarına geldiğinde farkında olmadan sığınır gibi göğsüne

yaklaşmıştı. Bu, kalbinin ritimlerini bozmaya teşebbüs eden ikinci hamleydi. Birincisi ise ciğerlerine dolmaya başlayan kokusuydu.

Narin yakınındayken huzurluydu. Çünkü yakınında kimse ona bir şey yapamazdı. Öyle narin ve kırılgandı ki onu koruma ihtiyacı hissediyordu. Zihni buna karşı çıkarak *ilgilenme*, dese de ruhu ve içgüdüleri çoktan onunlaydı. Ona zararı dokunabilecek herkesi yanından savuşturmak istiyordu, özellikle de erkekleri. Onlara dayanamıyordu.

Dayanamadığına az önce birebir şahit olmak, öngöremediği bir tepkiyle sonuçlanmıştı. Kontrolünü kaybedebileceği bir öfkeydi bu çünkü hissettiği duyguya yabancıydı.

Kıskançlık.

Bu kısmını öğrenmemişti. Bu zamana dek ona verilmeyen şeylerin kıskançlığını öğrenip savaşmıştı. Fakat kimse, değer verdiği bir kimseyi elinden almakla tehdit etmemişti onu. Çünkü fırsatları olmamıştı. Korhan, onların almaya değer görecek kadar hiçbir şeyi değerlisi yapmamıştı. Hayatına hiçbir kadını almamış, kimseyi arkadaşlıktan öte sevmemiş, ilgi göstermemişti.

Bu aykırılığın içine Narin'i de almamıştı. Fakat Narin, kurallarına ve sınırlarına olduğu gibi hayatına da birden düşmüş, kırmızı alarmları yakmıştı. Hiç bilmediği duygular ve onların getirdiği bilinmeyen öfkeler...

Hiç vermeyeceği cevapları verdiği gibi ne yapacağını da bilemediği zamanlar oluyordu.

Tam olarak şu an olduğu gibi.

Fuları istediğini duymak, zihninin ve bedeninin kontrolünü sağlamasına engel olurken biçare, "Sakinleşmem gerekiyor," dedi. Bu, yakarıştı. Öfkesini Narin'in görmesini istemiyordu.

Görürse ondan korkardı. Korkup gitmesinden korktu.

Kimsenin ne düşüneceğiyle ilgilenmeyen o adam, kollarının arasında kaybolan narin kızdan çekindi.

Yanağına değen fuları hissetti ilk önce. Ardından ciğerlerine

CamScanner ile tarandı

dolan kokuyu. Orman alev alev yanarken esen rüzgâra vurulan en sert darbeydi bu.

O an, koca kasırga minik bir çiçeğin önünde diz çöktü.

"Ne?" Duyduğu şeyle kaskatı kesilirken abisinin gidişini izlemişti. Anbean Yasemin'in, Gökhan denilen herifin kollarına verilişini gördü. Sabır dilercesine gözlerini yumdu. "Ya Rabbi'm, ben aslında iyi bir adamım. Fakat gerçekleşen olaylar beni bu yoldan saptırıyor. Ben şimdi bu adamın ağzına tükürmeyeyim de ne yapayım, Allah'ım? Sen bana sabır ver."

Dans edenlerin arasından geçerken ya sabır çekiyordu. Bir anda adamın kollarının arasına düşen Yasemin bile ne olduğunu anlamazken Yusuf'un yanlarına ulaşması uzun sürmedi. Hemen diplerinde bittiğinde, Gökhan'ın ellerini olabildiğince *nazik* tutarak itti ve sevdiğinin belinden çekti.

"Maalesef, Gökhan *Bey*," dedi yapmacık bir şekilde gülerek. "Bu benim eşim!"

Ecdadını siktiğimin piçi seni.

Yasemin'i kendine doğru çekerek tamamen temaslarını kesti. Gökhan'ın tepkisini umursamadan, insanların arasında dans edercesine sallanmaya başladılar. Yasemin'in belini tutarken sinirini geçirmeye çalışıyordu.

"Rabbi'm bana peygamber sabrı vermemiş, o adamın parmaklarını teker teker kırmamam için sebep de vermiyor."

"Saçmalama, Yusuf. Adama gittiğim an sen geldin zaten."

Elleri daha sahiplenici şekilde onu kendine çekerken, "O herif sana dokunamaz, Yasemin," dedi net bir şekilde. "Piçin teki."

"Yusuf!" diye ikaz ederek, parmaklarını dudaklarına siper edip susturdu. Bir yandan da biri duydu mu diye etrafını kontrol ediyordu. Yusuf ise anlaşılmadığını bildiği halde konuşmaya devam

CamScanner ile tarandı

ediyordu. Söylediği beş kelimenin dördü küfürdü. "Duyacak, Yusuf, sussana!"

"Lan, sabahtan beri seni bekliyorum, sana ilk bakan bu adam mı olacaktı? Adamı evire çevire..." Yine elini siper ettiğinde küfrü sansürlendi.

Gökhan, Narin'le dans ederken de sesini çıkarmamasının nedeni abisinin zaten müdahale edeceğini bildiği içindi. Ama tutup da Yasemin'in bir anda o adamın eline kalacağını düşünmemişti. Zira o an Korhan da bunu düşünmemişti. Yusuf'un, Yasemin'i alacağını bildiği için içi rahat olsa da Yusuf'u nasıl bir durumun içine attığının farkında değildi.

"Hem sen neredesin, kızım? Ferhat gibi saatlerdir seni bekliyorum. Hayır, dağ mı deleyim illa seni görmek için?"

Yusuf sinirlendiği zaman hem biraz küfürbazlaşır hem de çenesi düşerdi.

"Koşturup duruyorum, Yusuf. Yerimde mi duruyorum? Pastaları halledeyim, diğer şeylerle uğraşayım derken her şey birbirine girdi." İğneleyici bir şekilde baktı. "Kutlamayı son dakika ayarladığımız için..."

Kutlama olmayacak, denilmişti en başta. Genç kız da ona göre ayarlamıştı haliyle. Fakat son anda karar değişikliğine gidildiğinden eli ayağına dolanmıştı.

"Biz de bir anda karar verdik, ani oldu biraz," dedi. Yavaş yavaş sakinleşiyordu. "Kusura bakmayacaksın artık." Derin bir nefes verdi. Gözleri yeni açılmış gibi hafifçe arkaya çekilerek baştan aşağıya süzdü Yasemin'i. Yeşiller içindeydi. Dudağının bir tarafı kıvrılırken kalbi sımsıcak oldu sanki. "Bu ne güzellik, Allah'ım..." diye mırıldandı büyülenmiş gibi.

Aldığı tepkiden dolayı yüreği okşanan kız bunu belli etmemeye çalışsa da dudaklarındaki varla yok arası tebessümü engelleyememişti. Sert tavrını indirmemeye çalışarak, "Olmuş mu?" diye sordu.

CamScanner ile tarandı

"Olmak ne kelime..." diye mırıldandı Yusuf. "Kalbim bile bu güzellik karşısında tökezledi." Elini kalbine yasladı. "Sanırım kalp krizi geçiriyorum."

Kıkırdadı genç kız. Gözleri göğsüne kaydığında gülüşü derinleşti. "Yusuf..."

"Söyle, çiçeğim."

Çiçeğim, deyişine içi giderken, kendini durdurarak yüzünü ciddileştirdi, yutkundu. Göğsüne yaslı duran elini iterek bir çırpıda indirdi. "Kalp krizi falan geçirme, öyle şeyler de deme."

Sırıttı Yusuf. "Niye? Korktun mu yoksa?"

"Ne korkacağım ya? Hiç ilgilenmiyorum," dedi kız. Aksini söylerse Yusuf'un diline düşeceğini biliyordu.

Kaşları havalandı. "Şimdi ben şurada kalp krizi geçirsem *ilgilenmiyorum*, diyeceksin yani?"

Öyle demezdi elbette. Fakat düşüncelerinin aksine omuz silkti. "Kalbinle hiç ilgilenmiyorum."

"Ama o seninle fazlasıyla ilgileniyor, Yasemincigim."

Bakışları kısıldı. "İlgilenmesin, Yusufçuğum."

Aynı şekilde Yusuf da bakışlarını kısıp kızın yüzüne doğru eğildi. "Başkasına yâr etmem seni, kızım," dedi ciddi ciddi. "Ya benimsin ya benim."

Yüzü buruştu. "Kara toprak değil miydi diğeri?"

Ciddiliğinden ödün vermek istemese de bakışları her zamanki Yusuf'un bakışlarıydı. "Kara toprak yok, onu alamıyoruz."

Seninle ne yapacağım, dercesine nefes verdiğinde ellerini de oynatır gibi oldu. Boynuna değen parmakları hisseden Yusuf'un kalbi çarpılmış gibi tekledi. Kızın belindeki elleri bile onu rahatsız etmeyecek şekilde konumlanmıştı. Kendisi ona koşarak gitse de kızın tek adımı onu vurulmuşa çeviriyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu kız.

Bir anda suskunlaşan Yusuf'a bakıyordu, gözbebeklerinin titreyişini gördü. "İyiyim," dedi Yusuf, kendisinden beklenmeyecek

CamScanner ile tarandı

bir sakinlikle. "Kalbim kısa bir an türbülans yedi, hallediyorum," diye mırıldandı.

"Senin kravatın mı yamuk sanki?" diye sorguladı Yasemin. Gözüne yamuk gelen bir kısım vardı. "Dur bir saniye," diyerek, parmak ucunda kalkıp elleriyle ensesine ulaştı. Bunu yaparken, kafasını yana eğerek yaklaştı ve düzeltmeye başladı. "Hah, oldu." Kafasını arkaya çekecekken yüzünü çevirmesiyle Yusuf'un gözleriyle buluştu. Hiç olmadığı kadar yakınlardı. Tüm oyunu kenara bırakmış, koca bir aşkla bakıyordu Yusuf. Ciğerlerine dolan sevdiğinin kokusu, canına can katan yegâne şeylerden biriydi.

"Yasemin..." diye mırıldandığında yutkundu.

"Hı?" Kızın kapıldığı akım ondan farksızdı.

Yusuf'u gördüğü ilk anda kasılan midesini ve hızlanan kalbini belli etmemeyi başarsa da şimdi bakışlarını çekemedi. Ondan gördüğü ilgi hoşuna gidiyordu.

"Böyle dursan herkesin içinde seni öpeceğim."

Yaparım, der gibi baktı. Yapardı.

Kız toparlanıp zor da olsa geri çekildi. Hiçbir şey demedi fakat eli ayağına dolanmıştı. "Masaya gidelim biz en iyisi," dedi kollarının arasından çıkarak. *Yakın durmayalım. Böylesi en güvenlisi.*

Yusuf'un parıldayan gözlerine son kez bakarak, onu orada bırakıp masaya geçti. Korhan'ın hangi kızla dans ettiğini de görememişti. Yeniden baktı fakat duruş açılarından ötürü Korhan kızı kapatıyordu. Dans ettiği detayı bile oldukça garipken dansları bittiğinde onu göreceğini umut etti.

O şanslı kız kimdi, merak ediyordu.

Kim ve Han Bey'i nasıl dansa kaldırdı?

CamScanner ile tarandı

Şimdiki Zaman

İçine düştüğüm bu orman uçsuz bucaksızdı. Alışkın olmadığım sakinliğinde, çıkan tek ses adım seslerimdi. Koca orman ayaklarımın altına serildiğinde ise benim onu keşfettiğim gibi onun da beni izlediğinin farkındaydım.

Yaprakları kırılmış, dalları hasar almış ağaçların yanından geçtim. Kasırganın susuz bıraktığı yerde dolandım, sert kayaların üstünden geçtim. *Sen buraya yabancısın*, dedi yemyeşil ormanın gürlemeye hazırlanan kasırgası. Ben buradayım diye suskundu sanki. Şaşkınlığını görüyordum.

Biliyorum, dedim. O nasıl ki beni tanımıyorsa ben de onu tanımıyordum. *Buradaki harabeye aykırısın*, der gibi baktı bana. Ama gördüm. Kasırgasının bana bakışını gördüm. Gürlemekten yorulmuştu, *burada kal*, der gibi baktı.

"Dans etmeyi sevmiyorsun," dedim sakince.

Bana bakarken kirpikleri dahi titremiyordu. Önce dediğimi onaylarcasına sessiz bir mırıltı çıkardı. "Sevmiyorum," dedi ardından.

Belimdeki parmaklarının baskısını hissetmek dilimi damağımı kuruttu sanki, kuruyan dudaklarımı ıslattım. "Ama benimle dans ediyorsun."

Ellerim ensesine doğru kaydığında başı daha da eğildi. Bunu kasıtlı yapmasam da ayak uydurmuştu. Fularım yakınından ayrılmadığı sürece dünyanın en sakin insanıymış gibi bakıyordu. Kor yeşilleri ilk defa böylesine sakin görmenin heyecanı sarmıştı içimi.

"Ediyorum," dedi yine beni onaylayarak. Göz temasını keserse ormanından çıkarım gibi hissediyordum, o da aynısını hissediyormuş gibi bir an olsun gözlerini ayırmıyordu.

İç çektim. "Dengesiz birisin."

Söylediğim hoşuna gitmiş olmalıydı ki dudağının kenarı belli belirsiz kalktı. "Ben dengesiz değilim. Sen dengelerle oynuyorsun."

CamScanner ile tarandı

Anlamayarak baktığımda kaşlarım hafifçe çatıldı. "Ben hiçbir şey yapmıyorum."

Bu sefer de ısrar etmeyecekmiş gibi, "Yapmıyorsun, Narin," dedi. "Sen hiç yemek yemiyor musun?" diye sordu, şimdi kaşları benim gibi çatılan oydu. Belimdeki elleri varlığını belli edercesine iyice belimi sardı. İki elini biraz daha bastırsa parmakları birbirine değerdi. Onun mu eli büyük yoksa benim mi belim ince tartışılırdı bence.

"Yiyorum, neden yemeyeyim?"

"Ellerimin arasında kayboluyorsun," dedi ciddi ciddi.

Göz devirdim. "Sen de çok irisin, ben bir şey diyor muyum?"

Gözleri büyüdü. "Senin ağırlığında ağırlık kaldırıyorum ben," dedi olayın ciddiyetine değinmek adına.

"Kaldırırsın tabii," dedim. "Şaşırmadım. Kaldırdığı ağırlıkların toplamı benim kilomda olan çok erkek var zaten."

Gözlerinden gülen bir pırıltı geçti. "Toplam değil, tek kola aldığım ağırlıktan bahsediyordum," dedi, yanlış anlaşılan minik bilgiyi düzeltmek ister gibi.

Bu sefer gözleri büyüyen bendim. "Ne?"

Tepkime karşın gülüşü genişledi. "Sen spor yapıyor musun?" diye sordu.

"Yani... Arada sabah yürüyüşleri yapıyorum. Bu sayılır mı?"

Nasıl sorduysam gülüşünü ilk kez duyacağım şekilde güldü. Kısa fakat etkileyici bir andı. "Sayılır," dedi dudak bükerek, başını eğdi. "Senin için tabii."

Gözleri gülerken nasıl güzel durduğunun sanırım farkında değildi. Bakışları öyle güzeldi ki iç çekme isteğimi zar zor arka plana attım. Her defasında kızgın gördüğüm bu yeşillerin nasıl bir cevher sakladığına ilk defa şahit oluyordum.

Tebessüm ettim. "Herkes kendine göre spor yapıyor sonuçta. Duyumlarıma göre sen sabahçı birisin, değil mi? Hani şu, gün doğmadan ayağa dikilenlerden?"

CamScanner ile tarandı

Tahminim eşliğinde gözlerimi kısarak cevabını beklediğimde kafasını onaylarcasına salladı. "Evet, öyleyim." Kurnazlığımı yakalamış gibi başını eğip o da gözlerini kıstı. "Yusuf gevezesi söyledi, değil mi?"

Kıkırdadım. "Evet. Sabahları onu zorla kaldırdığını da anlattı."

"Kaldırıyorum da ne oluyor sanki, kenarda uyuyor it."

Söyleyiş tarzı o kadar komikti ki sesli güldüm. "Herkes sabah insanı değildir, niye zorluyorsun çocuğu?"

Kınarcasına gözleri kısıldı. "Onu bıraksam öğlene kadar uyur. Kış uykusuna yatan ayı gibi onun uykusu."

Şimdi ise onu kınayan bendim, cıkladım. "Çok uyuduğum için biri bana böyle dese kırılırdım."

"Yoga da yapıyor musun?" Konu değiştirme hızına yetişmek mümkün değildi. Onun gözünde yoga yapan kadınları andırıyordum herhalde.

"Benim yaptığım yoga da yoga sayılır mı bilmiyorum," dedim dudak bükerek. "Sadece *hom* yapıyorum."

"Ne?" Yapış şeklim garibine giderken sesli gülecek gibi oldu. "Bir daha yap bakayım."

Yanaklarımı şişirerek sabahları yaptığımın aynısını yaptım. "*Hom...*"

Attığı kahkaha kalbimi tekletecek cinstendi. Yanaklarım şiş ona bakakalırken göz temasını kesen ilk o oldu. Gülerken kısılan gözleri şişirdiğim yanaklarımda gezdi. "Hom, ha?"

Gülmek bulaşıcıdır, ben de gülmeye başladım. "Evet. Tek yaptığım bu. Yoga sayılır mı bilmiyorum ama..."

"Her şeyin ucundan deniyor gibi bir halin var," dedi bu durumu garipseyerek. Bir yandan hoşuna da gitmişti. "Başka ne yapıyorsun?"

"Evimde bir de pilates topu var."

Kaşları havalandı. "Pilates de mi yapıyorsun?"

"Yok," dedim ve omuz silktim. "Üstünde oturuyorum sadece, eğlenceli oluyor."

Ve yine sesli bir gülüş... "Sen ciddi misin?"

"Ya, niye gülüyorsun?" derken ben de gülümsüyordum. "Pilates yapmayı da denedim ama benlik değil. Topun üstünde oturmak daha eğlenceli, koltuk olarak kullanıyorum onu ben."

İmalı imalı baktı. "Yaptığın sporlar arasına pilatesi de yazdım."

Ciddi bakmaya çalıştım. "Yine de gülmen hiç hoş değil."

Bana takılma, der gibi kafasını salladı. "Sinirim bozuldu sadece."

"Ama hâlâ gülüyorsun."

Gülüşünü gizlemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "İlk kez bu kadar çok dalda spor yapan bir kadınla karşılaşınca bünyem dayanamadı."

"Korhan, ya!"

"Tamam, tamam." Gülüşünü iyice bastırsa da tebessümü kalmıştı. "Gördüğüm kadarıyla garip şekilde işe de yarıyor," dedi. "Vücudun orantısız değil." İronik bir şekilde değinir gibi gözlerini kıstı. "Sadece belin yok, o kadar."

"Belim var," diyerek karşı çıktım. "Sadece senin ellerinin arasında yok gibi duruyor."

"Bu, kuş kadar yediğin gerçeğini de değiştirmez."

"Kuş kadar yemiyorum."

"Kuşlarımızın boyutu bile farklı anlaşılan," dedi. Bakışlarından benimle didişmeyi sevdiğini anlayabiliyordum.

Bu sefer konu değiştiren bendim. "Siz kolye mi tasarlıyorsunuz?"

Gözleri boşta kalan boynuma kaydı. Oradan gözlerime geçti. "Bizim işimiz mücevherler," dedi. "Evet, kolye de tasarlıyoruz."

Hevesle gülümsedim. "Kolyelerinizi merak etmiyor değilim. Mücevherleri seçen, nasıl taşlar seçiyor acaba? Ya da hangi konseptte ilerliyorsunuz?"

Bakışlarındaki değişikliğin adı gururdu. "Taşları ben seçiyorum."

CamScanner ile tarandı

Kaşlarım havalandı. "Sen mi seçiyorsun?" Fakat çok geçmedi, hevesimin kırılmasıyla dudaklarım büküldü. "Seninle zevklerimiz uymuyor ki."

Gözleri yüzümde gezindi. Bakışlarındaki o gururun kırıldığını gördüm. Sanki gerçekten de zevklerimiz uyuşmuyor diye düşünüp haklıymışım gibi bakması, buradaki hiçbir kolyenin benim zevkime uygun olmadığını haykırır gibi oldu.

"Çok da önemli değil," dedim. "Ben zaten çoğunlukla kolye bile kullanmıyorum, fular takıyorum."

"Neden?" diye sordu. Gerçekten nedenini merak ettiğini gördüm.

"Fularlar daha hoş geliyor bana, daha zarif. Ayrıca hoşuma giden kolye de bulamıyorum pek fazla, en azından istediğim tarzda. Ya çok abartılı oluyorlar ya da renkleri hoşuma gitmiyor falan. Ben de fular takıyorum."

Gözleri kısa bir an yüzümden ayrıldığında az önceki tepkimde kaldığını görebiliyordum. Hevesimin kaçışını görmek hoşuna gitmemişti. "Sen nasıl tasarımları beğeniyorsun?" diye sordu bu sefer de. Ses tonu kalbimde bir yerleri yumuşacık yapacak kadar ilgiliydi.

Sevdiği oyuncak kalmamış diye üzülen minik kızını teselli eden babayı andırmıştı bana bu tavrı. Babam de ne zaman hevesim kaçsa bu ses tonunu takınırdı.

"Taş olarak soruyorsan gözlerim genelde soft renklerde dolanıyor. Yeşil olur, pembe olur, özellikle tozpembe." Kısa bir an elbiseme baktım. "Turuncu olur. Açık tonlar hoşuma gidiyor, bana da yakışıyor."

Boğazını temizledi. "Tozpembe, ha?"

Hevesle kafamı salladım. "Evet. Var mı o renkte mücevherlerin?" Dudaklarımı nefes vererek birbirine bastırdım. "Senin pembeyi seçeceğini düşünmüyorum."

"Seçmiyorum," dedi dürüstçe gözlerime bakarak. "Seçmediğim tek renk pembe ve tonları."

CamScanner ile tarandı

Gözlerim şaşkınlıkla aralandı. "Hiç mi seçmiyorsun?"

Tepkime dudakları kıvrılır gibi oldu. "Hiç seçmiyorum."

"Ama mücevherlerde o tonlar çok hoş duruyor, kadınlar çok beğenir."

"Ben beğenmiyorum," dedi. *Diğerleri beni ilgilendirmiyor*, der gibi.

Onu tartarcasına kısıldı gözlerim. "Bahsettiğim diğer renkleri de çok kullanmıyorsun o zaman, öyle mi?"

"Koleksiyonlarımız genelde cüretkâr tasarımlardan oluşuyor." Kuruyan dudaklarını ıslattı. "Soft renkleri tercih ettiğimiz söylenemez."

Derin bir nefes verdim. "Beni hiç şaşırtmıyorsun."

"Çiçekleri sevdiğini söylemiştin, gözlerin kolyelerde de o tasarımları mı arıyor?"

İlk karşılaşmamızdaki detayı hatırlaması içten içe şaşırmama neden olurken, "Evet," dedim. "Fakat hem güzel taşlardan oluşan hem de zarif duran kolyeler ne yazık ki nadir bulunuyor." Merak ettiğim bir detay daha vardı. "Mücevherlerin tasarımlarını da sen mi yapıyorsun?"

Kafasını salladı. "Yalnızca ben değil, ekibimle çalışıyorum ama evet, ekibin başında ben varım. Çoğu tasarım benim elimden çıkıyor."

"Cüretkâr tasarımlar yapıyorsunuz demek, Korhan Bey..."

Takındığım ses tonu onunla uğraşmaya başlayacağımın sinyallerini verirken benim gibi gözleri parladı. Yanağını hafifçe fulara bastırdı. "Ama size hitap edemiyoruz, Narin Hanım," dedi, bu büyük bir eksiklikmiş gibi. Biliyordu o tasarımlar yerine daha hafif ve sade tasarımlar seçeceğimi.

"Olsun, Korhan Bey." Hevesimin kaçıklığı sürse de *önemli değil*, dercesine baktım. "Hitap ettiğiniz birçok kadın vardır."

"Var." İşinde başarılı olduğu zaten belliydi. Dilinin ucunda olan kelimeleri söylemekten vazgeçti. Zihninde dönen tilkilerin kuyruklarını gördüm, sessizleşerek onları yok etmeye çalışsa da ba-

CamScanner ile tarandı

kışlarındaki parıltılar onu ele veriyordu. "Olsun," dedi iç çekerek. "Elbet bir gün size de hitap ederiz."

Kıkırdadım. "Tozpembeye düşmanlığından renklerin arasından bile çıkaran biri için iddialı sözler bunlar. Hangimiz değişecek? Sen mi yoksa ben mi?"

Düşündü. Kendinin değişebileceğine o kadar ihtimal vermiyordu ki gözlerimin tam içine odaklanmışken beni yokladı. Fakat benim de değişmeyeceğimi öngörmüş olacak ki sessiz kalmak zorunda kaldı.

Bunun olacağını bildiğim için gülüşümün izleri hâlâ dudaklarımdaydı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

İkimiz çok farklıydık. Aynı paydada buluşmamız çok zordu. Ya o bir şeylerden vazgeçecekti ya da ben. Kimsenin kimseyi bunun için zorlamaya hakkı olmadığından ve hayatında öyle önemli bir yer kaplamadığımdan bunu yapması da anlamsızdı zaten.

O yüzden ne kırıldım ne de gocundum. O öyle bir adamdı, ben böyle bir kadın. Bu kadar.

Hayatın güzel cilvesi midir nedir, uzak kutuplarda iki insan da olsak şimdi dip dibe dans ediyorduk. Onun elleri benim belimde, benim parmaklarım onun ensesinde. Gözlerimden çekmediği gözbebeklerini saymıyordum bile.

"Merak etme, sınırların daha fazla aşılmayacak," derken buldum kendimi. Gülüşüm solmasa da cılızlaşmıştı. Boynunda daireler çizen parmak uçlarım durduğunda kaşları hafifçe çatılır gibi oldu. "Bugünden sonra bir daha karşılaşacağımızı sanmıyorum. Hayatının kısa bir anına uğradım, o kadar." Bu dediklerimden hoşlanmamış gibi kıvrılı duran dudakları düzleşti. "Yine de seni tanıdığıma memnun oldum," dedim gülümseyerek.

Ben nasıl tepkimi bozmamaya çalışıyorsam onun bir o kadar değişti yüz ifadesi. Hızlanan kalbime anlam veremedim. Buradan ayrılmak istemiyormuş gibi çırpınması üzerine midem kasıldı. Şarkı da bitecekti zaten, dansımızın sonlarındaydık.

CamScanner ile tarandı

Hiçbir şey söylemedi fakat parmaklarının hafif baskısını hissediyordum. Belimi bırakmaya niyeti yok gibi kavramıştı. Yeşillerinin ardındaki isyana şaşkınca bakmama neden oldu. Adım kadar emindim ki bu tepkiyi kasıtlı vermiyordu. Dediklerimden sonra ormanda başlayan kasırgası, farkında olmadan yanağını fulara doğru bastırması ve gözbebeklerinde ilk kez gördüğüm o titreklik...

Gitmemi istemiyor olamazsın, değil mi Korhan?

Gözlerin öyle söylüyor.

"Biz çok farklıyız," dedi gözleriyle tamamen ters düşerek. Dili başka, gözleri başka söylüyordu.

O anda, sevdiğim bir yazarın kitabında geçen ve çok hoşuma giden bir sözü geldi aklıma.

"Gözler kalbin aynasıdır, yalan söylemezler."

Durmadı, devam etti.

Ve kalbim çırpındı. Sözlerinin beni kıracağını hissettim.

O an nasıl baktıysam konuşmak için araladığı dudakları sessizce geri kapandı. Kasırganın yükseldiği gözlerini ilk kez gözlerimden kaçırdı.

Şarkının bitmesiyle dansımız da bitti. Ellerimi boynundan çektim, belimdeki parmaklar temasını kesti. Benden ayrıldığı an eski haline döndü. Dingin denizden eser yoktu şimdi. İçinde birçok şeyi sorguladığını biliyordum. "Sen masaya geç," dedi masayı göstererek.

İnsanlar yerlerine dağılırken, ilerlemeden önce, "Sen?" diye sordum. O da benimle gelmeyecek miydi?

"Uğramam gereken kişiler var," dedi. Kaçıyormuş gibi hissettim. Üstelemeden kafamı salladım ve masaya doğru ilerlemeye başladım.

Onun yerinde olsam oturur gözlerimle konuşurdum. Ben konuşurken söylediklerimin tam tersini konuşmayın diye.

CamScanner ile tarandı

Ruhumuzu dinlendiren melodinin yavaş yavaş sönmesi, yeşillerin benden ayrılmasıyla eşzamanlı olmuştu. Onu ardımda bırakıp, masamıza doğru adımlarken adımlarımın yavaşlamasını sağlayan o görüntüyü görmem de bir oldu.

Yusuf yalnız değildi.

Önce aşkla bakan gözbebeklerini gördüm. Müziğin sesini bastıran şen kahkahasını, ara sıra kalbinin oraya giden elini, sevinçli olduğu için beden diline yansıyan hareketlerini... *Çiçeği tam kalbine yaslı, karşısındaki kadın gibi.*

Onu böyle görmek, aşka olan inancımı tazeleyen şeylerden biri olmuştu. Dudaklarımdaki tebessüm, beni bırakıp giden Korhan'ın ardında bıraktığı soğukluğu ısıtan Yusuf'un ve aşkının eseriydi. Konuşurken içi gibi bedeni de kıpır kıpır olduğundan hafifçe kenara doğru eğilir gibi oldu. O an, konuştuğu kadının yüzünü daha net görebildim.

Adımlarım yavaşladı. Tebessümüm yüzümde donakalırken kaşlarım çatıldı. Bu, bu kadını ilk görüşüm değildi.

Ne konuştuklarını bilmiyordum. Tek bildiğim onun da hayat dolu bakıyor olduğuydu. Birkaç saat önceki sinirli halinden eser yokmuş gibi yumuşacık bakıyor, gülümsüyordu. Sanırım o an payıma düşen sinirli haliydi. İlk tanışmalar talihsiz olabilirdi, değil

mi? Sonuç olarak bir anımız bir anımızı tutmuyordu. İnsan tek bir andan yargılanamazdı.

Yusuf'un çiçekleri yakıştırarak sevdiği kadın böyle biri olmamalı.

Masaya iyice yaklaştığım için yüzümdeki tebessümü daha canlı tuttum, tüm önyargılarımı bir kenara koydum. Yusuf bir kere daha yana doğru eğildiğinde kadınla göz göze geldik. Onlara doğru yürüdüğümü görmüştü. Anlık olarak kaşları yavaş yavaş çatıldı, ufak tartışmamızı hatırladığını anladım. Ona gülerek baktığımı görmesine rağmen beni yeniden görmekten hoşlanmadığını belli eden bir ifadeyle yüzü kasılır gibi oldu.

"Yine mi sen?" diye mırıldandığını duyacak mesafeye geldiğimde, dudaklarını okuyarak ne dediğini anlamıştım. Yusuf'un tam arkasındaydım.

Gülen yüzümü soldurmamaya çalışsam da moralimin bozulduğunu inkâr edemeyecektim. Ona ılımlı gelen birine böyle bir tepki vermesi hoş değildi.

Ondaki değişikliği fark eden Yusuf'un, huysuzlaşan bakışlarını takip ederek beni bulması uzun sürmedi.

"Hoş geldin, Narin," dedi beni görür görmez. Gülüşü büyüyerek karşılamıştı beni, yanındaki kadının aksine. "Nihayet üçümüz bir araya gelebildik."

Solmaya yüz tutan gülüşümü Yusuf için canlandırdım. Yanındaki kadının ise yüzündeki şaşkınlığa bakacak olursak bizim tanıştığımızı bilmiyor olmalıydı. "Narin mi?" diye sordu anlam vermeye çalışarak. Yüzündeki yapmacık gülüşü gördüm. Ardından aklına gelen şeyle birlikte bakışları bana dönerken, "*Narincik* bu kız mı?" diye bir anda sordu. Vücudunu tamamen Yusuf'a çevirmişti.

"Ta kendisi," dedi Yusuf. Beni telefonuna öyle kaydetmişti, o da bunu görmüş olmalıydı. Fakat bu durum hoşuna gitmemiş gibi bir hali vardı. Takındığı sahte gülüşü görebiliyordum. Benden hazzetmese de Yusuf'a ayıp olmasın diye duruşunu bozmuyordu.

Halbuki daha tanışmamıştık bile. Neden böyle bir tepki verdiğini anlayamıyordum.

Yusuf'la göz göze geldim. İçi içine sığmıyordu, gururlu bir bakış atarken kolunu yanındaki kadının sırtına yasladı. "Yasemin'le tanıştırayım seni," dedi, *nihayet karşı karşıya gelebildiniz*, der gibi.

Gülüşüm büyüdü. Ne olursa olsun, Yusuf'un sevdiği kadındı o. Elimi Yasemin'e uzattım. "Tanıştığıma memnun oldum, Yasemin."

Beklemeden elimi sıktı. Şaşkındı çünkü Yusuf'un bana olan sevecen bakışlarını görmüştü. Bu, onun için değerli olduğumun bir göstergesiydi ve Yasemin'in bunu beklemediği çok açıktı.

"Narin sevdiğim bir arkadaşım, pastaları halletmemizde çok yardımcı oldu, sağ olsun."

"Pastaları halletmenizde mi?" diye sordu Yasemin. Anlamaya çalışıyordu. "Pasta şirketinden..." derken olabildiğimce nazik bir şekilde lafını kestim.

"Hayır, pasta şirketinden değil." Boğazımı temizledim. "Karşılaştığımızda da söylemiştim."

Lafımı kesmeyip dinleseydin bunu hatırlıyor olurdun.

Bakışlarımı ancak o anlıyordu ve neyi kastettiğimi de anlamıştı.

Yüzündeki mahcup ifadeyi görmek istedim fakat o, gözlerine kondurduğu sahte gülüşün ardındaki hoşnutsuzlukla bakmayı tercih etti.

"Siz karşılaştınız mı?"

Yusuf'un hayretle sorduğu soruya karşın, "Evet," diyerek yanıtladım. "Pastaları verirken karşılaştık."

O kadının, görmek için can attığım Yasemin olacağı aklımın ucundan geçmezdi.

"Şirketten değilsen nasıl hallettin? Pastane pastasına benzemiyorlar," dedi, karşılaşmamızdaki gerginliği atlayarak. Diğer ihtimalleri konduramamış olması da cabasıydı.

Hafifçe gülümsedim. "Kendim yaptım."

O an gözlerindeki şaşkınlığı görmek çok hoşuma gitti. Bunu beklemediği aşikârdı.

"Aşırı lezzetli olmamış mı? Elleri resmen yetenek abidesi." Yusuf beni öyle komik ve tatlı bir tonda övmüştü ki içtenlikle gülümsememe engel olamadım. Pastalarımı sevdiği her halinden belli oluyordu. "Sen de tadına bakmalısın, Yasemin. Bekle, getireyim de ve."

Bir anda yanımızdan ayrıldı, masada Yasemin'le baş başa kaldık. Karmaşık duygular içinde olduğunu görebiliyordum, benden hoşlanmadığını da.

"Birbirimize karşı ilk izlenimimiz hoş değildi. Olsun. Bazı yanlış zamanlamalar..."

Ilımlı yaklaşmıştım. Bana karşılık vererek yalancı gülümsemesini indirdi. "Evet," dedi hak verir gibi. "Gergindim, işime karışılmasından pek hoşlanmam." Hâlâ duvarlı yaklaşıyordu.

"İşine karışmadım," dedim sakince. "Çocukları pastalar yüzünden azarlıyordun, buna engel oldum sadece."

Kaşlarını kaldırarak suçlayıcı bir şekilde, "Pastalar geç geldi," dedi. Hayır, derdi asla pastalar değildi, buna emindim. Şu an bana saldırıyordu.

"Buraya Yusuf'la geldim, dediği saatte pastalar hazırdı, zamanında gelmiş olmalı. Onun gecikeceğini sanmam."

Takılmaması gereken son detaya takılarak, "Beraber geldiğin arkadaşın Yusuf muydu?" diye sordu. Haklıydım, konu pastalar değildi.

"Evet."

Ortamıza koyulan pastayla birlikte bakışlarımız yanımızda yerini alan Yusuf'a döndü. O ise tabağı Yasemin'in önüne itti. Hem meyveliden hem de diğerinden almıştı. "Tat bakalım."

Bir ona bir de bana baktı. Yüzüne öfkesini gölgeleyen memnun duruşunu takınmıştı. İtiraz etmeden, meyveliden bir çatal alıp tadına baktı. Gözlerindeki şaşkınlık parıltılarını saniyelik

CamScanner ile tarandı

dahi olsa görmem benim için yeterliydi. "Lezzetli," dedi sadece. Dürüst olduğunu ve bunu içten dediğini anlamıştım. Bana nedenini bilmediğim bir şekilde sinir olsa da emeğimi takdir ettiğini görebiliyordum.

"Afiyet olsun," dedim içtenlikle.

"Bu kız işini biliyor," dedi Yusuf. Yasemin'in daha yemeyeceğini belli edercesine bıraktığı çatalını alarak meyveliye batırdı ve aldığı kısmı hızla ağzına götürdü. "Artık favori pastacımsın."

"Sana da afiyet olsun, Yusuf," dedim gülerek.

Yaptığım pastayı bu kadar beğenmesi Yasemin'in hoşuna gitmemişti. Kısa bir anlığına Yusuf'un yüzünde gezinen bakışlarını yakaladım. Ve o an kafamda şimşekler çaktı.

Yusuf'u kıskanıyor!

Hem de benden.

En olmaması gereken kişiden.

Bu durum hiç hoş olmasa da koca bir gerçeği gözler önüne seriyordu.

Yasemin, Yusuf'u seviyordu. Hem de deli gibi kıskanacak kadar.

Bunu atlamak istercesine kıpırdandı, gözleri az önce dans ettiğimiz boşluğa kaydı. "Bu arada, Han Bey nereye gitti?"

Han Bey de kim?

Yusuf bana bakarak, "Abimden bahsediyor," dedi.

"Korhan mı?" diye sordum, bu farazi bir soruştu. "Görmesi gereken kişiler varmış, onların yanına gitti."

Gözleri yine şaşkınlıkla aralandı. "Korhan mı? Sen nereden biliyorsun?"

İlk şaşırdığı şey *Korhan Bey*, dememdi sanırım.

Yusuf'un yüzünde sinsi bir sırıtış belirdi. "Onunla dans eden Narin'di."

Bu cümle, Yasemin'in gözlerini fal taşı gibi açan bir diğer detayı içeriyordu.

CamScanner ile tarandı

"Ne?"

Yanaklarımın kızarmaya başladığını hissediyorum. Bu kadın niye imkânsızı başarmışım gibi bakıyordu ki?

"Bey de demiyor," diye mırıldandı. Şaşkınlığı devam ediyordu.

"Niye desin ki?" dedi Yusuf. "Arkadaşı, patronu değil."

"Sen onun da mı arkadaşısın?" Bu garip bir soruydu.

"Evet, ikisi de benim arkadaşım."

"Hem pastacısın hem arkadaşısın hem de onunla dans ettin, öyle mi?" Sesinde herhangi kötü bir ima yoktu, sadece... Fazla şaşırmıştı.

Yusuf da böyle bir tepki vermişti. Bu fasılları geçmiş gibi rahatlıkla pastadan bir lokma daha aldı. "Ben de aynısını dedim fakat bu kız büyülü. Boşuna o güzel zihnini yorma, çiçeğim, cevabını bulamazsın."

"Neden böyle tepkiler verdiğinizi anlamıyorum," diye mırıldanmam üzerine kafasını iki yana salladı Yasemin.

"O kadar imkânsız şey aynı cümle içinde geçseydi ve bunlar yaşansaydı sen de şaşırırdın."

"Her şeyin bir ilki vardır demek ki. İmkânsızların bile," dedi Yusuf. Ardından imalı bakışlarını Yasemin'e çevirdi. "İmkânsız görülenlerin bile, değil mi çiçeğim?"

Ne diyeceğini şaşıran kadın boğazını temizleyip gözlerini kaçırdı.

Yusuf'a *biz imkânsızız*, demişti de ondan mı böyle bir imayla karşılaşmıştı? Duruma bakılacak olursa pek de imkânsız gibi durmuyorlardı.

Yusuf önündeki meyveli dilimin hepsini bitirmiş, daha yemeyeceğini belli edercesine tabağı kendinden uzaklaştırmıştı. Acı olana dokunmamış olması komik geldiğinden yüzümdeki gülüş yerini koruyordu.

Bana bakarak imalı bir gülüşle, "Abim yer onu," dedi.

"Han Bey ve pasta yemek mi?" Yasemin'in imkânsızlık barındı-

CamScanner ile tarandı

ran gülüşünü izledim. "Güldürme beni, Yusuf," dedi. Fakat oluşan sessizlikte ikimize de baktığında, Yusuf'un *bu da oldu*, der gibi bakmasının üzerine gülüşü dudaklarında dondu. "Yok artık ama," dedi inanamayarak. "Onu da mı yaptı?"

"Abim artık çok değişti." Yusuf acıklı şekilde dudaklarını bükerek rollenmeye başladı. "Onu tanıyamıyorum, Yasemin. Korhan'ın ruhunu değiştirmişler."

Devam edecekti ki, "Kim, neyi değiştirmiş?" diye bir ses yükseldi tam arkamdan. Evet, Korhan gelmişti.

Yusuf o kadar ani bir şekilde yüzündeki ifadeyi silip, duruşunu değiştirmişti ki az önceki halini tamamen gölgeleyerek, "Masaların rengi değişmiş sanki, ondan bahsediyorduk, abi," dedi. Gülmemek için dudaklarımı dişlerken Yasemin de benden farksızdı. *İflah olmazsın* bakışı atarak kafasını sallamıştı. Onun bu hallerine alışık olduğunu görebiliyordum.

"Yine ilgilenmemen gereken ne kadar boş şey varsa ilgileniyorsun, Yusuf." Yuvarlak masada hemen yanımda durdu. Yasemin ve Yusuf solumda, o ise sağımdaydı. Yüzümü olabildiğince Yusuf'la Yasemin'e dönük tuttum. Masanın üstünde duran ellerimi istemsizce birleştirdim, parmaklarım hâlâ bileğime sarılı duran fularımın ucunda dolanmaya başladı. Bana yakın durdukça kalbim kafasına göre tepkiler verecekmiş gibi hissediyordum.

Bu gece bittiğinde onunla bir daha karşılaşacağımızı sanmıyordum, hayatımdan çıkacaktı. Bunun olmasını istemeyen yüreğim durgundu. Böyle hissetmem için hiçbir sebep yoktu. O öylesine biriydi. *Hayatıma uğradı ve gidecek. Peki, niye böyle garip hissediyorum?*

Soluduğum ikinci nefeste kokusu ciğerlerime nüfuz etti. Fularla oynayan parmaklarım durdu. Kokumun onda bıraktığı etkiyi hatırladım. Büyülenmiş gözbebekleri geldi zihnimin önüne. İçimde oluşan sıcak akımın mideme doğru inişini hisseder gibi oldum. Ruhum birkaç yerinden burkulur gibi oldu.

CamScanner ile tarandı

Belki başka bir ruha yer açıyordur.

Eski kitaplarda yaşanan aşklara hayran olan iç sesim fikrini sunmaktan geri durmamıştı.

"Yasemin, Aydın seni soruyordu, onun yanına uğramayı unutma."

Karşısında hazır olda dururken, "Hemen gidiyorum, Han Bey," diyerek geriye adımladı.

"Yusuf, sen de bir uğra. İkiniz de görünün."

"Tamamdır, abi."

Yanımızdan gittiklerinde tek kalmıştık. Oluşan sessizlikte gerilirken fulardaki parmaklarım daha da sıkılaştı.

"Narin."

Ona dönmeden, "Efendim," dedim.

Vücudunu masaya yaklaştırdı. Ona dönük olmasam da yan açıdan bedenini görebiliyordum. "Gökhan pek tekin biri gibi durmuyor," derken sesini yumuşak tutma çabasını hissedebiliyordum. "Herhangi bir şeyden rahatsız olursan bize söylemen yeterli. Yusuf'la bana." Aklına nasıl düşünceler geldiğini bilmiyordum ama gerildiği her halinden belliydi. Beni düşünüyor olması içimi ısıtmaya başlamıştı ki boğazını temizleyerek, "Sonuç olarak bizim misafirimizsin, kimsenin rahatsız olmasını istemem," dedi bir anda, dediklerini toparlamak istercesine.

Misafir.

"Ben hallederim," dedim durgunca. "Sizin daha önemli işleriniz olmalı, bir de böyle küçük misafir dertleriyle uğraşmayın." Bileğimde sıkı sıkıya bağlı olan fuları biraz daha gevşettim. Böylesi daha iyiydi. Daralmış hissediyordum.

"Küçük olduğun doğru," diye mırıldandı kendince.

Kaşlarım çatıldı. "Dertten bahsediyordum."

"Narin."

Adımı yeniden zikrettiğinde, "Hı?" diye mırıldandım.

"Neden gözlerime bakmıyorsun?"

"Bunun için özel bir çaba sarf etmiyorum."

"O zaman gözlerime bakarak konuş."

Derin bir nefes vererek ona döndüm. Yeşil irislerin gözlerimle buluştuğu ilk an ormanının yeniden durgunlaştığını görmek, beklemediğim bir şeydi.

"Efendim."

"Sıkılıyor musun?" diye sordu.

Sorusuna anlam veremedim. "Hayır, neden ki?"

"Huysuzsun."

"Huysuz değilim."

"Huysuzlandığında hep böyle mi yaparsın?"

Bir anda sorduğu soruya karşın, "Nasıl yaparım?" diyerek karşılık verdim.

Gözleri yüzümde gezindi, bedeni rahatlar gibi gevşerken, bir kolunu masaya koyup yaslandı. Bakışları yeniden irislerimi bulduğunda, "Gözlerini kaçırıyorsun," dedi.

"Hayır, neden böyle bir şey yapayım?" Bu da nereden çıkmıştı şimdi?

"Karşındakini cezalandırmak için."

Kendimi tutamadan bir anda, "Cezalandırmayı seven ben değilim," dedim. Bunu söylerken bakışlarımı kaçırsam da, "Sensin," derken gözlerinin içine bakıyordum. "Ayrıca bunun için hiçbir sebebim yok, kimseyi cezalandırmıyorum."

Dudaklarını *ısrar etmeyeceğim*, der gibi büktü. "Ceza anlayışımız farklı olsa gerek."

"Kesinlikle öyle."

"Bana göre gözlerini sakınman da bir ceza."

Kaşlarımı çattım. "Cezalar kişinin değerlisine göre belirlenir. Gözlerim onların arasına girmiyor."

Bu sefer karşı çıkarak kaşlarını çatan oydu. "Bunu bilemezsin."

"Bunun ceza olarak sayılması için gözlerime değer veriyor olman gerek ki sana değmemeleri bir ceza olsun. Değerler, değerlisi için önemlidir."

CamScanner ile tarandı

Bu sözlerim koca bir yığın gibi üstüne devrildi sanki. Gözlerindeki şaşkınlık kırıntılarını görmek, bu çıkışımı sorgulamama neden oluyordu. "Haklısın," dedi durgun bir şekilde. Duruşunu düzeltip dikleşmiş, bakışlarını çekerek içindeki sorgusuna dönmüştü.

Bunu ceza olarak algılayan sensin, Korhan. Bakışlar mı değerlin olan yoksa gözlerim mi?

"Şarkı dinlemeyi seviyor musun?"

Sorusuyla ona döndüm. Çok başka bir konu açmıştı. Kaşlarını havalandırıp meraklı bakışlarını üzerime dikti. Kafamı sallayıp, "Seviyorum," dedim.

Öylesine soruyormuşcasına dudak büktü. "Sevdiğin sanatçılardan biri?"

Aklıma gelen ilk ismi söyleyip, "Sezen Aksu," dedim.

Dudağının kenarı kıvrıldı. "Eskiler, ha?"

Onaylarcasına bir bakış attım. "Eski ve derin şarkılar..."

Sohbet ilgimi çektiği için bedenimi hafifçe ona çevirdim. O da aynı şekilde bana biraz daha yaklaşmıştı. Bunu fark ettiğinde durmadı, "En sevdiğin şarkısı?" diye sordu.

Bakışlarımı kaçırarak bir süre düşündüm. "Bir sürü şarkısını seviyorum." Dudaklarım büküldü, şarkısının sözleri aklıma geldiğinde iç çekmiştim. "Ama bir tanesi insanı kahredecek nitelikte. O şarkı beni çok üzüyor."

Gözleri o kadar ilgili bakıyordu ki etrafımızdaki kişilerden, çalan şarkılardan bile soyutlanmış hissediyordum. Koca alanda sadece ikimiz vardık şimdi. O ve ben.

Üzüldüğümü söylediğimde kıvrımını derinleştiren kaşları, bunu duymaktan hoşnut olmadığını gösteriyordu. "Hangisi?" diye sordu.

"*Sarı Odalar.*"

Onun da zihninde sözleri canlanmış olmalıydı. *Biliyor musun o şarkıyı*, diye sormama gerek kalmamıştı. Bildiğini, karşı çıkmak üzere huysuzlanan yüzünden görebiliyordum.

CamScanner ile tarandı

"Bu şarkının nesi üzüyor?" diye sordu.

"Birini yokluğunla cezalandırıyorsun, bu çok üzücü bir şey." Nefes verdim. "Kalan için..."

Konuştuğumuz konunun tam da üstüne gelmişti. Bağlantılı şeylerdi.

Anlayamıyordu. "Kimseye o kadar değer vermezsen gidişine de bu kadar *kahrolmazsın.*" Benim sözlerime atıf yapıyordu. "Ve kimse seni o kadar üzemez. Başka birine bu hakkı vermek senin elinde."

Bu hakkı verdiysen üzüntünü çekmeye de paşa paşa razı olacaksın, diyordu kendince. Zira ses tonu tam olarak bunu savunuyordu.

Onunla ayrı düşüncelerde olduğumuz için kızmıyordum artık. Anlamaya çalışıyordum. "Hayatı sandığın kadar kolay kontrol edemezsin," dedim sakince. "Hakkı kimin verdiği veya kimin aldığı önemli değil. Değerlinin senden kopup gitmesi ve onun yokluğunla sınanman mesele. Ne kadar zor bir şey olsa gerek..." Şimdi bile tüylerim diken diken oluyordu. "*Ben senin hayatından gittim*, diyor." Gözlerinin içine baktım. "Tek kaldın, artık bensizsin." Hiç onaylamayarak kafamı iki yana salladım. "Kimse sevdiğinden ayrı kalmamalı."

Koca ormanın kasırgası dinmişti, kafası karışmış bir şekilde anlamaya çalışıyordu. Öyle ki imkânı olsa eline kalemle kâğıt alacak, denklem misali yazıp çözmeye çalışacaktı. Fakat hesaplayamadığı bir şey vardı. Hayat sandığı kadar tekdüze değildi. Bazen iki kere iki dört etmezdi, mavi ve kırmızı birleşince mor olmazdı. O bunu anlayamıyordu.

"Kimin gözünden bakıyorsun? Kalanın mı yoksa gidenin mi?"

Dudaklarımı büktüm. "Hiç fark etmez. Seven sevdiğiyle bile kalamamış."

"Bana o kadar acıklı gelmiyor. Hak eden, yalnız kalır."

"Bu kadar mı yani? Hak etmen, üzülmemen için yeterli mi?"

İnanamayarak sorduğum soruya kafasını salladı. "En azından bir gerekçen var."

"Anlamıyorsun," diye yakındım. "Ne kadar doğru bir karar verirsen ver, insansın sen. Hislerine nasıl söz geçireceksin? *Doğru olan buydu*, diyerek mi?"

"Tam olarak öyle," dedi. "Hislerini susturabilirsin. Fakat davranışların etrafını, olacakları etkiler. Anlayacağın, duygularıyla hareket eden insanlar zayıf insanlardır."

Onun gibi dikleştim. Daha da yaklaşarak kafamı iki yana salladım. "Kötü hissedeceğim bir karar vermem. Kalbim rahat etmezken zihnim rahat olsa ne yazar? İşin sonunda zihnimle değil, kalbimle kalıyorum."

"Kalbini susturmayı bileceksin o zaman."

"Bizler robot değiliz. Tek yaptığın şey hissetmemeye çalışmak ama böyle hissizleşemezsin. Kendini kandırıyorsun."

"İşe yarıyorsa sıkıntı yok." Düşüncesinden dönmüyordu. Yeşilleri kor gibi yanarken alıştığını savunuyordu.

"Elbette yaramayacak," dedim. "Kalbinle kalacaksın ve mantığın hiçbir şey yapamayacak."

"Bu zayıflığı gidereli çok oldu, Narin," dedi, bir daha olması imkânsızmış gibi. Ormanı cayır cayır yanarken yüzü tepkisizdi.

"Bu zayıflık değil. Duygulardan bu kadar korkma."

"Hiçbir şeyden korktuğum yok. Savunduğun şey, insanların zayıf yönlerini yönetebilecek duygularının hâkimiyetini başkasına vermemesi gerektiği. Bunu bile bile yapanın aklından şüphe ederim." Elini kaldırıp beni işaret etti. "Söylediğin şarkıda da olan bu. Kimseyi seni üzmesine izin verecek kadar sevmemelisin. Şayet gittiğinde kalan olmak istemiyorsan."

Yani bu tamamen koruma kalkanıydı. O an anladım ki tüm bu gardını kendini korumak için alıyordu.

Söylesene Korhan, nasıl bir şey yaşadın da kalbine böyle karşı oldun? Duygularla hareket edilmez, diyorsun ama gözlerin hep öfkeli bakıyor.

"O halde kimseyi gerçekten sevmiyorsun. Doğru muyum? O

CamScanner ile tarandı

yüzden hayatına kimseyi de almıyorsun. Senin için birini sevmek demek, zayıf yönlerinin hâkimiyetini vermek demek."

Sorduğum soruya karşın kafasını salladı. "Öyle denebilir."

"Yusuf..." dedim, devam edecektim ki gözlerinde duygu değişimini gördüm.

"İstisnalar kaideyi bozmaz," dedi. Yusuf'a değer veriyordu. Ve ona bir şey olursa dengelerinin şaşacağının da farkındaydı.

"Ne kadar az kişi, o kadar az tehlike."

"Herkes arkadaşın olabilir, biçeceğin değer senin elinde," dedi. "Tamamıyla kendi sınırlarını bilmenle alakalı. Çok kişi olsa da fark etmez. Herkese *arkadaşım*, diyebilirsin ama birkaç kişinin farklı olduğunu bir tek sen bilirsin."

Etrafındaki kişilerin neden ondan bu kadar korktuğu anlaşılıyordu. O, yapmacık davranacak biri değildi. Etrafındaki duvarları örerken bunu gizlice yapmıyordu, herkesin gözünün içine baka baka diziyordu taşları. Haliyle insanlar da yaklaşmıyordu. Onlara hak veriyordum. Kimse duvarlı bir insanın kırıcı sözlerini çekmek zorunda değildi.

"O halde zaaflar için de böyle düşünüyorsundur," dedim.

"Zaaflar zayıflıktır," dedi benim dediklerimi onaylayarak.

"Zaaflar aynı zamanda da en güçlü yanın değil midir? Her şeyi kötü olarak düşünemezsin. Sen her an tetikteymiş gibi düşünüyorsun, sanki ansızın biri onları alıp sana karşı kullanacakmış gibi."

Kısa bir sessizlik yaşandı. Gözlerimin içine bakarken gerilen bedenini hissettim önce, daha sonra yüz ifadesindeki gerginliği, sessizce yutkunuşunu dinledim. Kuruyan dudaklarını ıslatırken, yeşillerini gözlerimden ayırıp başka yere baktı. "Ne zaman ne olacağı belli olmuyor," dedi. "Hayat bu sonuçta."

Kafamı onaylamayarak iki yana salladım. "Tetikte yaşanmaz. İnsan öyle yaşayabilir mi?"

Gözlerini nihayet gözlerime dikti ve sakince, "Yaşar," dedi. "Buna mecbursa yaşamak zorunda."

CamScanner ile tarandı

Duvarları kısa bir an kırılır gibi oldu. Kasırganın kulakları sağır eden gürültüsünün ardında cılız bir iç çekiş yankılandı. Bu, çaresizlikti.

"Her zaman başka bir yol vardır," dedim umutla.

Fakat o, cayır cayır yanan ormanında umutları çoktandır kül olmuş gibi baktı. "Bazen yol yoktur, Narin. Senin dediğin mutlu yaşam klişelerinden biri sadece."

"Katılmıyorum."

"İnsanlar pişmanlıklarıyla yüzleşemedikleri için hep bir bahane arıyorlar. Ve ağzı olan konuşuyor. Aynı yoldan geçmeyenin, yabancısı olduğu umutsuzluğa ışık tutmaya hakkı yok. Herkes kendi karanlığındakine denk."

Tamam... Bir anda bu kadar haklı konuşmasını beklemiyordum. Öyle içten söylemişti ki bunları, konuşması bittiğinde daraldığından gömleğinin yakasından bir iliği daha açmıştı.

"*Yarama denk olmayan, hakkında konuşmasın*, diyorsun."

Mırıltıma karşın gözleri yeniden gözlerime değdi. "*Yarama denk olmayan, merheminden bahsetmesin*, diyorum. Bu, gevezelikten başka bir şey değil."

İnsanların onu yargılamasına karşın isyanını okudum gözlerinde. Belki de duvarlarının nedenlerinden biri de buydu. O, yargılanmaya oldukça müsait bir adamdı.

İnsanların çekindiği sınırları çekinmeden dile getiriyordu, kimseyi sevmek zorunda değildi ve bunu açık açık gösteriyordu. Sevgiden uzaktı. Davranışları, bakışları sevecenlikten oldukça yoksundu. İnsanların onun yanında düşüncelerini dile getirecekleri kadar yargılayıcı bakışlar atıyordu. Kendi doğruları ve yanlışları vardı ve suyu onlardan oluşan nehrinde birçok kişi boğulmaya yatkındı. *İnsan niye bile bile o nehre girsin ki?*

Karşı çıkmaya başlarsan alevleri etrafını saracak gibi hissediyordun. Seni kendi alanına çekiyordu. Alevden bir çember oluşturuyor, seni tam ortasına koyarak önüne alıyordu. *Benim sınırlarım*, diyordu ardından.

Kendi düşüncelerinle buradan çıkamazsın.

Kendinden vazgeçeceksin, onu benimseyeceksin.

Yani ya kendini onda öldürerek o çemberden çıkacaksın ya da onun olarak.

Ortası yok.

"Korhan..." diye mırıldandım. Her şeyi bir kenara bıraktım. "Senin için zayıf bir insan gibi mi duruyorum?"

Dudaklarının arasından derin bir nefes bıraktı. Yeşilleri gözlerimde dolandı. Belki hisleri farklıydı fakat o her zamanki gibi onları gölgelemeyi seçti. Çünkü onun için önemli olan ne hissettiği değil, kendi doğruları ve düşünceleriydi. *Ama* kelimesi onun hayatında yoktu. İki kere iki dört eder ama... Yoktu işte.

"Sen duygularınla hareket eden birisin. Hislerini oldukça önemsiyorsun."

"Yani zayıf bir insanım?"

Gözleri kaçamak bir şekilde vücudumu süzdü. "Evet, zayıf bir insansın."

Dudağımın kenarı kıvrılırken başımı hafifçe yana yatırdım. "Kastettiğimin bu olmadığını biliyorsun."

"İnsanların yüzüne karşı *zayıf* veya *güçlüsün*, demek huyum değil," dedi burun kıvırarak.

"Her ne kadar kabul etmesen de bir çiçeğin yapraklarındaki narinlikte bile gücü görebilirsin. Örneğin kasırgaya karşı parçalanmadan duran yapraklar oldukça güçlü değil midir? Görünüşü veya..." Gözlerim kaslarında gezdi. "Kas oranı gücü belirlemiyor, değil mi? Senin için zihinsel ve ruhsal dayanıklılık önemli olsa da yıkılıp yeniden toparlamayı bilenler de güçlü insanlardır. Yıkılmaktan korktuğu için kalın duvarlar örenler değil."

İmalı bir şekilde baktı. "O duvarları örenler de bir gün yıkılıp yeniden kalkanlar zaten. Sadece önlem alıyorlar," dedi. Kaşları *öyle değil mi ama*, der gibi baktı. "Haklı olarak."

"Yine de beni zayıf görmen hoşuma gitmedi," dedim içerlemiş

CamScanner ile tarandı

gibi nefes vererek. "Neler yaşadığımı bilmeden duygusal olduğum için zayıf damgası yiyorum." Dudaklarımı kınarcasına büktüm. "Ne büyük yanılgı."

"Sana *zayıfsın*, demedim."

"Söylediklerin, tersini ima etmiyor."

"Herkes güçlü olacak diye bir kaide yok," dedi. "Aramıza narinler de gerekiyor, değil mi?" Sinir bozucu olsa da gülüşünü görmek, kaşlarımı çatarak bakmama neden oldu.

"Hoş değilsin!" Tepkime karşın gülüşünü duyduğumda şaşıran kalbim hareketlenmişti. "Zayıf insanlara alerjin var gibi duruyor ama hâlâ yanımdasın."

"Arada bünyeye farklılık gerekiyor," dedi dudaklarındaki gülüşü silmeden.

"Bu farklılık uzun sürmeyecek zaten, o yüzden rahatsın, değil mi?" diye çıkıştım. Ne demek istediğimi gayet iyi anladığında yüzündeki gülüş silindi. "Misafirlik uzun sürmez," dedim.

Bakışlarının huysuzlaşması oldukça anlıktı. Önümdeki pasta tabağına atıldı bir anda. Yusuf kaşla göz arasında bana da kendisine de bir tabak daha almıştı. Ben meyveli pastamın hepsini bitirmemiştim. Korhan ise çatalımı hızlıca pastama batırıp bir parça aldı ve dudağımın önüne getirdi. Hiçbir şey anlamayarak, dudaklarımı araladığımda beklemeden pastayı yedirdi. "Çok konuşuyorsun," demeyi de ihmal etmemişti. "Pastanı ye."

Ağzımdaki lokmayı çiğnerken ona huysuz bakışlarla bakıyordum. Benden farkı yoktu. Ne zaman bundan bahsetsem böyle keyfi kaçıyordu. Gitmemi istemiyordu işte. Bunu inatla kabullenmiyordu. Onun yerine beni susturmayı tercih ediyordu.

Bıraktığı tabağını çekerek önüne getirdim. Gözlerimle işaret ettiğimde kaşları daha çok çatıldı. "Pasta sevmem."

Göz devirdim. Papağan gibi aynı şeyi tekrarlıyordu.

Elimi ağzıma kapatıp, "Beni susturduysan sen de susacaksın," dedim. Bana yaptığı gibi çatalını tutarak, acı pastasından bir parça

alıp dudaklarının önüne getirdim. Bu sınır ihlaliydi, biliyordum. İstemediği bir şeyi yaptırıyordum. Buna rağmen gözlerini gözlerime dikmiş, nasıl kararlı olduğumu görmüştü. Elimi çekmeden çatalı dudaklarına götürdüm. Nihayet pes etmiş olacak ki dudaklarını aralayıp pastayı yedi.

"Hep acı acı konuşuyorsun, pasta söylediklerini de biraz olsun tatlandırır umarım," diye söylendim. Ardından bana bakan huysuz bakışlarına karşın, "Hiç öyle bakma, benim pastam senin sözlerin kadar acı bir tatta değil," dedim. "İdare edeceksin artık."

Çiğnerken gözlerini kısmıştı, onaylamaz bakışlarla bakıyordu. Yüzünü başka bir yere çevirdiğinde dudağının görmediğim yanının kıvrıldığını son saniye gördüm, saklayamadı.

Görmemiş gibi yapsam da içten içe gülmeme engel olamadım. Rahatsız değildi, hoşuna giden bir şeyler vardı. Yoksa mümkün değil ne yer ne de böyle konuşmama izin verirdi.

O, hissettiklerini kabul etmemekte kararlı, inatçı bir adamdı.

Eh, benim de inatçı olduğumu söylerlerdi.

Gelen aramayla kalabalıktan ayrılmış, ofisine geçmişti.

Elini gergince ensesine atıp ovaladı. İçten içe yakınıyordu. Şirketin birçok üyesinin bir arada bulunduğu gün bunun yaşanması elbette tesadüf değildi. Babası ona mesaj göndermezdi. Yüzünü görmesi bir kenara, karşı karşıya gelseler birbirlerini yaşatmazlardı.

Babası soyunu yok sayanı affetmezdi.

Korhan'ı asla affetmeyeceği gibi.

O, baş düşmanı olan Aydın Kandemir'in yanına geçerek safını belli etmişti. Kandemirler ve Cihanşahlar'ın husumeti yıllar öncesine dayanıyordu. Aydınlıktan ziyade, karanlık onları çok daha iyi tanırdı.

Kulağına babasının ona mesaj göndereceği haberi gelmişti.

Bunu oldukça garipserken gerginlikle beklemeye başlamıştı. Aralarında dönen sessiz savaş işlerine de yansıyor, koca bir rekabet içinde sürükleniyorlardı.

Beklerken, telefonu çıkarıp Yusuf'u aramaya başladı. Saniyelerce çalmasına rağmen açılmayınca kaşları çatıldı. Yusuf telefonunu sessizde kullanan biri değildi. İkinci kez arayışında ise sonlara doğru görüp cevap verebilmişti. Onu yanına çağırdı. Oluşabilecek senaryolardan Yusuf'un da haberi olması için yapıyordu bunu. Kendisinin elinin kolunun bağlanabileceği herhangi bir durumda devreye sağ kolu girecekti. Onun da bazı şeyleri biliyor olması işine geliyordu.

Her ne kadar Narin'i yalnız bırakmak istemese de aşağıdaki kalabalığın içinde Aydın'ın da olması içine su serpiyordu. Aydın'ın olduğu ortamda atılan adımların iki kez düşünüldüğünü yeraltındaki herkes bilirdi. Narin onun yanında olduğu sürece güvendeydi.

Geleceğini söyleyerek telefonu kapadı Yusuf. Birkaç dakika içinde yanında olacağını biliyordu. Çok geçmedi, ofisinin kapısı aralanıp içeriye girdi. "Hayırdır, abi?"

"Geç, Yusuf, geç. Babamdan mesaj varmış."

Bıkkınlıkla koltuğu işaret ettiğinde, Yusuf'un değişen yüz ifadesi olayın ne kadar beklenmedik olduğunu gösteriyordu. "Af buyur?" dedi anlamayarak. "Babandan mesaj mı? Babandan?"

"Evet, babamdan."

"Bugün mü? Kurdamanın olduğu gün bir de." Ağırlığını koltuğun başına yaslanıp eliyle alnını ovdu. "Gökhan'ın geldiği gün ayrıca."

Kafasını salladı, "Aydın da burada. Daha saçma bir gün olamazdı," diye homurdandı.

İkisi birkaç deraya daha değinmişken telefonunun titremesiyle derin bir sessizlik oluştu. Korhan elini cebine atıp telefonu çıkardı. Gelen mesajın başka ülkeye ait bir numara olduğunu gördü.

CamScanner ile tarandı

Sadece bir anlığına kullanmak adına seçildiği belliydi. Beklemedi. Mesajı açıp sessizce okumaya başladı.

*Sevgili oğlum nidalarını es geçeceğimi çok iyi biliyorsun, oğlum itham*ını *hak etmediğini de. Soyunu reddeden bir kansız olduğundan beri babanın yapabileceklerini gözünde küçülttüğünü görüyorum. Geçmişi ne çabuk unuttun, Korhan?*

Bağırışların ve kaçışların hâlâ aklımda. Hatırlatırım. O zamanlarda da bir türlü kaçamazdın, orası ayrı.

Safını seçip başımı eğdirdiğinde nasıl bir savaş başlatacağını biliyordun. Buna rağmen geri durmadıysan bundan sonrasında da sana acımayacağımı bil.

Kardeşinle tek ortak noktanızın benden kaçabildiğinizi sanıp bir türlü kaçamamanız olduğunu sanıyordum. O piç kurusu Kuzey'e benzemeye başlaman beni derinden üzüyor.

Elleri sinirden titriyordu. Telefonu tutan parmaklarının boğumları sıkılaştığından kızarmaya başlamıştı. Babasının durmaması sürpriz değildi. Küçük kardeşi Kuzey de aynı kendisi gibi onu terk etmişti. Annesinin ölümünün ardından Kuzey kayıplara karışırken çok geçmemiş, herkese karşı yanında olduğunu sergilediği oğlu da düşmanının safına geçmişti. Bu durum Arif Cihanşah'ı dalsız bırakmıştı. Yeraltını da sarsması kaçınılmazdı.

Hayal kırıklığısın.

Asıl sürprizimi henüz görmedin. Bunun sadece bir başlangıç olacağını bilmeni istiyorum. Soysuz köpeklerle uğraşmak huyum olmasa da sen bir istisnasın.

Kandemirlerin plazasının on yedinci katı, senin odanın katı. Bunu bilmeyen yok. Duyduğuma göre baş köpeğin Yusuf haricinde kimse giremiyormuş.

Doğrusu buna epey bir güldüm. Bunun şerefine sürprizini kişisel

CamScanner ile tarandı

katında, yani on yedinci katta vermeye karar verdim. Gözündeki yerimi hatırlatmamın sadece minik bir yolu olarak görebilirsin.

"Lan! Şu an plazanın içinde adamlarından biri mi var?" diyerek hayretle geri çekildi Yusuf. O da abisinin izin vermesiyle yanında belirerek yazılanlara göz gezdirmişti.

"O kata çıkamaz," dedi Korhan, kendinden oldukça emindi. Babası haklıydı, çalışanlar dahil herkes on yedinci katın Korhan'a ait özel bir kat olduğunu bilirdi. Orası diğer katların aksine ev gibi dizayn edilmişti. Çoğu zaman orada kalırdı.

Asansörde ise on yedinci katın düğmesinin etrafında kırmızı çizgiler vardı. İnsanlar üstüne basmak istese dahi o tuşa basılmazdı. Tek yolu tuşların hemen yanındaki alana okutulan özel karttı. Kartı okutup tuşa basılmasının ardından asansör o kata çıkardı. Kart ise yalnızca Yusuf ve Korhan'da vardı.

Onu odana çıkarması için gönderdiğim kişiyle işim kalmadı. İnfazı çoktan verildiği için onu gönderiyorum, canını alacağını biliyorum. Bu, sana yaşatacağım son zevk. Aranızda gezen haini yakalattığım için bana teşekkür etmelisin.

Yalnızca o, kendisini yakalayacağını bilmiyor. Elinizi çabuk tutmanızı öneririm.

Tavşan çoktan odana çıktı bile.

"Hay anasını satayım," diyerek geriye çekildi Yusuf. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Korhan, babasının nasıl biri olduğunu iyi biliyordu. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," dedi. Hızlı adımlarla ofisin camlı kapısından çıktı ve asansörün önüne geldi.

İkisi de asansörün hangi kata çıktığını görmek adına kafalarını kaldırıp izlemeye başladı.

CamScanner ile tarandı

On iki...

On üç...

On dört...

"On yedide durması imkânsız," diye mırıldandı Yusuf. "Kartsız yapamaz."

On beş...

On altı...

Nefesini tuttu. Yapamazdı. Bunun olması ciddi bir güvenlik açığı olduğunu gösterirdi.

On yedi.

"Hassiktir!"

Korhan'ın içinde savrulan küfürlerin dış temsili Yusuf olmuştu.

Diğer asansörlere baktı, yukarı çıkmak için zaman kaybettireceklerini anladığında merdiven boşluğuna geçerek hızla yukarı çıkmaya başladılar. On altıncı katta, bir yukarıdaki asansörü çağırmak zorunda kalmışlardı. On yedinci katın merdiven boşluğuna açılan kapılar kilitliydi. Tek giriş asansörle yapılıyordu.

Babasının mesajının ardından deli gibi öfkeli oluşu, haini bir saniye bile yaşatmayacağının göstergesiydi. Babasıyla bir olup o kata girme cesareti bulan kimse oradan sağ çıkamazdı.

Nihayet asansör on yedinci katta durmuş, kapısı Korhan'ın evine açılmıştı.

İlk yaptığı şey belindeki silahı çıkarmak oldu.

CamScanner ile tarandı

Korhan yanımızdan ayrılmıştı ve Yusuf'la birlikte kalmıştık. Ne kadar kınasam da şirkettekilerin dedikodusunu anlatmaya başlamıştı. Özellikle beni en çok şaşırtacak olanları seçmesi de cabasıydı. Görünüşü ve karakteri uymayan bir sürü insan vardı.

Söylediği son cümleyle kendimi tutamamış, seslice gülmeye başlamıştım. Benden farkı yoktu. Bir ara kendimizi öyle kaptırmıştık ki ağırlığını vermeden, bedenini bana yaslayarak gülmeye devam etmişti. Kendimizi herkesten soyutlamış, bir köşede eğleniyorduk.

Makyajım bozulmaması için kafamı kaldırıp gözlerimi dikkatlice sildim. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırsam da olmuyordu. "Sus artık, Yusuf ya!" dedim son çare. "Karnım ağrıdı."

"Ben karnımı hissetmeyi bırakalı çok oldu," dedi. Gülmeye devam ediyordu. Kendime gelmek üzere masadaki suya uzandım. O sırada kafamı kaldırıp bakmış bulunduğumda, bizi öfkeyle izleyen gözlerle karşılaşmayı elbette beklemiyordum.

Kulağımda Yusuf'un gülüşü uğuldarken bir Yusuf'a bir de bana baktı. Dedikodu anlattığı için de çoğu zaman kulağıma eğilmiş olduğundan aramızdaki mesafenin kapanması kaçınılmaz olmuştu. Kendimizi tutamadan güldüğümüz anları saymıyordum bile. Gülüşünü saklamak için yüzünü sırtıma yaslayarak kendini gizlemeye çalışmıştı.

Eğer bakışların kesici bir yönü olsaydı şu an paramparçaydım.

Yasemin ne kadar zamandır bizi izliyordu?

Kollarını birbirine bağladı. Gülüşüm çoktan kaybolurken, olduğum yerde dikleşip duruşumu düzeltttim. Yusuf hâlâ gülüyordu.

Yasemin'in bakışlarında hırsı yakaladım. Derin bir nefes aldığında göğsü havalandı. Bu, öfkesini gölgeleyen ilk hareketti. Ardından bakışlarını bizden ayırarak yan tarafa doğru gitmeye başladı. Gözlerimi ondan çekmedim.

"Nereye bakıyorsun?" diye sordu Yusuf. "Onları kastetmiyoru-" Gülüşü gibi cümlesi de tamamlanamadı çünkü başka bir adamla

CamScanner ile tarandı

konuşmaya başlayan Yasemin'i gördü. O kimdi, bilmiyorum fakat Yasemin onu izlediğimizi gayet iyi biliyordu. Adamla konuşurken az önceki ifadesinden eser olmayışını hayretle izledim.

"Onunla ne işi var?" diye mırıldandı Yusuf kendi kendine. Duruşunu düzgünleştirmiş, gömleğinin yakalarını çekiştirmişti.

"O kim?" diye sordum.

"Yasemin'den hoşlanan lavuk," dedi küfreder gibi. Nitekim Yasemin'le konuşurken takındığı gülüşü, ondan hoşlandığını gayet belli ediyordu. "Onun yanına kendi mi gitti?" diye sordu bir anda bana dönerek.

Bunun cevabının birçok şeyi etkileyeceğini anlamam zor değildi. Ne diyeceğimi bilemedim. "Bilmiyorum."

"Narin," dedi uyarırcasına. "Gördüğünü biliyorum, izlerken yönünü değiştirdin. Yasemin'i gördün."

"Bu neyi değiştirir ki?"

"Giden o herifse ağzıyla yüzü yer değişecek," dedi ciddiyetle.

Gözlerim korkuyla büyüdü. "Saçmalama, Yusuf."

"Giden Yasemin olduysa işler değişir." Bunun olmasını asla istemiyormuş gibi baktı. "Ondan *hoşlanmadığımı* biliyor."

Kafasını onlara çevirdiğinde Yasemin'in bakışlarına denk geldik. O an, gülüşünü genişleterek önündeki adama dönmesi, özellikle yaptığını kanıtlayacak nitelikteydi. Oluşan duruma karşın yüzüm gerginlikle buruştu.

"Ona gülüyor." Eli yakasına gitti, ardından zor bir durumdaymış gibi ensesini ovaladı. "Ona gülüyor, isteyerek..."

"Yusuf." Elimi sakinleştirmek adına koluna koydum. Yasemin yaptığı her hareketin Yusuf'a darbe vuracağını biliyordu. Buna rağmen durmadan devam etmesi ona karşı duygularımı değiştiren ilk anı yarattı. Kıskanması için yapması bir kenara, Yusuf tarafından deli gibi sevildiğini biliyor, canını yakıyordu.

"Bizi kıskandı," dedim bir anda. "Yusuf, seni benden kıskandığı için yapıyor."

"Beni kıskandı diye o adamın dibine mi girmesi gerekiyor?" diye yükseldi. "Bu yaptığı ne demek, biliyor musun? O adama umut vermek."

O adamın *henüz olmayan* ilişkilerinde nasıl bir yeri olduğunu bilmesem de Yasemin'in bu yaptığı sandığımdan daha büyük bir etki yaratıyordu. Eline aldığı şişeyi biraz daha bu kuvvetle sıkmaya devam ederse elinde parçalanacaktı.

"Kırılacak, Yusuf, biraz sakin ol lütfen." Elindeki şişeyi almaya çalıştığımda neyse ki hemen bırakmıştı. Adama saldırmaya kalkarsa tutamazdım. Gözlerim Korhan'ı aradı fakat bulamadı, buralarda değildi.

"Seni kıskanması sevdiği anlamına gelir," dedim bir çırpıda. "Yusuf, o seni seviyor."

Gözlerini onlardan ayırmıyordu. Hiçbir şey söylemedi. Deli gibi öfkeliydi. Yasemin'in kıkırtısını duymak ise son damlaydı. Sertçe masaya çarparak yanımdan ayrıldı. Bunu kendini tutabilmek adına yaptığını biliyordum, izlemeye devam ederse adama saldıracaktı. Arkasından bakakaldığımda ise teras tarafına gittiğini gördüm. Biraz nefes alsa iyi olacaktı, o da öyle düşünmüş olmalıydı.

Kısa fakat bir o kadar etkili birkaç dakikanın ardından sakinleşmek adına gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim. Gözlerimi açtığımda Yasemin'in, Yusuf'un boşta bıraktığı yerine baktığını gördüm. Yüzündeki gülüş solar gibi olduğunda benimle göz göze geldi. Yaptığım tek şey kafamı iki yana sallamak oldu.

Beni hayal kırıklığına uğratıyordu.

Daha fazla bakmadım. Masamdan ayrılırken adımlarım yavaştı. Yusuf'un biraz da olsa yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Terasın girişine kadar gittim, kapıdan kafamı uzatarak baktığımda hemen yan köşede oturduğunu gördüm. Oturduğu köşede gözlerini kapamış, kafasını arkaya vererek duvara yaslamıştı. Dışarıdan ne kadar sakin duruyorsa içinde o kadar fırtınalar kopuyordu, görebiliyordum.

CamScanner ile tarandı

Onu orada bırakarak geri çekildim. Ne yapacağımı gayet iyi biliyordum.

Kutlamanın yapıldığı alandan çıkıp aşinası olduğum koridora girdim. Buralar oldukça sessiz, sakindi. Beklemeden dolabın önüne geldiğimde bir çırpıda pastayı çıkarıp kucağıma aldım. Mutfağı biraz karıştırdığımda gerekli olan şeyleri de poşetin içine atıp oradan çıktım. Geldiğim yoldan aynı şekilde geri dönerek insanların arasından geçtim, terasın girişine geldim. Buradan itibaren adımlarımı yavaşlatarak terasa geçtim. Topuklu ayakkabılarım geldiğimi belli ediyordu. Buna rağmen ne gözlerini açtı ne de yerinde hareket etti.

Sanırım kimseyle muhatap olmak istemiyordu. Teras küçük değildi. Nefes almak adına çıkan biri dümdüz yürüse onu görmeden, geçip giderdi. En kenara, duvarın çıkıntısının üstüne oturmuştu.

Yönümü o tarafa çevirip yanına doğru ilerledim. Beklemedim, hemen yanındaki boşluğa oturduğumda gözlerini açıp baktı. Pastayı onun göremeyeceği bir açıda yere bırakmıştım.

"İyi misin?"

Bana bakan gözleri parlıyordu. Çok öfkeliydi. Fakat öfkesinin ardında yatan kırgınlığı saklamıyordu. Görebiliyordum, canı yanıyordu. Onu böyle görmek boğazımı düğümledi. İnsanların acı çekmesi hiç hoşuma gitmezdi. Ben etkilenen bir insandım. Biri yanımda ağlarsa ve o değer verdiğim biriyse ondan daha çok ağlama potansiyeline sahiptim.

Yusuf bunu bilmiyordu. Bilse bana böyle çaresiz bakmazdı.

Bunu dediğimi hissetmiş gibi bakışlarını önüne, manzaraya çevirdi. "Süperim." Sesi bir o kadar tam tersini söylüyordu. "Leyla'yla Mecnun'daki, gelmeyen gemiyi bekleyen İsmail abi gibi hissediyorum."

Benzetmesine tebessüm ettim. "Yasemin'i bekliyorsun."

Beni onaylarcasına bakışlarını aşağıya indirdi. "Ve gelmiyor."

CamScanner ile tarandı

Vücudumu manzaraya çevirip onun gibi arkama yaslandım. İçimdeki kırgınlıkları atmak adına dışarıya verdiğim nefeste, Yusuf'un da kırgınlıklarının gitmesini diledim. Arka tarafımızda yüksek seste çalan müzik, insanların kahkahaları ve daha nicesi vardı. Burada ise bizdik. Hayat da tam olarak böyleydi. Sen bataklıkta çırpınırken bir adım uzağındaki insan, bulutların üstünde süzülüyor olabilirdi.

Elini kaldırıp kalbinin oraya götürdü ve iç cebindeki beyaz gülü çıkardı. Parmaklarının arasında tutarken ellerini dizlerine yasladı. Verememişti.

Avcunun içine sıkıştırdı önce. Parmaklarını sımsıkı kapatacağını anladığımda hızla çiçeği aldım. "Hayır, hayır. Yusuf..."

"Hiçbir anlamı kalmadı," dedi elimdeki çiçeğe bakarak. Hevesi kırılmıştı.

"Sinirli olduğun için öyle diyorsun. Fikrin değişince pişman olacaksın. En iyisi bir süre bende kalsın." Yapraklarına zarar vermeden tutarak korudum. Her ne kadar koparılmış bir çiçek olsa da yerine ulaşamamıştı. *Yarım kalan sevdalar gibi.*

"Sende kalsın," dedi. "Onu almayacağım."

Onu böyle görmeye alışık olmayan bünyem derin bir şaşkınlık içindeydi. Gülen gözleri ruhunu kaybetmiş gibi bakıyordu. Işıl ışıl olan ruhu buğulanmıştı ve ben bu halini hiç sevmemiştim. Ona gülmek yakışıyordu.

"Yusuf..."

Konuşacağım sırada bakışları daha da derinleşti, içi içine sığmıyor gibi, "Olmuyor, Narin," dedi bir anda. Neye uğradığımı şaşırdım çünkü bu bir yakarıştı. "Olduramıyorum. Yoruldum."

Söyleyeceğim tüm cümlelerimi yutup sessizleştim. Onun dinlenilmeye ihtiyacı vardı. Durmadı. Karşımda yutkunduğunda boğazının düğümlendiğini gördüm, başı sessizce eğildi. Gözlerinin kızarmaya başladığını hissettim ve bu içimi sızlattı.

"Her duamda o var, Narin. Rabbi'me onu her anlattığımda

CamScanner ile tarandı

daha da güzelleşiyor sanki. Çiçeğim açıyor, saatlerce onu seyrediyorum. Bakmaya kıyamadığım zamanlar oluyor." Sesinin titreyişi buruk tebessümüyle birleşti. "O benim gönlümde çok güzel bir yerde. Benim olması için her gece, her duada Rabbi'me yalvarıyorum." Yorgun bir nefes verdi. "Fakat olmuyor."

Gözümden akan yaşı sessizce sildim. "Ama o seni seviyor, Yusuf," diyebildim biçare.

Ona döndüğümde cümleme karşın bana baktı. Dudaklarını birbirine bastırırken acı bir gülüşle, "Emin değilim," diye karşılık verdi. Yönünü yeniden manzaraya çevirerek içi daralmış gibi soluklandı. "Beni sevmek zorunda değil." Yüreğindeki koca yükü sırtlanırcasına söylemişti bunu. "Fakat bu ihtimal öyle can yakıcı ki Rabbi'me *beni sevmiyorsa onu kalbimden al*, diyemiyorum. Yapamam. Kalbimin her zerresini kaplamış sanki. O giderse geriye bir ben kalır mı bilmiyorum."

"Kalbinin her tarafını yasemin çiçekleri sarmış gibi, değil mi?" Kıkırdadığımda biraz olsun tebessüm ettiğini görmek iyi hissettirmişti.

Onaylarcasına kafasını salladı. "Öyle."

"Böyle güzel seven bir adamla tanıştığım için çok şanslıyım," diye mırıldandım. Küçük çocuklar gibi şaşkınlık bulaştı gözlerine. Gözlerim dolu dolu kocaman gülümsedim. "Ben çiçeklere hayran bir kızım ve sen de çiçeğini çok güzel seviyorsun. Daha ne olsun? Seni benden iyi kim anlayabilir ki?"

Ruhundaki buğu biraz olsun dağılırcasına baktı. "Başımıza düşer gibi hayatımıza girdin, kızım. Hani *girebilir miyim hayatınıza*, diye sormadın bile. Şimdi karşımda derdimi dinliyorsun. Biz hangi ara bu raddeye geldik?" Yalancı isyanına kendi de gülüyordu.

Kınayıcı bakışlar attım fakat kıkırdamam uzun sürmedi. "Üşüyüp odama geldiğin geceden sonra oldu her şey. O sobanın yanın-

da oturmak, şimdiki zamanımıza sebep oldu. Bu arada..." Çiçeği zarar görmeyeceği şekilde kenara koyarak arkamdaki poşete uzandım. "Gözlerini kapa."

İki büklüm dururken kafamı zar zor ona çevirdim. "Ne yapacaksın?" Anlamaz bakışlarla bakmasına karşın azarlayıcı şekilde kaşlarımı çattım.

"Kapa gözlerini, Yusuf, hadi!" Bu sefer tekrarlatmadan kapadı. "Sakın açayım deme. Ben diyene kadar açmayacaksın."

"Tamam, patron."

Uslu uslu durmuş, gözleri kapalı beni bekliyordu. Biraz geriye çekilip açtığım kutudaki pastayı ortamıza koydum. Poşetin içine attığım mumu bir çırpıda alıp yaktım ve pastanın üstüne koydum.

Çakmağın sesini duyduğunda, "Sigara mı yakıyoruz?" diye sordu.

Yüzüm buruştu. "Hayır, sigara kokusundan hazzetmiyorum."

"Yanında çakmak taşıyorsun ama?"

Göz devirdim. "Niye? Yalnızca sigara içenler mi çakmak taşıyor yanında?"

Dudaklarını *bilmem*, dercesine büktü. "Abim iki," diye mırıldanışını duydum. "Çakmaklarla özel bir bağınız var herhalde."

Poşetin içindeki tabakları da çıkarıp kenara koydum. "Korhan'ın çakmaklarla bağı mı var?" Kurduğu cümle kısa bir anlık duraksayarak ona bakmama neden olmuştu.

"Aklını kaçırmış, deli o, deli. Boş ver sen onu." Aklına neler gelmişse yine şakaya vurarak üstünü kapatmıştı. "Abim diye demiyorum, elinde çakmak gördüğüm an tüylerim diken diken oluyor." Şapşal bir gülümseme takındı, imasını sesinden anlayabiliyordum. "Onun gibi olmadığını söyle, Narin. İkinci bir deli vakasını kaldıramam."

"Hayır ya, aksine ateşle anlaşamam. Ateş dediğin şey korku-

tucu, kontrolü kaybettiğin anda cehennem yerine döner her yer. Ayrıca ben çiçekleri olan bir kızım, mümkünse uzak durayım. Maazallah yapraklarıma sıçrar, yüreğim bunu kaldırmaz."

"O kadar uyumlusunuz ki her defasında gözlerim yaşarıyor."

Dalga geçerek söylese de durgunlaşmam kaçınılmaz olmuştu. "Onun gözleri ormana benziyor," dedim kendimi tutamadan. Gözlerini açmadan, beklerken sesimdeki değişimi hissetmiş gibi gülüşü dudaklarına yük oldu. "Ve ormanı cayır cayır yanıyor."

"Abimin mi?" diye sordu masumca. Şaşırdığı şey abisinin hissettikleri değildi, bunu benim söylememdi.

"Evet, Korhan'ın," dedim tereddüt etmeden. "Çok yorgun olmalı. Kim öyle bir mahşer yerinde aklını kaybetmeden kalabilir ki? Onun yangını durmuyor."

"Sesin üzgün çıkıyor," diye mırıldandı.

"Üzülüyorum. Uçsuz bucaksız yemyeşil bir ormana sahip ve alevler yokken..." Devam edemedim, o güzelliği anlatmaya kelimelerim yetmedi sanki. "İnsanlar neyden mahrum kaldıklarını bilselerdi onlar da üzülürdü."

Kısa bir sessizliğin ardından hiç tahmin etmeyeceğim bir yorumda bulundu.

"Ateşle anlaşamadığını söyledin fakat o ormanda gezmiş gibi konuşuyorsun. Ya ateşte yandın ya da onu söndürdün." Gözlerini açıp bana baktı. "Çiçeklerin yanmış gibi durmuyor. O halde tek bir seçenek kalıyor... Ateşi söndürmeyi başardın."

Bunu yapabildiğimi anlamıştı. Sesi alaylı değildi. O, duygusal zekâsı yüksek bir çocuktu ve cümlelerimdeki detayları yakalıyordu. Beni de yakalamıştı. Gözlerimi kaçırdım. Bu hareketimle cevabını almış gibi güldüğünü belli eden bir nefes verdi.

Gözleri aşağıya kaydı, yüzünün aldığı şaşkınlığı anbean izledim. Hayretle, "Narin!" diye şakıdı. Bakışları bir bana bir de pastada mekik dokudu. "Yapmışsın!"

Gülümseyerek kafamı salladım. "Yaptım, söz verdiğim gibi."

CamScanner ile tarandı

Ruhundaki buğunun tamamen kalkmasını izledim. "Dışı tam anlattığım gibi olmuş," dedi hayranlıkla. "Sen kesinlikle büyülüsün, Narin," demeyi de ihmal etmemişti.

"Beğenmene sevindim," dedim içtenlikle. "Sen bir de için gör. Ama ondan önce..." Pastayı kaldırıp tam önünde tuttum ve gözlerimle mumları işaret ettim. "Hadi, bir dilek dile ve üfle."

Gözleri ışıl ışıl baktı bana. O an, gerçekten çok istediği bir şeyi yaptığımı anladım. Paha biçilemez anlar olur ya hani, onu hissettirir gibi baktı. Bu anı hiç unutmayacaktım.

Gözlerini kapadı ve dileğini dilemeye başladı. Ne dilediğini bilmiyorum fakat dudaklarının hafifçe yukarı doğru kıvrılması umut dolu bir dilek olduğunu gösteriyordu. Gözlerini açtığında kocaman gülümseyerek baktı bana. "Diledim," dedi.

"Üfle hadi." Pastayı yakınlaştırdığımda beklemeden üfledi. "Umarım gerçekleşir. Deli gibi merak etsem de sormayacağım."

Güldü. "Benim dileklerim muma hapsolacak kadar basit mi kızım? Hurafe onlar. Erkek adam formaliteden mum üfler. Biz o dilekleri duaya koyuyoruz, işini sağlama almak lazım." Göğsünü kabartarak söylediği cümleye gülümseyerek baktım. Birinin duasında olmak ne kadar kıymetli olsa gerek...

"Ne diledin o zaman?" diye sordum kendimi tutamadan. Tahminince Yasemin'i dilemişti. Fakat o beni şaşırtarak, "Seni diledim," dedi bir anda. Gülüşü hiç bozulmadan devam etti. "Hayatımızdan çıkmamanı diledim. Senin gibi büyülü bir insanı kaybetmek istemiyorum."

"Ya, Yusuf..." Yalnız yaşamımda bir anda kocaman bir erkek kardeşe sahip olmuş gibi hissediyordum. Kendimi tutamadım, gözlerim dolu dolu baktım, bir yandan da gülümsüyordum. "Böyle dersen hayatından çıkamam."

"Çıkma zaten, niye çıkıyorsun?" Yapmacık bir öfkeyle karşılık vermişti. "Pasta yemeye çok alıştım, üzgünüm, seni bırakamam."

"Ha, pasta yüzünden yani?"

CamScanner ile tarandı

Hiç öyle deme, dercesine baktı. "Çok güzel yapıyorsun valla, seni şahsi pastacım ilan etmek istiyorum. Şu önümdeki pasta benim çocukluğumun hayali."

Yanda duran bıçağı ona uzattım. "Bir de içine bak bakalım, anlattığın gibi olmuş mu?"

Beklemeden, bir dilim kesip uzattığım tabağa koydu. İçini görünce, "Vay canına..." diye mırıldanması ve gözlerinin içinin parlamasıyla tam bir küçük erkek çocuğuna dönüşmüştü. "Resmen hayalimi alıp gerçeğe dönüştürmüş, o da yetmemiş, gelip önüme koymuşsun."

O böyle tepki verdikçe içim içime sığmıyor gibi hissediyordum. Birini mutlu etmek ne güzel şeydi. Bu karşılığı görmek tüm yorgunluğa ve uğraşa değiyordu.

Beklemeden yemeye başladı. Her aldığı lokmada beğendiğini belirten mırıltılar çıkarıyor, çocukluğuna dair keyifli anılar anlatıyordu. Sık sık Korhan'la olan anılara da yer vermesi cabasıydı. Onunla çok fazla anısı olduğu belliydi ve anlatırken gözleri ışıldıyordu.

Keyfi oldukça yerindeydi. Şimdiden koca iki dilimi midesine indirmişti, üçüncüyü kesiyordu.

"Mideni rahatsız etmesin," dedim tereddütle. Bugün zaten birkaç dilim yemişti.

"Hiçbir şey olmaz, pastamla arama girme," diyerek beni azarladı. Sustum. İstediği kadar yiyebilirdi, pasta onundu.

"Ben içeriden içecek alıp geleceğim, ister misin sen de?" diye sordum. İstemediğini belli edercesine kafasını salladı. "Ben böyle iyiyim, sağ ol."

Onu orada bırakıp yeniden kalabalığın içine girdim. Amacım içecek almak değildi, o sadece bir bahaneydi.

Gözlerim Yasemin'i aradı. Bende ona ait emanet bir şey vardı.

Nihayet onu buldum. Masamızın başında tek başına duruyor, gözleri dalmış bir şekilde önüne bakıyordu. Yüzü asıktı. Ne düşündüğünü tahmin etmek zor değildi.

CamScanner ile tarandı

Beklemeden yanına gittim. Karşısında durduğumda gözlerini daldığı yerden bana çevirdi. Her şeyin suçlusu benmişim gibi yeniden öfkeyle bakmaya başladı. Ağzını açıp, konuşacaktı ki kafamı sakince iki yana sallayıp onu durdurdum. "Konuşma, sadece beni dinle."

O ne kadar öfkeyle bakıyorsa baksın, benim gözlerimde öfkeyi göremezdi. Çünkü ona karşı hissettiğim şey öfke değil, hayal kırıklığıydı. Buna rağmen suçlayıcı bakmıyordum. Tek istediğim anlamasıydı. Neye sebep olduğunu ve göremediğini anlasın istiyordum.

"Seninle tartışmaya gelmedim, Yasemin, sadece beni dinlemeni istiyorum." Derin bir nefes verdim. "Yanlış anladığını ve öfkelendiğini görüyorum. Fakat bilmeni isterim ki Yusuf benim arkadaşım, hep öyle kalacak. Sandığın gibi bir şey sözkonusu dahi olamaz. O tanıştığımızdan beri seni anlatıyor bana." Son cümlem öfkesine su serper gibi olmuş, gözlerindeki bakışın kırıldığını görmüştüm. "Tanıştırmak için can atıyordu. Seninle tanışmadan önce onun Yasemin'iyle tanıştım." Boğazına oturan yumruyu gördüm. Sözlerimde ne kadar samimi olduğumu anlamıştı. Öfkesi yavaş yavaş dinerken yerine geçen vicdan azabını görür gibi oldum. "Çiçeğini anlattı bana. Seni ne kadar çok sevdiğini... Bunu söylemek bana düşmez belki ama onu kendi zaafıyla cezalandırma. Seni bu kadar severken bunu ona yapma." Ne diyeceğini bilemediğini biliyordum. Karşımda karmaşık duygular içinde olsa da en belirginini görebiliyordum. Pişmandı. "Senin de Yusuf'u sevdiğini görebiliyorum," dedim tereddüt etmeden, içtenlikle. Buruk bir tebessümle baktım. Avcumu açarak içindeki beyaz gülü masanın üstüne, tam önüne koydum. "Bu çiçeği geldiğimizden beri cebinde saklıyordu." Elimi kaldırıp kalbimin hizasına dokundum. "Tam burada. Sana vermek için."

Çiçeğe döndü, dolan gözleriyle ıslak ıslak baktı bana. Şimdi gardını indirmişti. Söylediklerimle havalanan kaşları dudaklarını dişlemesiyle birleşmişti.

CamScanner ile tarandı

"Veremedi," dedim sessizce. "Fakat bu çiçeğin sana ulaşması gerekiyordu." Çiçeği kendi avcuna aldı. Sessizce ettiği teşekküre tebessüm ederek yanıt verdim. "Seni *çiçeğim* diye seven bir adamın aşkına kör olma."

O an, gözlerinde bir duygu daha yakaladım. Korkuydu bu. Üstündeki tüm rolleri ve sorumlulukları kenara bıraktı, kendini aşka bırakmaya korkan genç bir kızdı şimdi karşımdaki. Başlangıcı ne kadar ters yapsak da destek olurcasına, elimi koluna yaslayıp hafifçe sıktım. "Korkma, düşsen bile seninle birlikte düşmekten gocunmayacak biri Yusuf." Güldüm. "Yetmez, düştüğü gibi bir de taklalar atar. Ama yine de kalkar, seni de kaldırır. Asla yerde bırakmaz." Yusuf'u benden daha iyi tanıyordu. Dediklerimin gerçekleşme olasılığı fazla olacak ki benim gibi güldü. Elimi indirip, konuşmamın bittiğini belirtircesine geriledim. "Çiçeğini vermek istemiştim. Dinlediğin için teşekkür ederim. Şimdi gitmem gerekiyor."

Onu ardımda bıraktığımdaki bakışıyla, ilk gördüğüm andaki bakışı arasındaki farkı sorsalar *dağlar kadar*, derdim. Önemli olan beni anlamasıydı ve anlamıştı da. Bundan sonrası kendine kalmıştı. Elimden geleni, içimden geçenleri en sade ve öz haliyle aktarmaya çalışmıştım.

Yusuf'u daha fazla beklетmemek adına içeceklerden iki tane alıp yeniden terasa çıktım. İstemese de ona da içecek almıştım.

"İçecek almaya fizana mı gittin?"

"Çocuklarla ayaküstü konuştuk biraz. Pastalarımı beğenmişler, hevesle anlatınca bölemedim. Çok tatlılardı." Yalan sayılmazdı. Sadece birazcık zamanla oynamıştım, o kadar.

Birkaç dakika sonrasında aklına yeni gelmiş gibi, "Benim telefon en son sessizde mi kalmıştı sanki..." diye mırıldandı. Elini cebine atıp, telefonunu çıkardığında ekrandaki aramayı görür görmez duruşu dikleşti. "Abim aramış."

Neyse ki bir daha aramıştı, bu sefer yetişmişti. Korhan ne de-

CamScanner ile tarandı

diyse yüz ifadesi de düzleşmişti. Elindeki tabağı aramıza koydu. "Tamam, abi, geliyorum." Kapatır kapatmaz ayağa kalktı. "Ben abimin yanına gideceğim, sen de içeri geç, Narin. Burada yalnız oturma."

"Bir sorun yok, değil mi?" Gerginliği tamamen bana geçmişti.

Haline bakacak olursam o da bilmiyordu. "İnan, hiçbir fikrim yok, yanına gidince öğreneceğim ben de." Aceleci bir tavırla yanımdan ayrıldı. Pastalarla tek başıma kalakaldım.

Telefonla konuşurken değişen yüz ifadesi hiç iç açıcı şeyler olmadığını söylüyordu. Önemli bir şey olmamasını umdum.

Tabakları toparlamak adına döndüğümde Yusuf'un oturduğu kısımda kırmızı bir USB gördüm. Cebinden düşmüş olmalıydı. Birkaç saat önceki Korhan'la konuşmasını anımsadım. USB'nin önemli olduğundan bahsetmişti. Sanıyorum ki bundan bahsetmişlerdi. Kaybolmaması adına elime alırken bir yandan da yukarı çağırılmasında bir etkisi var mı acaba diye düşünüyordum.

Zaman kaybetmeden, hızlıca kalkıp teras kapısından kalabalığa baktım. Yusuf'a vermek istesem de çoktan gitmişti. Telefonu çıkarıp aradım ama ulaşamadım. Telefonu sessizden çıkarmak adına açtığında aramayı gördüğü için arada kaynamış olmalıydı. Bu USB'yi kaybettiği sanılırsa abisinden yiyeceği azarı düşünmek bile istemiyordum. Bu yüzden pastayı ve tüm her şeyi olduğu gibi bırakıp kalabalığın arasına girdim. İlk baktığım kişi Yasemin oldu ama o da buralarda gözükmüyordu. Korhan'ın numarası da bende yoktu.

Buraya olan yabancılığımı iliklerime kadar hissettiğim bir andaydım. Kapıya doğru ilerlerken hemen girişin yanındaki kız topluluğunu kestirdim gözüme. Üç kişilerdi. Yanlarına gittim. Yüzüme kondurduğum tebessümle nazikçe konuşmalarını kestim. "Yusuf Bey'in odası nerede, biliyor musunuz kızlar?"

Kısa bir sessizlik yaşandı. Burada çalışanlar onun odasını biliyordu herhalde. Eğlenen bakışlarının değiştiğini gördüm. Beni

CamScanner ile tarandı

baştan aşağıya süzmeleri üzerine aralarından biri atılarak, "On yedinci kat," dedi. "Oraya çıkabilirsin."

Arkadaşları ona döndüğünde bir terslik olduğunu sezmiştim. Beni sevmedikleri aşikârdı. Halbuki buna neden olacak hiçbir şey yoktu ortada. "Oraya çıkamaz ki..." diye mırıldandı biri çok kısık bir sesle.

Ona döndüğüm sırada bunu gölgelemek adına, "Yusuf Bey az önce kapıdan çıktı zaten, oraya gitmiştir," diyerek söylediğini pekiştirdi az önceki.

Teşekkür ederek yanlarından ayrıldım. En azından nereye gideceğim belliydi. Elbet onu bulurum diye düşünüyordum. Kalabalığın içinden çıkar çıkmaz rahat bir nefes verdim. Daha birkaç adım atmıştım ki bir anda karşıma çıkan adam önümü kesti. "Konuşmanıza şahit oldum, Korhan Bey'in yanına mı gidiyorsunuz?" diye sordu.

Aceleci bir tavrı olduğundan ne diyeceğimi bilemeyerek gerilmiştim. "Evet," deyiverdim. Sonuç olarak Yusuf da Korhan'ın yanındaydı.

Adam tamamen siyah giyinmişti. Kapüşonunu da kafasına geçirmemek için zor duruyormuş gibi görünüyordu. Yüzünün yarısını kapatan siyah maskesi ve benimle göz göze gelmekten çekinircesine bakışlarını kaçırması da cabasıydı. Maske yüzünden sadece gözleri belirgindi. Korkutucu duruyordu. *Buraya ait değil gibi.*

Elinde tuttuğu dosya boyutundaki zarfı bir anda elime tutuşturdu. "Bunu ona verin, önemli," dedi ve aceleci bir tavırla devam etti. Dosyanın üstünde bir tane de kart bulunuyordu. "Korhan Bey on yedinci katta. Bu kartla o kata çıkabilirsin." Sonrasında ise arkasına bakmadan yanımdan ayrıldı.

Elimde dolu bir zarf, kırmızı bir USB ve kartla kalakaldım. Giderken, asansör düğmesine basıp çağırmayı da unutmamıştı. İçimi kaplayan kötü hissi kovmaya çalışmıştım ki her şey çok hızlı gerçekleşmiş, asansör kapısı açılmıştı. Beklemeden bindim.

CamScanner ile tarandı

O adam da *on yedi*, dediyse kızlar doğru söylüyor olmalıydı.

On yedinci katın düğmesinin çevresi diğer tuşlara nazaran farklıydı, kırmızı şeritleri vardı. *Oraya çıkılmaz*, diyordu sanki. Buna rağmen bastım fakat yanan ışık hemen söndü. Basılmıyordu. Tuşların hemen yanındaki kart alanını gördüğümde adamın dediklerini anımsayarak, kartı uzatıp okuttum ve yeniden on yediye bastım. Bu sefer ışık sönmemişti.

Bazı katlar özel oluyordu ve yalnızca kartla giriliyordu. Bu kat da öyle olmalıydı. Elimdeki kartı incelemeye başladım. Siyah bir karttı, üstünde hiçbir yazı bulunmuyordu. Bu kat özelse ve kartla çıkılıyorsa kartın herkeste olmaması gerekmiyor muydu? Bunu sorgulamaya başlarken kapı çoktan açılmış ve asansörden inmiştim.

Sağımda tamamen camdan bir kapı vardı. Burası iç kapı olmalıydı. Beklemeden, aralayıp içeri girdim.

Vay canına!

Burası ofise benzemiyordu. Ev gibi dizayn edilmişti. Tam solumda koltuklar ve televizyon, ileride sağda kalan mutfak ve içeriye açılan koridor... Bu koca plazanın on yedinci katı tamamıyla ev gibi mi kullanılıyordu?

Koltukların oraya adımladım. Göğsüme yasladığım zarfı sıkı sıkı tutarken avcumda da kart vardı. "Yusuf! Korhan!" Evin daha da içine girmek istemediğimden kenarda duruyordum. İç tasarımına bakacak olursam burası kesinlikle Korhan'a aitti. Sade ve karamsar.

Gözlerim etrafı incelerken aynı zamanda ne yapacağımı düşünüyordum. Burada değiller miydi? Ses seda yoktu. Bir terslik olduğunu söyleyen iç sesim bu sessizliği hoş karşılamıyordu.

Tam o sırada arkamdaki kapının hiddetle açılış sesini duydum. Kalbim korkuyla teklerken refleksle kollarımı sıkılaştırmış, kapıya dönmüştüm.

O an, gördüğüm görüntüyü asla unutamayacaktım. Kalbim çıkmak istercesine çırpınmaya başladı.

Korhan, elinde silahla tam karşımdaydı. Ve namlunun ucundaki bendim.

Beni beklemediği aşikârdı. Korkudan birkaç adım gerilediğimde koltuğa çarparak durdum.

Ormanı cayır cayır yanarken ne kadar korkunç durduğunu bilmiyordu. Elinde silah vardı.

Zaman durdu ve öfkesiyle şaşkınlığı koca bir dağ olup korkunun üstüne devrildi.

Beni vuracak mıydı?

CamScanner ile tarandı

Birkaç saat önce, içine düştüğüm ormanda sessiz karşılanmıştım. Sertçe esen rüzgârı durmuştu, kasırgası ses çıkarmadan bana bakmıştı. Fakat şimdi her şey daha farklıydı.

Deli gibi yağan yağmur, ormanı saran kasırga ve cayır cayır yanan o çember... Ortasındaydım. Ateşin tenime değip beni yakması an meselesiydi.

"Narin?" Dudaklarından dökülen ismim gözlerindeki şaşkınlığı ele veriyordu. İrislerine yansıyan ateşin harlanışını gördüm. "Senin burada ne işin var, Narin?" diye âdeta yakardı. Görmek istediği kişiyle gördüğü kişi arasında uçurum varmış gibi ve düşüncelerini yerle bir etmişim gibi...

Bu, yerimden sıçramam için yeterli bir desibeldi. Elinde tuttuğu silaha korkuyla baktım, daha sonra yeniden yüzünde duraksadım. Ormanında yükselen alevlerin beslendiği duygular arasına yenileri katılmıştı. *Hayal kırıklığı, korku ve çaresizlik...*

Sorusu burada olmamam gerektiğini bangır bangır bağırıyordu. Yutkundum. Korkuyordum. Öyle korkuyordum ki her an ağlayarak yere çökebilirdim.

Yusuf öne doğru atılarak Korhan'ın silah tutan elinin üstüne koydu elini. "Abi," dedi ikaz edercesine ona bakarak.

Korhan ise silahı indirip beline koydu. Sinirlerine hâkim ol-

CamScanner ile tarandı

maya çalıştığını görebiliyordum. Öyle ki hıncını alamamış gibi ayağıyla koltuğa tekme attı. "Nasıl olur bu, oğlum?"

Beklemedi. Dikleşip, bana doğru adımladığını gördüğümde elimi öne doğru uzatıp, "Dur," diyebildim. Aynı zamanda kenara kayarak arkaya doğru adımlamıştım.

Bana yaklaşmasını istemiyorum.

Belinde silah var.

Durdu. Ondan korktuğumu görmesi beklemediği bir durumdu ve bu daha da delirmesine neden oldu. Gözlerinde harlanan ateşleri gördüğüme yemin edebilirdim. "Buraya nasıl çıktın, Narin?" diye sordu.

Kesinlikle burada olmamam gerekiyor.

"İzinsiz girdiğim içi-" diyecek gibi oldum ama sesim gittikçe kısıldı. Bu, bana silah doğrultması için yeterli bir sebep değildi. Elimde sıkıca tuttuğum kartı gösterdim. "Bununla çıktım."

Önce karta baktı. Kaşları bu hareketimle birlikte şaşkınca havalandı ve yeniden yüzüme döndü. Eliyle inanamıyormuş gibi kartı gösterdi. "Bununla çıktın?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak kafamı salladım. "Evet, bununla çıktım."

Neden bu kadar kızdığını anlamıyordum. Kalbim dışarı çıkacakmış gibi atarken tek istediğim buradan kaçıp gitmekti.

Elimdeki kartı bir çırpıda alıp yere fırlatması bir oldu.

Yusuf'a baktım. Ne olduğunu anlamıyordum. Korhan patlayacak bir bomba gibiydi. O ise bir şeyi anlamaya çalışıyor fakat sonuca ulaşamıyordu. Gözlerinde tereddütü gördüm. Fakat bu çok kısa sürdü. "O olamaz," dedi gözlerime bakarak. Ardından Korhan'a döndü. "Abi, Narin değildir."

"Ne ben değilimdir?" diye sordum. Korkum sesime yansımıştı, saklayamadım. Korhan bu haldeyken burada durmak istemiyordum. Gözlerim kısa bir anlığına asansöre kaydı. Aradaki mesafeyi ölçmeye çalıştım. Korhan bunu gördü, bana attığı bir adımla bir-

kaç adım gerileyip, "Yaklaşma!" dedim. Kafamı iki yana salladım. "Yaklaşma, Korhan."

Onu engellemeye çalışırken uzattığım elimin titremesini gördü, hemen aşağı indirdim. Ona bakışlarımdan rahatsız gibi gözlerini kısa bir anlığına kapatıp derin bir nefes aldı. Yüzünün sıkıntıyla kırışmasından, koca bir çıkmazda olduğunu anlamak zor değildi.

"Senin burada olmaman gerekiyor," dedi olabildiğince sakinleştirmeye çalıştığı sesiyle. Kasırgasını dizginlemeye çalışıyordu. Zorlandığını görebiliyordum. "Özellikle senin, Narin!" En sonunda yükselerek söylediği şeyi bana değil de kendine söylüyor gibiydi. Hızını alamadan Yusuf'a döndü. "Tesadüf mü şimdi bu?"

Tesadüflere inanmayacak kadar kesin biriydi o.

Beni neyle suçluyordu?

Yusuf da abisinin tesadüflere inanmayacağının farkındaydı. "Neden buradasın?" diye sordu bana dönüp.

Beklemedim, sımsıkı sarıldığım zarfı Korhan'a uzattım. Önce emaneti vermeliydim. Uzatırken, Korhan'ın artık çekinerek baktığım gözlerine döndüm. "Bu sanaymış."

Ardından USB'yi verecektim ki Korhan'ın elimden alıp açmaya başladığı zarfı izlemeye başladım. Saniyeler içinde elini zarfa soktu ve bir şey çıkardı. Nefesimi tutup bekledim. Yusuf da Korhan'ın yanına geldi ve elinde tuttuğu fotoğraf karesine baktılar.

Zarfın içindeki doluluğun birçok fotoğrafın kalınlığından dolayı olduğunu anladım. Fotoğrafı ben göremesem de onların bakışını izledim.

Orada ne gördülerse hiç iyi olmadı. Korhan'ın yüz ifadesi kasılmaya başlarken derince nefesini duydum. Sinirinin nasıl yükseldiği, gerilen yüzünü kırıştırarak dudaklarını ıslatmasından belliydi. Öyle ki Yusuf bile kısa bir an abisine dönüp bakmıştı.

O fotoğrafta gördüğü şeyden hiç hoşlanmamıştı. Bu durum, buradan kaçıp gitme isteğimi daha da körükledi. Korhan deliye dönecekti.

CamScanner ile tarandı

Nitekim öyle de oldu. Zarfın içindeki diğer fotoğraflara bakma gereği bile duymadan yana fırlattı. Harlanıp yakıcı olan ateşiyle bana baktı ve âdeta kükredi. "O kartı nereden buldun, Narin?" Bakışları suçlayıcıydı bu sefer. Sabrının sonundaydı.

Ondan deli gibi korkarken, "Bağırma," diyebildim sadece. Gözlerim dolmaya başladı.

Yusuf, abisinin önüne geçmişti. "Abi, sakin ol."

"Çekil, Yusuf," diyerek onu kenara çekmeye çalıştığında gözlerim korkuyla büyüdü.

Yusuf yana doğru yalpalasa da ellerini ondan çekmedi. "O değil, o olamaz!" diye bağırdı. Bu bağırışı Korhan'a ulaşmak içindi.

Alevler sınırı geçerek çemberin içine taşmaya başladı. Tenime değerlerse yanmaya başlardım.

Bağırmasını istemiyordum. Yüksek sese duyarlıydım. Ellerim kulaklarıma doğru gitmek istediğinde zar zor engelleyerek yumruklaştırdım. Boğazıma oturan yumruyu hissediyordum.

"Onu ne zamandan beri tanıyoruz ki?" dedi. O an, bana mantığıyla bakan gözlerini izledim. Duygusuz, acımasız ve oldukça öfkeli. Beni neyle itham ettiğini bilmiyordum fakat kalbimin burkulduğunu hissediyordum.

Yusuf'u zorlamayı bıraktı. Yerinde dursa da üstüme püskürttüğü alevlerden bihaberdi. "Böyle konuşma," diyerek ikaz etti Yusuf. Ellerini kendine çekerek abisine karşı durdu. "Narin olamaz," dedi. "O değil!"

"Lan, elime zarf verildi, bu kız zarfı nereden buldu?" Bakışları yeniden bana döndüğünde ayaklarım arkaya doğru gitmek istese de engel oldum. "Cevap ver, Narin!"

Bana böyle bağırırken yapabildiğim tek şey kafamı iki yana sallamaktı. "Bağırma," dedim yeniden. Ne kadar korkunç durduğunu bilmiyordu. Asansörün oraya baktım. Nefesimin sıklaştığını hissediyordum.

"Narin!" dedi yine. Bir cevap bekliyordu.

CamScanner ile tarandı

"Yanlış yapıyorsun," dedi Yusuf. "Onu korkutuyorsun, dur artık!"

Buraya hiç çıkmamalıydım.

"Benden uzak dur," diyebildim biçare. Bu, uç noktaydı. Korkuyla deli gibi titrerken gözümden akan yaşı tutabilecek yeteneklerim yoktu. Ellerim stresle bileğimdeki fuları çekiştirirken yutkunamadım bile, boğazımdaki yumru izin vermedi. Bakışlarım istemsizce belindeki silaha kaydı. "Benden uzak durun."

Tırnaklarımı avcuma geçirmeye başladığımda kendimi tutmaya çalıştığım için avuçiçlerim acıyordu.

"Ağlama," dedi, bundan hoşlanmıyordu. Sakinleşmeye çalışarak gözlerini kapadı, beni ne kadar korkuttuğunu görmüştü. "Narin..." diye mırıldansa da kafamı iki yana sallayarak ondan daha da uzaklaştım. Gözlerini açtığında, "Git," dedi. "Git ve bir daha gelme."

Şaşkınlıkla kaşlarım havalanırken benimle birlikte şaşıran biri daha vardı. "Yanlış yapıyorsun," dedi Yusuf. Abisine karşı ilk defa bu kadar sert çıkışmasına şahit oluyordum. Gözlerinde korku kırıntısı dahi yoktu. "Dur artık!"

Benim gözlerimde onunki gibi duygularımı öfkeyle gölgeleyecek alevlerim yoktu. Kırgınlığımı, korkumu, hepsini gördü. Beni hayatından kovar gibi baktı.

Gürleyen bulutlarının ardından benim sesimi duyamazsın, Korhan.

Dudaklarım titredi. Kendimi tutamazken son kez ona baktım. "Bana yaklaşma bir daha."

Tam ortamıza koca bir duvar yıkıldı. Duvar onundu fakat taşların altında kalan bendim.

Ne başka bir şey söyledim ne de daha fazla orada durdum. Arkama bakmadan asansöre doğru koştum. Hâlâ bu kattaydı. Binip hızlıca tuşa bastım. Onların bakış açısından çıktığımda kendimi tutan tüm duvarlarımı indirdim ve ağlamaya başladım.

Duyduğum son şey Yusuf'un bağırışları olmuştu. "Ne yapıyorsun, abi?" diye kükredi. "Kafayı yiyeceğim şimdi, ramak kaldı!"

CamScanner ile tarandı

Sonrasında asansör aşağıya inmeye başladı.

"Korkmadığı için yaptı belki de."

"Saçmalama, abi, gözünü seveyim artık saçmalama!" Delirmiş gibi bir tekme de kendi geçirdi yanındaki koltuğa. Ardından kendini bırakarak oturmuştu. Ellerini başının arasında aldığında sabır dileyerek abisine baktı. "Ayrıca yapmadığını çok iyi biliyorsun, anlamadığımı mı sanıyorsun?"

Sessiz kaldı Korhan. İçi alevlerle kaplıyken, "Yeter, Yusuf," demekle yetindi. "Ona niye bu kadar güveniyorsun?"

Kaşlarını çatarak sorduğu soruya karşın ayağa kalktı Yusuf. Korhan'a karşı ilk kez böyle bir tavır takınıyordu. "Sanki sen güvenmiyorsun," dedi, *yapma*, der gibi bakarak. "Yaptığına inansaydın onu buradan göndermezdin."

Buradan sağ çıkamazdı.

Kendi de dayanamadı. Ona suçlayıcı bakan Yusuf'un üstüne yürüdü. "Ne bekliyorsun benden, oğlum? Zarfı getirenin Narin olması elimi kolumu bağladı, görmüyor musun?"

"Sana yaklaşmayacak," dedi bir anda. Geriledi. Bu sefer abisinin yanında değildi. "Silahını gördü. Ne vardı biraz daha sakin olsan?"

Ondan nasıl korktuğunu hatırladıkça vicdanı kalbini sıkıştırmaya devam ediyordu. "Sordum," dedi, sesi normale dönmüştü. "Sordum, söylemedi."

Yusuf, en başından beri anlatmaya çalıştığı şey buymuş gibi, "Korkuttun çünkü kızı," diye yakındı. Omuzları yenilgiyle düştü. Göğsüne doldurduğu nefes, koca bir hayal kırıklığıyla doldu ve abisine baktı. "O seni görmüştü," dedi sadece. "Neyi kaçırdığını bilmiyorsun."

"Ne saçmalıyorsun, Yusuf?"

CamScanner ile tarandı

"Neyi kaçırdığını bilmiyorsun, abi," dedi içtenlikle. "O ihanet etmez. Narin öyle biri değil." İnanamıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Lan, o kız karıncayı bile incitmekten korkuyor. Babanlarla ne işi olacak?"

İyice sessizleşirken Yusuf'un onu bu kadar sevmesini beklemediği aşikârdı. Kendini koltuğa bıraktı. Dirseklerini dizine yaslayarak kafasını eğdi. Odağı yerde olsa da kulağı Yusuf'taydı.

"Bugün sürekli benim yanımdaydı. Yanımda otururken bir anda ne dedi, biliyor musun?" Sessiz kaldı Korhan. "*Onun ormanı cayır cayır yanıyor*, dedi."

Anlamayan bakışlarını Yusuf'a çevirdi. "Orman?"

"Gözlerin," dedi Yusuf. "Ormana benzetiyormuş gözlerini." Duyduklarıyla sert bakışı yumuşarken kalbi daha da kasıldı. "Yangının durmuyormuş, sen çok yorgunmuşsun."

Daraldığını hissetti. Yakasını çekiştirerek açtı. Ormanındaki kasırga bile kendisine düşmanmış gibi bakıyordu şimdi.

Onu nasıl kaçırırsın?

"O ateşten korkar," dedi mantığını savunurcasına.

Yusuf kafasını sallayarak geri çekildi. "Korkmuyordu, abi. Tabii şu ana kadar."

Daha bugün kaybetmek istemediği için dilek dilerken şimdi hayatlarından bir anda çıkmış olmasını hazmedemiyordu. Kızgındı. Abisini orada bırakıp asansöre doğru ilerledi.

Korhan, oldukça katı bir sesle, "Yerinde dur, Yusuf," dedi.

"Bu sefer değil," dedi. Arkasını dönüp bakmamıştı bile. "Bu sefer değil, abi."

Gelen asansöre bindi ve gitti.

Korhan odada tek kaldı. Yusuf'un peşinden bakarken gözleri aşağıya kaydı. Koltuğun hemen yanında, yerde bir şey vardı. Ayağa kalkıp arka tarafına doğru gittiğinde, yerde duran şeyi görmesiyle adımları kesildi.

Narin'in fuları.

CamScanner ile tarandı

Hayatından çıkmasını söylemişti. Zihninde dans ettikleri an canlandı. Yere eğilip eline aldığında ise yüzüne çarpan kokusu, gözlerini yummasına neden olmuştu. Sinirli biriydi o. Her defasında yakıp yıkar ve arkasına bile bakmazdı. Fakat şimdi öyle yapamıyordu. Gözleri fularda takılı kalırken arkasında bıraktığı enkazdan ayrılamıyordu.

Daha sakin olmalıydı. Fakat fotoğrafta gördükleri ve babasının söyledikleri ardından bunu yapması bir hayli zor olmuştu. Zarfı getiren Narin olmasa bile eline nasıl geçtiğini sorguluyordu. Sormuştu. Fakat yanıt alamadıkça Narin'e alışmaya başlayan kalbine düşman kesilen mantığı, sonunda onu vuracak bir yer bulmuş gibi üste çıkmış, her zamanki Korhanlığını yapmıştı.

Duygularıyla hareket eden insanlar, zayıf insanlardır.

Ve tesadüf diye bir şey yoktur.

Aklına düşen şüphenin tek sorumlusu yine kendisiydi. Bu zamana kadar yara bere içinde kalan yüreği, ihanete ve tüm olumsuzluklara alışmışken yine bildiğini okumaya çalıştı.

Güvensizlik en büyük lanetlerden biridir. Çevresindeki sağlam dalları da kendine benzetmeye meyillidir. Kırar, döker, paramparça eder.

Narin gibi masum bir yüreğin karşısına dikilmek kolay değildi. O öyle berraktı ki kendisine bakanın tüm kötülüklerini ayna misali ona yansıtıyor; bu zamana kadar insanlığın kaçtığı yüzleşmeyi tam önlerine getiriyordu. Aynada kendi karanlığını gören kimselerin derin bir pişmanlığa ve üzüntüye düşmesi kaçınılmaz oluyordu.

Aynı Korhan'da olduğu gibi.

Her tarafını duvarla kapadığın evini dışarıdan izlemek basit bir şey değildi. Ayna misali yüreklerin sevilmemesinin en büyük nedenlerinden biri de buydu. İnsanlar onları değil, kendilerini sevmiyorlardı.

Elinde tuttuğu fular, ne kadar berbat bir insan olduğunu hissettirirken kalbi ve mantığı derin bir savaşın ucundaydı.

CamScanner ile tarandı

Olması gerekeni yaptık. Yetmedi, sağ çıkmasına bile izin verdik.

Yeter de artar, dedi biri.

Gözleri, dedi diğeri.

Zaten hayatımızdan çıkması gerekiyordu.

Ama onu ağlattın.

Kes sesini. Oldu ve bitti.

Senden korkuyor artık.

Önemi yok. Herkes korkuyor.

Onu herkese benzetmeye çalışıyorsun.

Zaten öyle.

Değil. Daha kolay olsun diye yapıyorsun.

Daha kolay olacak şey ne?

Gitmesi. Kalan olmak istemiyorsun.

Saçmalıyorsun.

Kalan değilsin, merak etme. Onu sen kovdun.

Yandaki vazoyu alıp duvara fırlatması bir oldu. Göğsü sinirle inip, kalkarken öfkesi bir yabancıya değildi. Üzülmeye bile izni olmayanlar bunu öfkeyle dışarı çıkarırdı. Nitekim Korhan da onlardan farksızdı.

Mantığı devam edemedi. Bu savaşta yenilmeye devam ederse sonu hiç iyi olmayacaktı.

İçimdeki tüm korku ve tedirginlik, bir ırmak misali gözlerimden akmayı seçmiş ve beni hıçkırıklarla bırakmıştı. Asansörden indim ve kendimi dışarıya attım. Temiz hava yüzüme vurdu. Islak yerlerin serinliğinden çok, sızlamaya başlayan gözlerimi hisseder oldum.

İnsanların öylesine kurduğu cümlelerden bile etkilenecek kadar hassas biri olmamın yanı sıra tek hassaslığım onunla da bitmiyordu. Tenim de hassastı. Ağlamaya başladığımda gözlerim,

CamScanner ile tarandı

dudaklarımın çevresi hep kızarmaya başlardı, daha sonra ise kızarıklığa hafif şişlik eklenerek devam ederdi. O zamanlarda ışığa olan hassasiyetim de arttığından uzun bir süre yorganın altından çıkmazdım. Şimdi ise etrafın aydınlığından etkilenemeyecek kadar ıslak bakıyordum.

Plazanın önünden olabildiğince uzaklaşarak karşı yola geçtim. Ellerim hâlâ titriyordu. Adımlarımı yavaşlatarak derin nefesler almaya çalışsam da ağlayışım buna izin vermedi. En sonunda yolun kenarındaki bir ağacın yanında durup soluklanmak istedim.

Sakin ol, Narin. Güvendesin.

Hiç iyi hissetmiyordum. O, deliye dönmüştü ve silahı vardı. *Silahı vardı!* Tüylerim ürperdi. Bu zamana kadar kimlerin yanındaydım?

Avcumun içindeki USB'yi hatırladığımda yüzüm umutsuzlukla buruştu. Arada kaynamıştı, verememiştim. Arkamı dönmedim bile. O plazaya yeniden girmeyecektim. O yüzden çantamın içine koydum. Bu sırada nefesimi düzene sokmaya çalışıyordum. Gözlerim bileğime kaydı. Parmaklarım ansızın boş bileğimde dolandı. "Fularım..."

Orada düşmüş olmalıydı.

O fuların bana hatırlattığı kişi tam olarak az önce beni hayatından kovmuştu. Ne düşünüyorsa ve ne hissediyorsa davranışları her defasında tam tersini yapıyordu. Bunu nasıl başardığını bilmiyordum fakat mantığına uymakta oldukça başarılıydı. Ben bunu yapamazdım.

Sanırım bu yüzden ona göre ben güçsüzdüm. Yaptığı her hareketin sonucuna hazırlıklıydı. O halde kalbinde bir gram dahi üzüntü olmaması gerekiyordu, öyle değil mi? Üzülmeyecek veya hiç vicdan azabı duymayacaktı.

Oysa biri bana kalbi kırılmış gibi baksa onu düşünmeden edemezdim.

Hiçbir önemi yoktu değil mi onun için?

CamScanner ile tarandı

Yine de bu kadar kalpsiz olmak istemezdim.

Destek almak adına ağaca yasladığım elimi çekerek dikleştim. Çantamdan çıkardığım peçeteyle yüzümdeki ıslaklığı olabildiğince sildim. Her saniye yenisi eklense de artık daha sakindim. Bacaklarımdaki gücün çekilmeye başladığını hissediyordum. Duygu boşalması yaşamıştım. En iyisi bir an önce evime gitmekti.

Gözlerimin ağrısı yavaş yavaş kendini göstermeye başlarken etrafta taksi var mı diye yola doğru bakmaya başladım.

"Narin?"

Hâlâ tetikte olan bedenim, sessizlik içinde bir anda adını duyunca sıçramıştı. Elimi anlık olarak hızlanan kalbime yaslayarak arkamı döndüm.

"Gökhan Bey?"

Ani duygu yükselişi yaşadığımdan dolayı daha da hızlı sulanan gözlerim yaşlarını akıtmaktan geri durmadı. Burnumu çekerek gözyaşlarımı sildim. Karşımdaki adamı net görmek istesem de gözlerim buğulu bakıyordu.

Bakışlarının yüzümde gezdiğini ve endişeli yüz ifadesini görebiliyordum. "Sen iyi misin?" diye sordu.

Hıçkırığım boğazımda takılı kalırken, dudaklarımı birbirine bastırıp kafamı olumlu anlamda salladım. "İyiyim." Sesimin pürüzlü çıkmasına engel olamamıştım. Yanağımdan akan yaşları sildim. "Sadece biraz duygusallaştım, o kadar."

Üzgünüm. Kalbim kırık.

"İyi olduğuna emin misin?" dedi tereddütle. "Pek öyle durmuyorsun."

"İdare ediyorum."

İç çekişlerimle kaşları havalandı. "İdare etmeye çalışıyor gibisin daha çok."

Kafamı salladım. "Deniyorum."

Gözlerine yerleştirdiği merhamet duygusuyla baktı. Bana doğru bir adım atarak aramızdaki mesafeyi azalttı ve elini hafifçe ko-

CamScanner ile tarandı

luma koydu. Destek olurcasına bakarken, "Seni ne üzdü böyle?" diye sordu.

Kolumu olabildiğince nazik bir şekilde çekerek geriye gittim. "Önemli bir durum değil."

"Önemli olmasaydı bu kadar ağlamazdın."

Dudak büküp omuz silktim. "Artık bir önemi yok diyelim o zaman."

Onun temasından hoşlanmıyordum ve şu an bununla uğraşmak da istemiyordum. Gözlerim etrafta dolandı. Henüz herhangi bir taksi geçmemişti.

"Birini mi bekliyorsun?" diye sordu.

"Hayır, evime gideceğim." Cevap verecekti ki ıslak bakışlarımla da olsa gözlerindeki parıltıları görmek lafını kesmeme neden oldu. "Sizin partide olmanız gerekmiyor mu?"

Yanında olmak daha zevkli, der gibi, "Partidense burayı yeğlerim," dedi. Ardından bakışları sertleşti. "Zaten Korhan da dansımızı böldü." Açtığım mesafeyi adımlayarak yeniden kapatmaya yeltendi.

Ağzımı açıp cevap verecektim ki, "Gökhan *Bey*," diyerek biri atıldı tam ortamıza. Dişlerinin arasından zikrettiği isme karşın aramıza girmiş, parmağını Gökhan'ın göğsüne yaslayarak *nazikçe* arkaya doğru itmiş, mesafeyi açarak yanımda durmuştu. Gelen Yusuf'tu. "Sizin ne işiniz var burada? Kutlamada olmanız gerekmiyor mu?"

Bana attığı kısa bakışın ardından gölgelediği öfkeli bakışlarını karşısına, Gökhan'a çevirdi. Gökhan'ın ise ondan hiç hoşlanmadığı belliydi. "Narin'le sohbet ediyordum. Sen gelip aramıza girmeden önce de onu evine bırakmayı teklif edecektim." Gözleriyle küçümseyici bir bakış attı. "Şimdi aramızdan çekilirsen teklif edeceğim."

İnatçı çocukları andıran bir edayla keyfi yerinde değilmişçesine cıkladı. Yerinden milim oynamamıştı. "Maalesef, Gökhan Bey, teklifinize olumlu yanıt veremeyeceğiz."

CamScanner ile tarandı

Gökhan, bu tavrına hayret ederek, "Sana sormadım," dedi. Ben de aynı şekilde Yusuf'a döndüm. Ona baktığımı bilse de kafasını bana çevirmedi. Bunu özellikle yaptığını biliyordum.

"Ona da sormana gerek yok. Narin benimle gidecek."

Anlamayarak bakışları bana döndü. "Ama kimseyi beklemediğini..." demişti ki lafını kestim.

"Eve kendim döneceğim. İkinize de ince düşünceniz için teşekkür ederim." Sesimdeki kinaye Yusuf içindi. Onunla dönmeyecektim. Ayrıca onun, Korhan'ın yanında olması gerekmiyor muydu?

Gökhan düşmancıl bakışlarıyla Yusuf'a döndü. "Aramızdan çekil, soytarı."

Yusuf ise sabırla derin bir nefes verdi. "Gökhan Bey..." diye mırıldandı sabırsızca. "Rica etsem siktirip gider misiniz? Şu an hiç havamda değilim."

Ettiği küfre karşın gözlerim büyüyerek ona baktım. Gökhan'ın gözlerinde de aynı şaşkınlığı yakalamıştım fakat onunki uzun sürmemiş, daha da kinlenerek bakmaya başlamıştı. Bakışlarını ondan çekip tamamen bana odaklandı. "Sana bir teklifim daha var, Narin," dedi, huysuzluğunu tamamen gölgeleyerek.

Yusuf üstüne bastıra bastıra *git artık buradan*, der gibi, "*Teklifinle ilgilenmiyoruz*, demedik mi?" dedi.

"Yusuf!" İkaz ettiğimi anlamasına rağmen gözlerini Gökhan'dan çevirip bana bakmadı. Ona sinir olduğunu biliyordum fakat benim yerime cevap vermesi doğru değildi.

"Nedir, Gökhan Bey?" Kabul edeceğimden değildi. Teklifi söylesin ve konuşma bitsin istiyordum artık. Bu plazanın önünde geçen son dakikalarımdı. Sonra bu yola adımımın düşeceğini sanmıyordum.

Yusuf'a *ben kazandım* bakışları atmasına karşın göz devirme isteğimi zar zor durdurdum.

Bana baktı. "Özel şefim olmanı istiyorum," dedi.

Kaşlarım havalandı. "Özel şef?"

CamScanner ile tarandı

"*Gel*, diyor. *Evi başıma yık*, diyor." Yusuf'un başını eğip mırıldandığı cümleyi ve eşsiz küfürlerini duymazlıktan gelerek yüzümün buruşmasını engelledim.

"Evet. Evime gel, özel şefim ol. Sorun etme, maaşın oldukça yüksek olacaktır."

"Gökhan Bey..."

Reddedeceğimi anladığında elini kaldırdı. "Bir saniye," diyerek beni durdurdu ve cebinden aldığı cüzdanını açıp içinden bir kart çıkardı. Bana uzattı. "Hemen *hayır*, deme. Sadece bir düşün. Bu benim kartım. Kararını arayarak söyleyebilirsin."

Uzatmamın hiçbir manası yoktu. Kartı aldım. "Pekâlâ."

"İlla karar için değil. İstediğin zaman arayabilirsin, gece gündüz hiç fark etmez." Dudaklarına yerleştirdiği gülümsemeyle bana bakarken zoraki gülümsedim. Kartı gözünün önünde çantama koydum ki bu konu uzamasın artık.

"O halde ikinize de güzel geceler diliyorum." Konuşmamızın burada bittiğini belirterek ikisine de baktım. "Ben gideyim artık."

"İyi geceler, Narin," dedi Gökhan. Yusuf ise bana dönmedi.

Onları orada bırakıp, arkamı dönerek ters yöne yürümeye başladım. Biraz daha taksi görmezsem telefonla çağıracaktım. Henüz birkaç saniye geçmişti ki kavşaktan dönen taksiyi görmemle çevirmem bir oldu. Bana doğru gelirken arkamdan Yusuf'un sesini duydum.

"Narin!"

Taksi yanımda durduğunda adamın camına eğilip, "Sen gidebilirsin, kardeşim," dedi.

Fakat buna izin vermedim. "Bineceğim şimdi, biraz bekler misiniz lütfen? Hemen geleceğim."

Yusuf, sonunda gözlerime bakarak, "Beraber gidelim, Narin," dedi. Bakışları yüzümde gezindi. Ağladığımı anlamıştı.

CamScanner ile tarandı

"Hiç gerek yok, Yusuf," dedim. "Ben kendim giderim." Ona karşı herhangi bir tavır takınmıyordum. Konunun ne olduğunu bilmesem de yukarıdayken beni savunmuştu.

"Abimin kusuruna bakma," dedi bir anda.

Devam edecekti ki onu durdurdum. Bu konuyu konuşmak istemiyordum. Düşündükçe gözlerim yeniden buğulanmaya başladı. "Her şey için teşekkür ederim, Yusuf," dedim. Dalga geçercesine güldüğümde yanağımdan süzülen yaşı hızlıca avcumdaki peçetcyle sildim. "Devam edersek şu kenara çöküp ağlamaya başlayacağım. Yerden kazıyacaklar beni." Güldü ama gözlerindeki ifade ne kadar üzgün olduğunu gösteriyordu. Bu durumun hiç hoşuna gitmediğini görüyordum. Gözlerim her ne kadar ıslak olsa da ona baktım ve gülümsedim. "Pastan oturduğumuz yerde bekliyor, toplayamadım orayı. Onu almayı unutma."

"Narin..."

"Ve şunu da vereyim," diyerek çantama attığım USB'yi çıkarıp ona uzattım. Önce elini cebine atıp yanında olmadığını gördü. Ardından anlamayarak yüzüme baktı.

"Onunla konuşup yanına gittiğinde cebinden düşürdüğünü gördüm. Peşinden gelmemin nedeni buydu. Bir konuşmanızda bu USB'nin öneminden bahsetmiştiniz, kaybettiğini sanıp sana kızmasın diye vermek istemiştim." Sonunda merak ettikleri cevabı onlara veriyordum. *Sakince, bağırmadan.*

Pürdikkat beni dinledi. Gözlerinde ufacık bir tereddüt bile görmedim. O bana inanıyordu.

"Sana yetişemedim, çoktan çıkmıştın. Aradım ama ulaşamadım. Ben de yanına gelmek için kızlardan birkaçına belki oraya çıkmışsındır diye odanı sordum. Bana on yedinci katta olduğunu söylediler."

"Ama oraya kartsız çıkamazsın ki," dedi sakince. Anlamaya çalıştığını görebiliyordum.

"Asansörün başına geldiğimde simsiyah giyinmiş bir adam

bana, kızlarla konuşurken kulak misafiri olduğunu, Korhan'ın yanına gidip gitmediğimi sordu. Onun yanına gittiğin için ve ben de senin yanına çıkacağım için *evet*, dedim. Zarfı ve kartı elime tutuşturup Korhan'a vermemi söyledi. On yedinci kata ise elime verdiği kartla çıkmam gerektiğini söyledi. Sonra da arkasına bakmadan gitti." Adamı söylediğimde gözlerinde beliren öfke, cümlemi bitirip ona baktığımda solmaya başladı. "Olay bundan ibaret. Beni neyle suçluyor, bilmiyorum fakat sandığı gibi bir şey olmadığına eminim. Ben kötü bir amaçla girmedim oraya. İzinsiz girmemem gerekiyordu, üzgünüm." Kalbimdeki ağrı çoğalınca yeniden ağlamaya başladım. Onun son bakışı içimi huzursuz ediyordu.

"Narin..."

Onun da hiç güzel hissetmediğini görebiliyordum. Boğazına oturan yumruyla sessiz kaldığını anlamam zor olmadı. "Ayrıca..." diye mırıldanıp ona doğru eğildim. "Sizin silahınız vardı, Yusuf," dedim inanamayarak. Fısıltımı sadece o duyuyordu. "Bana silah doğrulttu!"

"Biz odada başka birini görmeyi bekliyorduk," dedi geçiştirerek. Daha çok ne diyeceğini bilemiyormuş gibiydi.

"Her neyse," dedim üstelemeyerek. "Artık bir önemi yok." Yaşlarımı sildim. "Bu zamana kadar geçirdiğimiz her güzel an için teşekkür ederim, Yusuf. Kendine ve çiçeğine güzel bak, dilerim her şey gönlünce olur. Bundan sonra karışılacağımızı sanmıyorum. Hayatınıza ufak bir uğradım varsay."

"Hayatımdan çıkmanı istemiyorum," dedi oldukça ciddi bir şekilde.

"O *git*, dedi ve gidiyorum," dedim. *Git*, demeseydi de gidecektim ama yine de kovması güzel olmamıştı. En azından böyle bir veda beklemiyordum.

"Onu diyen abim, ben değilim." Buna karşı çıkmakta oldukça kararlıydı. Beni bırakmak istemediğini görebiliyordum.

"Yusuf..."

CamScanner ile tarandı

"Ayrıca o adamın teklifini kabul etmeyeceksin, değil mi?" Konuyu değiştirdiğini anlıyordum. Gökhan'dan bahsettiğinde değişen yüz ifadesi oldukça gerçekti.

"Etmeyeceğim," dedim.

Karşı çıkmak için ağzını açmıştı ki yanıtımla beraber durakladı. "Etmeyeceksin?" diye sordu tam anlamak adına.

"Etmeyeceğim, evet."

"Kartını alınca..."

"Konu kapansın diye aldım. Yoksa devam edecekti." Anlamış gibi kafasını salladı. Taksiciyi daha fazla bekletmemek adına geri çekilerek kapıyı açtım. Vedaları sevmezdim. Dudaklarımı dişleyerek son kez yüzüne baktım. "Ona ve kendine dikkat et."

Fakat o veda eder gibi bakmadı. Hatta buna karşıymış gibi çatık kaşlarla bakarken, benimle vedalaşmamaya inat etmişçesine, "Güzel geceler," dedi sadece. En sonunda güler gibi olsa da sesindeki burukluğu hissetmek gözlerimi doldurmaya yetmişti. "Pastanın bu gece biteceğine emin olabilirsin."

Kıkırdadım. "Afiyet olsun."

Arabaya oturup kapıyı kapadım. Hareketlendiğimizde ise camdan ona bakarken maskesini çıkardığını, az önceki güleç, alaylı ifadesinden eser kalmayarak üzgünce baktığını gördüm. O da benim gibi vedalardan hoşlanmıyordu, değil mi?

Dileğini gerçekleştiremediğim için üzgünüm, Yusuf.

Umarım bana çok kızmıyorsundur.

Pijamalarımı giydim, evin tüm ışıklarını kapatıp gece lambamı açtım. Hırkamı üstüme geçirip balkonuma geçtim. Hava serindi. Minik bir yastık alıp yere, çiçeklerimin yanına koydum ve üstüne oturdum. Sırtımı demirliklere yaslarken önümdeki çiçekleri izlemeye başladım.

CamScanner ile tarandı

Bir süre sessizce durdum. Kapüşonumu kafama geçirip başımı arkaya yasladım. Kafamı kaldırdığımda koca gökyüzü önüme serildi.

Oturduğum semt -bu sessizliğin ara sıra bozulduğu günler haricinde- geceleri sessiz olurdu. Sokağımızda oyunbozan bir ev vardı. İki bina uzağımda olan apartmandaki bir daire ara sıra radyonun sesini gereğinden bir tık fazla açtığından çevresindeki binalarla birlikte dinlerdi. Çok fazla sesli olmasa da yakında olduğum için dinlemekten zevk alırdım, ben duyan taraftım. Bu zamana kadar kimsenin şikâyet ettiğini görmemiştim. Balkona çıkar, aynı bu şekilde oturup sessizleşince şarkıyı duyar, saatlerce dinlerdim.

Çoğunlukla eski, *slow* şarkılar çalardı. Bunlar herkesin bildiği ve sevdiği şarkılar olunca insanlar şikâyet etmekten kaçınır olmuştu. Onları anlayabiliyordum çünkü ben de o geceleri çok seviyordum.

Bu gece onlardan biri değildi. Etraf sessizdi. İyi ki değildi. Zaten ağlıyordum ve daha fazla ağlamak istemiyordum.

Elimi cebimden çıkarıp avcumu açtım. Kırışan peçeteyi parmaklarımın arasına alıp akan yaşları sildim. Burnumu çekerken bir yandan da telefonu çıkardım.

Bay K ve onunla olan anlaşmamızı anımsadım. Verilen sözler tutulmalıydı. Fakat bu halde yazamayacağım için ses atmaya karar verdim.

Narin: *Merhaba, Bay K. Saatin geç olduğunun farkındayım ancak şimdi müsait olabildim. Anlaşmamızda her güne bir çiçeği anlatacaktım. Bugünkü çiçeğimizi seçtim. Anlatmaya başlayacağım.*
Arada sırada iç çekebilir veya sessizleşebilirim. Bu gece biraz üzgünüm. Vereceğim gürültü rahatsızlığından dolayı üzgünüm fakat elimden hiçbir şey gelmiyor.

CamScanner ile tarandı

Duraksadığım her an ya ağlamam hızlanıyor ya da burnumu çekiyordum. Boğazıma oturan yumruyu geçirmeye çalışıyordum. Bu gece çok zordu. Kalbim ağrıyordu.

Narin: *Bugün çok güzeldi. Fakat anlamadığım şekilde sanırım iftiraya uğradım. Bilmiyorum... Artık önemli de değil zaten. Bazı insanlar, bazı insanların hayatlarına uğrar. Bu kadar. Veya bazen kovulurlar.*

Biraz duraksadım. Sanırım içimi dökmeye ihtiyacım vardı. Bunu yapmam doğru mu yoksa yanlış mı bilmiyordum, sadece yapmak istediğim için yapıyordum. Ağlamam şiddetlense de durmadım. Nefesim bile titrerken konuşmaya devam ettim.

Narin: *Öğrenmen ve unutmaman gereken şeylerin en önemlisi... Bir şeyler öğrenmeye çalışıyorsan şayet bunu bağırmadan yap, tamam mı? Çünkü bazı kişilerin yüksek sese hassasiyeti olabilir. Konuşamayabilir, korkabilirler. Bu durumu çoğu kişi, çoğu erkek anlamayabilir fakat sen anlayanlardan ol.*
Ayrıca çiçeklere de bağırdığında yapraklarını kapatıp sana küsebileceklerini biliyor muydun? O yüzden aklında olsun. Eğer bir gün çiçeğin olursa ve sen de katı bir kişiliğe sahipsen onun yanında bağırma. Sana küsmesin.
Tüm mesajlar çift tik

Balkonda, çiçeklerimin önünde onlara bakarak, içli içli ağlarken bir yandan da ses atıyordum. Ben konuşmaya devam ederken çevrimiçi olduğunu gördüm.

Seslerimi dinlemeye başlamıştı.

CamScanner ile tarandı

O dinledi, ben sessiz kaldım. Ona zaman tanırken kendime de tanıdım. Bulanık gözlerle ekrana bakarken ikimiz de çevrimiçi bekliyorduk.

Ne düşündüğünü bilmiyordum fakat gereğinden fazla sessiz kalmış gibi hissettim. Sesleri dinlemeyi çoktan bitirmiş olmalıydı, buna rağmen bekliyordu.

Tam o sırada profilinin altındaki yazı değişmeye başladı.

Bay K yazıyor...

Bay K: *Bir çiçeğim olacağını sanmıyorum.*

Narin: *Olsun, yine de aklında bulunsun diye diyorum. Hayatın ne getireceği belli olmaz.*
Bunları bildikten sonra da bile bile kırmazsın.
Değil mi?

Bay K tarafından görüldü.

Sessiz kalması, içimdeki kuşkunun büyümesine sebep oldu. Bile bile yapar mıydı gerçekten?

Yazmakta zorlandığımı bir kez daha anlarken bundan sonrasını da sesle devam etmeye karar verdim. Ancak kısa cevapları yazardım. Ekran ışığını ne kadar kıssam da gözlerimi ağrıtıyordu.

Bay K yazıyor...

Bay K: *Yüksek sesten hoşlanmıyor musun?*

Narin tarafından görüldü.

Yüksek sesten kim hoşlanırdı ki zaten? Kastının o olmadığını biliyordum. Ses kaydımda söylediklerimi kastediyordu.

Narin: *Kimse yüksek sesten hoşlanmaz. Fakat benimki biraz farklı. Yüksek sese karşı biraz daha hassasım. Korkuyorum.*

Bay K: *O yüzden mi yıldırımlardan bu kadar korkuyorsun?*

Narin: *Evet. Bunu biliyormuş gibi tam da kafamın üstüne gelircesine yakına düşüyorlar bir de. O gecelerden nefret ediyorum!*
Neyse ki bugün hava kötü değil. Bir de ondan korkmak istemiyorum.

Bay K tarafından görüldü.

Bazı zamanlar duraksaması düşüncelere dalıyormuş gibi bir izlenim yaratıyordu. Hissettiğim duyguları saklamadan konuşuyordum. Sonlara doğru sesimin titreyişi ve derince soluklanmam bu geceyi özetler nitelikteydi.

Bay K yazıyor...
Bay K çevrimiçi.
Bay K yazıyor...

Bay K: *Bugün ne oldu?*

CamScanner ile tarandı

Narin tarafından görüldü.

Gözlerim sızlarken tane tane, isimleri vermeden Yusuf'a nasıl anlattıysam ona da anlattım.

Narin: *Bana konuş, dedi ama konuşamadım. Korktum. Bağırmaya devam etti. Tek düşünebildiğim oradan çıkmaktı.*
Bana bağırırken nasıl konuşabilirdim?

Bay K tarafından görüldü.

Yeniden hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlasam da durmadım, olabildiğince devam etmeye çalıştım. İçimi dökmek iyi mi geliyordu yoksa üzülmeye devam mı ediyordum, çözemedim.

Narin: *Ben anlatamadım, o da dinlemedi zaten. Git, dedi bana.*
Git ve bir daha gelme, dedi.
Ben zaten gidecektim ama beni kovdu.
Keşke böyle yapmasaydı.

Bay K tarafından görüldü.

Ben ağlarken o da beni bekledi sanki, yazmadı. Durdu.

Narin: *Fularım da düşmüş zaten.*
Benimle dans etmişti, biliyor musun? O ne dediğini bilmiyor. Gözleriyle dudakları aynı şeyleri söylemiyor!
Bana kal, der gibi bakarken nasıl git, der?

Bay K tarafından görüldü.
Bay K yazıyor...

CamScanner ile tarandı

Tüm ikilemimi sesime yansıtırken ne diyeceğini merakla bekledim. O sırada ekranı daha iyi görebilmek adına buğulu gözlerimi siliyordum.

Bay K: *Ağlama.*

Narin: *O da aynısı demişti. Ağlama. Elimden başka bir şey gelmiyor, üzüntümü nasıl atacağım?*

Bay K: *Daha fazla ağlama. Çok ağlamadın mı zaten?*

Narin: *Çok ağladım.*

Bay K: *Başkalarının seni bu kadar üzmesine izin vermemelisin.*

Narin: *Elimde değil, çok üzüldüm. O yüzden bugünkü dersimiz de bu. Bağırmamak, olabildiğince sakin konuşmak, dinlemek.*
Bir de kötü olan ne var, biliyor musun?

Bay K: *Ne var?*

Narin: *Onun umurunda bile olmayabilirim. Beni ne kadar kırdığının farkında olsa bile bunu hak etti, deyip umursamıyor bile olabilir. Yani ben ağlarken o mışıl mışıl uyuyor da olabilir.*
İnsanın kırgınlığında bile yalnız olması güzel değil. Hem de hiç. Hal böyle olunca durum daha da üzücü hale geliyor. Bunun yarası sadece bana, dercesine.
Ama yine de bu benim salaklığım sanırım. Hayatına uğradığım bir insanın benim kadar üzülmesi saçma olurdu belki de.

Bay K: *Git, demeseydi kalır mıydın Narin?*

Narin tarafından görüldü...

CamScanner ile tarandı

Tamam... Bu beklemediğim bir soruydu. Sulu gözlerle ekrana bakarken yutkundum.

Narin: *Hayır.*
Hayatından giderdim ama ondan böyle gitmezdim.

Bay K tarafından görüldü.

Toparlanmak adına olduğum yerde dikleşip bacaklarımı kendime çektim. Fakat gözlerimin yanışını bir kez daha hissettiğimde telefonu cebime atıp ayaklandım. Yüzümü soğuk suyla yıkayıp kuruladım ve tekrar balkona, yerime geçtim. Derin bir nefes alıp yeniden telefonu açtım.

Hâlâ çevrimiçi duruyordu ve hiçbir şey yazmamıştı.

Ya başkasıyla konuşuyor ya da ekrana bakıyordu. İlk ihtimal daha olası olduğundan dudaklarımı dişledim, dikkatinin tamamen bende olmaması *acaba boş mu konuşuyorum* düşüncesini getirdiği an pişmanlığın ucunda gezinmeye başladım.

Narin: *Burada mısın?*
Bay K tarafından görüldü.

Mesajı hemen görmüştü.

Bay K: *Buradayım.*
Narin tarafından görüldü.

Pişmanlık toz olup, uçarken tüm dikkatinin bende olduğunu hissetmek iyi gelmişti. Gerçekten de ekrana dalmış olmalıydı. Keşke ne düşündüğünü de yazsaydı.

Narin: *Yüzümü yıkayıp geldim.*

CamScanner ile tarandı

Bay K: *Daha iyi misin?*

Narin: *Evet.*
Sadece gözlerim ağrıyor.
O da geçer herhalde.

Bay K: *Bu kadar çok ağlarsan olacağı bu.*
Sana ağlamak yasak artık.

Narin: *Benim ne suçum var?*
Bunu ağlatanlara söylemen gerekmez mi?

Bay K: *Daha dayanıklı olmalısın.*

Narin: *Ben halimden memnunum.*
Duygusuz biri olmak istemiyorum. Senin dayanıklı kavramından kastın o.

Bay K: *Sandığın kadar korkutucu değil.*

Narin: *Olsun.*
Konumuza geçelim şimdi.

Bay K tarafından görüldü.

Geriye sadece iç çekişlerim kalmıştı. Derin bir nefes alarak ses tuşuna bastım.

Narin: *Bu gece anlatmak için laleleri seçtim. Onlar hakkında herhangi bir bilgiye sahip misin diye soracağım ama cevabının hayır olduğunu düşündüğümden sormadan geçiyorum.*

Bay K tarafından görüldü.

Geniş bir saksıda büyüttüğüm lalelerimi kendime doğru çektim. Konuşurken bir yandan da yapraklarını seviyordum.

CamScanner ile tarandı

Narin: *Geçmiş zamanlarda en değerli çiçeklerden biri olarak bilinirler. Birçok rengi olsa da mavi lalelerin bulunması imkânsızmış, biliyor musun? Ben buna çok şaşırmıştım. Neredeyse her renk var ama bir tek mavi yok. Ancak ona yakın mor tonları bulunabilirmiş. Lalelerin renklerine göre de birçok anlamları var. Ama bana sorarsan birçoğu ezbere bilgiler. Çiçeklerin hikâyelerini bilmeyenler anlamlarına ne kadar hâkim olabilir ki?*

Bay K tarafından görüldü.

Mesajlarım anında görüldü oluyordu. Dinliyordu.

Narin: *Çiçeklerin efsanelerini bilmek her zaman hoşuma gitmiştir. Bana kalırsa laleler de çok zarif çiçekler. Onların hikâyesi bilinmeli. Kırmızı lalelerin aşkı temsil ettiğini herkes anlayabilir ama neden böyle olduğunu çoğu kişi bilmez.*
Ferhat ve Şirin'i biliyorsun, değil mi?

Bay K: *Evet.*

Narin: *Ferhat, Şirin'e kavuşamayınca acısından yollara düşmüş. Dağları aşmış, tepeleri geçmiş, çöllere gitmiş. Denilene göre kendi kanıyla sulanan topraklarda kırmızı laleler yeşermiş. Kırmızı laleye basit bir aşk anlamı yükleseler de onun içinde fedakârlık ve tutkulu bir sevda yatar.*
Geçmişte lalelere yüklenen anlam o kadar derin ve değerliymiş ki insanlar sevdiklerine kavuşamadıklarında dahi sözcüklere dökemediği duygularını çiçekleriyle yansıtırmış. Sarı lale, kavuşamayan âşıklar, demekmiş. Umutsuz bir aşk, diğer yarısını kaybeden bir kalp...
Çok üzücü, değil mi? Sarı lale gördüğüm birçok yerde kalbime ağırlık çöker. Eskisi kadar değer verilmiyor şimdi veya bilinmiyor. İnsanlar derinden vazgeçiyorlar, ne yazık.

Bay K tarafından görüldü.

CamScanner ile tarandı

Bay K: *Sarı lale görünce üzülmemek için bilmiyorlardır.*

Narin tarafından görüldü.

Dudak büktüm. Farklı bir bakış açısıydı.

Narin: *Belki de.*
Lalelerin her rengi çok güzel. Ama sen hiç açık renklerdeki, özellikle tozpembe laleleri gördün mü? Bu tonlar lalelere çok yakışıyor. O kadar güzeller ki... Gerçekten çok hoşuma gidiyorlar. Bu kadarla da bitmedi hem.
Birçok kişinin bilmediği bir şeyi söyleyeceğim şimdi.
Çizgili laleler... Gözlerin çok güzel anlamını taşırlarmış. Laleler genelde tek renk görünseler de alacalı veya çizgili olan türlerinin verdiği mesaj buymuş.
Gözleri güzel kadınlar, çiçekleri bilen adamlarla tanışmalı. Ne büyüleyici olur ama değil mi?

Bay K tarafından görüldü.

Bay K: *Tanışmazsa ne olur?*

Narin: *Yazık olur.*
Bence laleler tam bir özür çiçeği. Ama pembe olanı değil, beyaz olanı. Beyaz laleler oldum olası hüzünlü hissettirmiştir. Öyle sessiz, sakince kapına gelmiş gibi ve özür dilemeye yüzü yok gibi. Ama bunu yapmak da istiyor. Ne bileyim, hem bir o kadar zarif hem de yürek burkuyor. Kendi anlamlarının dışında insanlar da anlam yükler çiçeklere. Mesela az önce dediğim gibi. Lalelerin beyaz renginin anlamı özür değildir. Ama benim için öyle sanırım.
En azından hissiyatı öyle.

CamScanner ile tarandı

Bay K: *Çiçekle özür mü dilenirmiş?*
Fazla yetersiz. Alt tarafı birkaç renkli yaprak sonuçta.

Narin: *Karşındaki çiçekleri seviyorsa onun dilinden özür dilemek belki de en yeterli olanıdır.*
Bilmiyorum. Babam haricinde hiçbir erkekten çiçek almadım, özür de dilenmedi. Zaten kimse de beyaz lalelerin benim için özür anlamı taşıdığını bilmiyor. O yüzden bende saklı kalan birkaç minik detaydan biri sadece.
Dudakların söyleyemediğini çiçekler söylüyor işte. Aranızda görünmez bir bağ varmış gibi. Herkesten gizli, size özel. Böyle detaylara bayılırım.
Bununla da bitmedi. Laleler zarif olduğu kadar narindir de. Güneşin batmasıyla kapanır, geceden saklanırlar. Güneşin ilk ışıklarıyla da açmaya başlarlar. Turuncu lalelerle dolu bir bahçenin gün doğumundaki manzarasını bir hayal et. Düşüncesi bile büyüleyici.

Bay K tarafından görüldü.

Bay K: *Gerçekten de çiçekleri çok seviyorsun.*

Narin tarafından görüldü.

Bunu okuduktan sonra kendimi tutamadım, güldüm. Seslerimi şaşkınlıkla dinlemiş de parmaklarından dökülen ilk cümle bu olmuş gibi yazmıştı bunu. Hevesle anlattığımı anlamış olmalıydı.

Beyaz lalelerden ve bendeki anlamından bahsetmeyi planlamamıştım. Fakat bugün olanlar aklıma gelince onun da gelmesi kaçınılmaz olmuştu. Bana özel olan bir şey öğrenmişti, sorun değildi.

Sonuçta daha önce de dediğim gibi... *Değerler, değerlisi için önemlidir.*

Narin: *Evet. Dinlediklerin sadece lalelerdi, daha birçok çiçeğim var.*

Bay K: *Evin çiçek dolu, değil mi?*

Narin: *Evet. Öyle ki balkonumdan dolup taştılar, evin içinde de varlar. Sanırım bu dört duvar arasına zor sığıyoruz.*
Velhasılıkelam, anlattığım bu bilgileri hayatına alacağın kadına armağan edebilirsin. Bence etmelisin. Özellikle benim gibi çiçekleri seven birini bulursan mutluluktan havalara uçacağına adım gibi eminim.

Bay K: *Sen çok mu mutlu olurdun?*

Narin: *Evet, elbette. Düşününce bile kalbim hızlanıyor. Bu nasıl bir mükâfat haberin var mı? Senin değerini bilecek kişiyle birlikte olmak... Herkese nasip olmaz böyle şeyler.*

Bay K tarafından görüldü.

Aklıma Yusuf geldiğinde dudaklarım bükülüp iç çekmem kaçınılmaz olmuştu.

Narin: *Mesela benim bir arkadaşım var, bir kızı seviyor. Ama öyle güzel seviyor ki... Kız ilişkiye hazır değil sanırım, korkuyor ve bu korkusu adım atmasını engelliyor. Arkadaşım nasıl üzülüyor, anlatamam. O üzülünce ben de çok üzülüyorum. İşte bahsettiğim de bu. Mükâfat herkese uğramıyor.*
Bay K: *Bunun için illa uyumlu mu olmaları gerekiyor?*

Narin: *Birlikte olmaları için mi?*
Bilmiyorum ki. Bir keresinde insan sevdiğine benzer, diye duymuştum. Fiziksel özelliklerinden bahsetseler de huyları farklı olunca ne

CamScanner ile tarandı

kadar uyumlu olabilirler ki zaten? Bilmiyorum. Tartışmaya açık bir konu sanırım.
Çok ayrı huyları olanlar nasıl birlikte olacak ki zaten?
Benim çiçekleri sevmeyen bir adamı sevmem gibi bir şey bu.

Bay K tarafından görüldü.

Bay K: *Öyle birini sevmezsin.*

Narin: *Sevmem.*

Bay K: *Sevme de zaten.*

Narin tarafından görüldü.

Derin bir nefes verdim. Bir çiçeklerime bir de ekrana baktım. Çiçeklerimi sevmeyen bir adamı sevmem biraz olanaksız bir durumdu.

Dudaklarım büküldü. Aklımda, derinlerde minik bir soru canlandı.

Acaba Korhan çiçekleri seviyor mudur?

Koca bir *hayır* yankılandı ardından. Bence de sevmiyordu. Ağzından bariz bir şekilde bunu belirten herhangi bir cümle çıkmamış olsa da kesinlikle seven biri gibi durmuyordu. Zaten renkleri de sevmiyor, çiçekleri mi sevecek?

Bay K: *Bugün hava güzel herhalde.*
Dışarıdasın.
Narin: *Evet, balkonda oturuyorum.*

Bay K tarafından görüldü.

Ses attığım için hafif hafif esen rüzgârı, yoldan ara sıra geçen ara-

CamScanner ile tarandı

baların sesini duyuyor olmalıydı. Esnediğimde buğulanan gözlerimi sildim. Bitkin düşmem kaçınılmaz olmuştu. Gözlerim kapanıyordu.

Narin: *Ağladığım için gözlerim ağrıyor. Uykum da geldi. Bugünlük bu kadar olsun, olur mu? Uyumaya ihtiyacım var.*
İyi geceler, Bay K.

Bay K: *İyi geceler, Narin.*

Narin tarafından görüldü.
Narin çevrimdışı.

Hava durumuna baktım. Bu gece gayet normal geçecekti. Çiçeklerimi olduğu gibi bırakarak, balkondan çıkıp içeri geçtim. Işıkların hepsini kapatıp yatağıma gittim. Pikenin altına girip duvar kenarına kaydım. Olabildiğince düşünmemeye çalışarak uyumaya çalıştım.

Uyumakta başarılıydım, gerçekten yorgundum. Fakat ağlamamakta başarılı olamamıştım. Esnemekten yaşaran gözlerimin tek sebebi maalesef ki uyku değildi. *Olsun*, dedim. Yaşların benle kalacak vakti bitmişti belki de.

Gecenin kör bir vakti, şehrin ışıkları perdesiz camların ardına yansırken gözlerinin önündeki manzarada dolaşan biri vardı. Ne gözleri manzarayı izliyor ne de buğulu zihni şu anı düşünüyordu. Elinde, parmaklarının arasına dolanan turuncu bir fular vardı.

Tekli deri koltukta oturuyordu. Siyah gömleğinin düğmeleri daraldığını gösterircesine amansızca açılmış, saçları birkaç saat önceki şekilli haline nazaran dağılmış ve uzayan tutamlar alnına düşmüştü. Kor yeşilleri buğulu bakıyordu.

CamScanner ile tarandı

Bağrından kopmaya çalışan koca bir yangın vardı. Kor alevler göğsünü mesken tutmuşken alışkın olmadığı o koku fulardan geliyordu. Önündeki gökyüzünde hava ne kadar sakinse ormanındaki kasırga o kadar yıkıcıydı.

Bu seferki hırçınlığı kendineydi. Ağaçların dallarını koparıyor, yeryüzünü hareketlendirip koca bir cehennem oluşturuyor ve bunu yaparken fırtınası bir an bile durmuyordu.

Yanlış olan bir şeyler vardı ve bu hiç hoşuna gitmiyordu.

Ormanı isyan ediyordu. Kasırgası ona düşmanmış gibi gürlüyor, yağan yağmur kor ateşi söndürmek yerine harlıyordu. Bu isyan kendineydi. Bir türlü vicdan azabı çektiğini kabul etmek istemeyen kendine.

Çiçek gitmişti.

Kalan kokusu yokluğunu, var olduğundaki yerini hatırlatırcasına, ciğerlerinde gezerken bir saniye olsun kasırganın durmasına izin vermiyordu.

Gün biter, insan kendisiyle kaldığında pişmanlıkları yüzüne vurmaya başlardı. Başarmıştı. Hayatına daha fazla girmesine izin vermemiş, onu kovmuştu. Olması gereken buydu. Ne pişman olmalı ne de ardından daha fazla düşünmeliydi.

Bitti. Uğradı ve gitti.

Fakat orman uzun zaman sonra ilk kez onunla aynı fikirde olmadığını, en iyi bildiği şeyi yaparak, her yeri yakıp, yıkarak belli etmeye başlamıştı. Göğsünün tam ortası, tam anlamıyla kor gibi yanıyordu. Kalbi attığı her an kan değil de ateş pompalıyordu. O buna alışıktı. Herkes kendi ateşine alışıktır. Ta ki ateşi, kendisini çemberinin içine alana dek.

Sessizlik boğucu bir hale geldiğinde asansörün sesi duyuldu. Parmaklarına sarılı olan fuları cebine koydu.

Gelen Yusuf'tu. Salona girdiğinde ışığı açıp karanlığı bozmadı. Adımları anbean yavaşlayıp durduğunda, manzaraya bakan abisi-

CamScanner ile tarandı

nin bu halini görmesiyle birlikte öfkesi gölgelenir gibi oldu. Onda da bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Omuzları yenilgiyle düştü. Korhan'ın koltuğunun çaprazında kalan koltuğa bıraktı kendini.

"Narin eve gitti." Biliyordu, onunla konuşmayı bitireli yaklaşık bir saat olmuştu. "Kendi gitmek istedi, ben bırakamadım." Korhan dönüp bakmadı. İçinde fırtınalar kopmasına rağmen oldukça sakin görünüyordu. "Çok ağlıyordu," dedi Yusuf, ciğerlerindeki nefesi sıkıntılı bir şekilde verdi. "Çok ayıp oldu kıza." Abisinin tepkisizliğine karşı kaşları çatılırken, sırtını koltuktan ayırarak öne doğru eğildi. Narin'in ona anlattığı şeyleri eksiksizce abisine anlattı. Korhan bunları zaten öğrenmişti, tepki vermedi. "Yanına gittiğimde Göthan yine dibindeydi." Yusuf'un bakışları pürdikkat abisinde gezinirken bir tepki bekledi. Hafifçe salladığı dizinin iyice yavaşladığını gördüğünde belli belirsiz dudağı kıvrıldı. Odağı kendisindeydi. Durmadı. "Narin'e iş teklif ediyordu." Kaşlarının daha da kavislenmesini izledi Yusuf.

"Ne işi?" diye sordu. Konuştuğu ilk andı.

"Özel şefi olmasını istedi."

Duyduğu an sallanan dizi aniden durdu. Yüzündeki gerginliği belli eden bakışlarıyla birlikte, "Özel şef?" diye sordu. Ses tonu daha çok küfreder gibiydi.

"Evinin özel şefi," diyerek ekleme yaptı Yusuf.

"Evinin bir de?" Kaşları *doğru mu anladım*, dercesine havalanırken sesindeki tını hiç iç açıcı değildi. Koltuğunda dikleşip başını Yusuf'a çevirdi. "O piç, evinin özel şefi mi yapmak istedi Narin'i?"

Kafasını salladı Yusuf. "Teklif etti."

Gözlerindeki yeşiller yanmaya başladı. Yusuf ondaki değişikliği izlerken halinden memnundu, sırıtmamak için üstün bir çaba gösteriyordu.

Korhan yeniden önündeki manzaraya döndü, harlanan öfkesini dindirmek adına derin bir nefes verdi. *Beni ilgilendirmiyor.* Di-

CamScanner ile tarandı

zini şiddetlice sallarken kısık gözlerle karşısını izliyordu. Yerinde duramadığı belliydi.

"Kabul edip etmediğini sormayacak mısın?" diye sordu Yusuf.

"Hayır."

Aldığı cevapla birlikte sükûnetle beklemek adına kollarını göğsünde birleştirerek koltuğa yaslandı Yusuf.

Saniyeler geçti. Verdiği sesli nefesle birlikte gözlerini kapadı. Salladığı dizi durdu, gözlerini açtı ve bedenini Yusuf'a doğru çevirerek yüzüne baktı. Sabırsız bir sesle, "Kabul etti mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Yusuf. Abisine her ne kadar kızgın olsa da onu merak edeceğini zaten biliyordu. Minik bir oyundan zarar gelmezdi. Merakı inadını aşmasında yardımcı olur belki diye düşündü.

"Ne demek bilmiyorum?" diye sordu Korhan, cevabın belirsizliğinden hoşlanmamıştı.

"Bilmiyorum işte. Cevap vermedi. Göthan'ın uzattığı kartı aldı sadece. Düşünecek sanırım."

Kaşları yeniden havalandı. "Düşünecek mi?"

"Bilmiyorum, abi. Narin'e sormaya ne dersin?"

Mırıldandığı kısık sesli küfürle yeniden önüne döndü. Sakinliğinden eser yoktu şimdi. Belirsizlikten nefret ederdi.

Yusuf ise sinsice gülerek arkasına yaslandı. Narin'in kabul etmeyeceğini biliyordu. Abisi öğrenmek istiyorsa onun gibi kendi de sorabilirdi, değil mi?

"Bu arada, abi..." diyerek lafa girdi. "Göthan'a ufacık küfretmiş olabilirim, haberin olsun diye söylüyorum. Aramız pek iyi değil kendisiyle."

Şu an bu umurunda olan son şey bile değildi. Yine de ona dönmeden, "Niye küfrettin?" diye sordu, cevabıyla pek de ilgilendiği söylenemezdi.

"Narin'i evine bırakmak istedi. Âdeta yapışmış, gitmiyordu. Ben de siktirip gitmesini rica ettim."

"Ya sabır..." diye mırıldanıp burun kemerini sıkmaya başladı. "Rica ettin, öyle mi?"

"Evet."

"Gitti mi?"

"Hayır."

"O zaman rica etmenin de ötesine geçseydin, Yusuf."

"Adamı elimizden kaçırmamak için rica etmekle yetindim, abi. Benim için de zor bir andı. Babası önemli olmasa ricanın ötesini çoktan göstermiş olurdum. Ha, *önemli değil*, diyorsan bir dahakine sözel ikaz yerine seve seve temasa geçebilirim."

"İyi yapmışsın," dedi başını sallayarak. "Sen yine de benden habersiz bir şey yapma." Abisi görmese de onaylarcasına kafasını sallamıştı. Sessiz geçen dakikaların ardından rahatsızca yerinde kıpırdandığında, Yusuf'un soru sormaya çalıştığını anlamıştı. "Ne diyeceksin? Sor."

"Narin'le konuşmayacak mısın abi?"

Gözlerini manzaradan çekip aşağı indirdi. "Ne için?"

"Ne için mi?" diye sordu hayretle. "Böyle bırakmayacaksın herhalde."

"Önemi yok," dedi, *iş işten geçti*, der gibi. "Onu kovdum, Yusuf, ötesi mi var?"

"Yanına gidersen dinler."

"Benden korkuyor," dedi bir anda. Bu cümlesini kendi de beklemezken Yusuf'un da ondan farklı olduğu söylenemezdi. Israr etmek adına açtığı dudakları yavaşça kapandı.

"En azından son kez de olsa onu görüp özür dilemelisin."

"Yanına gitmeyeceğim," diye yükseldi. "Olan oldu artık."

"Böyle saçma sapan bir bitiş yakışmaz. Ama yine de sen bilirsin. Ben diyeceğimi dedim." Yeniden sinirlenmişti, abisine hâlâ

kızgındı. Ayağa kalktığında Korhan'ın sesiyle duraksaması bir oldu.

"Onunla görüşmeyeceksin, değil mi Yusuf?"

Vücudunu abisine çevirdiğinde bir saniye dahi beklemeden, "Tabii ki görüşeceğim," dedi. "Narin benim arkadaşım."

İkaz edici bakışlarıyla Yusuf'a baktığında, onun pek de etkilenmiyormuş gibi bir hali yoktu. İtiraz edercesine kararlı şekilde kafasını iki yana salladı. "Seni bilmem ama benim Narin gibi bir insanı kaybetmeye niyetim yok, abi." Daha fazla söze ihtiyaç yoktu artık. "İyi geceler," diyerek arkasını döndü ve oradan ayrıldı.

Koca salonda yine yalnız başına kalmıştı.

Siniri yavaş yavaş sönerek yok olmaya başlamış, yerini vicdanı almıştı. Kulaklarında dönen ağlama sesini anımsadıkça gözleri kısılıyor, içi daralıyordu. Yutkundu. Gece uzundu ve bu hissin onu bırakmaya niyeti yok gibiydi.

Hava kasvetliydi. Tüm gün hayat ona inat terslikler çıkarmaya yemin etmiş gibi davranmış, etrafta patlamaya hazır bomba misali dolaşmasına neden olmuştu.

Veya Korhan, bugün sinirlenmeye oldukça müsaitti.

Plazanın girişine doğru yürürken çatılı kaşlarıyla etrafa âdeta ateşler fırlatıyordu. Yolun karşısına geçti. Işıkların ilerisinde, tam da plazanın girişinin hizasında kalan çiçekçiyi gördüğünde adımlarını daha da hızlandırarak yanından geçti.

Her gün orada duran çiçekçi bugün ilk kez gözüne batmıştı. Adam renk renk çiçeklerini özenle dizmiş, satıyordu.

Onu rahatsız eden duygular üstüne gelircesine baskı uygulamaya başladığında nefesi hızlandı, dişlerini sıktı. Adımları bıçak gibi kesildi ve arkasını dönüp çiçekçiye doğru gitmeye başladı. Attığı her adım yeri sarsacak nitelikteydi.

Alev alev yanan yeşilleri çiçeklerin üzerinde gezindi. Eğer bu gerçeklik fazla somut olmasaydı, çiçeklerin hepsi çoktan tutuşmuş, yanmaya başlamıştı.

"Plazanın önünde çiçek görmek istemiyorum," dedi oldukça net bir şekilde. "Başka yerde sat."

Neye uğradığını şaşıran adam oturduğu yerden kalkarak anlamayan gözlerle baktı. Onu tanıyor, kim olduğunu biliyordu. Fakat neden böyle yaptığına anlam verememişti. Saygısını bozmadan, "Neden, efendim?" dedi. "Ben hep burada satarım, bir sorun mu var?"

Çiçeklerle ilgilenmediğinden hiçbir zaman gözüne çarpmasa da şimdi oldukça gözüne batıyordu.

"Çiçek görmek istemiyorum," dedi. Eliyle çiçekleri işaret etti. "Götür şunları."

Normalde kurmayacağı cümleleri kuruyordu. İnsan her şeyin öfkesini geçiriyordu da kendine olan öfkesini bir türlü atlatamıyordu.

Gözlerini çiçeklere değdirmemeye özen gösteriyordu. Onları gördükçe aklına Narin geliyor, delirecekmiş gibi hissediyordu.

"Ama efendim..." dedi adam, ne yapacağını bilemez şekilde bakakalmıştı. "Daha çok erken," deyiverdi.

"Tamam, hepsini sat bana." Elini sabırsızca cebine atıp cüzdanını aldığında adamın gözleri yuvalarından çıkarcasına büyüdü. "N- Ne dediniz?"

Burada sayılamayacak kadar çok çiçek vardı. *Bir kimsenin tek seferde alamayacağı kadar fazla.*

"Dediğimi yap hadi. Aldım hepsini." Eli ayağına dolaşan adam hızlıca ücreti hesapladı ve o da ödemeyi yaptı.

"Nereye gönderelim?" diye sordu adam. İlk kez böyle bir olay yaşadığından ne yapacağını şaşırmıştı.

"Çöpe at," dedi Korhan.

Sol tarafında kalan turuncu lilyumlar ona göz kırparken sertçe yutkundu. Bakmadı. Bakmaması gerekiyordu.

CamScanner ile tarandı

"Çöpe mi atalım?" diye sordu adam. Kesinlikle hayatının en garip günlerinden birini geçiriyordu.

Renk renk laleler sağında kalıyordu. Sabırla gözlerini yumdu.

"Çöpe at," diye tekrarladı. "Çevremde çiçek görmek istemiyorum."

Adam bir süre boyunca satış yapmasına gerek kalmayacak derecede satış yapmıştı ve bunların hepsi birkaç saniyede gerçekleşmişti.

"Nasıl isterseniz," diye sessizce mırıldandı.

Arkasını dönüp, plazaya yürürken adam çiçekleri toplamaya başladı.

O çiçekçi yıllardır oradaydı, tam da odasının görüş açısında. Fakat ilk kez bugün dikkatini çekmişti. Hayatında Narin'i anımsatacak hiçbir şey görmek istemiyordu. Buna rağmen ceketinin iç kısmına koyduğu turuncu fular göğsünün orada, onunla birlikteydi.

Dil bazı şeyleri inkâr etse de ruh kendi bildiğini okurdu. Böyle durumlarda ise çok zıt bir görüntü oluşabilirdi. Aynı şu anda, çiçekleri toplatıp çöpe attırmak isteyen adamın göğüs cebinde, zihninde çiçekleri temsil eden kadının fularını saklaması gibi.

Elindeki dosyaları göğsüne bastırıp derin bir nefes aldı. Bu nefes kendisini cesaretlendirmek içindi. Yüzündeki gülüşü genişletti. Bugün Yusuf'u ilk kez görecekti, heyecanlıydı.

Kapıyı çaldı ve *gir* komutuyla içeri adımladı. "İstediğiniz belgeleri getirdim, Han Bey."

Kapıyı çalışını bile ezberlemişti. Yasemin'in geldiğini anlamış olsa da bakışlarını elindeki telefondan çekmedi, sessiz kaldı.

"Masaya koyabilirsin."

Belgeleri koydu. Oda alışılmışın dışında olacak kadar sessiz ve ruhsuzdu. Yusuf'un konuşmadığı zamanlar oldukça göze batıyor-

du. Öyle ki Yasemin göz ucuyla Yusuf'a baktı. Tam olarak şimdi laf atması gerekiyordu.

Bu durum öyle dikkat çekiyordu ki sessizliğin aykırılığıyla Korhan da bir anlığına Yusuf'a bakmıştı.

Yusuf ne kafasını kaldırdı ne de ses çıkardı.

Yasemin'in yüreğine ağırlık çökerken yüzündeki gülüş solmaya başladı. Moralinin bozulduğunu belli etmemek adına boğazını temizledi. "Başka bir istediğiniz var mı?" diye sordu.

İkisi de garipliği fark etse de nedenini ancak Yasemin biliyordu. Göz göze geldiler. "Hayır, yok, çıkabilirsin," diyerek önüne döndü Korhan.

O da Yusuf'un kendisine tavır yaptığını düşünüyordu çünkü sabahtan beri doğru düzgün konuşmamıştı. Ne her sabah yaptığı gibi çok konuşarak sinir bozmuş ne de saçma sapan şakalar yapmıştı. Onun susması, konuşmasından daha fazla gürültü yaratıyordu.

Yasemin odadan çıktı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Korhan.

Kafasını telefondan kaldırıp, "Ben mi?" diye sordu. Dudak büktü. "Gayet iyiyim."

Kalbi kırıktı. Deli gibi Yasemin'e bakmak istese de kendini durdurmuştu. Abisinin Narin olayında geri adım atmaması da sinirini bozduğundan topluca dengesiyle oynamışlardı. O da tepkisini göstermiş, sessizleşmişti.

Bir insan, gürültüsünü ancak önemsediğine dinletirdi. O yüzdendir ki kendini ait hissetmediği yerlerde ağzını bıçak açmazdı.

Kalktı, telefonu cebine koydu ve çıtını çıkarmadan odadan çıktı. Susamıştı ve canı sıkkındı. Biraz yürümek adına aşağıya inmeye karar verdi. Asansöre doğru ilerlemeye başladı. Tam o anda kafasını kaldırmasıyla asansörden Yasemin'in çıkması bir oldu. İkisinin de adımları yavaşladı, göz göze geldiler.

Yusuf'un bakmaya kıyamadığı gözler, ufak bir heyecan kırın-

CamScanner ile tarandı

tısı görmeyi umdu. Görürse dudakları kıvrılacak, içine su serpilecekti. Fakat Yusuf, imkânı olsa sonsuza dek kendine saklayacağı o gözlerden bakışlarını çekti. Yürümeye devam ederek, Yasemin'in yanından geçip gitti.

Bana bakmaya devam et, çiçeğim. Kalbime can doluyor şu an. Sakın gözlerini çekme.

Kalbine can mı doluyor, diyerek kıkırdamıştı, yine de gözlerini çekmedi.

Şşt, sen dediğimi yap. Gözlerin gözlerimden geçmesin, yeter.

O ne demek?

Vazgeçme, demek.

Yasemin, arkasını dönüp bakamadı. Gözleri boşlukta takılı kaldı.

Yusuf ise... Asansöre bindiğinde eli hızlıca göğsüne kapandı. Derin bir nefes alsa da yüreğinin hızlanmasını geçiremedi. Acıyla kasıldığını hissetti. Gözlerini sımsıkı kapatırken yüzü aşağıya doğru eğildi. Durdu, soluklandı.

Nitekim bir çift göz, insanın yüreğine saplanabilirdi.

"*Farz et, hiç tanışmadık...*" Önüme gelen saçlarımı arkaya aldım, not almak için kullandığım kaleme sarıp topladım. "*Buluşmadık...*" Siparişlerin eksiğini yazdığım listeye son kez göz attım. "*Hiç dönmedin o köşeden...*"

Tüm işlerimi bitirmiş, nihayet rahat bir şekilde koltuğuma geçmiştim. Düşünmemek için tüm günümü pasta yaparak mutfakta geçirmiş, günlerdir ertelediğim düzeni yaparak yeni malzemeleri yerleştirmiş, hiç durmadan oyalanmıştım. Gün sonu gelmişti artık.

Aklımdaydı. Bay K'ya bugünkü çiçeğimi anlatacaktım. Bunu günün son aktivitesi olarak ayarlamıştım.

Üstümü değiştirip pijamalarımı giymek üzere odaya adımladı-

ğımda, evi dolduran zil sesim adımlarımı durdurarak cebimdeki telefonu çıkarmama neden oldu.

Yusuf arıyordu. Beklemeden açtım.

"Yusuf?"

"Müsait misin Narin? Bir işin var mı?"

Anlamayarak kaşlarım çatıldı. "Hayır, işim yok, neden ki?"

"Ve müsaitsin?"

Yavaşça yatağıma oturdum. "Evet. Bir şey mi oldu?"

"Tamam, kapatıyorum," dedi ve yüzüme kapadı.

Telefona bakakaldım. "Bu neydi şimdi?"

Saniyeler geçmedi ki kapım tıklatıldı. Bu saatte beklediğim kimse yoktu. Tereddüt ederek kapıya gittim. Bir yandan da ışıkları kontrol etme ihtiyacı hissetmiştim. Deniz gelmiş olamazdı, değil mi?

Kalbim tepki olarak hızlanmayı seçerken, kapının önüne gelip delikten baktım.

Kapının önündeki Yusuf'tu. Bu saatte burada ne işi vardı?

Beklemeden kapıyı açtım. "Yusuf!"

Elindeki poşetleri havaya kaldırıp tatlı tatlı gülümsedi. "Bugünü dertleşme gecesi ilan ediyorum." Poşetlerin içi cipslerle ve çikolatalarla doluydu. Şaşkınlıkla ona bakıyordum. "Girebilir miyim?" diye sordu.

"Tabii, gel," diyerek kenara çekildim. İçeri geçti. "O vedadan sonra uzun bir süre görüşemeyeceğiz sanıyordum," demiştim ki kendinden emin bir şekilde kafasını iki yana salladı.

"Ben veda etmedim." Umutsuz bir vakadan bahsediyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "Ve pek de niyetim yok."

Poşetlere baktım, kaşlarım havalandı. "Ne kadar çok şey almışsın öyle."

"Ne seveceğini bilemediğim için her çeşidi aldım." Başını içeriye çevirdi. "Böyle çat kapı geldim ama... Müsait değilsen tam şu an çıkıp gidebilirim."

CamScanner ile tarandı

Göz devirirken kıkırdadım. "Hayır, gitmene gerek yok. Sadece seni görmeyi beklemiyordum, ondan şaşırdım. Hoş geldin, Yusuf."

Kocaman gülümsedi. Onu her zaman gördüğüm gibi değildi, eşofman ve tişörtle gelmişti. Beraber abur cuburları tabaklara çıkarmaya başladık.

"Dertliyim, Narin," derken cipsleri tabağa boşaltmaya devam ediyordu.

Ona yandan bir bakış atarak, "Ne oldu?" diye sordum. Gülse de keyfi kaçıktı, belli oluyordu. "Yasemin mi?"

İç çekti. Cevap belliydi.

"Gözlerine bakmadım," dedi. İçi gidiyordu. "Ne kadar zor bir şeymiş bu?" Kaşları çatıldı. "Bana *gözlerini çıkaracağız*, deseler bu kadar dert eder miydim tartışılır."

Dudak büktüm. "Gözlerini çıkarırlarsa onun gözlerini istesen de göremezsin."

"Almayayım ben," dedi aşırı isteksizce. Güldüm bu tepkisine. "Gözler görmek için var. Onunkileri göremeyeceksem ne işe yarar?"

"*Aşk, insanı şaire dönüştürüyor*, derlerdi. Sanırım bir örneği de şu an yanımda."

Güldü benim gibi. "Lisede şiirler yazardım," dedi, şimdi önemsizleşmiş bir detaymış gibi. "Kime yazdığımı bilmeden yazardım. Yasemin'i gördükten sonra şiirlerimin bile onun için hazırlandığını anladım. Bu garip bir histi."

"Yasemin'in bundan haberi var mı peki?"

"Yok."

"Hiç söylemedin mi?"

Kafasını iki yana salladı. Bakışlarını önündeki tabaktan çekmiyordu. "Hayır." İç çekti. "Hiç fırsat olmadı."

Kesinlikle fırsat vardı. Sadece söylemedi.

Veya söyleyemedi.

CamScanner ile tarandı

Tabakları balkona taşıdık. Balkon fazla geniş olmadığından masa çıkarmadık. Tabakların olduğu tepsiyi tam ortamıza koydum. Onun oturabilmesi için o taraftaki çiçekleri kenara çektim. Minderleri koydum ve hazırdık. Sırtımızı demirlere yaslayarak minderlerin üzerine oturduk. Cipslerden bir tane alıp ağzına attı. "Sohbetin başlarında yiyebileceğin kadar ye," dedi. "Sonrasında iştahımız kaçabilir."

Bacaklarımı kendime çekip bağdaş kurdum. Ona doğru dönerek omzumu demire yasladım. "Biz yine de öyle demeyelim," dedim. "Keyfimiz kaçmasın." Aklıma geleni unutmamak adına elimi cebime atarak telefonumu çıkardım. "Bir saniye, unutmadan..."

Narin: *Bir arkadaşım geldi. Bu gece müsait olacağımı sanmıyorum. Bugünkü çiçeği yarına saklayalım, olur mu?*
İyi geceler.

Tüm mesajlar çift tik

Sadece birkaç dakikadır bu sokaktaydı. Yusuf'un *bu gece dışarıda olacağım*, demesi üzerine boş kalan evin üstüne geldiğini hissetmiş, kendini dışarıya atmıştı. Ayaklarının buraya gelmesini o da beklemiyordu.

Binanın çaprazında kalan ağacın hemen altındaki çıkıntıya oturdu. Hisleri ve düşünceleri derin bir savaş halindeyken nereye gideceğini bilememişti. Kafasını kaldırdı ve bir anlığına çiçek dolu balkona bakmaya başladı. Ellerini önünde birleştirmiş, içindeki merak kırıntılarına boyun eğmişti. Demirlerin ardındaki çiçeklerin yer değişikliğini fark etti. Fakat şaşırdığı bu değildi.

Yusuf ve Narin yan yana oturmuş, sohbet ediyordu.

Yusuf'un yüz ifadesini gördü. Narin'in ona iyi geldiğini biliyordu. Gözlerinin önündeki bu görüntü, her şeyi berbat eden

CamScanner ile tarandı

dünkü tartışmadaki Yusuf'un davranışlarını bir hayli açıklıyordu. Yusuf, Narin'i kaybetmek istemiyordu ve bunu dile getirmekten çekinmiyordu.

Cesaret, dedi içten içe.

İnsan bazen cesaret edemez. Hem bunu kendine itiraf etmeye hem de herkese karşı haykırmaya.

O da Yusuf gibiydi, yaralıydı. Fakat onun yanında Narin vardı. Tüm gün boyunca suratsız gezmiş adam şimdi gülümsüyordu, hevesle yanındaki kıza bir şeyler anlatıyordu.

O an, içinde yeşermeye başlayan kıskançlığı görmezlikten gelmek istedi. Bu his koca adamın hissettiklerinden öte, yıllar önceki çocuğun hissettikleriyle aynıydı. Gözlerini çekmek istese de çekemedi. Ağacın altında tek başına otururken kor yeşilleri derin bir hüzünle izlemeye başladı.

Annesi küçük kardeşiyle oynarken, deli gibi yanlarına gitmek isteyip gidemediğinde de onları böyle izlerdi.

Ne kaşları çatıktı ne de sinirliydi. Koca ormanın kasırgası kenara çekilmiş, gürlerken oluşan devasa görüntüsünün tam zıttı haline bürünerek iyice ufalmış ve şimdi ormanın en güçsüzü haline gelmişti.

Telefonu titredi. O numaraya yazacak tek kişi Narin'di. Çıkardı ve mesajı okudu.

Gitmesi gerektiğini bilse de ağacın altından çıkamadı. Onları izledi.

Bu gece yalnızdı.

Son zamanlarda hiç olmadığı kadar...

CamScanner ile tarandı

Ayrılığın Üçüncü Günü

Göğsünde biriken nefesi bir çırpıda verdi.

Ara sokaklarda gezinirken gideceği yeri bilen ayakları yönünü o tarafa doğru çevirmiş, karşısındaki sokağa girmişti.

Gözleri direkt olarak koca ağacı bulmuş, her zamanki yere bakmıştı. Onu görmesiyle dudaklarını birbirine bastırdı, adımlarını yavaşlatarak o tarafa doğru gitti.

"Oo, Cevahir'im! Yasemin sar bakayım bana oradan bir dal."

Kendini genç adamın yanına, kaldırım taşının üstüne bırakarak rahatça oturdu.

"Sarayım sarmasına da hayırdır?" Yüzündeki mutsuzluğu görmesiyle Yusuf'un yanına oturdu. "Ne oldu, abi?" dedi hafifçe ona doğru eğilerek. "Yasemin yine mi sevmedi seni?"

"Lan, oğlum..." diye mırıldandı Yusuf dumura uğramış gibi. "Delisin, *aklı da başında değil*, diyoruz da öyle denir mi lan? İnsanın yüreği parçalara ayrılıyor."

Cevahir o semtin delisiydi. Oradaki herkes onu tanır, kimisi sahiplenir kimisi ise nefret ederdi. Birçok insanın söyleyemeyeceği, çekineceği şeyleri bir çırpıda söyler, ağzında tutamazdı. *Aklı ermiyor* da denilebilirdi. Fakat bilirlerdi ki aklı ermeyen hiçbir insan bu cümleleri kuramazdı.

Burun kıvırarak geri çekildi Cevahir. "*Bana Cevahir deme*, de-

CamScanner ile tarandı

dim. Ama sen öyle diyorsun." Sesli bir nefes vererek başka bir yere çevirdi bakışlarını. "Üzgün olduğunda *Cevahir* diyorsun sen. Bana *Cevahir* deme."

"Tamam, tamam, kusura bakma. Her zamanki gibi *Cevo* diyeceğim."

Bunu onaylarcasına kafasını salladı. "Evet, öyle de. Cevo daha güzel. Ben sana *Mecnun* diyor muyum hiç?"

Yusuf kaşlarını kaldırarak, "Sen bana diyorsun, Cevo," dedi. "Sahi, sen niye bana *Mecnun* diyorsun?"

Bakışlarını elindeki çiçek dalına indirdi Cevahir, bir yandan yapraklarıyla uğraşırken diğer yandan omuz silkti. "Sen aklıma Mecnun'u getiriyorsun da ondan. O da Leyla'sına kavuşamıyor ya. Aynı hesap." Yumuşak gülüşü ve benzetmesi Yusuf'un kalbinde yaralar açmak için yeterliydi. Semtin delisi bile biliyordu Yusuf'un aşkını.

Cevahir, elit semtin tek delisiydi. Üstü hiçbir zaman kirli olmaz, pis kokmazdı. Aksine her zaman dikkat ederdi. Hep bol giyinir, üstündeki sokak lekelerini görenler ise yine canının istediği gibi yaşadığını düşünür, kaldırımlarda mola niyetine oturduğunu bilirdi. İnsanlar ondan bir zarar gelmeyeceğini bilir, kimisi onu bir bekçi misali görürken kimisi *zararsız bir deli* olarak tanıtırdı.

Sokakta gezen çocuklara dikkat ederdi. Gezdiği semtlerin hiçbirinde hiçbir çocuğa zarar gelmez, aksine insanlar oralarda zararlı maddelerin dolaşmadığını bilirdi. Cevahir'e *aklı noksan, anlamaz o*, deseler de kimin iyi ve kimin kötü olduğunu gözlerinden anlayabilecek biri olduğunu da içten içe bilirlerdi. Anlayamadıkları biriydi Cevahir. Ondandır *deli*, derlerdi.

Deli Cevahir.

Kendi kendini onaylarcasına kafasını sallarken, "Korhan da üzgün," dedi. "O çok üzgün. Ama bu sefer daha farklı."

"Nasıl farklı?" dedi Yusuf anlamayarak.

"Annesi öldü onun," dedi sakince. Ama aradığı cevap bu de-

ğilmiş gibi yine iki yana salladı kafasını. "Her yıl bu zamanlar lüzgün olur. Ama bu sefer daha farklı." Elindeki çiçeği özenle yanına, kaldırıma koydu. "Hep bana gelirdi, gelmiyor. Korkuyor galiba."

Omuz silkti Yusuf. Dudaklarını bükerek, "Neyden korksun ki?" diye sordu. Cevahir'i anlamadığı zamanlar olurdu, şu an tam da o zamanlardaymış gibi hissediyordu.

"Bilmiyorum," dedi Cevahir, onun da kafası karışıktı. "Sanırım diyeceklerimden korkuyor. Bazıları öyle zamanlarda beni görmemek için yollarını değiştirir."

"Her şeyi bir çırpıda yüzümüze söyleyince biraz acımasız olduğun doğru, Cevo," dedi Yusuf kınarcasına. Dudak büktü. "Bilmiyorum, belki de haklısındır. Ama ne diyeceğinden korkuyor da gelmiyor ki? Ayrıca abim ve korkmak mı? Biraz fazla uzak bir ihtimal gibi geliyor kulağa."

"Niye?" Cevahir oldukça ciddi bir şekilde sormuştu bunu. "Korhan cesaretli biri, evet," dedi onaylarcasına ve ardından önemli bir konuya değinir gibi elini kaldırdı. "Ama her konuda değil." Bu duruma üzülür gibi omuzları düştü. Bir sır verir gibi kısık sesle, "Sevmekten korkuyor," dedi. "Bana gelmiyor çünkü vereceğim cevabı biliyor. Çiçeklere nasıl baktığını gördüm!" dedi son cümlesinde yükselerek. "Hepsini çöpe attırdı, Yusuf, hepsini! Adama gittim. Yanına gittim ve *atma*, dedim. Aldım hepsini."

"Dur, Cevo, dur. Ne çiçeği? Ne oluyor?"

Önemsiz bir detaymış gibi kafasını salladı. "Çiçekleri aldım. O kadar çok çiçek vardı ki Yusuf..." Elini o anı hayal eder gibi kaldırıp havada gezdirdi. "Mezarlığa gittim. Her mezara bir tane bıraktım." Ardından duraksadı. Bir anda yüzü düşmüş, dudaklarından dışarıya derin bir nefes bırakmıştı. Çoğu zaman uzun süreli göz teması kurmaktan çekindiği için başka yere bakarak anlatırdı. Şimdi ise gözlerini Yusuf'un gözlerine çıkardı. Ses tonu suçla bulanmış gibi alçalmıştı. "Annesinin mezarına daha çok bıraktım."

Şaşkınlıkla gözleri büyüdü Yusuf'un. "Annesinin mezarına mı gittin?"

"Evet, gittim." Yüzü kırıştı. "Çok çiçek vardı, çok fazla." Dudaklarını ıslattı, bakışlarını yine kaçırmıştı. "O bırakamıyor, onun için ben bıraktım. Dua da okudum, her mezar için."

"Abim çiçekleri sevmez, mezarlıkta görürse..."

"Endişelenme," dedi Cevahir, bu konuda içi rahatmış gibi. "O annesinin mezarına yaklaşamıyor, çiçeği göremez ki."

Yutkundu Yusuf. Kendisinin asla sesli söyleyemeyeceği detayları bilip de söylemesi çoğu zaman duraksamasına neden olurdu.

Önemsiz gibi görünse de detayları severdi Cevahir. Aklını kurcalayan birkaç şey vardı. "O gün bakmamaya çalıştı. Gözleri öfke doluydu. Ama gördüm. Gözleri iki tane çiçeğe kaydı." Yana doğru dönerek kaldırıma koyduğu çiçeğin yapraklarını okşamaya başladı. "Beyaz laleler ve turuncu lilyumlar..." Dudağının bir kenarı şefkatle kıvrıldı. "Neden öyle baktığını bilmiyorum ama onları annesinin mezarına koydum. Çünkü onlara baktığı minik kaçamaklarda öfkesi söner gibi olmuştu. Sonra çok alevlendi. Bu demek ki onlardan kaçıyor."

"Cevahir..." diye mırıldandı Yusuf, hayretle. "Senin deli olduğuna emin miyiz? İnsanları incelemek bir yana dursun, daha çok kitap misali okuyor gibisin."

Kıkırdadı. "Ben deli değilim ki Yusuf, sadece insanlar öyle demek istiyor, ben de izin veriyorum." Derin bir nefes verdi. "Nasıl mutlu olacaklarsa öyle desinler. Sonuçta onların bana *deli* demesi, beni deli yapmaz."

"O kadar çok şeyden bahsettin ki hangi detaya değineceğimi şaşırdım." Cevahir onu her geçen gün daha da çok şaşırtıyordu. "Haklısın, seni deli yapmaz. Hatta bir bakıma özgür bile kılar, değil mi? Her istediğini yapabiliyorsun ve kimse nedenini sorgulamıyor."

"O kadar alışmışlar ki kaçmaya, onlara doğruları söyleyince

CamScanner ile tarandı

yine kaçmak istediler. Bunu deli diyerek yapabilirler, çok akıllıca." Kendisine deli diyenleri takdir edecek kadar *deli* biriydi.

"Yine de o doğruları biraz yumuşatarak söylemeyi dene be Cevo, yazık insanlara."

Çabasını göstermek istercesine yakınarak, "Çok acı çekenlere dikkatli oluyorum zaten, Yusuf," dedi. "Hem hazır olmayanlara da söylemem zaten. Kaldıramayacak olana o yükü yüklemek bana düşmez. Beni kızdıran, kaldırabilecekken kaçanlara. İnsanlar kendilerini fazla hafife alıyor." Kafasını hiddetle iki yana salladı. "Korkaklık, savunulacak bir şey değildir."

"Belki de yüzleşmeye hazır değillerdir."

"Potansiyelin varken kaçtığın her yüzleşme seni tüketmeye yeminlidir." Huzurluca gülümsedi. "Deli Cevahir atasözü."

"Sen nasıl bir delisin, oğlum?" diye yükseldi Yusuf. "Böyle deli mi olur, lan? Git, saçma salak konuş, bağır. Gelmiş filozoflar gibi akıl veriyorsun. İşin kötü yanı, haklısın da anasını satayım. Sen kalk, ben delireyim."

"Deli unvanının verdiği özgürlükleri saysam sen de delirirdin," dedi gözlerindeki parıltılarla bakarak. "Ama yok," diyerek cıkladı en sonunda. "Senden deli olmaz."

"O niyeymiş?"

"Sen deli olmak için fazla âşıksın."

"Bunun bir üstü delirmek zaten, Cevo."

Yine cıkladı. "Yasemin'in varken delirmen imkânsız."

Cevahir'in tavrıyla dalga geçtiğini belli eden bir ses tonuyla, "Onun aşkından geberirken delirmem fazla olası geliyordu aslında," dedi.

"Ama şunda haklısın..." Sonunda orta yolu bulmuşçasına kaşlarını indirdi. "Öyle herkesten deli olmaz, her âşığın yanıp kül olmadığı gibi. Sen o konuda beni korkutuyorsun açıkçası." Bu durumu hiç istemiyormuş gibi yüzü kasıldı. "Yasemin'i ne zaman kaybedersin, o zaman benim mesaim biter."

CamScanner ile tarandı

"O ne demek?"

"Benden daha iyi bir deli olursun demek. Aklını yitirirsin. Senin ruhunu kaybetmen bile olası. O yüzden onu kaybetme, Yusuf." İkaz edercesine baktı. "Akıl sağlığın için."

"Allah'ım korusun, ne diyorsun öyle Yasemin'i kaybetmek falan? Düşüncesi bile aklımı sarsmaya yetiyor. Sus, Cevahir, Allah aşkına sus." Kendine gelmek adına silkelendi. "Ucunda onu kaybetmek varsa delirmek benden uzak dursun. Aman diyeyim, istemiyorum."

"Asıl sen uzak dur bizden," dedi bir anda alevlenerek. "Aklına mukayyet ol, Yusuf. Senin delirmen nasıl olur, öngöremiyorum. Senin akıllı halin daha makbul."

"Senin gibi filozof olmayacağım kesin, Cevo!"

"Delirmenin bile bir adabı var. Hayat bizi acıdan delirenlerden uzak tutsun."

"O niye, oğlum?"

"Sana ne, Yusuf," dedi bir anda. "Seni ilgilendirmesin. Sende potansiyel görüyorum. O yüzden bilme, boş ver. O tarafla ben ilgilenirim."

"Sen ne garip adamsın," dedi garip garip bakarak. "Tamam, delirmiyorum, lan. Ne korktun öyle, ha?"

Bakışlarını çekerek yerinde kendince sallanmaya başladı. "Senin bir Yasemin'in var, o giderse ruhun seninle kalır sanıyorsun. Ne ruh ne de akıl kalır sende. O yüzden dilerim onu kaybetmezsin, Yusuf." Mırıldanışını kendi hariç kimse duymamıştı. Bir dua gibi sıralanan cümleler arkadaşı içindi. İnsanları tanıdığı gibi Yusuf'u da tanırdı. Derinliğini düşünmek dahi istemediği o uçurumun eşiğine en yakın olanın o olduğunu da bilirdi.

"İki kafa dağıtalım diye geldik, gördüğümüz muameleye bak. Rica ediyorum, normal deliler gibi davran." Ellerini saçlarından geçirip yanaklarını nefesle doldurdu ve ofladı. Bakışlarını boş yola çevirdi. "Tam üç gündür Yasemin'in gözlerine bakamıyorum.

CamScanner ile tarandı

Gram mutlu değilim. Hayat bile ilerlemiyor. Onsuz daha ne kadar dayanabilirim, bilmiyorum."

"Niye bakmıyorsun? Yasak mı?"

"Şu anda evet." Mırıldanışının ardından aldığı nefesle yüreği acıyla kasıldı. Kollarını dizlerine yaslayarak ellerini ensesinde birleştirdi. Eğdiği kafası omzundaki yüklerin temsiliydi. "Yorgunum be Cevo, insan severken bu kadar yorulur mu?"

"Haklısın. Yorucu o kadar duygu varken sevmenin ne haddine yorucu olmak?"

"Ha şöyle ya." İstediğini almanın verdiği şevkle kafasını kaldırıp ona baktı. Aynı zamanda bedenini de hafifçe ona çevirmişti.

Cevahir konuşmaya devam etti. "Yoruculuk bir yana, insanlar için korkutucu bile olabiliyor. *İnsan hiç sevgiden korkar mı ki*, diyebilirsin." Dudaklarını bükerek omuzlarını kaldırdı. "Ben demiştim." Eskiyi yâd eder gibi konuşmuştu.

"Ee, daha sonra ne dedin?"

Artık beden dili daha sakindi. Bacaklarını Yusuf gibi bükerek oturdu. "Sonra Korhan'la tanıştım. Tanıdığım insanlar arasında sevgiden en çok korkan oydu." Birçok analiz yapmış, her defasında sonucu aynı çıkmışçasına bilge bir şekilde konuşmuştu. "Bana da o yüzden gelmiyor ya zaten. Korhan birini sevmeye mi yeltendi?"

Düşündü Yusuf. Aklına gelen tek bir kişi vardı. Abisindeki değişikliğin, Narin'e olan davranışlarındaki farklılığın o da farkındaydı. Şimdi bunu Cevahir'den de duyunca iyice emin olmuştu.

"Biliyordum," diye mırıldandı Cevahir, Yusuf'un yüz ifadesi gereken cevabı vermişti. "Kesin çiçek gibi bir kızdır," dedi gülerek. Göz devirmeyi de ihmal etmedi. "O kadar çiçeği gözünün önünden çektiğine göre... İnsanoğlu işte. İlgisi neye doğru kayıyorsa onu uzak tutmaya çalışıyor kendinden."

"O çiçek olayını anlatsana bana, ne oldu?"

Gördüğü her şeyi teker teker anlattı Cevahir. "O günden sonra

kolay kolay görmedim onu." Beyaz gömleğinin uçlarını düzeltti. "Kim bilir, bakarsın bana gelmeye cesaret eder de konuşuruz. Merak ediyorum onu."

"Bana anlattığın gibi ona da böyle yaklaşırsan bir daha yanına gelmez, haberin olsun."

Güldü Cevahir. "Biliyorum. Kabullendiğinde gelecek."

"Ciddi ciddi *sevmeye başladı*, diyorsun, ha?"

"Korkuyor. Ama onu anlıyorum. Annesinin bile sevmediği biri sevmeye nasıl alışabilir ki? Kendini korumaya çalışıyor ve bunu en iyi bildiği şeyle yapmaya çalışıyor."

"Öfkeyle."

"Aynen öyle. Bana öyle bakma, insanlar böyle konuştuğum için deli diyor bana. Onlar için bomboş şeyler."

"Arkadaşlarımdan daha akıllıca konuşuyorsun, Cevahir." Tereddütle baktı. "Elit semtin delisisin diye neyse dedik de psikoloğa gelmişim gibi hissettiriyorsun bana. Ağız tadıyla deliyle muhabbet de edemiyoruz. Sen böyle akıllıca konuşurken ben nasıl dert yanacağım? Biraz bizi de düşün."

"Haklısın. Kaç gündür aklımdasınız, sen gelince çenem düştü. Akıllıca konuştuğum birkaç dakikayı geçirdiğimize göre rahata erebilirim." Bir anda kalkıp üstünde bir tane bile çöp olmayan kaldırıma boylu boyunca yattı ve ellerini başının altına koyup gökyüzünü izlemeye başladı. "Gel yanıma."

Kaşları havalanmış, hayretle bakmıştı. "Yere mi yatacağım? Almayayım."

Cevahir ise sinsice sırıttı. Sesli gülüşü imrendiriciydi. "Yapamazsın tabii. Deliye özgü bir özgürlük bu. Beni normal karşılarlar ama sana yargılayan bakışlar atarlar."

"Hava mı atıyorsun yoksa ben mi yanlış anlıyorum?"

"Hava atıyorum," diyerek yeniden güldü.

Kafasını onaylamayarak iki yana salladı. Kaldırıma yatmadığı için bir delinin alay konusu olmuştu.

CamScanner ile tarandı

"Yine de ben bu halimden memnunum."

"Pek de öyle durmuyorsun, Yusuf." Kafasını çevirip yüzüne baktı. "Şu sokaktan az önce *Leyla girdi*, desem elin ayağına dolanacak gibi."

Cümlesi biter bitmez Yusuf'un ne yapacağını bilmeyen ifadesi ve başını hızla sokağın girişine çevirmesiyle sesli bir kahkaha patlatması bir oldu.

Sokağın bomboş olduğunu görmesiyle kızgın gözlerle Cevahir'e döndü. Aynı zamanda hızlanan kalbinin ritmini düşürmeye çalışıyordu. Elini yavaşça göğsüne yasladı. "Niye yaptın bunu?" Uyarıcı bakışları bu durumdan hiç hoşlanmadığını bas bas bağırıyordu.

"*Onsuz üçüncü günüm*, demedin mi? Özledin mi diye baktım. Sevip de bile bile ayrı kalmak akıl kârı değil, haberin olsun."

"Sağ ol ya, ben bilmiyordum bunu." Sinir olmuş gibi gözlerini devirmeden edemedi. "Bizde de var biraz delilik, desene."

Ayağını diğer ayağının üstüne atıp keyfine keyif kattı, bir yandan da kınarcasına cıklıyordu. Göz ucuyla Yusuf'a baktı. "Sizinkine *naz* deniyor."

"Ne nazı?"

Gözlerini yeniden gökyüzüne çevirdi. "Yan yanasınız. Bu koca nimete rağmen hâlâ birbirinizin yokluğunu çekiyorsunuz. Biraz aptalsınız."

"Daha ne kadar kapısına dayanayım? O duvarların dibinde çürüdüm resmen."

"O zaman kız mı aptal?"

"Hayır. Ona *aptal* deme."

"O zaman niye vakit kaybediyor?"

"Bilmiyorum. Bir bilsem..."

"Sen de durdun, değil mi? Kapıdan ayrıldın bakıyorum."

Gözlerini kaçırdı Yusuf. "Sadece..."

"Artık canına tak etti ve o gelsin istedin."

CamScanner ile tarandı

Cevahir'e baktı. "Evet. Yanlış mı yaptım?"

Omuz silkti. "Bilmem. Yokluğunu görmesi işe yarar belki. Sana alışmışsa şayet."

İçi kopar gibi yutkundu. "Kaç gündür ona bakmam için gözlerime bakıyor, bende ufacık da olsa eski sıcaklığı aradığını görebiliyorum. İçim gidiyor, Cevahir. Gözlerine bakmamak nasıl bir savaş, biliyor musun?"

"Görebiliyorum," dedi karşısındaki adama bakarak. "Baktığımda belli oluyor." Yusuf iyi görünmüyordu. Özlem dolu olduğu her halinden belliydi. "Suyun yanına düşmüş, çırpınan bir balığa benziyorsun. Su dibinde olsa da nefessiz kalmış gibi."

"Tam olarak aynısı."

"Dikkat et de..." dedi mırıldanarak. Gözlerini gökyüzünde gezdirdi. "Nefessiz kalırken ki çırpınışların, suyun içinde nefes almaya çalışmandan daha kolay gelmesin."

Sessiz kaldı Yusuf. Kaldırımın arasında çıkan çiçeğe dalsa da gözleri, aklı Cevahir'in dediklerindeydi. Durmadı Cevahir, konuşmaya devam etti.

"Şu hayattaki en acı şeylerden biri de birinin varlığından çok yokluğuna alışmaktır." Yanaklarını şişirerek koca bir nefes verdi. "İyi bir deneyim değildi, çok kötüydü." Bakışlarını yavaşça ona çevirdiğinde yaşadığı deneyimi hatırladığını, yüzünün huysuzca kırıştığını gördü. "Aklımın almadığı bir konu bu. Düşünmek bile huzursuzluk veriyor." Tüyleri ürpermiş gibi gözlerini kapadı. "Yanında ama değil aslında. Bedenen yanında ve ruhu ne zaman gelse rahatsız oluyorsun. O kadar uğramamış ki sana, ruhsuz beden daha da güven veriyor. Şu durumun iğrençliği midemi bulandırıyor."

Öfkesini gördü. Cevahir'in ne yaşadığını bilmese de yüz ifadesi, beden dili, bakışları ve ses tonu bu durumu sindiremediğinin, yaşadığı şeyin hâlâ taptaze olduğunun kanıtıydı.

Gözlerini hâlâ açmamıştı. Kaşları daha da çatıldı. "Ona *gel*,

CamScanner ile tarandı

dedim ama gelmedi. Gelmedi. Gelmedi. O kadar yalnız bıraktı ki. Kötü hissettiriyor. Mide bulandırıcı. Gelmedi. Gelmedi. Hiç gelmedi, Yusuf. Yokluğuna alıştırdı beni."

Zaman zaman alçalan sesi bir yükseldi, yeniden alçaldı. Bu döngü hayal kırıklığı ve öfke arasındaydı. Gözlerini hiç açmadı. Başının altındaki ellerinin yumruk oluşu, başını iki yana sallayarak âdeta sayıklaması Yusuf'un tedirgince bakmasına neden oldu. Ne yapacağını bilemedi. Sakinleştirmek adına elini uzatsa da temas kurmayarak geri çekti.

Cevahir temastan hoşlanmazdı.

"Cevo, oğlum, sakin ol."

"Sakinim, Yusuf," dedi hemen ardından. Dudaklarını birbirine bastırıp sussa da burnundan verdiği hızlı nefes alıp verişleri öfkesini gösteriyordu. Kaşları sonuna kadar çatık, bedeni hareketsizdi. Gözlerini bir an olsun açmadı.

Saniyeler geçti. Nefesi yavaş yavaş düzeldi. Ve hiç beklenmeyen bir anda seslice gülmeye başladı. O kadar beklemiyordu ki irkildi Yusuf. Cevahir ise kahkahalar atmaya başladı. Şimdi ise boş sokakta yalnızca onun sesi yankılanıyordu.

"İyi misin Cevahir?" diye sordu. Endişelenmeye başlamıştı.

Durmadan gülüyor, kapalı gözlerinin ardından yanaklarına süzülen yaşları siliyordu. Dikleşip arkaya doğru gitti, sırtını duvara yasladı. En sonunda gözlerini açarak Yusuf'a baktığında bakışlarının ıslaklığı hâlâ devam ediyordu. Kontrolsüzce gülüyor, yanaklarını siliyordu.

Yusuf'a gülerek baksa da yaşlı gözleri *git*, diyordu. Yalnız kalmak istediğini anlamıştı. "Bu sokağın acısı birikti," dedi kahkaha atarken. "Biraz temizlemem lazım." Gözleri acı dolu bakıyordu. Deli bir zihin nasıl olur da bu kadar acı dolu bakabilirdi? "Gelmedi," dedi son kez. Yusuf'un oradan ayrılırken duyduğu son şey buydu. Buraya gelirken biraz olsun rahatlayacağını düşünmüştü ama şimdi yüreğindeki ağırlığı daha da hisseder olmuştu. Sokak-

CamScanner ile tarandı

ran çıksa da sesler kesilmedi, süren kahkahalarını duyarken sertçe yutkundu.

Kimin gelmediğini bilmese de Cevahir'in hâlâ beklediği aşikârdı.

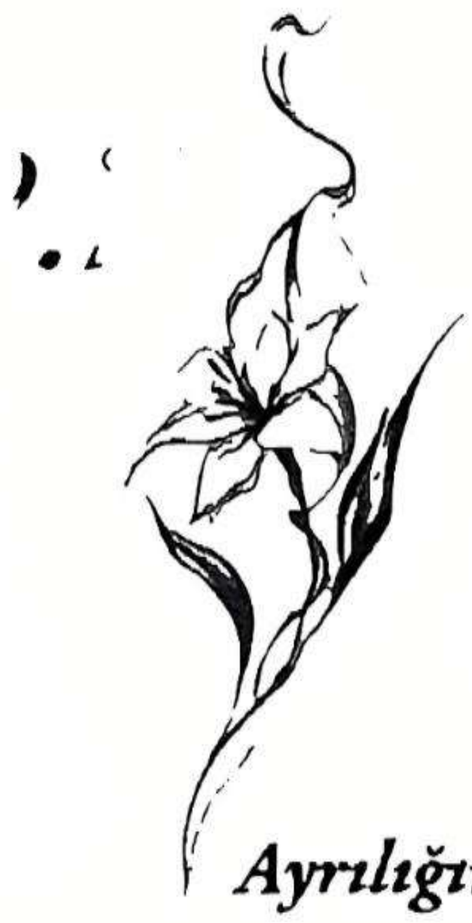
Onu hep kahkaha atarken duyduğunu anımsadı. Bu, adımlarını yavaşlatmıştı. Arkasını dönüp çıktığı sokağa bakmasına neden oldu. Semtin sakinlerinin dediklerini hatırladı ardından. Haftada birkaç kez Cevahir'in gür kahkahalarını duyarlardı. Bu kahkahalardan sonra bir süre ortadan kaybolur, kimse onu görmezdi.

Kimse onun ne yaptığını veya neden yaptığını sorgulamıyordu. Deli Cevahir ne yaparsa yapsın, yeterince görünmezdi.

Ağlarken delicesine kahkaha atsa bile.

CamScanner ile tarandı

Ayrılığın Beşinci Günü

Yusuf, günlerdir gözlerine bakmıyordu.

Günler onu, kendisine aşkla bakan bu adamın hayatında nasıl bir yer kapladığını göstermek istercesine onsuzlukla sınarken halinden hiç memnun değildi.

Onu özlemişti.

Yaptığı şeyin cezasının bu denli canını yakacağını hesap etmemişti. Bu günler, başka bir gerçeği de anlamasına neden olmuştu. Bu zamana kadar Yusuf'un sevgisine yanıt vermeyen kendisiydi. Hayatın döngüsünde ona olan sevgisini çekinmeden gösteren bu adamdan zaman zaman kaçmış, onsuzluğu savunmuş fakat hiçbir zaman onsuzluğu tatmamıştı.

Şimdi, canının bir parçasının ona ait olduğunu en derinden hissederken ruhunun bir tarafı eksiklik hissiyle çırpınıyordu. Fazlalık gibi gördüğü o duygu, sandığından daha uzun zamandır hayatındaydı ve fazlalıktan da öte, vazgeçilmez bir parça haline gelmişti. Artık bir fazlalık değil, onsuzluğun eksiklik yarattığıyla yüzleşmişti.

Tüm gece yatakta dönüp durmuş, *onsuz da olur*, dediği her anın peşinden kendini onu düşünürken bulmuştu. Saçma bulduğu tüm sevgi sözcüklerinin Yusuf'un ağzından çıkarken ne kadar etkileyici olduğunu bir kez daha anlamış, en sonunda dayanama-

CamScanner ile tarandı

yarak pes etmiş, onsuz olmaktansa onunla olmayı seçerek kalbinin buzdan kapılarını aralamayı başarmıştı.

Tüm çırpınışlara rağmen o gece, Yusuf'un aşkını kabul etmişti. Fakat çok büyük bir sorun vardı.

Yusuf yoktu.

Bu kabulleniş oldukça zordu. Aşk ağırdı. Ve Yusuf bunu yıllardır yüreğinde taşıyordu.

Kalan saatlerde, bu kabullenişle birlikte eli birçok kez telefona gitmiş fakat yine de arayamamıştı. Onu görmek istiyordu. Aşkla bakan gözlerini görmeyi, dili ve yüz ifadesi saçma bulduğunu gösterirken kalbinin ısındığı tüm aşk sözcüklerini duymaya devam etmeyi, işyerinde ansızın duvarların arkalarından çıkarak çapkınca ona yaklaşmasını, konuşmasa dahi bakışlarının verdiği güveni yeniden istiyordu.

Yıllardır onunla aynı ortamdaydı. Onsuzluğu o kadar bilmiyordu ki yaşadığı bu ilk, hayatını sandığından daha fazla etkileyerek yokluğunu hissettirmişti.

Yasemin, buzdan duvarlarla sarılı olan kalbinin kapısından geçemediği için gitmek yerine önünde oturmayı seçen, usanmadan kapıyı çalmayı bırakmayan o adama âşık olmuştu. Karşılığında yalnızca buz gibi bir esinti almasına rağmen sımsıcak kalmaya devam etmişti. Yusuf pes etmemişti, ona rağmen.

Şafak vaktinde buzdan kapı aralandığında ise Yusuf'u görememek koca bir boşluğa dönüşmüştü. Bırakıp gitmek yerine buzdan duvarlara çizdiği eğlenceli anılar, kapının dibine bıraktığı çiçekler ve daha bir sürü iz duruyordu.

Kapı açıldı. Ve sırada Yusuf'u bulmak vardı. Aşk denilen bu arbedeli oyunda adım atması gereken kişinin kendisi olduğunun farkındaydı. Yusuf, buzlu duvarlar ardında kurduğu o minik yaşamı bırakamazdı.

İçi titredi Yasemin'in.

Ya vazgeçmişse?

CamScanner ile tarandı

O günün sabahı kendinden oldukça emindi. Yusuf'un yanına gidecek, onunla konuşacaktı.

Tüm gün işlerini halletti, aklındaki her şeyi bir kenara topladı. Güneş yavaş yavaş batmaya hazırlanırken tüm cesaretini toplamış, Yusuf'un yanına doğru adımlamaya başlamıştı.

Yusuf'un ofisinde olmasını umdu. Çoğunlukla Korhan'ın yanında dursa da son zamanlarda tek başına ofisinde olmayı tercih ediyordu. O nedenle asansörün önünde beklemek yerine yangın çıkışına yönelip merdivenlere ilerledi. Asansörü beklemek istememişti, ikisi de doluydu.

Kapıdan geçip teker teker basamakları çıkmaya başladı. Burası oldukça sessiz ve boştu. Bu, kafasında kurduğu cümleleri toparlaması için iyi olmuştu. Heyecandan kalbi gümbür gümbür atarken bir yanı oldukça stresliydi. Günler sonra Yusuf'la konuşacağı ilk diyaloglar olacaktı. Öncekiler oldukça ruhsuz ve göz temasından yoksundu.

Basamakları sıra sıra ardında bırakırken, birkaç saniye önce yanından geçerek arkasında bıraktığı kapının açıldığını duydu. Burası tercih edilen bir yol değildi. Bu nedenle kimin geldiğini merak ettiğinden refleksle adımları duraksadı, başını yana doğru çevirmeye yeltendi. Fakat o an, her şey çok hızlı gerçekleşti.

Sırtından aldığı sert baskıyla beraber göğsü yanındaki duvara yaslandı. Bileklerini arkadan birleştirip beline bastıran kişi, genç kızın hareketini kısıtlayacak şekilde kafese almıştı onu.

"Ne oluyor? Sen kimsin?"

Ne kadar çabalasa da nafileydi, hareket edemiyordu. Vücudu tamamen duvara yaslıyken yüzü sol tarafa dönüktü. Fakat ulaşabildiği açı, arkasındaki kişiyi görmek için yeterli değildi.

"Rahat dur."

Duyduğu kalın erkek sesi sağından, kulağının yakınından geliyordu. Başını o tarafa çevirmek istese de üstündeki kolların baskısını arttırmasıyla çabasının nafile olduğunu anlamıştı. Adam ara-

CamScanner ile tarandı

larında mesafe bırakarak dursa da kollarıyla kadının hareketlerini ustalıkla kısıtlamış, yüzünü onun göremeyeceği bir açıda kulağına yaklaştırıp konuşmaya başlamıştı.

Yasemin, bu sesi daha önce duymadığından emindi. Bir kez daha kollarını çekiştirerek duvardan uzaklaşmaya çalıştı. "Bırak beni!"

Parmaklarını sıkılaştırırken kulağına yaklaştı. "Dinle."

Şu anda neler olduğunu kestirmeye çalışsa da bedeni korkuyla kasılırken yutkundu. Sessizleşmesi ve çırpınışlarını kesmesiyle birlikte adamın parmakları gevşedi fakat bırakmadı.

Adam yeniden kulağına doğru yaklaştı ve bir sır verir gibi üstüne basa basa söylendi.

"Yusuf öğrendi."

Kaşları çatıldı. "Ne?"

"Duydun," dedi adam. "Aptal kız."

Kalbi deli gibi atıyordu. "Ne saçmalıyorsun?"

Dişlerinin arasından tekrarlayıp, "Bize on yedinci katın kartını verenin sen olduğunu öğrendi." Hareketleri tamamen dururken buz kesti. Adam durmadı, kulağına yaklaşarak devam etti. "Yusuf bunu Korhan'a söylerse sonun gelir, biliyorsun, değil mi?" Her şey mahvolmuş gibi burnundan verdiği nefes, kızın gözlerini kapamasına neden oldu. "Yasemin..." dedi her şeyi berbat etmiş gibi. "Korhan bunu öğrenirse seni yaşatmaz."

Gözleri açıldı. "Ben yapmadım," dedi bir çırpıda. Kollarını çekmeye çalışsa da adam izin vermedi. "Ben köstebek değilim!"

"Rahat dur ve dinle," diyerek ellerini sıkılaştırdı ve sabırsız bir şekilde vücudunu duvara doğru bastırdı. "Şimdi Yusuf'un yanına gideceksin." Sinsice fısıldayışı tüyleri diken diken edecek türdendi. Yutkundu Yasemin, dinliyordu. "Bunu Korhan'a söylemeden susturman gerekiyor. Açığa çıkamazsın."

"Ne istiyorsun?" dedi biçare.

"Onu vuracaksın."

CamScanner ile tarandı

Gözleri kocaman açıldı. "Ne?"

"Susturmazsan Korhan'a söyleyecek. Fazla zamanın yok. Ben silah sesini duyabilecek bir yerde olacağım. Bu işi bitir ve gel."

Konuşmanın bittiğini gösterircesine geriye çekildi ve zaman kaybetmeden, arkasını dönerek kapıdan çıktı.

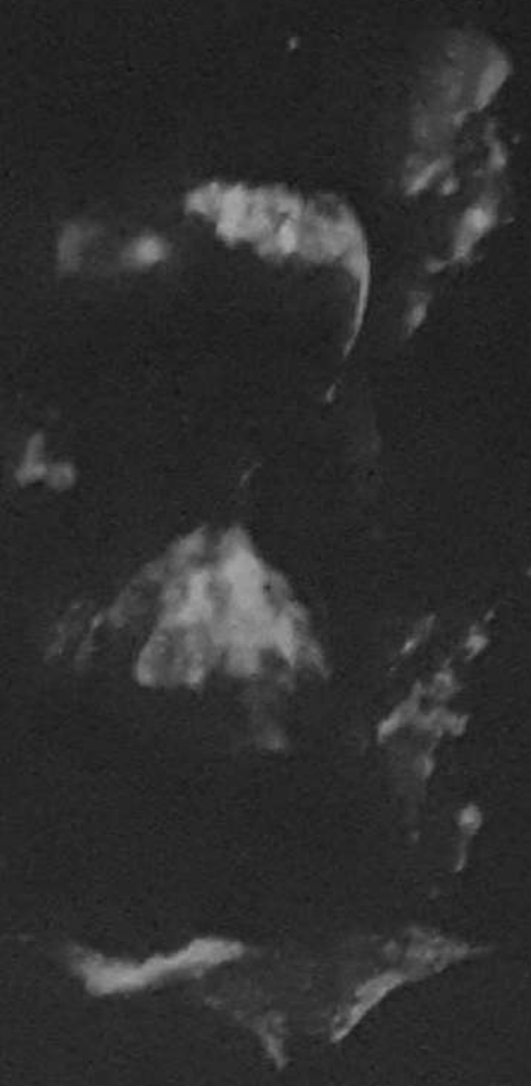
Arkasından baksa da adamı görememişti.

Bileklerini ovalayarak basamaklardan birine oturdu. Sakinleşmesi gerekiyordu.

Yusuf'a yaklaşmak hiç bu kadar zor olmamıştı.

CamScanner ile tarandı

2.8

Saklı Zihinler

Parmaklarının arasında sıkı sıkı tuttuğu anahtarı yavaşça delikten geçirdi ve çevirmeye başladı. Kapı hafif bir gıcırtıyla içeriye doğru açıldığında durmadı, eşikten geçerek eve girdi, kapıyı arkasından kapatarak kilitledi ve yönünü eve doğru çevirdi.

Derin bir nefes çekti içine.

Soluduğu kokunun ciğerlerine yapışana dek orada kalmasını istiyor, kızın kokusunu taşıyan her bir hava hücresine dahi hayranlık besliyordu. İstediği doygunluğa ulaşana dek orada bekledi. Gözlerini kapadı, derin soluklar aldı. Bu hazzı yaşamaya bayılıyordu.

Yavaş adımlarla yatak odasına doğru ilerledi. Ev o kadar sessizdi ki attığı adımların her biri ona doğru yaklaştığının somut kanıtı olarak sesliydi. Durmadı, kapının kolunu kavrayarak yavaşça indirdi. Evde kokunun en yoğun olduğu yer yatak odasıydı. Dakikalardır soluduğu havanın yoğunlaşmasıyla birlikte yeniden uyarıldığında, gözleri şevkle kısıldı.

Dilini dudaklarında gezdirdi, bakışlarını odanın içinde dolandırdı.

Eşikten içeriye doğru attığı ilk adımla birlikte duraksamadan yatağa doğru ilerlemeye başladı. Elindeki poşetleri yavaşça kaldırıp yatağın üstüne koydu. Ardından sıra sıra aralayarak içindeki elbiseleri özenle çıkardı, yatağın üstüne bıraktı.

CamScanner ile tarandı

"Sana yeni elbiseler aldım, Kamelya'm."

Her biri renk renk, birçoğu minik çiçek desenleriyle süslü elbiseler...

Durmadı, poşetin dibindeki diğer kıyafetlere yöneldi. Fularlar, iç çamaşırları, gecelikler, saç aksesuarları ve daha nicesi... Hepsini teker teker katladı, özenle dolaba yerleştirdi. Onun için hazırladığı bu odada rahat edebilmesi adına tüm eksikleri alıp yerleştiriyordu.

Onun çoğunlukla hangi elbiseleri sevdiğini, saçlarını hangi modelde daha hoş gördüğünü, ara sıra kullandığı halhalı dahi hangi bileğine taktığını biliyordu. Elbiseleri askılığa takmak adına dolabın kapağını araladığında gördüğü dolu görüntü hoşuna gitmişti.

Bu oda, içerisinde biri yaşıyormuş gibi canlıydı.

Son parçaları da nizami bir şekilde masanın üstüne yerleştirdi. Sıra banyodaydı.

Kalan poşetlerle birlikte oraya ilerledi. Aldığı şampuanları ve jelleri sıra sıra dizdi. Lifleri astı, el ve bakım kremlerini ayna dolabına koydu. Her biri kullandığı şeylerdi.

Onu bulduğunda markete gittiği anları dört gözle bekler, reyonlardan aldığı ürünleri pürdikkat izler, sepetine bakardı. Kızın ruhu duymadan etrafında gezmekte o kadar ustalaşmıştı ki ondan şüphelenen kimse olmamıştı. Ne kız ne de diğerleri... Kendi evini onun zevkleriyle donatmak adına ince ince işlemişti.

Bir nefes misali ensesinde gezdiği o kadar çok an olmasına rağmen onu rahatsız etmemek için üstün bir çaba sarf etmişti. Onu seviyordu ve ilk izleniminin korku olmaması adına kendini saklıyor, peşinde dolaştığını hissettirmemeye özen gösteriyordu. Kendisinden korkmasını istemezdi. Daha onu görecek ve hatırlayacaktı.

Hatırlayamasa bile bu konuda yardımcı olacaktı, bu şüphesiz bir gerçekti.

Neyse ki Kamelya, yalnızlığı seven bir kızdı. Erkekleri hayatına kolay kolay sokmuyordu. Neredeyse hiç arkadaşı olmaması ve hayatında erkek sayısının bu kadar az olması onun hoşuna gidiyordu.

CamScanner ile tarandı

Çünkü ne zaman Kamelya'nın yanında bir erkek görse öfkesi yükseliyor, buna dayanamıyordu. Kamelya'sının tenine değecek başka bir tene tahammülü yoktu.

Henüz karşısına çıkmasa da bu durumlarda kendini hissettirmekten de geri durmuyordu. Onu cezalandırıyordu. Kendisinden başka bir erkeği sevebilecek olma ihtimalinin o kadar üstünü çiziyordu ki bu düşünce onu çileden çıkartacak birkaç şeyden biriydi.

Kamelya'nın farklı erkeklerle samimice sohbet etmesini izlediği zamanlar ardından aynı şu anki yerinde, onun evini gören camın hemen önünde durarak eline minik bir cam parçası alıyor, onu güzelce hizalıyor, vuran ışığı camdan yansıtarak çiçeklerinin üzerine tutuyordu. Bu sayede güneş ışınları dakikalarca yapraklara vuruyor, onları yakıyordu.

Onu, en sevdiği şeye zarar vererek cezalandırıyordu.

Bunu yalnızca birkaç kez yapmıştı. Her biri, başka bir erkekle samimi konuşmasının ardından gerçekleşmişti.

Kamelya, çiçeğinin yanan yaprağı için saatlerce ağlamış, o ise bunu zevkle izlemişti. Erkeklere o kadar yaklaşmaması gerektiğini öğrenmeliydi. Bu durum yalnızca fazlasıyla öfkelendiği durumlara özgüydü. Onun haricinde ona asla zarar vermezdi, onu seviyordu.

Veya kendini öyle kandırıyordu.

Ardında durduğu cam, filmliydi. İçeride ne olursa olsun dışarıdan hiçbir şey gözükmüyordu. Camın ardından rahatlıkla izlemek için başvurduğu yöntemlerden sadece biriydi.

Kamelya, hayatının hareketli geçen birkaç günü ardından yeniden eski düzenine dönmüş, sakin hayatına ayak uydurmaya başlamıştı. Sadece ev eksikleri için dışarı çıkıyor, gün boyu pastalar hazırlıyor, saatlerce çiçekleriyle konuşuyor ve geceleri sürekli tavanı izliyordu.

Sadece birkaç değişiklik vardı, o kadar.

Zaman zaman ansızın, hiç beklemediği anlarda duruyor, gözleri doluyor, çiçeklerinin yanına çöküyor ve ağlamaya başlıyordu. Saatlerce bakışları bir yere dalıyor, düşüncelerinin arasından çıkamıyordu.

CamScanner ile tarandı

Mutlu olmasına mutluydu fakat gözlerinde kırgınlık taşıyordu. Ve o kırgınlık çat kapı geliyor, izin almadan yüreğinde oturuyordu. Bu anlarda sık sık telefonunu eline alıyor fakat yapacağı şeyden vazgeçerek geri bırakıyor, sessizce koltuğun kenarına siniyor ve bekliyordu.

Ona ne olduğunu bilmese de bu durum hiç hoşuna gitmiyordu. Bugün, sakin hayatına dönmesinin beşinci günüydü. Her şey gayet normaldi.

Öyle olması gerekiyordu.

Fakat Kamelya yeniden salonun ortasında durmuş, yüzü asılarak koltuğa oturmuş, düşüncelere dalmıştı. Neden bu kadar üzüldüğünü deli gibi merak ediyordu. Bu sefer durmadı. İçi daralmış gibi dışarıya baktı önce. Ardından beklemeden gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra üstü giyinik şekilde yeniden salonda göründü. Dışarı çıkacağını anlamıştı.

Kamelya'ya ne olduğunu anlamak adına peşinden gidecekti. Camdan ayrılacağı an, gözleri evin önüne kaydı.

Biri vardı, evin tam önündeki taşa oturmuş, bekliyordu.

Kaşları çatıldı. Kalıplı bir adamdı. Ellerini dizlerinin üstüne koymuş, başı eğik bir şekilde yere odaklanmıştı. Sokaktan geçen herhangi biri olabilir, dedi içten içe. Geriye doğru adımlayacağı sırada adamın kafasını kaldırıp Kamelya'nın balkonuna baktığını görmesi, zihnine bıçak misali saplanan bir görüntüydü.

Durdu.

Kaybettiği zaman içinde evin dış kapısı açıldı ve içeriden Kamelya çıktı. Onu anbean izlerken eşikten dışarıya doğru attığı adımı gördü, ardından adamı gördüğünde duraksamasını ve değişen yüz ifadesini...

Dudaklarını okudu. Şaşkınca çıkan harfler yerini bambaşka duygulara bıraktı.

"Korban?"

Bir adama bir de Kamelya'ya baktı.

Kamelya'nın gözlerinde gördüğü duygular o kadar hoşuna gitmemişti ki elleri yumruklaşmış, nefesi sıklaşmıştı.

CamScanner ile tarandı

Kamelya, kapısına gelen bu adamı tanıyordu.

Tanımaktan da öte, ona hiç güzel bakmıyordu.

Somasında olanlar ve izlediği görüntü, parmaklarının arasına alarak tuttuğu cam parçasını sertçe sıkmasına, öfkesini çiçeklerden çıkarmasına neden olmuştu.

Kamelya'yı eve döndüğünde güzel bir sürpriz bekliyordu.

CamScanner ile tarandı

Aynı saniyeler, birinci perde...

Acının insanı zalimleştirmek zorunda olmadığının
en güzel kanıtısın.

Ayrılığın Beşinci Günü

Günler geçti.

Yağmurlar yağmaya başladı, yeni siparişler aldım, çiçeklerimin yerini değiştirdim, yeni şarkılar dinledim. Alt komşum Deniz Bey benden özür dilemeye bile geldi. Ama aklımdan bir türlü çıkmayan tek isim vardı.

Yusuf'la sık sık konuşuyorduk. Ondan bahsetmemeye özen gösterse de ağzından bir cümle kaçırmıştı: *Abimin annesinin ölüm yıldönümü yaklaşıyor.*

Bu cümle, koca bir yük misali yanı başıma oturmuştu. Artık o isim hiç olmadığı kadar zihnimin köşelerinde geziyor, gülmek adına attığım her adımın sonu hüzünle bitiveriyordu. Birini kaybetmenin izahı zordu. O kişiyle yaşanabilecek tüm ihtimallerin bir anda kesilmesi, hayatın o dalının ansızın nefessiz kalıp solması gibiydi.

CamScanner ile tarandı

O kadar beklenmedikti ki insanı koca bir boşluğun içine sürüklüyordu. Ölüm, tüm hayallerin tam ortasına bomba gibi düşmeyi çok seviyordu. Sonu acı bitse dahi kurulamayan ihtimaller silsilesi yük gibi sırtına biniyordu.

Annesiyle sürekli kavga eden bir çocuğun bir daha kavga edemeyecek olması gibi. Kavga veya sevgi gösterisi değil mesele, annesi yok orada. Boşluk.

Annesini seviyor muydu bilmiyordum. Fakat annesini özlediğini gayet iyi biliyordum. O, kolay kolay ağlayan biri değildi bence. Öyle izin vermiyor ki kendine, gözyaşları ancak uykusunda akabiliyor. *Anne*, diye sayıklayışı hâlâ gözlerimin önünde. Onu özlüyor, hem de deli gibi.

"Onu düşünme, Narin. Yeter bu kadar."

Kendime gelmek adına silkelendim, lavaboya gidip yüzüme su vurdum, yeniden geldim ve koltuğuma oturdum. Yine de güleme-dim. Kaybetmenin acısını bilirdim, oluşan boşluğu da.

Gözlerim sehpanın üzerinde duran telefonuma kaydı. Bay K iki gündür mesajlarıma dönüş yapmıyordu. Bir anda ortadan kaybolmuştu sanki.

Yine en başa döndüm. Ben ve kocaman bir dünya. Tek fark bir Yusuf vardı, bir de o. Yusuf'u arada bir unutur gibi olsam da içimdeki *kor* onu unutmama izin vermiyor. Sonra derin bir hüzün çöküyor bedenime. Sakince oturuyorum bir köşeye.

Birinin hayatından kovulmanın ağırlığı nasıl geçer, bilmiyordum. Hiç kalan olmamıştım.

Ve o anda koca bir ses yankılanıyor kafamda. *Kalan olman için bir zamanlar ona gitmen gerekiyordu.* Ben ne gittim ne de onda kaldım. Ama yine de kapı dışarı edilebildim. Anlamıyorum. Bunu hissedebilmem için onda kalmış olmam lazımdı. Veya onun bende kalmış olması.

İçindeki kor parçasını bende bırakıp gittin, Korhan. İnsan bu kadar acımasız olmamalı.

CamScanner ile tarandı

Hayal kırıklığı, insan zihninin taşıyamayacağı bir duygu. Gözler bu konuda oldukça usta halbuki.

İçimde kopmayı bekleyen koca bir fırtına var gibi hissediyorum. Şu an sessiz, durgun. Gözpınarlarım henüz sızlamıyor fakat biliyorum, hiç beklemediğim bir anda o sızıyı hissedeceğim. Sadece henüz ne için olduğunu anlayamıyorum. Bekliyorum. Arada olur öyle, insanız sonuçta.

Günler geçiyor.

Ben eksik hissediyorum.

Neyin eksikliği, onu da bilmiyorum.

Koltuktan kalktım. Sessizliğin arasında yavaşça üstümü değiştirdim. Gereğinden fazla sessiz oluşum bir şeylerin ters gittiğinin en büyük kanıtıydı belki. Camların ardından vuran turuncu ışık güneşin batmaya başladığının göstergesiydi. Biraz hava alsam iyi olacaktı. Düşüncelerimi yollara boşaltmam gerekiyordu.

Acelem yoktu, yavaştım bu yüzden. İçimin durgunluğu dışıma vurmuş gibi sessiz ve sakindim. Merdivenleri indim. Dış kapıyı çekerek dışarı çıktım. Kafamı kaldırdığım an karşımda gördüğüm kişi tüm hareketlerimi duraksattı.

Evimin tam önündeki binanın taştan çıkıntısına oturmuş, gözleri yere dalmış bir şekilde duruyordu. Kapı sesiyle kafasını kaldırıp bana baktığı an gözlerindeki duyguları görmek, ruhumun elektrik akımına tutulmuş gibi çarpılmasına neden olmuştu.

"Korhan?"

Her zamanki gibi giyinse de bu sefer daha farklı duruyordu. Yakasının düzgün olmasına özen gösteren adamın düğmeleri açıktı, göğsü alev almışçasına çekiştirilmişti. Saçları biraz daha dağınık, gözleri ise... Yutkundum. İyi değildi, hem de hiç iyi değildi.

Oturduğu yerden kalkmadı. Ne yapacağımı bilemez bir halde şaşkınca dururken bakışlarım istemsizce beline kaydı. Silahı yoktu. Nereye baktığımı anladığında da suçlu hissetmiş gibi gözlerini benden çekti, yere çevirdi.

CamScanner ile tarandı

Günler sonra göz göze geldiğimiz ilk anda, yeşillerinin ardındaki harabeyi görmek durgun olan kalbimin yeniden burkulmaya başlamasına neden olmuştu. Ormanını ilk kez böyle görmüştüm. Yıkımın arasından baktı sanki bana. Sert rüzgâr ormanın canına okumuş da oradan bir türlü çıkamamış gibi.

Sessizce ilerledim, yavaşça yanına oturdum. Ona dönmesem de bakışlarım dizlerinde duran ellerine kaydı. Parmaklarının topraklı olduğunu görmek canımı yaktı. Mezara mı gitmişti?

Sessizdi. Nefes sesi dahi gelmiyordu.

Yüreğinde koca bir fırtınayla gezerken nasıl böyle sessiz kalabiliyordu?

Önüme döndüm. Ellerimi dizimin üstünde birleştirip sakin bir sesle, "Bana *git*, dedin," dedim. "Gittim." Ne kızgınlık vardı sesimde ne de hesap sorma. Kırgındım sadece. "Neden geldin, Korhan?"

Kafasını kaldırıp bana baktığında ona döndüm. Bunun cevabını kendi de bilmiyordu. Fakat öyle bir baktı ki bana, sorduğum sorudan pişman oldum. Yetmedi, kalbim çırpınmaya başladı. "*Git*, dersen giderim," dedi sessizce. Onu kovmamı istediğini görebiliyordum. Sanki hesaplarına göre tam şu an bağırıp, çağırarak onu kovmam gerekiyormuş gibi bakıyordu. Ama içten içe kalmak istediğini görebiliyordum.

Sessizce önüme döndüm. Ne *git* dedim ne de *kal*. Kızgınlığımdan çok kırgındım ona. Fakat onun da iyi olmadığını görebiliyordum. Annesini kaybetmişti. İnsan bu zamanlar yalnız olmak istemezdi. O günleri hatırlıyorum da konuşmasa dahi yaslanacak bir omuz arıyordu insan. Bazı insanların varlığı bile yeterdi.

"Buraya gelmek hesaplarımda yoktu," diye mırıldandı. "Farkında değildim."

Benim gibi yere bakarken sesi de aynı sessizlikte, oldukça yor-

gun çıkıyordu. İpleri kısa bir anlığına bıraktığını gördüm. *Her şeyi kontrol etmek yorar, demiştim. Şimdi, kontrolsüz olduğun ilk an bana mı geldin, Korhan?*

Beni günlerce çiçeklerimin yanına götürüp ağlatan o hissin onda da olduğunu anladım. Yanılmıştım. Korhan pişman olmuştu.

Çok acı çekiyordu, değil mi? Yanıma kadar gelebilmiş ama kendini gösteremeyecek kadar çekinmişti. Beklemişti.

Görülmeyi mi bekledin, Korhan?

İçi nasıl dağlandıysa öfkesini bile kenara bırakacak kadar onu sarsan bir acıyla sarılmıştı. Hayatımda gördüğüm en duygusuz duran kişiydi. Fakat yine sorsalar, hayatımda onun gözleri kadar duygulu bakan kimseyi görmemiştim. Şimdi onun hemen yanında otururken kendimi kasırganın gezdiği ormanındaymışım gibi hissetmemi başka nasıl açıklayabilirdim?

"Beni kovman gerekmiyor mu?" dedi. Anlayamıyordu. "Seni üzdüm." Göğsündeki ağırlığı atmak istercesine sesli bir nefes verdi. "Korkuttum, bağırdım..."

Bakışlarım onun gibi yerdeki taşlara dalmışken, "Gerekiyor," diye mırıldandım. "Sana senin gibi gelmemi bekliyorsun." Yüzüne döndüğümde gözlerine baktım. "Ve kendimi sakınarak cezalandırmamı... Değil mi Korhan?"

Durdu, düşündü, geçmişe girtiğini gördüm. Ne yaşadı, bilmiyorum ama düşüncelerinde bir şeylerin değiştiğine emindim. Bunları söylememi beklemiyordu belki de.

"Yapmayacak mısın?" diye sordu. Sesinin içindeki hafif şaşkınlık, kalbime doğru ince bir sızı oluşturdu. Sıcacık bir sızı... Kovulmayı bekleyen küçük bir çocuğu kovmamışım da gitmeye hazırlanırken durmuş gibi bakmıştı. *Küçük bir çocuk*, diyorum çünkü şefkatten yoksun bakan gözleri, küçük bir çocuğun özlemiyle bakıyordu.

"Yapmayacağım," dedim yumuşak bir sesle. Buraya mezarlıktan geldiğini anlayabiliyordum. Hisleri zihnini yenip de buraya

geldiyse bana ihtiyacı var demekti. Çünkü yürek, ihtiyacı olana giderdi. Bunu henüz kendi de bilmiyordu. *Farkında değilim*, dese de kabullenmek istemiyordu belki de. Sorun değildi.

Çıkarken öfkeyle kapadığın kapıların, döndüğünde yüzüne çarpılacağını sanıyorsun, Korhan. Belki de çarpıldığı için öyle sanıyorsun. Olabilir, olsun. Herkesin öyle yapmayacağını bilmen gerekiyor, öğrenirsin.

Taşlara bakmak göz göze gelmekten daha kolaydı. Parmaklarımla oynarken kuruyan dudaklarımı ıslattım. "Başın sağ olsun." Başını eğerek karşılık verdi. Nasıl öğrendiğimi hiç sorgulamadı. Yusuf'la konuştuğumu biliyor olmalıydı. "Nasıl biriydi?" diye sormuş bulundum. Annesinin ondaki yerini öğrenmek istedim. Susarak içine atmasındansa konuşması daha iyiydi. Sustukça göğsünde koca bir dağ oluşuyordu insanın. Sonra o ağırlıkla dolaşmak zorunda kalıyor, bir süre sonra ruhun dizleri bunu kaldıramıyor, yere yığılıp kalıyordu. Öyle olmasını istemedim.

Senin göğsündeki ağırlık yeterince ağır zaten, Korhan. Daha da ağırlaştırma.

Bana döndü. Kaşları havalandı. "Annem mi?" diye sordu. Annem kelimesi o kadar eğreti çıkmıştı ki dudaklarından, hiç ağzına almamış gibi...

Şaşırsam da belli etmemek adına hemen kafamı salladım. "Evet," dedim. "Annen."

İçimi kaplamaya başlayan ağır hissin gelişini hissediyordum. Uykusunda sayıklarken kalbinden koparmış gibi *annem*, diyordu. Şimdi ise bir şeyler yanlıştı. Bu hiç hoşuma gitmeyecekmiş gibi hissettim.

Durdu. İlk kez böyle bir soru almış gibi durağanlaştı, bakışlarını önüne çevirdiğinden kısa bir süre sonra gözlerini kapadığını gördüm. Onu hayal etti sanki. Yutkunuşunu izledim. Gözünün önünde ne canlandıysa elini ateşe değdirmiş gibi hızla açmıştı. Kaşlarının kavislenişi, yeşillerinin öfke doluşunu gördüm ardın-

dan. Fakat bu, kırgınlığını gizleyememişti. İçindeki öfkeden de yorulduğunu görebiliyordum.

Omuzları düştü, bakışları ağırlaştı. "O çok güzel bir kadındı," dedi yavaşça. Gözlerini bana değdirmemeye çalışarak önüne döndü. Sesi, onu anlatmaya başladığında oldukça cılızdı. Kimse ondan annesini dinlememiş gibi çelimsiz ve zayıf. Oysa binaları inletecek kadar gür sesliydi.

Kısa nefeslik bir es verdi ardından. Zorlandığını gördüm. Bölmedim. Çünkü anlatmaya başladıysa içinde bir yerlerde, annesine dokunmak isteyen bir yan vardır diye düşündüm. Çünkü Korhan istemediği bir şeyi zorla yapacak bir adam değildi.

"Kadife gibi sesi vardı. Zaman zaman odasında şarkılar söylerdi." O anları hatırladı, dudağının kenarı çok hafif kıvrıldı. Ardından, önemli bir detay değilmiş gibi kafasını sallayarak, "Dinleyebilmek için kapının önünden geçerken yavaşlardım," dedi. Bunu derken bile gözlerinin nasıl parladığını gördüm. O anları çok sevdiği belliydi. "Çiçekleri çok severdi." Yüzünü çevirip bana baktı. "Odası senin gibi çiçeklerle doluydu."

Gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. "Benim gibi mi?"

Kafasını salladı. "Evet." Önüne döndü sonra. "Koca evin renkli olan tek odası..."

Bu detay oldukça şaşırttı beni. Çiçekleri bu kadar seven bir annesi varsa nasıl oluyor da böylesine nefret ediyordu? Veya renklere neden bu kadar yabancıydı?

"Başka?"

"Yıldızları izlemeyi çok severdi." Buruk bir gülümseme sardı dudaklarını. Kırgın bakıyordu. "Her gece camın yanına oturur, gökyüzüne bakardı. Camı evimizin önündeki ağaçların sık olduğu kısma dönüktü. Onu izlemek için her gece dışarıya, ağaçların altına giderdim." Çocukluk zamanında yaptığımız saçma şeyleri anlatırken ki takındığımız tavrı takınıyordu. "Çocuk aklı işte," dedi. "Beni göreceğini sanırdım."

CamScanner ile tarandı

Gülümseyerek hevesle, "Görür müydü peki?" diye sordum.

Sorumla birlikte dudakları düzleşti, bakışları farklılaştı. "Hayır. Bana bakmamaya yeminli gibi bakışlarını sakınırdı."

"Ne?"

Yerinde huzursuzca kıpırdandı. Yeniden bakışlarımız birleştiğinde, "Babamdan ve benden nefret ederdi," dedi bir anda. Uzun sürmedi, çekinircesine gözlerini kaçırarak önüne döndü.

Kaskatı kesildim. Bir anne evladından nefret edebilir miydi? Dudaklarımı aralayıp da tek kelime edemedim. O önüne dönerken ben hâlâ ona bakıyordum. "Ne demek senden nefret ederdi? Neden?"

"Ben babamın oğluydum da ondan," dedi bir çırpıda. Bu kendi lafı değildi, başkası söylemiş de onu taklit etmiş gibiydi daha çok. "Koskoca adam olmuşum, bunun bir önemi yok artık." Dudak büktü. "Sevmekle ilgili bir problemi yoktu. Kardeşimi canıymış gibi seviyordu."

"Sen de onun canısın," dedim bir anda, istemsizce. Fakat sonrasında dilimi ısırdım, çok geçti. Salladığı dizi durdu, göğsündeki nefesi yavaşça boşaltı. Konuşmadı bir süre. Söylediğim cümlede takılı kaldı belki de. "Kardeşin olduğunu bilmiyordum."

"Var," dedi kafasını sallayarak. Gözlerini önünden çekmiyordu. "Kuzey, ergenin teki."

Güldüm. "Küçük mü ki?"

"On dokuz yaşında."

"Aranız nasıl?"

"Bir aramız yok."

Kaşlarım çatıldı. "Nasıl yani?"

"Birbirimizden nefret ederek büyüdük. Annemin vefatından sonra evi terk etti."

Sen nasıl bir evde büyüdün, Korhan?

"Sen babanla mı yaşıyorsun?"

Cıkladı. "Ben de terk ettim."

CamScanner ile tarandı

"Babanı seviyor musun?"

Bir an bile düşünmedi. "Hayır." Ondan bahsederken yüzü buruşmuş, kaşları çatılmıştı. "Annemin vefatından sonra birçok şey değişti."

Çekingen bir şekilde, "Öncesinde nasıldı?" diye sordum. Belki fazla ileri gidiyordum ama merakıma yenik düşmüştüm. "Annenin çocuklarını ayırmasının bir sebebi olmalı."

"Sebepler onu haklı kılmaz." Bu konuda fazla hassas olduğunu görebiliyordum. Deli gibi kırgındı ve bu, öfkeye dönüşüyordu. "Gözlerini bana değdirmemeye çalışırdı," dedi bir anda sinirle. "Yanımda konuşmazdı." Bana bakan yeşillerinde yeniden alevler yükselmeye başlamıştı.

"Ama neden, Korhan?" Anlayamıyordum. *Kardeşini seviyor da seni neden sevmiyor?*

"Babamla annemin arası iyi değildi. Birbirlerinden nefret ediyorlardı. Babam beni kendine, Kuzey'i de anneme bıraktı. Aynı evde iki ayrı hayat vardı." Bunu ne kadar saçma bulduğu hem yüz ifadesinden hem de sesinden anlaşılıyordu. "Kuzey zaten babama yaklaşamazdı. Ben ise gizli gizli annemin yanına gitmek istediğimde annem benden kaçardı." Her cümlesinde ayrı şoka giriyordum. "Onun odasına girmem yasaktı," dedi bir anda. Bakışlarının ardındaki kırgınlığı gördüm. "Sanki babamın beni yanına alması benim suçummuş gibi kendini benden sakınırdı." Annesini çok seven bir çocuk oturuyordu karşımda. Onu çok seven ama sevilmeyen... Gözlerimin içine baktı. "Gözlerime bakmazdı, yanımda konuşmazdı, evde benim olduğum yerlerden geçmezdi. Sırf babam yüzünden." Babasından gerçekten nefret ediyordu.

Annesinin ona bakmayarak cezalandırdığı bir çocuk, büyüdüğünde de bunu ceza olarak kabul eder. Şimdi anlıyorum, Korhan, göz göze gelmenin bile sende ne kadar değerli olduğunu...

Kafasında bin bir türlü düşünceler dolaşıyordu. Ellerini, onu tanıdığımdan beri uzayıp, alnına düşen saçlarının arasına geçirip

CamScanner ile tarandı

karıştırdı. İşin içinden çıkamıyormuşçasına derin bir nefes verdi. "Babamdan korkuyordu. Anlıyorum, Narin, gerçekten anlıyorum." Gözlerime yardım istercesine baktı. "Ama bir anne çocuğundan nasıl nefret edebilir, aklım almıyor." Sesi daha da kısıldı. Onu ilk kez bu kadar çaresiz görüyordum. "Bari babamın görmediği zamanlar sevseydi ya."

Günlerdir beklediğim fırtınanın kalbime ne zaman vuracağını kestiremiyordum ya hani, onun acısının kalbimi yerle bir ettiğini hissettim. Ona duygusuz dediğim her dakika, vicdanım tarafından ele geçirilip ruhumu sıkmak adına gönderilmiş gibi geldi. Hayatıma bir anda giren bu adamın duvarları öyle katı ve kesiciydi ki diğerleri gibi ben de onu yargılamıştım. İnsanların duvarlarını kendilerini korumak için bu kadar dayanıklı ve acımasız yaptığını savunmuştu. Fakat o duvarın arkasında kalan, sırf annesi ona baksın diye gecelerce ağaçların altına giden çocuktan bahsetmemişti. Çiçekleri ve renkleri sevmediğini söylemişti, onları sevmek için gizli bir anı kovaladığından ve karşılığında cezalandırıldığından bahsetmemişti.

Bahsetmediği her şeyi duvarlarının arkasına gizlemişti. Annesinin kadife gibi sesinden mahrum kalan bir çocuktan bahsediyorduk. *Annesinin sesinden mahrum bırakılan bir çocuk, hem de annesi tarafından.* Yetmemiş, bir de aynı evde yaşıyorlarmış. Gözünün önündeki biri tarafından görülmemek ne kadar acı vericidir, tahmin etmek istemiyordum.

O çok acı çekiyordu.

Annesinin geceleri yüzünü döndüğü o ağaçlık alanda kalmıştı. Küçük Korhan oradan çıkamamıştı. Gözlerindeki ormandaydı ve orası harabeye dönmüştü. Sessiz kaldığı anlarda sıklaşan nefesini dinledim. Öfkeliydi, sakinleşmeye çalışıyordu. Ve bunları anlatırken, sık sık gözlerini kaçırıp önüne dönüyordu, aynı şimdi de olduğu gibi.

Eli boynuna gitti, daralıyormuş gibi boynunu ovaladı. Göm-

CamScanner ile tarandı

leğinin yakasının neden açık olduğunu bir kez daha anladım. Gözlerini kapatıp başını eğdi. Kendini, öfkesini kontrol ederken zorlandığını görebiliyordum. Bunu, bu zamana yordum. Annesini kaybetmişti, yılın en zor dönemindeydi belki de.

"Kimseden sevgi dilendiğim yok," dedi. Gözlerini açmamıştı ama kaşları çatıktı. Kendiyle kavga ediyor gibi bir hali vardı. "Küçükken aptalın tekiydim." Kafasını iki yana salladı. "En azından ondan sevgi beklerken." Gözleri aralandı, önüne bakıyordu. "Bir önemi kalmadı. İnsan öyle ya da böyle büyüyor. Hem, iyi bile oldu. Kuzey gibi ana kuzusu olmadım." Kardeşinden bahsederken öfkeli gibi dursa da onu kıskanıyordu. Belki o, annesi tarafından sevilmişti ama Korhan, belli ki babası tarafından da sevilmemişti.

Şimdi konuşurken bile kendini haklı çıkarmaya çalışıyordu. Çünkü eğer çıkaramazsa o bataklıktan çıkamazdı. Debeleniyordu.

"Onu çıtkırıldım büyüttü. Her ağladığında annesine giderdi. Öyle olmaktansa..." Cümlesine devam edemedi çünkü burnumu çektiğimi duymasıyla bana dönmüş, ağladığımı görmüştü. Gözleri, ıslanan yanaklarıma kaydı. "Ne oldu?" diye sordu şaşkınca. Vücudunu tamamen bana döndürüp yaklaşması uzun sürmedi. "Narin..." Elleri havalandı fakat ne yapacağını bilemeyerek geri indirdi. Endişelenmişti. "Neden ağlıyorsun?"

Durdum, gözlerinin içine baktım. Kalbimin ağrısı daha da artı sanki. Ellerimle yaşlarımı silsem de yenileri eklenmeye devam ediyordu. "Çünkü sen ağlayamıyorsun," dedim titreyen sesimle. Cevabımla birlikte yeşillerindeki fırtınanın bile bir anlığına durup bana döndüğünü gördüm. "Acı içindesin, Korhan," dedim sessizce. "Ama ağlayamıyorsun bile." Durmadan konuşması veya öfkeyle dolu olması nasıl üzgün olduğunu gizleyemiyordu. Onun için dökülen yaşlarımı saklamadım.

Beni annesine benzetmişti. Yetmemiş, buraya kovulmak için gelmişti. Çünkü öğrendiği tek dil buydu. Ben ona kızarsam annesine olan öfkesini diri tutacak, üzüntüsünü gölgeleyecekti.

CamScanner ile tarandı

Fakat bu olmadı. Ben onun bildiği dili okuyan biri değildim. Karşımda yalnızlıkla çevrelenmiş bir bataklıkta cebelleşirken onu yalnız bırakamazdım. Ben de o zamanlardan geçmişken, bu yalnızlığı tatmışken yapamazdım.

Yutkundu. Cevabım zihnine koca bir balyoz indirmiş gibi bakmıştı. Ne yapacağını şaşırdığını biliyordum. Fırtınası bile durmuş, beni izliyordu. Yakıp, yıkarken kendine üzülme payı bırakmıyordu. Çocuk Korhan'ı düşündükçe içim dağlandı. Farkında değildi, dakikalardır öyle bakıyordu.

Kuzey'e *ana kuzusu*, diyordu. Ama bunu derken sesinin nasıl kırıldığını duymuyordu. *Kuzey'in üzüldüğünde gidecek bir annesi vardı.*

Çıtkırıldım büyüdü, diyordu. *Onun üzülmeye hakkı vardı.*

Yaşayamadığı tüm duyguları şimdi de kendinden uzak tutuyordu.

Görünmez olmaya çalışıyor ama görülmeye muhtaç.

"Benim için ağlama, Narin," dedi. Bundan gerçekten hoşlanmıyordu. "Başkası için de ağlama. Sen hiç ağlama." Çaresiz bir istekti bu. Elinden gelse ağlamamı sağlayacak her şeyi bir çırpıda dünyadan silermiş gibi baktı. Ruhuna çöken hüzün öyle derindi ki öfkesinden eser yoktu şimdi.

Yanaklarımı sildim, ardından buğulu gözlerle ona baktım. Bir temasın, bir bakışın ondaki değerini biliyordum artık.

Çekinerek, "Sarılmak ister misin?" diye sordum.

"Sarılmak mı?"

Şaşkındı. Kimse daha önce böyle bir teklifte bulunmamış gibi şapşalca bakması sinirlerimi bozduğundan ağlarken, gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıp kafamı salladım.

"Sımsıkı sarılmak."

İçinde neler dönüyor, bilmiyordum. Fırtınası hiç olmadığı kadar şaşkındı, ne yapacağını bilemeyerek bakıyordu. Tereddüt etti ama kolları çoktan hafifçe açılmıştı. Beden dili şaşırmazdı.

CamScanner ile tarandı

Ben de beklemedim.

Ona doğru kayarak yaklaştım ve bedenimi hafifçe vücuduna yaslayarak kollarımı boynuna doladım. Sımsıkı sarıldım.

Bedeni gerildi önce. Ne yapacağını bilemedi. Göğsümün altındaki kalbinin hızlandığını hissetmek, dudaklarımın kıvrılmasına neden oldu. Bir elim omzundayken diğeri ensesindeydi.

İçine çektiği derin nefesi hissettim, gözlerini kapadı sanki. Birkaç saniye sonra şaşkınlıktan belimde kalan ellerini kaydırdı, pes ederek kollarını bedenime sardı. Onun sarılışı daha sahipleniciydi. Bedenim onun yanında küçücük kalırken beni tam göğsüne hizalamış, sımsıkı sarılmıştı. Kafasını eğdiğinde ise omzumda dudaklarını hissettim önce, yeniden göğsü havalandı. Ardından yavaşça yanağını yasladı oraya.

"Narin..." diye mırıldanışını duydum. Kendi kendine mırıldanıyor gibi dursa da yanıtladım.

"Hı?"

"Tüm planlarımı bozuyorsun," diye fısıldadı sessizce. Sesinin tonu bu şikâyetinden memnunmuş gibiydi.

Dakikalar geçmiş, ağlamam yavaşlamış, geriye yalnızca iç çekişlerim kalmıştı. Vücuduma sardığı kollarını bir an bile gevşetmemişti. Yine de onu rahatsız etmemek adına kollarımı yavaşça açmaya başladım.

"Sarılmak iyileştiricidir, ruhu sakinleştirir."

Benden ayrılmak istemiyormuşçasına kollarını oynatmadı en başta. Fakat ben tamamen açtığımda başka çaresi kalmayarak o da kollarını açtı ve geri çekilerek bedenlerimizi ayırdım, yerime oturdum.

Şimdi ne kaşları çatıktı ne de huysuz ve üzüntülüydü. Kendine gelmişti. Gözleri yüzümde gezindi. Ağladığımda yüzüm hemen kızarırdı. Buna bakıyor olmalıydı.

Burun kıvırdım. "Beni yine ağlattın."

Yeniden ona döndüğümde bunun için pişman olduğunu göz-

lerinden okuyabiliyordum. Özür dilemeyecek kadar dikbaşlıydı. "Haklısın," dedi sadece. "Seni ne ağlatmalı ne de korkutmalıydım."

Kalbimin kırıklığı kendini yeniden hatırlatırken gözlerimi kaçırdım. "Kovdun da."

"Kovdum..." Bunu daha çok kendini azarlarcasına söylemişti.

"Sonra bana geldin." Gözlerine baktım. Ormanı nasıl sakin, nasıl durgundu... Böyle zamanlarda çok güzel bakıyordu.

"Sonra..." dedi sessizce. Kafasını hafifçe eğdi ve anlam dolu bir nefes bıraktı. "Sana geldim."

Daha çok kendine itiraf eder gibiydi.

Göz temasını kesmedi. Kalbim onu özlediğini haykırırken yeşillerine daha da odaklandım. Gözleri yeşilin en güzel tonlarını taşıyordu. Bunun farkında mı acaba diye düşünmeden edemedim. Kimse ona bundan bahsetmiş miydi mesela?

"Narin..." İsmim dudaklarından yumuşak bir nidayla süzülmüştü.

"Efendim."

Huzurlu hissediyordum ve içimden bir ses onun da tam olarak böyle hissettiğini söylüyordu.

"Gözlerini kapatır mısın?"

"Neden?"

"Ben diyene kadar açma. Sana bir şey vereceğim."

Dediğini yaparak gözlerimi kapadım. "Bir şey mi vereceksin?" diye mırıldanıyordum aynı zamanda.

Yalnızca birkaç saniyenin ardından, "Açabilirsin," demesiyle birlikte gözlerimi araladım.

Elinde tuttuğu çiçeği bana uzatıyordu. Şaşırarak bir ona bir de elindeki çiçeğe baktım.

Beyaz lale.

Kalbime doğru akan sıcak akımı hissediyordum. "Bu benim için mi?" diye sordum istemsizce. Aynı zamanda ellerinin arasından narince aldım.

Gözlerindeki pişmanlığı bir kez daha gördüm. "Gördüğümde

CamScanner ile tarandı

aklıma sen geldin," dedi, burası önemsiz bir detaymış gibi. "Çiçekleri sevdiğini biliyorum."

Beyaz lalelerin benim için anlamı özürken, bilmeden özür diler gibi beyaz lale vermesi o kadar büyüleyiciydi ki...

Elimdeki çiçeği yapraklarına zarar vermeden, severken gülümsüyordum. Bendeki yansıma onu etkilemiş gibi dudakları kıvrık izliyordu beni. Çiçeği sevmem hoşuna gitmişti.

"Çiçeklere bakınca aklına mı geliyorum?" Bu, ansızın sorduğum bir soruydu.

"Evet," dedi çekinmeden. "Aynı çiçekler gibi kırılgan, narin ve güzelsin."

Güzelsin.

Son kelimesinde kendi de duraksamış fakat söylemekten vazgeçmemişti. Gözlerimi kaçırıp elimdeki çiçeğe baktım. "Sevmediğin tüm özellikleri taşıyorum, muhteşem," derken kıkırdamama engel olamamıştım. Omuz silkerek ona baktım. "Zaten sen de çiçekleri sevmiyorsun."

"Sevmiyorum, evet," dedi dürüstçe. Dudaklarını büktü. "*Planlarımı bozuyorsun*, derken şaka yapmıyordum."

"Olsun," dedim. "Bu sana hâlâ bozulabilecek planların olduğunu hatırlatır. Yeni renkler, yeni duygular... Değişiklik iyidir." Kocaman gülümsedim. Gerçekten mutlu olmuştum. Çiçeği hafifçe kaldırdım. "Çok ince bir davranış, teşekkür ederim."

Sessizce teşekkürümü aldı. Ben laleye bakarken gözlerinin üzerimde gezindiğini hissediyordum. İsmimi söylemek hoşuna gidiyor gibi kendi tonlamasıyla, "Narin..." dedi yeniden.

"Efendim."

Ona döndüğümde yerinde dikleştiğini gördüm. Gülen yüzü ciddi bir hal almıştı. "Hâlâ evden mi çalışıyorsun?" diye sordu.

Vereceğim cevabı pürdikkat beklemesini garipserken, "Evet," dedim. "Neden sordun?"

"Oldukça yeteneklisin, pastalarının tadından bahsetmiyorum

bile. İş teklifleri gelmiyor mu sana?" Meraklı bakışlarla cevabı bekliyordu. Sesi gereğinden fazla ilimliydi. Neden birden böyle bir konu açtığını anlayamamıştım.

"Birkaç yerden gelse de kabul etmedim. Evimde çalışmayı seviyorum. Bana özgü bir alan olması hoşuma gidiyor. Kendi evim, kendi mutfağım, kendi düzenim... Bunlar benim için önemli." Gökhan Bey'in iş teklifini anımsadım. Yüzüm buruştu. Hoşuma gitmeyen bir teklifti. "Yusuf bahsetmiştir belki, Gökhan Bey de iş teklif etti."

Yüz kasları gerilirken bu, bedenine de yansımış, huzursuzca kıpırdanmıştı. "Bahsetti," dedi bundan hoşnut olmadığını belli eden ses tonuyla. Gözleri kısıldı. "Özel şefi olmanı istemiş,"

Kafamı sallayarak onayladım. "Evet. Anlattıysa cevabımdan da bahsetmiştir zaten," dedim düşünmeden.

"Bahsetti, bahsetmez mi?" dedi baskın bir tonda. Daha çok Yusuf'a sövercesine söylense de üstünde durmadım.

"Öyle işte."

Boğazını temizledi. "Kabul etmedin," derken kaşları hafifçe havalanmış, ses tonu tereddütle çıkmıştı.

"Etmedim," dedim onu onaylarcasına.

Rahatlamış gibi kafasını salladı hemen. "Etme zaten. Özel şef de neymiş?"

Hoşuna gitmemişti, Gökhan'ı da sevmiyordu zaten.

"Öyle işte. Sen neden sordun ki bunu?" Dalga geçercesine güldüm. "Yoksa sen de mi iş teklif edeceksin?" Ciddi bakışını gördüğümde gülüşüm yüzümde donakaldı. "Sizin şefiniz var zaten." Hatırladığım kadarıyla o hastalandığı için pastaları ben yapmıştım.

"Var. Onu yurtdışındaki şirketimize gönderiyoruz. Burası boş kaldı. Bir arayışa girmeyi düşünürken takdir edersin ki aklımıza yıldızlı bir isim geldi, o pastalarından sonra..."

"Ben mi?" Bu bir soru değil de daha çok şaşırma nidasıydı.

CamScanner ile tarandı

"Çocuklar Yasemin'le konuşmuş. Pastacı olduğunu biliyorlarmış ve seni önerdiler. Öneriden daha çok istediler, onlara kendini sevdirmişsin." Bakışlarının ardındaki hafif gülüşle bakıyor, beni utandırıyordu.

"Evet, o gün çokça sohbet etme şansımız olmuştu."

"Anlayacağın, çocuklara işi öğretecek, işinde usta bir şefe ihtiyacımız var. Eğer *o kadar usta değilim*, dersen..."

"Korhan!" diye uyardığımda gözlerini kısarak güldü. Dalga geçerek beni teşvik ediyordu.

"Bu teklifi bir düşün. Kendi düzeninin önemli olduğunu biliyorum. Orada da kendi düzenine göre ilerlersin, çocuklar sana uyacaklar. Şef olacaksın zaten." Bu çok ani bir teklif olmuştu. Tereddütle baktığımı gördü. Düşünmem gerekiyordu. "Sen düşün o halde. Eğer kabul edersen detayları o zaman konuşuruz."

Gülümsedim. "Düşüneceğim." Kabul edersem çocuklara öğretmek için kabul ederdim. Onları sevmiştim. Tüm artısı ve eksisiyle düşünmem lazımdı.

Ayrılma zamanı gelmişti.

Günler sonra buraya gelmesi birçok şeyi değiştirmişti. Bunu hissediyordum ve yalnız değildim. Bana bakan gözleri huzurluydu. En baştaki sert duvarlarını yumuşatmış, bana geçmişini bile anlatmıştı. Her şey bir kenara, sarılmıştık.

Kollarını sımsıkı sarışını unutabileceğimi sanmıyordum. Bugün olanların özeti, en başta tereddüt edip de en sonda kollarını açmak istemeyişi gibiydi. Bana artık daha derin bakıyordu mesela. Onun içindeki bazı sınır ihlallerini geçtim. O da bana ayak uydurdu.

Sevmemesine rağmen çiçek bile verdi.

Hayatında minik de olsa bir yerim olduğunu hissediyordum. *Öyle bir uğradım*, değil de orada kaldım dercesine.

Elimde çiçeğimle gidişini izlerken, aklıma gelen şeyle beklemeden, "Korhan!" diye seslendim. Hızlıca yanına giderek karşısına dikildim. Dudaklarımdaki tebessüm yerini koruyordu.

CamScanner ile tarandı

Çiçeğimi hâlâ sımsıkı tuttuğumu görmesi hoşuna gitmiş gibi dudakları belli belirsiz kıvrıldı. "Efendim," dedi.

"Cevabımı haber vermem için sana ulaşabilmem gerekli."

Kader, bizim seçimlerimize göre bükülür ve değişirdi. Eğer birinden kopmak istemiyorsak onunla devam edecek hamleler yapmalıydık.

"Bende numaran yok, numaranı verir misin?"

İlk hamleyi ben yapmıştım.

Sıra ondaydı.

CamScanner ile tarandı

Aynı saniyeler, ikinci perde...

Yaralı birçok yürek gibi o da semadan üflenen koca bir nefesle ferahlamayı diledi. Dudaklarından dökülen sessiz sözcüklerle kalbinin ağrısının alınmasını istedi. Okudu, okudu...

Korktuğu en büyük şeylerden biri, yaratıcısının karşısına mahcup çıkmaktı. Usanmadan, pes etmeden, yüreğinden dolup taşan koca sevgiyi sevdiği kızın kalbine yerleştirmesi için yakarmış ve günlerce, aylarca, hiç durmadan onu anlatmıştı.

Şimdi ise koca bir vurgun yemiş gibi kıyıya oturmuş, sessizleşmişti. Bu sefer farklıydı. Önünü kestiremediği bir durumun içine düşmüş, ne yapacağını bilemeden kalakalmıştı. Yüreğindeki ağırlık hiç olmadığı kadar fazlaydı. Yaratıcısının karşısında cılız bir ateş misali güçsüz ve kambur dururken tek yapabildiği beklemekti.

İş kıyafetlerini çıkarmış, bol gömleklerinden birini üstüne geçirmiş, gözlerini daldığı yerden ayırmadan yavaşça düğmeleri iliklıyordu. Vereceği derin nefesin yarıda kesilmesini sağlayacak o ses ansızın duyulduğunda parmakları duraksamış, vücudunu hızlıca kapıya çevirmişti.

Gözlerinin çarptığı irisler, yarıda kalan nefesinin orada sıkışmasına neden olurken kalp ritimlerini düzensizleştirmesi de cabasıydı. Dudaklarından sessizce dökülen kelimeler, yaratıcının *sana nefesini gönderdim*, demesi gibi yarıda kesilmişti.

CamScanner ile tarandı

Kızın bakışları anbean oğlanın yüzünde dolandı. Aşağıya, gömleğinin açıkta kalan yerlerine indi. O anda, göğsünün solunda, kalbinin tam üstünde gördüğü dövmeyle gözbebekleri büyüdü, yutkundu.

Yasemin çiçeği.

İlikleri hızlıca geçirerek dövmenin üstünü örttü.

Yasemin ise gözlerini çekerek olduğu yerde dikleşti. Yusuf'un vücudunu ilk defa böyle çıplak görmüş, birkaç saniye sürse dahi etkisinden çıkamayacağı görüntü yetmemiş gibi haberi bile olmadığı o dövmeyi görmüş, olduğu yerde donakalmıştı.

Yusuf'un ne zamandan beri o dövmeyi taşıdığını merak etti. Ona söylememişti.

Söyleyeceği her şeyi bir kenara bıraktı. "Ne zaman yaptırdın?" diye sordu.

İçinde zelzeleler olmasına rağmen bakışlarını sevdiği kızın gözlerinden çekerek gömleğinin düzelteceği kısımlarına baktı. Aynı zamanda yakasını ayarlıyordu. Dövmeyi görmesi oldukça beklenmedikti.

"Oldu biraz," dedi, üstünde durmak istemediği belliydi.

"Neden bana söylemedin?" diye sordu Yasemin. Odanın içine doğru adımladı.

Yutkundu Yusuf, başını kaldırıp yeniden ona baktığında içindeki kıvılcım çoktan alevlenmişti. "Neden geldin, Yasemin?" diye sordu.

İçinin gittiği isim ilk kez bu kadar duygusuz çıkmıştı dudaklarından. İçten içe hayret etti buna, içindeki koca zelzeleden bu kadar dinç çıkmasına.

Zaten yavaş olan adımları tamamen duraksadı. Söyleyecekleri boğazına yumru misali dizilirken gözbebekleri titredi. Yusuf'un böyle davranmasına dayanamıyordu. İstenmediğini hissetmek hiç bu kadar can yakıcı olmamıştı. "Konuşmalıyız," dedi zar zor.

"Ne konuşacağız?"

CamScanner ile tarandı

Konuşmasa bile saatlerce onu izlemeye razıydı. Bunu hep dile getirir, *gitme, çiçeğim*, derdi. İkisinin de aklına aynı şey gelmiş olacak ki Yasemin'in içi burkulurken Yusuf ise derin, sessiz bir nefes verdi.

Taktığı en acımasız maskeydi bu. Yusuf'un, Yasemin'i umursamaması gibi bir ihtimal yeryüzüne henüz düşmemişti. Buna rağmen gözlerini sakınıyor oluşu hayata aykırı olan en nadide durumlardan biriydi.

Boğazındaki yumruyu parçalayarak, "Neden benden uzak duruyorsun?" diye bir anda yakındı. Canına tak etmişti. "Gözlerime bak, Yusuf." Bu bir isyandan çok, kırgın bir istekti. Onun alıştığı bu değildi. Dengelerin değiştiği bu durum hiç hoşuna gitmiyordu.

Duruşunu dikleştirip gözlerine baktı Yusuf. Kaşları kavislenerek çatılmıştı. Çıkışına tepki olarak, "Bunu istemiyor muydun Yasemin?" dedi. "Senden uzak durmamı söylüyordun. Duruyorum işte. Hoşuna gitmeyen ne?"

Sanki bu durum tamamıyla kendi istediği bir şeymiş gibi gelip de bu soruyu sorması öfkelenmesine neden olmuştu. Onu görmezlikten gelmeye çalıştığı her saniye kalbinden bir parça daha sökülürken nasıl olur da bunu sorabilirdi?

Yusuf'un çıkışmasıyla birlikte içindeki kırgınlık büyüyerek onun da birkaç adım öne doğru ilerlemesine neden oldu. "Günlerdir ruh misali yanımdan geçiyorsun. Gözlerime bakmıyorsun, Yusuf, gözlerime! Daha ötesi mi var?"

"Sana istediğini veriyorum işte," dedi, olabildiğince sakin çıkarmaya çalıştığı sesiyle. Ondan ayrıyken çektiği sancıyı gölgeleyen maskeyi her an yere fırlatabilirdi. Onu ne kadar özlediğinin haddi hesabı yoktu.

Kafayı yiyecekmiş gibi baktı Yasemin. "Bunu istemiyorum!" Yakınarak ağzından çıkan bu cümle ilk itiraftı. "Vazgeçiyorsun," dedi ardından, suçlayıcı bir şekilde.

Yusuf'un zihnine koca bir balyoz misali çarpan bu kelime kaş-

larını havalandırmıştı. İnanamayarak, "Vazgeçmek mi?" dedi. Bu nokta sınırdı. Maskesi yere düşerek hızla parçalandı, adımlarını sertçe vurarak Yasemin'in karşısına dikildi. "Vazgeçmek, öyle mi?" Nefesi sıklaşırken, "Ben mi vazgeçmişim?" diye yükseldi.

Gözleri ışıl ışıl parlamaya yüz tutmuşken çenesini dikleştirdi. "Evet," dedi. Bakışlarını Yusuf'un gözlerinden ayırmadı. "Benden vazgeçiyorsun." Sesindeki sert çıkışın ardında yatan kırgınlık, acımasızca Yusuf'un üstüne devrilirken hayretle karşısındaki kıza bakıyordu o.

İçinde bastırdığı duygular, patlamaya hazır bir yanardağ misali fokurdamaya başladı. Dudaklarını araladı, ne kadar sinirli olursa olsun karşısında çiçeği vardı. Söyleyeceği sözcüklerin kenarları fazla keskin gelmiş olmalı ki geri kapadı. Sakinleşmeye çalıştığı birkaç saniye sonrasında bastıra bastıra, "Gözlerimin içine baka baka o adama giden sendin!" dedi sadece. "Yetmiyormuş gibi benden sakınmak için bin bir takla attığın gülüşünü, nispet yaparcasına elin adamının önünde attın." İnanamıyordu. Kalbinin bir kez daha burkulduğunu hissetti. Bu, sesini daha da yükseltmesine neden oldu. "Ben miyim vazgeçen, Yasemin?"

Yasemin'in gülüşüyle, bakışlarıyla, sesiyle arasında kimsenin anlamayacağı bir bağ vardı. O, sevdiği kadındı. Kimisi için önemsiz olan bir bakış dahi onun değerlisiydi.

Gittiği adam alelade bir çalışan olsa sorun değildi. Fakat o adam bir zamanlar Yasemin'den hoşlanan, Yusuf'la arasında rekabet oluşan biriydi. Yasemin, Yusuf'un ondan nefret ettiğini biliyordu. Buna rağmen onun yanına gitmesi ve nispet yaparcasına Yusuf'a bakması kabul edilebilir değildi. Yusuf'un kırgınlığının en büyük nedeni de buydu.

Yaptığı yanlışın farkındaydı, gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Yine de dikleştirdiği çenesini indirmemişti. Gözlerini yeninden ona çevirdiğinde o da patlama evresindeydi. "Seni kıskanmıştım çünkü!" dedi günlerdir içinde biriken dolulukla. Bu, ikinci itiraftı.

CamScanner ile tarandı

Yusuf bunu zaten biliyordu, Narin onu sakinleştirmeye çalışırken anlatmıştı.

"Sen de karşılık olarak o adama gittin, öyle mi?" Kızgınlığı çok fazlaydı, sevdiği kadın ne dediğini bilmeden hareket ediyordu. "Bana günlerce *bizden olmaz, peşimi bırak*, diyorsun. Sonunda da böyle yapıyorsun. Ben ne anlayayım, Yasemin?" Eli kolu bağlanmış gibi çıkan sesi çaresizliğini haykırıyordu. "Şimdi de gelmiş, *benden vazgeçiyorsun*, diyorsun."

Vazgeçmek kelimesi o kadar aykırıydı ki zihnine, her söylediğinde daha da sert tepki vermesine neden oluyordu. "Vazgeçmek..." diye mırıldandı. Bakışları, günlerdir hasretini çektiği gözlere bakarken o an tüm gardını indirdi.

Yasemin bakışlarındaki değişikliğe anbean şahit oldu. Şimdi karşısında, onsuzluktan biçare olan adamı görmesi, inat ederek kendini savunan sert düşüncelerini bir bir kırmaya yetti.

"Günlerdir sensizim," dedi Yusuf, omuzları yavaşça aşağıya düştü. "Günlerdir," dedi tekrardan, üstüne basa basa, "Sensizim." Hayır, kavga etmek istemiyordu. Sadece onu anlamasını istiyordu. Böyle seven birine *vazgeçtin*, demek, bağıra çağıra edeceği küfürlerden daha ağır bir etki yaratıyordu. Bunun ağırlığını kaldırmak için günlerdir çırpınıyordu. Eli istemsizce boynuna gitti, yakasını çekiştirir gibi oldu. "Ne yemek yiyebiliyorum, ne hayata odaklanabiliyorum ne de doğru düzgün bir şey yapabiliyorum. Bir an bile aklımdan çıkmıyorsun!" Kafayı yiyecekmiş gibi baktı. "Canımı vereceğim o gözlerine bakmamaya çalışmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun sen, Yasemin?" diye bağırdı. Artık hiçbir şeyi içinde tutamıyordu.

Günlerdir ona bakmayan adamın nasıl bir acının içinde olduğunu görmesi, dizlerindeki tüm gücü çekecek kadar ağırdı onun için. İçine titrek bir nefes çekti. Yusuf'u ilk kez böyle görüyordu. "Yusuf..." diye mırıldandı fakat konuşmasına izin vermeden konuşmaya devam etti Yusuf.

CamScanner ile tarandı

"Seni ne kadar sevdiğimi mahallenin delisi bile biliyor, lan. *Mahallenin delisi*, diyorum bak, biliyor! Dağlara, taşlara sor, onlar bile dile gelip seni sana anlatırlar. Beni ne kadar itsen de hep etrafındaydım. Bundan yakınmıyorum. Bir gün beni seveceğini bildiğim için bunlar. Çünkü senin dilin, yüreğinden farklı konuşuyor, Yasemin." Bunu anlaması için yakınıyordu. "Bana *olmaz*, derken gözlerin beni sevdiğini haykırıyor. *Git*, diyorsun ama gözlerin gülmeye devam ediyor. *Sevmiyorum seni*, derken bile ışıldayarak bakıyorlar. Ben neye inanayım? Ne dediğini bilmeyen cümlelerine mi yoksa günlerdir gözlerime bakmaya çalışan bakışlarına mı?"

"O zaman niye bıraktın beni?" dedi bir anda.

"Her şeyi affederim," dedi. "Fakat ihanet olmaz, Yasemin." Hiç olmadığı kadar netti. Aşka ihanet olmazdı. Hiçbir şeye olmazdı. "Senin o adama gitmen onun umut alması demek. Seni ne kadar sevdiğimi bilirken bunu yaparsan benim çekilmem gerekir." İçi dağlanır gibi baktı. "Ona karşı sonuna kadar savaşırım. Fakat ona giden sensen bunu yapamam." Çiçeği yanındayken solacaksa farklı bahçelerde yaşam bulmasına engel olamazdı. Çünkü onun sevgisi seçimlere bağlı değildi. Yasemin'in başkasını seçmesi onun hayatını altüst etse de bu yıkımı ona yaklaştırmaz, çiçek açmasına engel olmazdı.

Onun için varsa yoksa Yasemin'di. Fakat o giderse geriye bir Yusuf kalır mıydı onu bilmiyordu.

"Hiçbir yere gittiğim yok," dedi Yasemin. Vazgeçmesinden deli gibi korkan tarafı onsuzlukla yüz yüzeydi. Yusuf'un olmadığı bir hayatı düşünmek istemiyordu. *Renkler vardı*, diyordu ama onsuz renkler soluyordu. Hayatı daha da katlanabilir yapan bir şey varsa o da Yusuf'un ne zaman ne yapacağı belli olmayan delidolu aşkıydı. Haklıydı ve bunu biliyordu. Onu severken *git*, demişti. Buna rağmen Yusuf bir an olsun onu bırakmamıştı. "Buradayım," dedi. *Seninleyim.*

"Neden geldin?" diye sordu Yusuf, bazı şeyleri ondan duymak istiyordu artık. Sesli bir şekilde, açık açık.

CamScanner ile tarandı

Yerinde huzursuzca kıpırdandı Yasemin. Gözlerini kaçırdı, kuruyan dudaklarını ıslattı ardından. Onun için bazı şeyler hâlâ zordu. Yusuf kadar cesaretli hissetmediği anlar olurdu, şimdi de o anlardan birindeydi.

Yusuf ise bir an olsun gözlerini sevdiği kadından çekmedi. Onu izledi. Zorlandığını gördü ve en sonunda gözlerindeki kırgınlıkla bakışını...

"Hâlâ söyleyemiyorsun, değil mi?" diye mırıldandı Yusuf, koca bir hayal kırıklığıyla. Birkaç adım geriye giderek aralarındaki mesafeyi açtı. İçindeki alevler dışarıya taşmış, ona karşı kurduğu tüm sevgi sözcükleri bir olmuş ve canına kastetmişti. Onu sevmeye devam ettiği her an sırtına yüklendi sanki, daha da kamburlaştı.

"Seni sensiz yaşamaktan çok yoruldum." Sevdiği kadının bu durumda bile sessiz kalmasına dayanamıyordu. "Konuş, Yasemin," dedi. Sessiz kalmamalıydı. "Söyle, bağır, anlat. Neden sessiz kalıyorsun? Yeteri kadar sevgisizliğinle cezalandırmadın mı beni? Yetmedi mi?" Yakarışlarını duymasını istediğinden yükselmişti sesi. O an, Yasemin'in gözlerinden geçen birçok duygu arasında saliselik süren tereddütü yakaladı. İnanamayarak kaşları çatıldı. "Tereddüt ediyorsun..." diye mırıldandı.

Yasemin ise yakalanmanın verdiği panikle bakışlarını hemen değiştirmişti. Yusuf son cümlesini öyle bir tonda söylemişti ki istemsizce yutkundu.

Her şeyi kenara bıraktı Yusuf. Adım adım ona yaklaşarak dibinde durdu. "Seni tereddüte düşüren sevgim mi?" diye sordu sadece. Anlamaya çalışıyordu. Ne kadar sakin durmaya çalışırsa çalışsın, bu düşünceye katlanamıyordu.

Aralarında yalnızca bir adım varken kokusu ciğerlerini doldurmaya başladı. Onu özlemiş olan yüreği hasretle kasılırken az önce hırsla bakan gözleri sızlamaya başladı. Kafasını kaldırıp Yusuf'a bakamadı. Ellerini yumruk yaptı. Taşlar yer değiştirmiş, söyleyeceklerini söyleyemez olmuştu.

CamScanner ile tarandı

"Konuş, Yasemin," dedi Yusuf. "Ne olursun konuş, anlat." Yüreğini sıkıştıran o duygu kendini yeniden göstermiş, onu boğazlamaya başlamıştı. Kendisine bakmadığı her saniye eli kolu bağlanıyordu. Elini kaldırıp, günler sonra ilk teması kurarak parmak uçlarıyla çenesini tuttu ve kızın güzel yüzünü kaldırdı. Yanaklarından akan inci gibi yaşları gördüğünde, kalbine aldığı kesik darbelerinin acımasızlığını bir kez daha tattı. Yutkundu. "Hayır," diye mırıldandı. Her gözyaşı canından can koparıyordu sanki.

Elinin tersiyle gözyaşlarını silmeye başladı. "Ağlama, Yasemin, bana bunu yapma." Islak bakışlarını Yusuf'a çevirdiğinde, onun da ne kadar acı çektiğini gördü. Bu daha da fazla ağlamasına neden oldu.

Ellerini kızın ıslak yanaklarına koydu, kabullenmek istemediği o gerçek, ruhunu kıskacına almışçasına boğmaya başladı. "Hayır," dedi yeniden. "Hayır, hayır, hayır..." Boğazında oluşan koca yumruyu göndermek adına yutkundu. Âşık olduğu o gözlere bakarken kirpikleri titredi. Eğildi, alnını sevdiği kızın alnına yasladı. "Hayır, Yasemin," derken oldukça güçlük çekiyordu. Kalbinin sızısının tüm bedenine yayıldığını hissetti. Ruhunun can çekişi sesine yansıdı, sesi titredi. "*Yapmadım*, de."

Yalvarırcasına kurduğu o cümle yanıtsız kaldığı her saniye, aşklarının çevresine dolanmaya yemin eden keskin bir bıçağa benziyordu. Bıçağı durduracak tek hamle Yasemin'in konuşmasıydı.

Sabırsızca alnını alnından ayırdı ve elleriyle kızın yüzünü kendine doğru kaldırdı. Sevdiği kadının ihanet etmiş olma ihtimali bile onu bu kadar yaralarken şimdi sessiz kalması onu çileden çıkarıyordu. "Yasemin..." Olduğunca yumuşak çıkardığı sesi yalvarış doluydu. "İhaneti affedemem," dedi, canını iki dudağının arasına emanet etmiş gibi. "*Yapmadım*, de. Ne olursun."

Gözlerinin ardında hissettiği sızı, içindeki zelzeleye karşın bedeninin verdiği küçücük bir tepkiden ibaretti. Sevdiği kadına bakan gözbebekleri titredi, derin bir nefes aldı. Âşık olduğu su yeşili

gözler ıslak ıslak bakmaya devam ediyordu. "Ağlama," dedi biçare. Yaşlar durmadı, fazlalaşmaya devam etti.

Her şeyin bittiği noktadaydı. Öyle bir baktı ki Yasemin'e, kavuşamadığı her güne bir ah bırakır gibi sessizce... Ardından gözlerini kapadı. Dövmenin altında canhıraş atan kalbinin çırpınışlarını duyuyordu. Ona yaklaştığında dahi sımsıcak olan bedeni şimdi buz kesilmişti.

Aylardır düşüncesinde bile heyecandan bayılacak gibi olduğu o şeyi şimdi, kalbi hiç olmadığı kadar ağırken yaptı. Dudaklarını sevdiği kızın dudaklarına yasladı.

Kavuşmak hiç bu kadar can yakıcı olmamıştı. Sevgi acıtmayan bir şeyse Yusuf'un hissettiği şey neydi? Ona sorsalardı *ölüm*, derdi. *Kurşunu sevdiğinden gelen bir ölüm.*

Geriye çekildi. Avuçlarının arasından ona bakan bir çift göze ömrünü verirdi.

Aralarında bir adımlık mesafe bırakarak durdu. Gözlerini su yeşillerinden ayırmayarak cebindeki silahı çıkardı ve tek hamlede sürgüyü çekti. Beklemeden Yasemin'in elini kaldırdı, avcunun içine silahı koydu ve ellerini çekmeden, silahı kaldırıp kalbine, dövmenin tam üstüne yasladı.

Sızlayan gözlerinin ardındaki gözyaşları, sevdiği kadına dargınmışçasına akmayı reddederken bu isyan uzun sürmemiş, sözcüklerinin anlamını yitirdiği dudaklarının üstüne yavaşça süzülmeye başlamıştı.

"Sana olan sevgimden bir an bile tereddüt ettiysen vur."

Ihanet, diyememişti.

Ofisin bir alt katındaki radyoda Sezen çalmaya devam etti. Dakikalar tek bir cümlede asılı kaldı.

Yaşamaksa yaşadım lakin canımın çoğu kaldı sende.

Ve yüksek desibelli bir ses duyuldu.

Silah patlamıştı.

CamScanner ile tarandı

Devam Edecek...

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı